Machine Translated by Google

The Hermetic Code in DNA

The Sacred Principles in the Ordering of the Universe

Michael Hayes

Foreword by Colin Wilson, author of *Atlantis and the Kingdom of the Neanderthals*

Machine Translated by Google

bu DNA'daki Hermetik Kod

Evrenin Düzenindeki Kutsal İlkeler

Michael Hayes

İç Gelenekler
Rochester, Vermont

Machine Translated by Google

teşekkürler

Colin Wilson'a bu kitabı yazarken bana verdiği tüm yardım ve cesaret için ve yoğun programı arasında her zaman aramalarıma cevap vermek için zaman ayırdığı için teşekkür etmek istiyorum. Henüz tanışmadığım daha nazik, daha akıllı bir adam. Ölümünden sonra dünyamı şekillendirmeme yardımcı olan diğer üç bilge adama da teşekkür etmekle yükümlüyüm: George Gurdjieff, Pyotr Ouspensky ve Rodney Collin. Onların katkısı olmasaydı, böyle harika şeyleri asla hayal edemezdim.

Değerli editoryal katkıları sadece sevgisi için cömertçe sağlanan Kay Hyman'a özel bir teşekkür.

Ve son olarak, ama en önemlisi, sayamayacağım kadar çok nedenden dolayı eşim Ali'ye teşekkürler.

Machine Translated by Google

İçindekiler

Colin Wilson'ın Önsözü

teşekkürler

Ölçümler Üzerine Bir Not

Giriş

1 Kutsal Sabit: “Taçtaki Mücevher”

2 Farklı Bir Bakış Açısı

3 Maddenin Üzerinde Müzik

4 Elektron ve Kutsal Ruh

5 Daha Fazla Işık

6 Canlı Müzik

7 Dünya dışı DNA

8 Yıldızlararası Gen ve Galaktik Çifte Sarmal

9 Eski Zamanların Hermetik Evreni

10 Boyutların Hiyerarşisi

11 Evrenin Kaderi

12 İç Oktav

13 Holografik İlke

14 Kuantum Psikolojisi: “Yerel Olmayan” Beyin

15 QP2: Evrensel Paradigma

16 Şekil Değiştirenler

Machine Translated by Google

17 “Al-Chem”—Mısır Yolu
notlar
Kaynakça
yazar hakkında
İç Gelenekler Hakkında
telif hakkı

Machine Translated by Google

Önsöz

ben Michael Hayes'in adının hatırlanacağından şüpheleniyorum.
modern bilim vizyonumuza devrim niteliğinde bir katkı yapmış bir düşünür olarak Stephen Hawking, Watson ve Crick'inkilerle birlikte.

1995'te bir ara, saygın Weidenfeld & Nicolson firması tarafından yayınlanan The Infinite Harmony adlı ve Musical Structures in Science and Theology alt başlıklı bir kitabın bir kopyasını aldım. Bir kitabı son teslim tarihine kadar tamamlamaya çalışırken çok çalıştığım için, onu okumaya başlamam biraz zaman aldı. Kitabım eski Mısır hakkındaydı ve adı Atlantis'ten Sfenks'e; başlangıç noktası, John Anthony West'in Sfenks'in herkesin sandığından binlerce yıl daha yaşlı olabileceği teorisiydi. Ve gereken okuma miktarı çok fazlaydı.

Bir akşam, bir kadeh şarapla dinlenirken, koltuğumun yanındaki bir yığın kitap arasında Sonsuz Uyum'u fark ettim. Aylak aylak aldım, içindekiler bölümüne baktım ve ikinci bölümün eski Mısır'a ayrılmış olduğunu gördüm. Doğal olarak hemen ona döndüm ve çok geçmeden heyecan ve ilgiyle okumaya başladım. Daha önce karşılaşmadığım bir şeyi çabucak öğrendim: Büyük Piramit'teki Kral Odası'nın giriş odasında, alanı tam olarak çapı tam olarak aynı uzunlukta olan bir dairenin alanına eşit olan bir kare granit kabartma var. giriş katı olarak. Dahası, bu uzunluk pi ile çarpıldığında , sonuç tam olarak güneş yılının uzunluğudur: 365.2412 piramit inç.

Hayran kalmıştım. Eskilerin sayılara bazı mistik anlamlar yüklediği ve bilgilerinin karmaşıklığının genellikle bizimkinden daha fazla olduğu benim için uzun zamandır açıktı. Hayes, sırrını yitirmiş çok eski bir bilgi sistemiyle uğraştığımıza dair hislerimi güçlendirdi.

Machine Translated by Google

O kadar heyecanlıydım ki, kitaba eşlik eden mektubu bulabilir miyim diye etrafa bakındım. Ortadan kaybolmuştu. Kitaptaki yazıt, onun aylardır oturma odamda durduğunu gösteriyordu. Karım da gönderenin Moseley, Birmingham'daki adresini not etmişti. Dizin Sorgulamalarını aradım ve onlara Michael Hayes için bir telefon numarası olup olmadığını sordum; sahiplerdi. Ve şimdi akşam onu geçmesine rağmen, onu aradım. Telefonu bir kız açtı ve babasını almaya gitti. Birkaç dakika sonra Michael Hayes'le konuşuyor, cevap almak için bu kadar uzun süre beklettiğim için özür diliyor ve kitabını son derece heyecan verici bulduğumu söylüyordum.

Kendisine ve konuya nasıl ilgi duymaya başladığına dair bazı sorular sordum. Bana bunun hippi günlerinde, İran'da Meşhed'de yaşarken başladığını ve İmam Rıza'nın büyük camisinde ibadet edenlerin çokluğundan ve dindarlıklarından etkilendiğini söyledi. Tıpkı on ikinci yüzyılda Chartres katedralinin inşası için taş getiren binlerce inanan için olduğu gibi, onlar için de dinin yaşayan bir gerçeklik olduğu açıktı. İran, Hindistan, Pakistan ve Afganistan'daki seyahatleri sırasında Michael Hayes de tamamen aynı şeyi hissetmişti: dinlerinin yaşayan bir kaynağı vardı. Muazzam bir şey öğrenmenin eşiğinde olduğu duygusuna kapıldı.

gizli.

İngiltere'ye döndüğünde, genetik kod ve gizemli DNA harfleri hakkında bir şeyler öğrenme zamanının geldiğine karar vermişti. Leicester Üniversitesi'nde bir kursa kaydoldu. Ve orada sırra önemli bir adım daha yaklaştı. Sayısal olduğu ortaya çıktı.

Spiral şekilli DNA molekülü, adenin, guanin, sitozin ve timin adı verilen dört kimyasal baz içerir. Ve bu dördü, RNA kodonları adı verilen üçlü birimleri oluşturmak için altmış dört farklı şekilde bir araya gelebilir.

64 sayısı bir akoru vurdu. Sonra bunun ne olduğunu hatırladı: Çin "Değişimler Kitabı" I Ching'de her biri iki farklı çizgiden oluşan altmış dört "heksagram" vardır. I Ching'e danışmak için üç madeni para atmayı deneyen herhangi bir okuyucu, kuyrukların fazlalığının kesikli bir satırla sonuçlandığını hatırlayacaktır.

üç kafa kesintisiz bir çizgi oluştururken:

Machine Translated by Google

İlki Çin'in dişil, boyun eğen "yin" kavramını sembolize ederken, ikincisi güçlü ve eril olan "yang" dır. Madeni paralar altı kez atılır ve altı sıra bir tür altı katlı sandviç şeklinde üst üste dizilir.

Richard Wilhelm'in Jung'un giriş yaptığı çevirisini kullananlar, bir sonraki adımın, kenarları sekiz birim uzunluğunda olan ve kareler ızgarası içinde altmış dört sayı içeren kitabın arkasındaki çizelgeye dönmek olduğunu hatırlayacaktır. . Daha sonra yatay kenar boyunca "üst" trigramınıza ve dikey kenar boyunca "alt" trigramınıza bakın ve iki trigramın buluştuğu kare, aradığınız heksagramın numarasıdır.

Araştırmasının ilk aşamasında, Mike Hayes (bilinmeyi tercih ettiği şekliyle) I Ching'i incelemiş ve heksagram sayısının neden yedi çarpı yedi veya dokuz çarpı dokuz değil de sekiz çarpı sekiz olduğunu merak etmişti. Ve şimdi, DNA kodu ile I Ching'in heksagramlarının çakışmasıyla, kendisini bu 64 sayısının yaşamın temel bir kodu olup olmadığını merak ederken buldu.

DNA'da gizli sekiz trigram olduğunu öğrendiğinde, başladı.
bunun garip bir tesadüften daha fazlası olduğunu hissetmek. . . .

Mike'ın o telefon görüşmesi sırasında benim için çizdiği tüm bu şeyler. Ve bittiğinde, tüm kitabı okumanın büyük bir öncelik olduğuna karar vermiştim.

The Infinite Harmony'de öğrendiğim şey, bu tesadüfün birbiriyle bağlantılı bir dizi keşfin sadece başlangıcı olduğuydu. Örneğin, 22 sayısı DNA kodunda temel bir rol oynar. Proteinler yirmi amino asitten oluşur, ancak başlangıç ve bitiş sinyallerini oluşturan iki kodonla toplamda yirmi iki tane olur. Ve 22, piyanodaki üç oktavdaki notaların sayısı olarak müzikte de önemli bir rol oynar. Yunan filozofu Pythagoras'ın takipçileri 22'yi ve ayrıca 3'ü kutsal bir sayı olarak kabul ettiler.

Daha önce Rus büyücü Gurdjieff'i inceleyen Mike, üçün yasası denen bir şeyle de tanışmıştı. Pozitif ve negatif, iyi ve kötü, ışık ve karanlık sadece birbirini dengeler, ancak onları birleştirmek için üçüncü bir kuvvet gereklidir - tıpkı bir fermuarın iki tarafının ortadaki kopçaya birbirine kenetlenmek üzere yapılmış olması veya iki gazın birbirine geçmesi gibi. yalnızca kendisi etkilenmeyen bir katalizör varlığında birleşir.

Dünyanın belli başlı dinlerini inceleyen Mike, 22, 3 ve 7 sayılarının ne sıklıkla geçtiğine şaşırdı. Pi sayısı , a çapının ilişkisi

Machine Translated by Google

çemberin çevresi 22 bölü 7'dir. Böylece, dünyanın belli başlı dinlerine -eski Mısır, Yahudilik, Zerdüştlük, İslam, Jainizm, Budizm, Konfüçyüsçülük ve Hıristiyanlık- ayrıntılı olarak bakmaya başladı.
Artan bir heyecanla, sayısal keşiflerinin hepsini birbirine bağlayan bir kod oluşturduğunu fark etti. Aynı kod simyada ortaya çıktı ve bu, onu simyacıların koruyucusu olan ve en iyi bilinen sözü "Yukarıdaki gibi, aşağıda" olan Yunan tanrısı Hermes Trismegistus'tan sonra Hermetik Kod olarak etiketlemesine yol açtı. Ve böylece Sonsuz Uyum yazılmaya başlandı.

Böylesine tuhaf ve anlaşılmaz bir kitabı yayınlama şansı çok düşük görünüyordu, ancak Weidenfeld & Nicolson'daki bir editör kitabın önemini fark etti ve kitap 1994'te yayınlandı. gücün dışında. Kitap geniş çapta tanınmadı ve başka fırsatlar yaratmadı. Ve tam Mike bir hayal kırıklığı duygusu yaşamaya başlarken, aradım ve bunun hakkında Atlantis'ten Sfenks'e yazmak istediğimi söyledim.

Ben de tam olarak bunu yaptım ve kitap 1996'da çıktı ve birkaç baskı yaptı - kısmen, eski uygarlıklarla ilgili tüm konunun, Graham Hancock'un uygarlığın binlerce olabileceğini savunan olağanüstü çok satan Tanrıların Parmak İzleri kitabının bir sonucu olarak popüler hale gelmesi nedeniyle. arkeologların inandığından daha eski.
O zamana kadar Mike Hayes ile tanışmıştım. Çocukluğunun bir bölümü Penzance, Cornwall'da geçmişti ve kendisine ikinci kitabını yazmak için birkaç gün ara verip Cornwall'la tanışıklığını tazelemesini önerdiğimde hevesle kabul etti. Günlerce dolaşarak, durmaksızın konuşarak geçirdik ve bana kendisi ve gelişimi hakkında, bu kitabın dikkate değer ve sürükleyici giriş bölümünde yer aldıkları için burada tekrar etmeyeceğim birçok şey anlattı.

Mike, onunla tanıştığımda kırklı yaşlarının ortalarında olan, hafif yapılı, sarı saçlı bir adam olduğunu kanıtladı. Ve Cornwall'da geçirdiği birkaç gün boyunca (eşi Ali, üç kızına bakmak için geride kalmak zorundaydı), The Infinite Harmony'yi okurken hissettiğim aynı tuhaf duyguya kapıldım: İşte o insanlardan biri buradaydı. kader bazı önemli keşifler yapmak için dünyaya atıyor gibi görünüyor.

Bu bana her zaman tüm bilim adamları ve mucitler için doğru göründü. En sevdiğim televizyon programlarından biri de Adam Hart Davis'in Local Heroes .

Machine Translated by Google

bir yerden bir yere gidip gelir ve arkalarında bir şey bırakmış olan düzinelerce -aslında yüzlerce- olağanüstü erkek ve kadınla karşılaşır; kuantum teorisi.

Kısa süre sonra Mike Hayes'in bunlardan biri olduğunu düşünmeye başladım.

Ve neden onun bu kadar önemli olduğunu düşünüyorum? Çünkü eğer genetik kod ve Mike'ın Hermetik Kodu -tüm dünya dinlerinde sürekli yinelenen bu sayılar- aynıysa, o zaman moleküler biyoloji ile din arasında temel bir bağlantı vardır. Ve bu neden önemli?
Çünkü Gregor Mendel'in 19. yüzyılda genetiği icat etmesinden bu yana, genetiği evrim mekanizmasının bilimi olarak kabul edilmiştir.
Darwin, evrimin en uygun olanın hayatta kaldığı mekanik bir süreçle ilerlediğini öne sürdü, ancak türleri yaratan mekanizmanın doğasından emin değildi. Mendel'in keşifleri cevap olarak genlere işaret etti.

Ancak Darwinizm artı Mendelizm, tek başına Darwinizm'den bile daha mekanikti. En azından Darwin, meslektaşı Lamarck'ın - ve büyükbabası Erasmus'un - bireyin iradesinin evrimsel değişiklikleri etkilediğine inanmakta kısmen haklı olabileceğine inanıyordu. Ancak Mendel'in buluşlarını evrimin mekanizması olarak kabul eden neo Darwinistler, bunun her şeyi açıkladığını düşünüyorlardı. Evrim artık tamamen mekanik bir süreçti - bir arazinin jeolojik güçler tarafından erozyona uğraması gibi - çünkü bireyin iradesi genlerini etkileyemez. Ve Richard Dawkins gibi modern genetikçilerin en etkilileri katı materyalistlerdir.

Kişisel olarak son yarım yüzyıldır bu görüşe saldırıyorum ve mekanik evrimle açıklanamayan anormalliklere işaret ettim - örneğin, yassı böcek adı verilen küçük böceklerden oluşan bir koloninin nasıl ölü bir dalın üzerine sürünerek sonra onu şekillendirdiği. Kendilerini yaşayan bir çiçeğe benzetiyorlar - doğada bile olmayan bir çiçek. Bu, "en uygun olanın hayatta kalması" ile açıklanamaz. Bilinçsiz bir düzeyde işleyen bir "grup zihni" içeriyor gibi görünüyor.

Şimdi, Mike Hayes, Hermetik Kod ile genetik kod arasındaki bağlantıyı gösterirken, evrimin özünün dinde ve dolayısıyla bilincin evrimi alanında da bulunabileceği gerçeğine işaret etti.

Machine Translated by Google

LSD yoluyla elde ettiği içgörüler hakkındaki giriş sözlerini kısmen heyecan verici buldum, çünkü "(Katı olan her şeyin) kelimenin tam anlamıyla parıldayan, canlı ışık 'parçacıklarından' oluştuğunu açıkça algıladım." kitabın argümanına önem veriyor ve bu pek çok mistik görüşü yansıtıyor.

Şimdi, Jurij Moskvitin adlı dikkate değer bir genç filozofun yazdığı Essay on the Origin of Think (1974) adlı kitabında bu fikre zaten rastlamıştım. Bir gün gözleri yarı kapalı bir şekilde güneş ışığında yatarken, kirpiklerinin arasından bir tür hareket eden mozaik deseninin farkına vardı. Küçük ışık parçalarından yapılmış gibi görünüyordu ve yavaş yavaş onlara odaklanma becerisini geliştirdikçe, dini sanattaki, "mistik inisiyasyon ve deneyimin egemen olduğu medeniyetlerin yarattığı sanat ve süsleme" gibi kalıpları fark etti. Sonunda bu formların biraz ressam Signac'ın çalışmalarındaki minik çizgiler gibi "dans eden kıvılcımlardan" oluştuğuna karar verdi. Biraz iribaşa benzediğine karar verdiği bu kıvılcımlar, üzerine şekiller yüklediğimiz tüm görüş alanımızı oluşturuyor. Bunu, bir Hollanda resminde, yakından incelenen bir şarap kadehinin yalnızca birkaç sarı boya darbesi olduğunun ortaya çıkmasıyla karşılaştırır. Moskvitin, gözlerimizin bize gösterdiği dış dünyanın, daha geniş bir iç dünyanın sınırlı bir versiyonu olduğunu öne sürüyor. Moskvitin'in tezini, Mike Hayes'in bu kitapta büyük ölçüde genişlettiği ışık teorisi hatırlattı.

Onun sezgileri, Peru'nun Ashaninca Kızılderilileri arasında çalışma yapan ve onların orman bitkilerinin tıbbi özellikleri hakkındaki olağanüstü bilgilerinin, ayahuasca ilacını içeren hayali bir süreçten elde edildiğine ikna olan Jeremy Narby adlı dikkate değer bir antropoloğunkine de yakındı.

Örneğin, zehirli dartlarda kullanılan ilaç curare, bitkilerin bir kombinasyonundan yapılır ve ilk aşama, onları ölümcül buharlardan uzak tutarak üç gün kaynatmaktır. Nihai ürün, maymunları etlerini zehirlemeden öldürür ve aynı zamanda, bir ölüm spazmıyla ağaca yapışmak yerine, ağaçtan yere düşmeleri için tutuşlarını gevşetmelerine neden olur.

Ancak yaklaşık seksen bin orman bitkisi türü vardır. Kızılderililer önce kendilerini zehirlemeden ya da bitmek bilmeyen deneylerde hayatlarını boşa harcamadan kürareye nasıl rastladılar?

Ayahuasca ile ilgili olarak da aynı sorular ortaya çıkıyor. Biri insan beyninde salgılanan bir hormon, diğeri ise insan beyninde salgılanan bir hormon içeren iki bitkiden oluşur.

Machine Translated by Google

Mide enzimi tarafından zararsız hale getirilen halüsinojen. Zararsız (ve ilaç olarak işe yaramaz) hale gelmemesi için sarmaşıktan elde edilen bir madde ile karıştırılması gerekir. Sonra vizyonları tetikler.

Narby, Kızılderililerin bu kadar karmaşık bir şeyi nasıl keşfettiklerini merak etti. Kesinlikle deneme yanılma yoluyla değil - milyonlarca olası kombinasyonu denemek. Şamanın cevabı, bunu onlara "söyleyen" ilaçlardan öğrendikleriydi.

Cevap.

Narby, Kızılderililer arasında da uyuşturucu deneyleri yapmış olan başka bir antropolog olan Michael Harner'dan çok şey öğrendi. Ve Harner, vizyonlarının beyninin en alt derinliklerinde yer alan "DNA gibi" dev sürüngen yaratıklardan kaynaklandığını açıklamıştı.

Narby, DNA'nın iç içe geçmiş iki yılana benzediğini fark etti (Mike Hayes'in de işaret ettiği gibi). Molekül ayrıca sarmal bir merdivene benziyor ve dünyanın her yerindeki şamanlar, ruhun daha yüksek alemlerine bir merdiven çıkmaktan bahsediyor.

Narby'nin kendisi ayahuasca'yı denedi ve Harner ile aynı sonuçlara ulaştı. Uyuşturucu onu Harner'ın "yılanları" ile tanıştırdı:

> Aniden kendimi elli fit uzunluğunda görünen iki devasa boa daralmasıyla çevrili buldum. Çok korkmuştum. . . . Bu puslu düşüncelerin ortasında yılanlar benimle sözsüz konuşmaya başlıyor. Benim sadece bir insan olduğumu açıklıyorlar. Zihnimin çatırdadığını hissediyorum ve çatlaklarda varsayımlarımın dipsiz kibrini görüyorum. Sadece bir insan olduğum ve çoğu zaman her şeyi anladığım izlenimine sahip olduğum son derece doğru, oysa burada kendimi hiç anlamadığım daha güçlü bir gerçekliğin içinde buluyorum ve kibirimle de. , Var olduğundan şüphelenmedim bile.

Dilin kendisinin yetersiz olduğunu ve kelimelerin yetersiz olduğunu hissetmeye başladı. artık resimlere yapışmaz.

Ancak bu endişe verici başlangıçtan sonra, Kızılderililerin bu tuhaf gerçeklikte yollarını bildiklerini ve ona söyledikleri en saçma görünen şeylerin doğru olduğunu anlayınca işler düzelmeye başladı. Ve bir şekilde Kızılderililer, bilgilerini doğrudan DNA'dan alıyor gibiydiler; bu, Mike Hayes'in genetik kod ile I Ching arasındaki benzerliği keşfini hatırladığımızda daha az tuhaf görünen bir kavram.

The Cosmic Serpent'in ilerleyen bölümlerinde Narby şöyle yazar: "'İlkel halklar'ın 'mitleri' ile 'ilkel halklar'ın 'mitleri' arasındaki olası bağlantıları kimse fark etmemiş gibiydi.

Machine Translated by Google

moleküler Biyoloji." Ve (Mike Hayes'in müziğe yaptığı vurgudan hareketle) şu önemli yorumu yapmaya devam ediyor: “Tüm dünyadaki şamanlara göre ruhlarla iletişim müzik yoluyla kurulur.”

Narby, “Hayatın bir amacı var mı? Bir sebep için mi varız? Öyle olduğuna inanıyorum ve şamanizm ile biyolojinin birleşiminin bu sorulara tartışmasız yanıtlar verdiğini düşünüyorum.”

Açıkçası, Jeremy Narby ve Mike Hayes paralel ilerliyorlar.
kurslar ve çok benzer sonuçlara vardı.

Mevcut kitap hakkında birkaç söz.

Birçok yönden, The Infinite Harmony'den daha kolay özümsenir. Öncelikle, Hayes giriş bölümünde okuyucunun fikirlerinin keşfini ve gelişimini izlemesini sağlayan ilgili biyografik gerçekleri tartışıyor.
Bu giriş, The Infinite Harmony'deki her şeyi söylüyor ve her şeyi güzel bir şekilde netleştiriyor. Ardından Graham Hancock'un Fingerprints of the Gods'daki teziyle, Robert Bauval'ın The Orion Mystery'deki teziyle ve From Atlantis to the Sphinx'teki tezimle doğrudan ilgili sorulara dalıyor. On yılını bu konulara adamış olan ben bile, onun bu konuları ele alışına hayran kaldım. Ayrıca, Neandertal insanının Hermetik Kod'u yetmiş beş bin yıl önce bildiğine dair kanıtlar olduğuna da dikkat çekiyor.

Modern fizikten doğaüstü olaylara, evrimsel biyolojiden müzik teorisine, yogadan süperiletkenliğe kadar çok çeşitli konuları ele alırken gösterdiği özgüvenle dikkat çekici olduğunu söylemek dışında kitabın geri kalanını özetlemeye çalışmayacağım. Bu malzemenin bazılarına aşinaydım, ancak çoğunu benim için bilinmiyordu ve kullandığı kullanım çarpıcı bir şekilde kendisine ait.

Performans genellikle o kadar göz kamaştırıcıdır ki, bir okuyucuya aynı anda on topu havada tutabilen bir hokkabazı hatırlatır, okuyucu bunun parlak bir eklektik sergileme parçasından başka bir şey olmadığını düşünmeye kolayca yanıltılabilir. Ancak hata yapmayın: Mike Hayes'in keşfettiği şey, DNA'nın orijinal keşfi kadar önemli olabilir. Jurij Moskvitin ve Jeremy Narby gibi o da yeni bir paradigma yarattı; yani tanıdık evrenimize yeni bir açıdan bakıyor ve büyülü olasılıkların farkına varmamızı sağlıyor.

COLIN WILSON

Machine Translated by Google

Colin Wilson, 1956'da çığır açan eseri The Outsider'ın İngiltere'de varoluşçuluğu popülerleştirmesine yardımcı olan üretken bir yazar ve filozoftur. Daha sonra varoluşçuluğun modası geçtiğinde, içinde küçük bir varoluşçu filozoflar grubunun başı olduğu “Angry Young Men”in bir üyesi olarak beat kuşağının İngiliz versiyonunun bir sembolü oldu. Erken dönem siyasi etkisinin ötesinde, 108'den fazla kitabı , felsefe, suç, okült, edebiyat eleştirisi ve kısa kurgu gibi geniş edebi kapsamını yansıtır ve Atlantis'ten Sfenks'e, Atlantis ve Neandertallerin Krallığı'nı içerir. otobiyografi, Bir Amaç İçin Rüya Görmek. Ayrıca Rand Flem-Ath ile The Atlantis Blueprint'in ortak yazarıdır.

Machine Translated by Google

Ölçümler Üzerine Bir Not

Kitapta kullanılan ölçü birimleri, başka kaynaklardan alındığında, orijinal metinde kullanılan ölçü sistemini korur. Bu nedenle sıcaklıklar Kelvin, Celsius veya Fahrenheit cinsinden olabilir ve fiziksel ölçümler metrik veya emperyal olabilir, vb.

Machine Translated by Google

Giriş

T kitabı, kişisel bir keşif yolculuğunun ürünüdür;
yedi-sekiz yaşlarındayken başladı. Bu, önemli ölçüde, hayattaki o nihai soru hakkında düşünme şansına ilk kez sahip olduğum zamandı: ölüm.
Bu gerçekten harika olasılığı kavrayamadığım için çok rahatsız olduğumu hatırlıyorum. Daha da kötüsü, çevremdeki yetişkinlerin de bu konuda eşit derecede bilgisiz olmamasıydı; bana bunu düşünmek bile istemiyorlarmış gibi geldi. Ama burası ellili yılların İngiltere'siydi ve yetişkinler korkunç bir küresel savaştan yeni sağ çıkmışlardı. Birçoğu için ölümün ağza alınmayacak gerçekleri fazlasıyla yaygın ve rahatsız edici bir gerçeklik olmalı, bu yüzden ne zaman müsait büyük insanlardan birinden bana ölüler diyarını bir gemide göstermesini istesem, genellikle hemen kayıtsız kalmam şaşırtıcı değil. Dünya haritası.

Anlaşıldığı üzere ve açıklayamadığım sebeplerden dolayı, yıllar boyunca pek çok kez bu soru üzerine kafa yormak beni cezbetti. Dolayısıyla, bu konu bana bireysel varoluşun geçici, görünüşte beyhude doğasını tekrar tekrar hatırlattı. Ama aynı zamanda, hayattaki en büyük motivasyonlarımdan birini belirlememde birincil faktör olduğunu düşünüyorum - varlığımızın anlamını ve amacını anlamaya çalışmak, dünyadaki gerçek konumumuzu görmek için bir tür anlamlı perspektif oluşturmak. şeylerin kozmik düzeni. Temel olarak, sadece etrafımda neler olup bittiğini bilmek istiyorum. değil mi

Öyleyse, bu ölüm denen şey, hayatımızın ufkunda kavramsal bir kara delik gibi beliren bu gelecek nedir? Süreç, anlayabileceğimiz terimlerle açıklanabilir, tanımlanabilir mi? Cevabım temkinli bir evet ve nedenini zamanı geldiğinde açıklayacağım.

Ölümün eşit derecede gizemli karşıtına, gevşek bir şekilde hayat dediğimiz karşı dengeye gelince, bu da anlaşılmayı haykırıyor. Evrimciler, RNA ve DNA'nın dört milyar yıldan fazla, giderek daha karmaşık hale gelen etkileşimli gelişiminin haritasını çıkararak bunu çözdüklerini düşünüyorlar.

Machine Translated by Google

moleküller - ki bu mümkün olduğu kadar iyidir - ama bilincin evrimi Darwinci tablonun neresine oturur? Gerçekten de sığabilir mi? Yani modern insansıların düşünce süreçlerini mevcut evrim teorisi ile açıklamak mümkün müdür? Aslında bu gerçeğin farkında olan herhangi bir evrimci tanımıyorum, ama cevap yine evet. Bana göre, DNA'nın evriminde yer alan sistematik, biyomoleküler süreç, sağlıklı insan zihninin işleyişinin mükemmel bir modelidir.

Bu yüzden şu anda önermem gereken iddialı ama ciddi bir önerme, yaşam ve ölümün kesin ve benzersiz bir şekilde tamamen anlaşılabilir olduğu.

Dediğim gibi, aşağıda kişisel bir yolculuğun kaydı var, ama bu aynı zamanda, doğası gereği, bilinçli insansıların tüm evrimsel yolculuğunun bir açıklaması. Benim için ellilerde, tesadüfi bir düşünceyle başlayan şey, binlerce yıldır düşünürlerin başına geliyor. Dolayısıyla, gerçekte, zaten var olan bir fikir akışına, sunum yapanların ve geçmişte katkıda bulunanların listesi ölümsüzlerin - bilim adamları, filozoflar, azizler, efsaneler yaratanlar, kurtarıcılar - yoklaması gibi okunan bir akıllı bilgi kanalına ayarlandım.

Bu nedenle, bu "düşüncemin" kökeninin izini sürmek için zamanda geriye gitmemiz gerekecek: eski Mısır ve Yunanistan'a, Çin'e, Hindistan'a, Filistin'e, Arabistan'a ve Amerika'ya. Geriye dönüp bakmanın başlıca nedenlerinden biri, bu antik kültürlerin çoğunun yaşam ve ölümün gizemini açıklamak için bir din ya da bir mitoloji geliştirmesidir. Gerçekten de, bu neredeyse tamamen ilk insanları meşgul etti. Ve önemli bir şekilde, binlerce yıl boyunca farklı kültürler fikirlerini görünüşte farklı şekillerde ve deyimlerle ifade etseler de, hepsi tek bir temel noktada hemfikirdir: ölümden sonra bir varoluş vardır. Tesadüfen, tüm büyük inanç sistemlerinin yaratıcıları, yaşamla ilgili bir başka temel noktada da hemfikir oldular.

Ama önce ilk şeyler. Benim kişisel hesabım, bu metafizik tasarımın çarpıtmasıdır, bu yüzden şimdilik küçük olay örgüsüne bağlı kalmalıyız; daha büyük atkı bölüm bölüm dokunacaktır.

Altmışlı yılların başlarında, görev bilinciyle dilbilgisi okuluna gittim, vasat GCE geçişleri aldım ve ardından yerel bir gazete için reklam alanı satan bir pozisyon aldım. Kısa süre sonra hayal kırıklığı içeri sızdı. Büyük bir işyeri, önemsiz şeyler ve küçük kıskançlıklar bataklığına dönüşebilir ve

Machine Translated by Google

içine çekilmekten kaçınarak, anlamsız bir işten diğerine amaçsızca kariyer atlayan kurumsal bir serseri oldum.

Bu sırada ikinci kişiliğim tamamen farklı bir yola sapıyordu.
Altmışlı yılların sonlarına gelindiğinde, rüzgarda esiyor, farkında olmadan ikinci bir unutulmaz sarsıntıya doğru ilerliyordu. Bu, oldukça şans eseri, mor pus adı verilen belirli bir psikedelik ajanla karşılaştığımda oldu.

Mor pus, 1968 kışında kasabamın sokaklarına çarpan ve tesadüfen küçük bir tableti yoluma çıkan saf bir LSD partisine verilen isimdi. Bana otuz şilin ve yaklaşık sekiz dünya saatine mal oldu, ama üzerimdeki etkisi o kadar büyüktü ki tüm hayatımı değiştirdi, çünkü bu akıllara durgunluk veren deneyimden sonra aniden, ötesinde başka boyutların varlığına kesinlikle ikna oldum. kendi küçük, öznel kavramsal alanım. Bu yeni bulunan farkındalık, hayatı çok daha ilginç hale getirdi. Ama daha kafa karıştırıcı.

Bunu kaçınılmaz olarak, istisnasız her zaman derinden aydınlatan, bende öyle güçlü duygu dalgaları yaratan daha fazla gezi izledi ki, çok kolay bir şekilde mistik bir denizde sürüklenip sonsuza dek yok olabileceğimi hissettim.
Başka dünyalara bu bakışların gerçek mi yoksa hayali mi olduğu hiç sorma zahmetine girmediğim bir soruydu, ama algılarım o kadar canlı ve kıyaslanamayacak kadar etkileyiciydi ki, köstebek benzeri çalışma hayatımı bir tür ceza esareti gibi gösteriyorlardı.

En son seyahat ettiğimden bu yana yirmi yıldan fazla zaman geçti ve öngörülebilir bir gelecekte başka bir seyahate çıkmaya niyetim yok. Psychedelic kullanımını da kimseye tavsiye etmiyorum. Ben sadece burada rapor ediyorum. Benim "günahlarım" büyük ölçüde koşullar tarafından yönlendirildi. Bu şey -bu ilaç- yeni ve radikaldi ve akran grubumdaki neredeyse herkes bunu deniyordu. Açıkçası, başka bir zamanda ve başka bir yerde, farklı akranlarla, şimdiki zamana alternatif bir yol izleyebilirdim.

Yani asıl konuya gelecek olursak, bu da saykodelik deneyimlerimin hikayem için neden bu kadar önemli olduğunu açıklıyor. O zaman sahip olduğum izlenimlerle ilgili her şey var. Elbette, iç uzaya yapılan bu yasadışı akınların her birinden sonra toplam deneyimden geriye çok az şey kaldı, ancak bazı önemli izlenimler zihnimde silinmez bir şekilde damgalanmış olarak kaldı.

İlki, katı ya da maddi olan her şeyin -evler, ağaçlar, kayalar, dağlar, insanlar- hepsinin bir tür iç ışığına sahip olduğuydu.

Machine Translated by Google

sahip olmak. Yani, bu şeylerin veya nesnelerin kelimenin tam anlamıyla ışıltılı, canlı ışık "parçacıklarından" oluştuğunu açıkça algıladım.

Bunun böyle olmaması, yani "şeylerin" hiç de ışıktan oluşmamış olması ve izlenimin sadece ilacın neden olduğu yanlış bir bilinç olması tamamen mümkündür. Bununla birlikte, halüsinasyon ya da her neyse, sözde gerçekliğin ortaya çıkarabileceğinden çok daha çarpıcı ve anlamlı göründüğünde, o zaman ona kulak vermek için iyi bir nedenim olduğunu düşünüyorum - ki aslında o zamandan beri bunu yapıyorum. . Ve aslında, o sırada bundan habersiz olmama rağmen, daha sonra izlenimimin oldukça farklı ve bağımsız iki kaynak tarafından desteklendiğini keşfedecektim.

İlk durumda, Einstein zaten ışık niceliklerinin, yani fotonların "parçacıklar" olduğunu göstermişti. İkincisi, maddenin ışığın belirli bir biçimi olduğu fikri, yüzyıllardır Doğu'nun kutsal adamları arasında yaygın bir geçerlilik olmuştur.

İkinci büyük izlenim (ya da halüsinasyon) zamanla ya da daha doğrusu zamanın yokluğuyla ilgiliydi. Bunu asla açıklayamazdım, kendime bile ama bu değişen hallerde zaman durmuş gibiydi. Bu durumu tarif etmeye çalışırken sonsuz kelimesinin aklıma birden çok kez geldiğini hatırlıyorum .

İlginç bir şekilde, bu özel kavram - varoluşun "zamansız" alemleri veya boyutları olduğu - hiç de benzersiz değildir. Aslında, bilinen hemen hemen her büyük dinin ve mistik inanç sisteminin bir parçasıdır. Cennet, sonsuzluk, sonu olmayan zaman, O'nun ebediyen ve ebediyen yaşayan alemi gibi kutsal metinlere ait tanıdık kavramları düşünürseniz, tüm bu sözde dini kavramlar, geçmişte mütefekkir lejyonlarının sahip olduğunu düşündürür. benimkine benzer bakışlar veya duygular. Ayrıca, maddenin titreşen ışık parçacıklarından oluştuğuna dair daha önceki izlenimde olduğu gibi, gerçekliğin "zamansız" bir biçimine ilişkin bu ikinci fikir de bağımsız kaynaklarda oldukça açık bir şekilde ifade edilmiştir. Örneğin, modern kuantum teorisinin gelişmesiyle, atomaltı parçacığın "dünyasında", bildiğimiz (veya bildiğimizi sandığımız) zamanın yeri olmadığı keşfedildi: istatistiksel olarak anlamsız.

Benim için, varoluşun bu "ebedi" boyutu fikri özellikle çekiciydi çünkü bu, biz bahtsız ölümlülerin içine daldığımız, zaman yüklü bataklıktan çıkmanın olası bir yolunu ima ediyor gibiydi. Yani, eğer benim zaman dışı deneyimlerimin herhangi bir özü varsa, o zaman belki de bizim - senin, benim, herkesin - asla gerçekten ölmemize gerek yoktur.

Machine Translated by Google

Her zaman hevesli bir okuyucu oldum, ancak yıllar geçtikçe zevkim şartlara göre değişti. Böylece, altmışların sonunda, klasik ve popüler kurgu eserlerinin yerini yavaş yavaş bilim üzerine kitaplar ve ağabeyim Tony'nin gülerek "tüm o ezoterik şeyler" dediği şeyler aldı. Elbette haklıydı. Hippiler hareket halindeydi, sürüler halinde Doğu'ya seyahat ediyor, sayısız Hintli kutsal adam, Sufi, Batılı okültist ve Lobsang Rampa ve Erich von Däniken tarafından yazılan ve hakkında kitaplar okuyorlardı. Her türlü manevi ve felsefi yazıyı okuyarak partiye kolayca katıldım.

Çoğunu oldukça etkisiz buldum: söylenti, belirsiz imalar, apokrif hikayeler, meseller ve düpedüz tahminler - ama hepsine bakıldığında, hayatın her kesiminden çok sayıda samimi yazar tarafından anlamaya çalışan çok sayıda samimi yazar tarafından geçici olarak bağımlı oldum. bilincin doğası.

Tüm entelektüel arayışlar arasında insan zihninin keşfi bana en değerli olanı gibi geldi. Bu seferki yolculuğun sonuna varabilirsek, diğer tüm sorular cevaplarıyla yan yana düzgün bir şekilde yerine oturabilir.

Sorun şuydu ki, yetmişlerde dolaşan kitapların çoğu ilginç fikirler içeriyor olsa da, onları okuduktan sonra hala insanların kafalarından neler geçtiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Pek çok yazar tüm cevapları bildiğini iddia etti, ancak iş ayrıntılara geldiğinde, her şey bir soru işaretiyle bitiyor gibiydi. O zamanlar büyük bir ipucunun kapıda olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu, ama çok geçmeden bazı önemli yanıtları olan bir adam bulacaktım.

Dahası, tamamen benzersiz değildi.

Genellikle eşim Ali ile birlikte yetmişli yıllarda Doğu'ya birkaç gezi yaptım. Sık sık mola verir ve o sırada İran'ın kuzeydoğusundaki Meşhed'de yaşayan kardeşimi ziyaret ederdik. Kısacık hayatı boyunca seyahat etmeyi hiç bırakmayan Tony, yolculuğunun bu aşamasında evlenmiş ve Müslüman olmuştur.

Bu, Batı yanlısı Şah'ın günlerindeydi ve İran'ın gelişen bir ekonomisi vardı ve girişimcilik yeteneği olan herkese bolca fırsat tanıyordu. Ve yine de, tüm bunlara rağmen, özellikle İran'ın kutsal şehirlerinden biri olan ve çok saygı duyulan İslami aziz İmam Rıza'nın büyük camisinin evi olan Meşhed'de, halk son derece dindar olmaya devam etti. Hazreti Muhammed'in kendisi ile.

Bu ziyaretler sırasında, orada ibadet eden Müslümanların yoğun şevki ve şevki beni her zaman etkilemiştir. Gözyaşları açıkça çok gerçekti ve duyguları, Hıristiyanlıkta nadiren görülen türden bir canlılıkla yüklü görünüyordu. Bu insanlara göre, dua gerçekti,

Machine Translated by Google

içten bir kutlama, Allah'a ve Peygamberine bağlılıklarının yüksek sesle, gururla ve alenen onaylanması.

İtiraf etmeliyim ki İslam'a olan ilgim beni çok etkilemesine rağmen hiçbir zaman gözlemsel düzeyden öteye geçmedi. Bu konuda en çok ilgimi çeken şey, bu metafizik fenomenin çok etkili bir şekilde dizginlediği katıksız duygusal güçtü. Burada iş başında apaçık bir güç vardı - yerleşik bilimsel kriterlere göre ampirik olarak ölçülebilecek bir güç değil, yine de gerçek bir güç kaynağı, o kadar enerjik ki, bir şekilde milyonlarca insanın farklı ülkelerden olmasına neden olabilir. Aynı anda hareket etmek, konuşmak ve konser içinde hareket etmek için dünyanın her yerindeki etnik kökenler. İnsanoğlunun bu son derece iyi koordine edilmiş kitlesel hareketiyle ilgili belki de en ilginç şey, tüm bunların tek bir adam tarafından harekete geçirilmiş olmasıdır.

Muhammed'i kafamda canlandırmaya çalıştığımda, gerçek bir dahi, gözlerinde Allah'ın nuru parıldayan, önünde İslam'ın gelecekteki yürüyüşünün net bir görüntüsünün uzandığı bir insan görüyorum. Burada, oldukça açık bir şekilde, ne yaptığını tam olarak bilen bir adam, insan zihninin işleyişini birkaç kişi gibi anlayan bir birey vardı. Böylesine güçlü bir canlı hareketi başka nasıl yaratabilirdi? Şans? Kaza? Gerçekten sanmıyorum. Burada garip bir sihir var ve bugün bize somut bir doğaüstü güç, İslam'ın gizemli gücü şeklinde geliyor. Şimdi, bu güç var, inkar edilemez ve onu kasten yaratan kişinin şüphesiz insanlar arasında bir dev olduğunu ve gerçekten de öyle olduğunu söylüyorum. Dünyanın her yerindeki milyonlarca Müslüman kendilerini bu büyük ruhani kaynakla hizalamak için zaman ayırarak liderlerini taklit ettiğinde, bu görüşü destekleyen reddedilemez kanıtlar herkesin görmesi için günlük, haftalık ve sürekli olarak sağlanmaktadır. Tarihin başka yerlerinde de benzer kişiler ortaya çıktı ve bu kitapta onlardan bazılarıyla karşılaşacağız, ama bana göre Peygamber sonuncuydu.

İslam'la ilk tanışmamdan sonra, kısa sürede diğer büyük dinlerle bazı benzerlikler görmeye başladım. Özellikle, hepsi görünüşe göre tek tek bireyler tarafından harekete geçirilmiş, ardından inanılmaz bir şekilde binlerce yıl boyunca milyonlarca, milyarlarca insanın gönüllü katılımına ilham vermişti.

Sonunda, bu dini ve felsefi hareketler içinde insan beynini derinden etkileyen çok gerçek güçlerin iş başında olduğunu anladım. Hristiyanlığı, Yahudiliği, Budizmi düşünün,

Machine Translated by Google

Hinduizm, Zerdüştlük, İslamiyet vb. Tüm "uygar" dünyanın hiçbir yerinde, görünüşte anlaşılmaz olan bu etkilerden biriyle veya diğeriyle bir tür temastan kaçınmak mümkün değildir. Her kiliseden, camiden, sinagogdan ve tapınaktan çıkıyorlar.

Şimdi, bu tür güçlerin varlığını kabul etmek bir şeydir, ancak nasıl ve neden bu kadar etkili bir şekilde çalıştıklarını anlamak tamamen başka bir şeydir. Büyük dinlerin kurucularının, her birinin tüm insan ırklarının yaşamlarını dramatik bir şekilde etkilemesini sağlayan ortak bir temel faktöre sahip olması gerektiğini düşünerek, bu anlaşılmaz gizem üzerinde yıllarca düşündüm - ama bunun ne olduğunu bilmiyordum. en az fikir.

BİR BULUŞ

Sonra, yetmişli yılların ortalarında, Fransa'da, John Mullins adında bir gezgin arkadaşım bana son zamanlarda okuduğu ve onu çok etkileyen bir kitaptan bahsetti. Karımdan bana İngiltere'den bir kopya göndermesini istedim. Bu uygun bir hareketti. Söz konusu kitap, Mucizenin Peşinde , Rus yazar Pyotr Demianovitch Ouspensky'nin 1915'te Moskova'da tanıştığı Yunan-Ermeni "ezoterik bilgelik" öğretmeni George Gurdjieff ile yaptığı görüşmeleri anlatıyordu.

Görünüşe göre kitap, Gurdjieff'in öğrencilerine yaklaşık sekiz yıllık bir süre boyunca verdiği konuşmaların bir kaydı. Bundan önce Gurdjieff'i veya baş öğrencisini hiç duymamıştım, ancak Ouspensky'nin harika röportajını baştan sona okuduktan sonra, sadece yemek, içmek ve şekerleme yapmak için durduktan sonra, dürüstçe söyleyebilirim ki, bu adamın öğretileriyle karşılaşmak tüm keşif yolculuğumun en önemli aşamalarından biri. Bu kitap üzerine bir kitap yazabilirim, ama bu konudan sapmış olurdum - ve her halükarda, herhangi bir iyi kitapçıdan kolayca elde edilebilecekleri sulandırmış olurdum. Bununla birlikte, Gurdjieff'in öğretisinin ana itici gücünden burada kısaca bahsedeceğim çünkü bu, hikayemin bu kısmıyla alakalı.

Temel olarak, evrenin ve içindeki her şeyin, maddenin her türü, yönü ve yoğunluğuna nüfuz eden titreşimlerden, yankılanan, etkileşimli "sinyallerden" oluştuğunu öğretti. Bu, bende neredeyse anında tanıdık bir etki uyandırdı, çünkü bana tüm maddenin parıldayan (titreşen) ışık parçacıklarından oluştuğuna dair daha önceki izlenimimi hatırlattı. Ancak beni gerçekten ayağa kaldıran, Gurdjieff'in bu titreşimlerin madde, zaman ve uzayda nasıl hareket ettiğine dair açıklamasıydı.

Machine Translated by Google

Gurdjieff, hem dünyadaki hem de insandaki tüm süreçlerin, tüm "titreşimlerin" iki temel yasa tarafından yönetildiğini söyledi - en eski çağlarda anlaşılan yasalar.

Birincisi, evrendeki her eylemin, her olgunun üç kuvvetin karşılıklı etkileşiminin doğrudan sonucu olduğunu söyleyen üç yasasıdır: aktif, pasif ve nötr. Üç uçlu bir fişi değiştirmek veya başka iki bileşik içeren bir kimyasal deneyde katalizör kullanmak veya bir hakemin işini yapmasını izlemek veya bir atomun yapısını incelemek gibi çok basit bir şey yaparsanız, eylemi hemen fark edeceksiniz. bu üç kuvvetten Her yerde esastırlar; kelimenin tam anlamıyla, evrensel. Yalnızca iki gücünüz varsa - aktif ve pasif - sonuç ya kilitlenme ya da yıkımdır, ancak üçüncü bir uzlaşmacı güç devreye girerse, her şey ve her şey olabilir. Gurdjieff, bu kavramın Hıristiyan geleneğinin Kutsal Üçlemesinin temeli olduğunu söyledi. Bu da, elbette, Hıristiyanlığın kendisinin, bilimsel bir zihniyete sahip insanlar tarafından formüle edildiğini, etkileşen üç kuvvetin, yani yaradılışın güçlerinin ilkesini anlayan insanlar tarafından formüle edildiğini ima eder. Ve elbette, Teslis şu ya da bu şekilde, hemen hemen her büyük dinin temel bir bileşenidir; bu, "bilim"in kendisinin -yaratılış biliminin- köklerinin gerçekten de uzak geçmişte olduğunu düşündüren bir gerçektir. Akademisyenler, Teslis'in aslında Yahudilik veya İslam gibi yalnızca tek bir Tanrı olduğunu kesin bir şekilde iddia eden bazı tek tanrılı dinler tarafından reddedildiğini iddia edebilirler. Ancak şunu bir düşünün: İslam geleneğinin tamamındaki en önemli yaratma eylemi, daha sonra Kuran olarak bilinen kitap olarak derlenen "Tanrı'nın sözleri"nin Muhammed'e vahyedilmesiydi. Böylece iki katılımcımız olur, Allah ve Peygamberi. Bununla birlikte, Muhammed'in vahiylerini doğrudan Tanrı'nın Kendisinden değil, bir aracı olan başmelek Cebrail aracılığıyla aldığının söylendiğini not etmeliyiz - üçüncü güce girin. Bu kesin ilke Tekvin kitabının birinci bölümünün ilk ayetinde şöyle anlatılır: "Başlangıçta Allah göğü ve yeri yarattı." Bundan daha net olamazsın. Yaratılış üç kuvvetin sonucudur. Bu birinci kanundur.

İkinci antik yasa, oktav yasasıdır. Bu, maddede ve insanda hareket eden tüm titreşimlerin geliştiğini, yani yükseldiğini, alçaldığını, güçlendiğini, zayıfladığını vb. söyler. Şimdi, bu gelişme, görünüşe göre, tekdüze, pürüzsüz bir şekilde ilerlemiyor.

Machine Translated by Google

yükselme veya alçalma, ancak düzensiz olarak, hareket hattında belirli düzenli "hatalar" ile. Aslında tıpkı bir müzikal oktav gibi.

Oktavın veya ana müzik gamının yapısına aşina olmayanlar için Do, re, mi, fa, so, la, ti, Do notalarının her biri bir dizi aralık veya tonla ayrılmıştır; bütündür ve bunlardan ikisi sadece yarım tondur, şöyle:

veya bir piyanonun tuşlarında gösterildiği gibi:

Mi-fa ve ti-Do notaları arasındaki yarım tonlar az önce bahsedilen aksaklıklardır. Gurdjieff, "Yedi tonlu gam, eski okullar tarafından geliştirilen ve müziğe uygulanan kozmik bir yasanın formülüdür" dedi.1

Bu okulların tam olarak ne kadar eski oldukları hiçbir zaman belirtilmemiştir, ancak Gurdjieff kendi yazılarında, genellikle pratik müzik teorisinin yaratıcıları olarak kabul edilen Pisagorcuların aslında uzun süredir kayıp olan bir bilimi yeniden keşfettiklerini öne sürmektedir.

Konuşmaları sırasında Gurdjieff, Ouspensky'ye iki temel yasa tarafından tanımlanan kuvvetlerin eylemini gösteren doğada birçok örnek verir. Bu kuvvetler, örneğin beyaz ışığın yapısını, tayfın yedi rengini ve kimyasal elementlerin periyodik tablosunun yedi katlı simetrisini belirler. Evrenin fiziksel yapısını, hatta insanın biyolojik ve psikolojik yapısını kendine özgü dünya görüşüne dahil ederek müzikal terimlerle anlatıyor. Gurdjieff, tüm bu fenomenlerin temelde müzikal olarak yapılandırıldığını söyledi. Ouspensky'ye sunulan kanıtı benim için son derece ikna ediciydi ve içgüdüsel olarak sonunda burada gerçek bir ruhani bilgi külçesi, gerçek, 24 karatlık bir hakikat çekirdeği olduğunu hissettim. Ve göreceğimiz gibi haklıydım.

Machine Translated by Google

Elbette bilgi bir şeydir, ancak onu en iyi nasıl kullanacağını anlamak tamamen başka bir şeydir. Gurdjieff'i daha önce fikirleriyle karşılaştığım tüm insanlar arasında benzersiz kılan şey buydu, çünkü o sadece orijinal ve ilginç bilgiler sunmakla kalmadı, onu tamamen pratik ve anlaşılır bir şekilde uyguladı.

Ön hikayem henüz bitmediği için bu aşamada işleri basit tutmaya çalışmalıyım. Burada kişinin bilmesi gereken tek şey, bu bilginin pratik yönünün -çekirdeği müzik teorisi olan- kişisel davranış kuralları gibi bir şey olarak bu "müzikal" kuralların sistematik bir uygulamasına dayandığıdır. Teoriye göre, bunu yaparak, müzikal ritimleri ve öğeleri hayatımıza düzenli ve disiplinli bir şekilde sokarak, evrim geçirmemiz, olduğundan çok daha hızlı bir şekilde daha bilinçli (yani uyumlu) hale gelmemiz mümkündür. normalde evrimciler tarafından tasavvur edilir. Buna, uyumlu bir bireyin tamamen gelişmiş bir oktav gibi olduğunu ve verilen skalanın tepesindeki son "nota" Do aracılığıyla tek bir yeni nota vurma yeteneğine sahip olduğunu savunan "aşkın evrim" ilkesi diyebiliriz. veya dürtü, yukarıda daha büyük bir ölçekte. Eskiler bu daha büyük ölçeğe veya boyuta cennet adını verdiler. Darwinistler şunu not eder: Burada kastedilen, mevcut evrim teorisinin bazı sınırlamaları olduğu, en iyi ihtimalle eksik olduğudur.

Hayatın periyodik dikkat dağıtıcı unsurları arasında, Gurdjieff'in fikirlerini birkaç yıl boyunca aralıksız inceledim. Onun hakkında ve onun hakkında bulabildiğim her şeyi okudum. Görünüşe göre fikirlerini, Ouspensky'nin kitabında atıfta bulunulan Mısır, Hristiyan, Budist, Derviş, Hindu vb. Gibi bir dizi eski gelenekten aldı. Elbette bunlar, geniş anlamda, yıllarca benim ilgimi çeken, inançlı lejyonları tam anlamıyla hareket ettirebilecek garip metafizik güç kaynakları olduğunu tahmin ettiğim aynı dini hareketlerdi.

Burada bariz ve önemli bir bağlantı vardı, ancak bir süredir gerçekti.
önemi benden kaçtı.

Seksenlerin başında hayat yavaşladı. O zamana kadar iki küçük çocuğumuz oldu ve özgeçmişimde kaçınılmaz olarak göze çarpan bazı boşluklar olduğu için düzenli ve uygun bir meslek bulmak zor oldu. Bunlar, yüksek işsizlik günleriydi ve kurumsal serseri, kendisini beklediğinden daha sert bir muhalefetle karşı karşıya buldu. Sonunda, profesyonel işyerine yeniden girmek için birkaç gönülsüz girişimden sonra, sayısız ve okul dışı keşif kursları alarak okula geri dönmeye karar verdi.

Machine Translated by Google

genellikle sıkıcı ve ilham vermeyen konular. Bununla birlikte, kısa bir kurs vardı - biyomoleküler dünya, DNA ve genetik kod ile ilgili bir modül - sonunda tam olarak aradığım şey olduğu ortaya çıktı.

1984 yazıydı. O sıralar hem ders kitaplarını hem de kendi seçtiğim kitapları çokça okuyordum. Bir hafta, belki genetik ya da astronomi, ya da Karl Popper üzerine vızıldayan bir makale; başka bir hafta, John Michell, Colin Wilson veya Idris Shah veya muhtemelen Gurdjieff'in anıtsal destanı Beelzebub's Tales to His Torunundan birkaç bölüm . Bu çok katmanlı cilt, bin sayfadan uzun ve paragraf uzunluğunda cümleler, sayfalarca uzunlukta paragraflar ve yazar tarafından icat edilen düzinelerce anlaşılmaz yeni kelimeyle okunması kolay değil. daha zor görev.

Gurdjieff, takipçilerine kitabı üç kez okumalarını tavsiye etti (muhtemelen üçler yasasına uygun olarak). Bu ürkütücü görevi üstlenmiş olmam, benim hakkımda duymak istemediğim bir şey söyleyebilir, ancak yine de birkaç aşamada, yaklaşık beş yıllık bir süre içinde tamamladım.

Kitabın kendisi hakkında yorum yapmama gerek yok. Ouspensky'de olduğu gibi, onun üzerine uzun bir inceleme yazabilir ya da yazmaya çalışabilirdim ve o zaman bile muhtemelen amaçlanan anlamının yalnızca küçük bir kısmını aktarmayı başarabilirdim. Burada belirtmek istediğim nokta, Gurdjieff'in çığır açan fikirlerinin aklımda çok iyi yer tuttuğu. Aslında, şu ana kadar bahsettiğim düşünce ve fikirlerin neredeyse tamamı kafamın içinde dans eden geçici genler gibi sallanıyordu: yaşam ölüm. . . ışık . . . zamansız titreşimler . . din . . . Kuvvet . . . Gurdjieff. . . müzik. . . . konu . . .

Bir yapbozun dağılmış parçaları gibi neredeyse hepsi oradaydı, ama genel resim hâlâ aklımdan çıkmıyordu.

Şimdi genetik koda dönelim. Muhtemelen çoğunuz, vücudunuzdaki hücrelerdeki DNA tarafından tüm organik yaşamın yapı taşları olan amino asitleri üretmek için kullanılan bu kimyasal düzenlemeyi en azından duymuşsunuzdur.

Kendime bir tür görsel yardım, eylem halindeki kodun bir görüntüsü vermek için, sürece dahil olan biyokimyasal bileşenlerin anahtar numaralarını içeren bir diyagram çizmiştim. Bunlar 4, 3, 64 ve 22 idi. Yani dört çeşit kimyasal baz vardır. Bir amino asit şablonu olan üçlü kodon olarak bilinen şeyi yapmak için üç tanesi gerekir.

Machine Translated by Google

tam olarak altmış dört varyasyon vardır. Bu kodonların her biri, yirmi iki daha karmaşık bileşenden birine veya diğerine, yani yirmi amino aside ve sentez sürecini başlatmak ve durdurmak için iki kodlanmış talimata karşılık gelir. Diyagramımda, 64 sayısı, üçlü kodon kombinasyonlarının sayısı (4 × 4 × 4), bir satranç tahtası gibi, sekiz bölüm enine ve sekiz alta bölünmüş kare bir ızgarayla temsil ediliyordu.

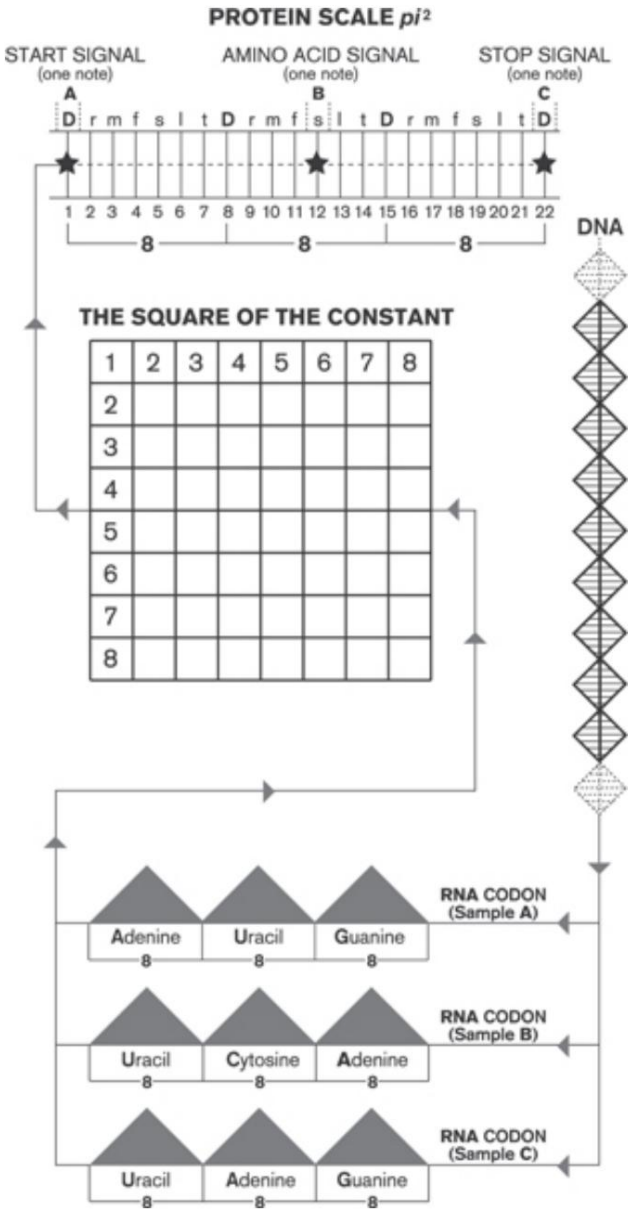

Bu belirli sayı kombinasyonlarında bana tamamen tanıdık gelen ve daha önce birçok kez gördüğüm tuhaf bir simetri olduğu hemen dikkatimi çekti. anladım ki aslında

Machine Translated by Google

tüm şema, altmış dört temel metninin her biri heksagram adı verilen altı çizgili bir sembolle tanımlanan I Ching (Yi King) olarak bilinen ünlü Çin eserinin formatını yansıtıyordu.

Değişimler Kitabı olarak adlandırılan I Ching, altmışlar ve yetmişlerde "Yeni Çağcılar" arasında dolaşan en popüler eserlerden biriydi ve ona birkaç kez göz atmıştım. Bir kehanet olarak kullanılmak üzere tasarlanmıştı: bir soru soruyorsunuz, üç madeni para atıyorsunuz ve nasıl düştüklerini not ediyorsunuz. Yazıların fazlalığı kesintisiz bir çizgi verir - "yang", pozitif; kesik bir çizgiyle başlar - "yin", negatif. Kırk dokuz civanperçemi sapının kullanıldığı daha eski bir danışma yöntemi vardır, ancak prensip aynıdır.
Eylemi altı kez tekrarlayın ve heksagramlardan birini çağırmış olacaksınız. Ekteki metin cevabınızı sağlar. I Ching'e gerçekten danışmak hiçbir zaman ilgimi çekmemiş olsa da, yapısı her zaman ilgimi çekmişti.

Daha önce de söylediğim gibi, genetik diyagramımın anahtar sayıları 4, 3, 64 ve 22 idi.

Tüm amino asit sentezi sürecinin bağlı olduğu genetik koddaki (adenin, timin, guanin ve sitozin) temel kimyasal bazların sayısı olan 4 sayısıyla başlayalım. I Ching'in tamamen aynı prensibi içerdiğini keşfettim. Altmış dört heksagram aslında Hsiang olarak bilinen dört temel, iki çizgili sembolden yapılmıştır. Bunlar sırasıyla yin ve yang olarak bilinen, biri kırık diğeri kesintisiz iki temel çizgiden türetilmiştir.

Sırada 3 sayısı var. Genetik kod, açık olduğu gibi, üç kuvvet yasasına uyuyordu, bu nedenle yaratılış sürecinde yalnızca üçlü kodonlar belirgindir. Üç güç, Başlangıçta Değişimler Kitabı'nda iki orijinal yin ve yang çizgisiyle ve Büyük Uç olarak adlandırılan üçüncü bir faktörle temsil edilir: bu, yin (negatif, dişi), yang (pozitif, erkek) ve nötr, üçüncüsü, görünmez veya "mistik" bileşen, tao. Bu daha büyük üçlü, tüm sistem için temeldir, ancak 3 sayısı aynı zamanda genetik koda tam olarak karşılık gelen bir şekilde ortaya çıkar, çünkü heksagramların her biri iki "trigramdan", iki üç hatlı sinyalden oluşuyor olarak tanımlanır.

Şimdi 64 sayısına geliyoruz. Belirttiğimiz gibi, I Ching altmış dört heksagramdan oluşur. İlk bakışta, genetik kod, altmış dört üçlü birimden oluşan bu modelden sapmış gibi görünüyor. Bununla birlikte, genetik kodun dinamik bir sistem olarak işlev gördüğü ve

Machine Translated by Google

bu, her parçanın hem aşağıdaki daha basit süreçlerle hem de yukarıdaki daha karmaşık bileşenlerle bağlantılı olduğu, devam eden, evrimsel bir süreç olarak görülmelidir. Böylece aslında kodon şablonunun başka bir tarafının, doğası gereği yapı olarak üç parçalı olması gereken amino asidin kendisinin olduğunu görebiliriz. Yani bir üçlü kodonumuz ve bir amino asidimiz var - biyokimyasal bir "heksagram". Bu arada, üçlü kodon şablonları, iç yapısının bölümlerinin kopyaları olarak DNA molekülünün içinden kaynaklanır; bu, elbette, DNA'nın kendisinin de altmış dört biyokimyasal heksagramdan oluştuğu anlamına gelir.

Bu zamana kadar, IChing ile genetik kod arasındaki pek çok benzerliği fark ettikten sonra, çok önemli bir şeyin peşinde olduğuma ikna oldum ve duygusal durumum bunu yansıtıyordu: Çok heyecanlıydım. Görünürde birbirinden farklı olan bu iki sistemin aynı özelliklerinin hiçbir şekilde sadece bir tesadüfün ürünü olamayacağını düşündüm, çünkü bunlar sadece yapı olarak aynı değillerdi; Görünüşe göre her birinin ortak bir amacı vardı, bu da evrim sürecini kolaylaştırmaktı. Bir an için şunu düşünün: Genetik kod, daha büyük bir organik yapı oluşturmak için kullanılır; Değişimler Kitabı olan I Ching'in daha büyük, daha aydınlanmış bir varlık yaratmak için kullanıldığı söyleniyor. İlke tamamen aynıdır.

Ona büyük ölçüde artan bir saygıyla, birkaç kez I Ching'e döndüm - onu okumak ya da ona danışmak için değil, yapısı üzerinde yoğunlaşmak için. Gerçek sırlarının biçiminde ifade edilen sembolizmde olması gerektiğini ve beraberindeki metinlerin yalnızca bir süsleme olduğunu, yalnızca heksagramların zaten bana anlatmakta olduklarını el yazısıyla tekrarladığını hissettim.

Şimdi bu heksagramlar, daha önce de söylediğim gibi, tıpkı genetik kodun biyokimyasal heksagramları gibi, her biri iki trigramdan, iki üç çizgili sembolden, biri yukarıda, biri aşağıda. Sayıları sekiz olan trigramlar, dört Hsiang'dan türetildi ve her birinin üzerine iki orijinal kırık ve kesintisiz çizgi yerleştirildi. Bu aynı iki çizgi sekiz trigramın üzerine yerleştirildiğinde, sonuç dört çizgiden oluşan on altı rakamdır.

İşlemi bir kez daha tekrarlayın ve beş çizgiden oluşan otuz iki rakam elde edin ve son bir benzer hareket altmış dört heksagramı üretir.

Dört ve beş çizgili figürlerin aksine, kwa olarak bilinen sekiz trigrama sistemde özel bir önem verilir. Sayılarıyla hokkabazlık yaparak bunları uzun süre düşündüm. sekiz üç. Üç sekiz.

Yirmi dört. Yirmi ikiye ihtiyacım vardı. Yakın ama yeterince yakın değil. Kesinlikle 8 sayısı, kare olduğu için genel simetrinin ayrılmaz bir parçasıydı.

Machine Translated by Google

o büyülü 64'ün kökü; ama neden trigramların toplamı genetik kodun yirmi iki kodon sinyaline uymuyordu? Neden yirmi dört? Neden sekiz?

Işığın nihayet parladığı ve en ufak bir düşünce biçiminde süzülerek gelen yanıtın kafamın içinde sessizce patladığı, canlandırıcı bir andı: "Heptaparaparshinokh."

Bu tuhaf kelime, Gurdjieff'in yaratımlarından biridir ve Beelzebub's Tales'de birçok kez tekrarlanır . Oldukça basit bir şekilde, oktavlar yasası, yedi yasası (bazen sekiz yasası olarak ifade edilir),2 her şeyin ona göre ilerlediğini söylediği yasa anlamına gelir. Her şey? Genetik kod ve I Ching dahil mi?

İşte oradaydı; Belli ki baktığım simetri müzikal temelliydi. Bu olmak zorunda. İşte satranç tahtam: bir oktav gibi sekiz bölüm; sekiz bölüm aşağı, başka bir oktav; ve ızgara boyunca altmış dört bölüm, bir oktavın karesi.

O zaman Gurdjieff'in Beelzebub's Tales'de müzik teorisinin kökenleri hakkında yazdıklarını hatırladım . Yunanlıların bilimi ancak yeniden keşfettiklerini ve gerçek kökenlerinin zaman içinde çok daha uzaklarda olduğunu söyledi. Tarih verilmedi, ancak yaratıcıları hakkında söylemek zorunda olduğu şeyin son derece uygun olduğu ortaya çıktı. Beelzebub bize, çok uzun zaman önce eski Çin'de iki erkek kardeşin -prens- yaşadığını bildirir. Bu adamlar, eski Atlantis'i yok eden felaketten sağ kurtulan yüksek bir inisiyenin doğrudan torunlarıydı ve oktav yasasını onun nesiller boyu aktarılan öğretilerinden öğrendiler.

Antik Çin tarihi üzerine yorum yapan çoğu yorumcuya göre, trigramların yaratıcısı, MÖ 3. binyılda yaşadığı sanılan Fu-hsi adlı efsanevi bir bilgeydi. Chou hanedanından Kral Wen ve Chou Dükü oğlu Tan, metinleri çok daha sonra, MÖ 1140 civarında eklediler. Prensler, krallar, dükler Beelzebub's Tales'in aynı bölümünde, bu eski hiyeroglifleri (yoksa prizmalar ve diğer garip gereçlerle yapılan deneylerin yardımıyla) oktav yasasını kendileri için nasıl doğruladıklarına ve nasıl daha sonra bu bilgi kayboldu. I Ching'in nasıl bu kadar gelişigüzel bir şekilde sadece bir cep falcısı olarak kullanıldığını hatırladığımda, bunun ne kadar doğru olduğunu görebiliyordum. Bu insanlar sistemin doğasında var olan “müziği” asla kabul etmediler. Bilmeden “oynadılar”.

Machine Translated by Google

Ama şimdi hayatın sırrını yeniden bulduğumu hissettim, hayatın müziğini, senin ve benim içimdeki müziği, I Ching'de ve genetik kodda - ve hatta Gurdjieff'in iddiaları doğruysa, kozmosun kendisinde.

Ve 22 numara? Bu antik bilimin Pisagor versiyonundan da görülebileceği gibi, mükemmel bir şekilde uyuyor. Bu sayı, esas olarak müzikal yönü nedeniyle sistemlerinin kilit sayılarından biriydi. Aslında, üç oktav titreşimi veya notaları, üç sekiz setini temsil ediyordu - yirmi dört bileşen.

Yirmi ikilik bir diziye şematik olarak bakarsanız, ilk oktavın bilindik sekiz temel notadan oluştuğunu görürsünüz: Do, re, mi, fa, so, la, ti, Do. Bununla birlikte, sekizinci nota olan Do aynı zamanda ikinci oktavın ilk notasıdır. Böylece iki oktav örtüşüyor. Benzer şekilde, ikinci oktavın sekizinci notası -yine Do- üçüncünün de birinci notasıdır; yani bunlar tekrar örtüşüyor. Bu şekilde, yirmi iki bölümün aslında birbiriyle ilişkili yirmi dört bileşenin -üç ayrı oktav veya 8-8-8- bir tezahürünü temsil ettiğini görüyoruz:

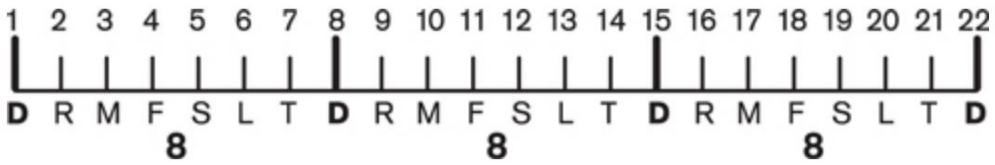

Şimdi, yukarıda açıklanan fenomeni, bize her bir oktavın kendi içinde üçer oktavdan oluşan üç parçalı bir yapı olduğunu söyleyen, doğanın birinci yasası olan üç kuvvet yasasına uyguladığımızda ne olduğuna bir bakın. Bu, dokuz alt oktav üretir:

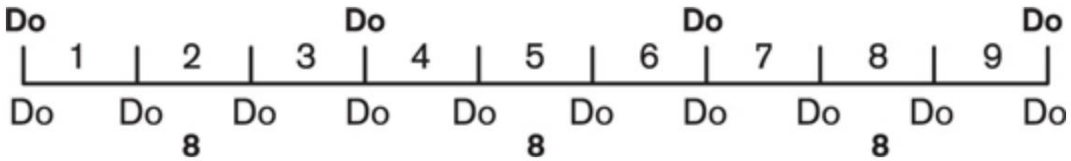

Tabii ki dokuz oktav -ilk temel nota olan Do'dan sonuncuya- tam olarak altmış dört temel nota içerir.

Machine Translated by Google

Az önce anlattığım hikaye, şu anda bile gelişmeye devam eden bir sonraki hikayenin sadece başlangıcı. O zamandan, 1984 yazından itibaren, birkaç yılımı tarihin labirenti andıran yıllıklarını keşfederek geçirdim. Çinliler ve Yunanlılar, Gurdjieff tarafından çok sık atıfta bulunulan bu eski bilime "ayarlandıysa", o zaman onun bahsettiği diğer gelenek ve medeniyetlerden bazılarının da muhtemelen öyle olduğunu varsaydım. Anlaşıldığı üzere, kanıtlar eziciydi. Baktığım her yerde bana ışık saçan müzik sembolleri görüyordum: Kayıtlı tarihteki bilinen her büyük din ve ezoterik gelenek, bu bilimi bir davranış kuralları, ahenkli bir varoluş tarzı olarak benimsemişti. Aslında burada, uzun süredir var olduğunu hissettiğim eksik ortak faktör, dini hareketlere milyarlarca insanın zihnini ve kalbini böylesine derin ve olağanüstü bir şekilde etkileme gücü veren o büyülü bileşen vardı. Hepsi hatasız bir şekilde uyum ilkesine, kelimenin tam anlamıyla vücudumuzun her hücresinde, DNA'mızda ve genetik kodumuzda yankılanan bir uyum ilkesine dayanıyordu. Dolayısıyla bu, DNA'nın nihai yaratılışının en derin ve en içteki içgüdülerine doğal olarak hitap etmesi gereken doğal bir uyumdur: Homo sapiens sapiens.

Unutmayın, DNA milyarlarca yıldır bu evrim yöntemini başarıyla kullanmaktadır. Ve şimdi neler yapabileceğine bakın. İlkel çorbada tek hücreli bir organizma ile başlayan süreç, bilinçli insanın yaratılışıyla son bulmuştur. Dört milyar milyon yılı kapsasa bile bu oldukça büyük bir sıçrama.

Ve sonra, çizgi boyunca bir yerde -evrimsel standartlara göre çok yakın bir zamanda- son derece yetenekli bireylerden oluşan bir grup, bir şekilde ilerlemenin en iyi yolunun temellere, müzikle uyum içinde olan bir müzikal var olma moduna geri dönmek olduğunu fark etti. doğanın doğal evrimsel süreçleri. Bu, kesinlikle, büyük "s" ile Bilim'dir; bilimdir ve öyle ya da böyle diğerlerine dokunur. Ve göreceğimiz gibi, insan ırkı üzerindeki kümülatif etkisi ve birkaç bin yılı aşkın bir süredir ilkelerini incelemek üzere çekilen insan sayısı açısından gerçekten eşi benzeri yok.

Şimdi, doğru yaşamanın asil sanatının ilk uygulayıcıları olan bu eski dahi insanlar, daha sonra üstün bilgilerini binlerce yıl boyunca tüm dünyaya, çok uzaklara yaydı. Bu olağanüstü kültürel fenomen üzerine yaptığım araştırmaların sonuçları nihayet 1994 yılında ilk kitabım The Infinite Harmony'de yayınlandı.

Machine Translated by Google

Kitap, oktav sembolünün ilk olarak, efsanevi Alev Adası'nda gerçekleştiği söylenen, dört erkek (yang) ve dört dişi (yin) olmak üzere sekiz tanrıdan oluşan panteonları biçiminde ortaya çıktığı Eski Mısır Krallığı ile başlıyor. birincil ışık kaynağı. Aslında, Eski Mısır Krallığı'nda bir arada var olan üç yaratılış miti vardı ve hepsinde oktav formatı çok önemlidir. Ayrıca, hemen hemen her büyük dinde olduğu gibi, Mısır teolojisi üç büyük tanrıdan oluşan bir üçlüyü kucaklıyordu: Osiris, İsis ve Horus - üç yasasının ve yirmi iki notadan oluşan üçlü oktavın bir ifadesi. Aslında, sayısal olarak 22/7 olarak ifade edilen matematiksel kural pi (p), her şeyden önce üçlü oktavın bir simgesi, oktav yasasının ve üç kuvvet yasasının kodlanmış bir açıklamasıdır.

Ortodoks tarihçiler size bu formülün Eski Krallık Mısır'ında bilinmediğini söyleyecektir, ancak bu, başka bir yerde gösterdiğim gibi, tamamen yanlış bir varsayımdır. Gerçekten de, pi formülü sadece bu insanlar tarafından bilinmekle kalmamış, onların günlük faaliyetleri açısından tamamen pratik bir şekilde uygulanmıştır ve Eski Krallık'ın önemli idari belgelerinde oldukça açık bir şekilde tespit edilebilmektedir.3 Bu, Elbette, yapısal oranları "klasik" pi'nin matematiksel değerini doğru bir şekilde ifade eden Büyük Piramit'in kendisinin kanıtlarından oldukça farklı.

Bu arada pi ilişkisi, Meksika'daki Teotihuacán'daki sözde Güneş Piramidi'nin boyutlarında ve oranlarında ve son olarak İngiltere'deki Stonehenge'in yapılarında ve güneydeki Silbury Tepesi'ndeki "basamaklı piramit"te de keşfedildi. İngiltere— bu müzik kodunun bilgisinin yayılmasının dünya çapında gerçek bir hareket olduğunu düşündüren ayrıntılar. Daha sonra bu ilişkilere daha detaylı bakabiliriz.

The Infinite Harmony'nin sonraki bölümleri, Musevilik, Zerdüştlük, Hinduizm, Jainizm, Budizm, Konfüçyüsçülük, Hıristiyanlık dahil olmak üzere tarihteki tüm büyük inanç sistemlerinde saf düşünce nehri gibi akan bu müzikal etkinin devam eden gelişiminin izini sürmeye ayrılmıştır. İslam ve Orta Çağ'ın simya okulları. Ama daha sonra, sanki daha önceki zamanlarda engellenmeden akan bu olağanüstü güçlü fikir akışı, yeterince dikkate değer bir fenomen değilmiş gibi, bu kitabın ilerleyen kısımlarında, bu eski öğretinin ana ilkelerinin şimdi nasıl en gelişmiş öğretiler çerçevesinde kavramsal nişler bulduğuna dikkat edeceğiz. , kendi çağımızın sistematik disiplinleri. Bunu sadece bilimde görmüyoruz.

Machine Translated by Google

Genetik, biraz önce tartışıldığı gibi, ama aynı zamanda, açıkça görüleceği gibi, parçacık fiziğinde ve hatta astrofizikte ve kozmolojide.

İlk kitabımın son bölümü, biyomoleküler dünyanın, DNA âleminin ve genetik kodun, amino asitlerin ve protein makromoleküllerinin müzikal yapılarına ayrıntılı bir bakış atıyor.

Şimdi bu müzikal simetri gerçek, herkesin görmesi için var ve bunu hiçbir şekilde uydurduğumu düşünmüyorum. Ben sadece kendi alanlarındaki uzmanların bana sunduğu gerçeklere baktım ve sonra bunları açıkça tanınabilir bir müzik kalıbı olarak gördüğüm şekilde bir araya getirdim. Muzik hayattır; hayat müziktir: gerçeklerden öğrendiğim bu. Ama elbette araştırmamdan çıkan en önemli ve belki de tartışmalı gerçek, insan gen havuzunun evrimini dikte eden müzikal simetrinin sadece eski insanlar tarafından tanımlanmamış, aynı zamanda günlük yaşamlarında aktif olarak kullanılmış olmasıdır. tam bir varoluş biçimi, bir "din".

Bu arkaik bilimin ilk kaydedilen versiyonu yaklaşık beş bin yıl önce Nil deltasında ortaya çıktığından, bu müzikal simetriye eski Mısır bilgelik tanrısı Thoth'un Yunanca adı olan Hermes Trismegistus'tan sonra Hermetik Kod adını verdim. Bu müzikal simetri, daha önce de söylediğim gibi, tam olarak pi formülünün ifade etmek için tasarlandığı şeydir; yani yedi yasası ve üç yasası - yirmi iki notadan oluşan üçlü oktav. Ve unutmayın, üç yasası bize bu şekilde ifade edilen oktavların her birinin yapı olarak da üçlü olduğunu söyler: üç "iç" oktavdan oluşur ve toplamda dokuz oktav oluşturur - tam olarak altmış dört temel nota, sesin karesi. sabit sayı, 8. Bu Hermetik Kod'dur, evrensel bir formüldür ve göreceğimiz gibi pratik olarak her şeyi kapsar.

İlk fikirlerimi bu şekilde özetledikten sonra, şimdi daha büyük bir keşif yolculuğuna çıkmamızın zamanı geldi - benim henüz tam olarak keşfetmediğim yeni bölgelere. Bu nedenle, aşağıdaki tartışmanın çoğu, doğası gereği büyük ölçüde spekülatiftir. Elbette "gerçekler" ile uğraşacağız, bunların çoğu şaşırtıcı - hatta inanılmaz - ama ampirik veriler, ne kadar uygun olursa olsun, bizi ancak bir yere kadar götürebilir. "Mantıksal" düşüncenin sınırlarının ötesinde var olan diyarlara gitmek istiyorsak - ki bu anlatının okuyucuyu götürmek istediği yer burasıdır - o zaman "bilgili" dünya görüşümüzü, en anlaşılması zor ikisinden oluşan liberal önlemlerle yumuşatmak zorunda kalabiliriz. insan fakülteleri: içgüdü ve sezgi.

Machine Translated by Google

İçgüdü, çoğu insanın anladığı gibi, içgüdüsel bir duygudur, kişinin kemiklerinde var olan bir şeydir. Eminim hepimiz bir şekilde bu dürtüyü yaşamışızdır. İçgüdü, son beş bin yılda, daha önce sözü edilen aşırı derecede güçlü dini hareketlerin ortaya çıkmasının başlıca nedeni olabilir. Bunlar, biçim ve yöntem açısından esasen ritmik olan uzun süredir devam eden geleneklerdir ve şu anda bile milyarlarca sıradan insan tarafından kararlı bir şekilde bağlı kalmaktadır. Bu dinler, daha önce de açıkladığım gibi, DNA'mızda -kelimenin tam anlamıyla kemiklerimizde- açıkça görülen bir simetri olan müzikal simetri ilkeleri üzerine kurulmuştur. Bu, örneğin her yedinci günde bir dua etme eğiliminin büyük ölçüde içgüdünün ürünü olabileceği anlamına gelebilir. “Kutsal” Şabat, bir oktav zamandaki yedinci gün/notadır; sekizinci "nota" -Hıristiyanlıkta Pazar- aynı zamanda bir sonraki "oktav"ın, yani bir sonraki haftanın ilk günü/notasıdır. Açıktır ki, zamanın bu temelde "dini" bölümü keyfi bir icat değildir. Müzikal temellidir. Onun "ritmi" vardır, "ruhu" vardır; Hermetik Kodun iş başındaki gerçek "canlı müziğinin" mükemmel bir örneğidir.

Öte yandan, sezginin genellikle bilinçaltı dediğimiz zihinlerimizden hareket ettiğine inanılır - görünüşte açıklanamaz, ışıktan daha hızlı, anlık tanıma süreci, seyrek, rastgele patlamalarla yanıp sönen, bize mantıklı cevaplar sağlayan uygun bir süreç. "imkansız" sorulara - ve çoğu zaman onları hiç beklemediğimiz anda. Bu hiç başınıza gelmediyse, fikir ciddiye alınamayacak kadar belirsiz veya hayali görünebilir. Herhangi bir şüpheyi ortadan kaldırmak için, tanınmış uzmanlara danışın; bununla, geçmiş ve şimdiki bilimsel araştırmanın hemen hemen tüm alanlarında eğitimli ve disiplinli düşünürleri kastediyorum. Bence, bugün çalışan ve araştıran insan zihninin işleyişindeki sezgisel sürecin varlığını inkar edecek bir avuç insandan fazlasını bulmakta zorlanacaksınız. Gerçekten de, daha sonra göreceğimiz gibi, modern bilimsel araştırma bunun üzerinde gelişiyor.

Tüm bunları basitçe ifade etmek gerekirse, okuyuculardan zihinlerini açmalarını ve neredeyse her şey hakkındaki tüm önyargıları bir kenara bırakmalarını istiyorum. Elbette, bu sıkıntılı ve karışık zamanlarda bunun uzun bir görev olduğunun farkındayım, ancak yapmak üzere olduğumuz kapsamlı, bazen baş döndürücü yolculuk, bir bakıma dogmadan nispeten bağımsız bir "yaya filosu" olmamızı gerektiriyor. ve kavramsal olarak her şeye hazır. Tüm bunları söyledikten sonra, akılda tutmamız gereken çok önemli bir gerçek var: Hermetik Kod, her şeyin planı.

Machine Translated by Google

Yaratılış, uygarlığımızın başlangıcından beri böyle bilinmekte ve anlaşılmaktadır.

Açıkça anlaşılacağı gibi, bu kodun yaratıcıları, bugünün hayal gücünün sınırlarının çok ötesinde, muhteşem bir varoluş alanı keşfettiler. Zamanda geriye ve ileriye, sonsuza kadar uzanır: tarihsel zaman boyunca (gittiği yere kadar), jeolojik zaman boyunca, dünyadaki yaşamın ilk hareketlerine - ve hatta daha da ötesi, kozmolojik zaman boyunca evrenin kökenine kadar. kendisi, büyük patlama. Bu olağanüstü dünya görüşü aynı zamanda her tür uzayı kapsar: molekülün iç alanı, atom ve atom altı parçacık, sizin ve benim "gerçek" uzay olarak algıladığımız uzay ve üstümüzdeki daha büyük uzay ölçekleri - gezegenin uzayı. , güneş sistemi, galaksi, galaktik üstküme. Gerçekte, bu her şeyi kapsayan kozmik planın dışında bırakılan tek bir olgu bile yoktur; yaşam, ölüm ve genişleyen evrenimizin nihai kaderi bile.

Açıkçası, bu nedenle, bu araştırmanın belirli aşamalarında, modern bilimin bazı tuhaf ve harika kavramlarına - özellikle parçacık fiziği, astrofizik, genetik ve evrim teorisinde kaydedilen bazı önemli ilerlemelere - bakmamız gerekecek. Bilim adamı olmayan biri olarak, bu karmaşık, bazen kafa karıştırıcı fikirlere ilişkin yorumlarımın çoğu okuyucunun takip etmesi için yeterince açık olacağına inanıyorum. Her halükarda, yakın zamandaki bilimsel düşüncenin temel bir anlayışı onu eski zamanların bazı teorileriyle karşılaştırmamızı sağlayacağından, bunlar gerekli gezintilerdir. Bizi bekleyen bir dizi sürpriz var, çünkü bugünün bilimi pek çok yönden daha önce olanları basit bir şekilde yineliyor gibi görünüyor. Bu, elbette, bilim adamlarının kendilerinin duymak istediği şey değil ve bariz bir izinsiz giren biri olarak, onlardan bu fikirleri sıcak bir şekilde karşılamalarını beklemiyorum.

Öyleyse, sonsuz zaman dilimleri ve hatta boyutlar arasında böylesine görünüşte imkansız bir yolculuğa nereden başlayacağız? Eski Mısır Krallığı topraklarında ve zamanında ayaklarımızı sağlam bir şekilde yere - ana kayaya - basarak başlamak muhtemelen en iyisidir. Nedeni açık: çünkü pi kuralı hem mimaride hem de yazılı olarak ilk kez burada ortaya çıktı.

Machine Translated by Google

1

Kutsal Sabit

"Taçtaki Mücevher"

A Tüm eski uygarlıklar kendilerine göre özel olsalar da, Mısır tamamen kendi sınıfındaydı. Başlangıç olarak, tarihte gerçekten birleşmiş ilk ulustu. Aynı zamanda, birleşmeden nihai dağılmaya kadar üç bin yılı kapsayan en uzun ömürlü olanıydı. Mimarisi gerçekten istisnai: büyüklüğü, karmaşıklığı ve hassasiyeti, o zamandan beri hiçbir yerde geçilmedi ve hatta eşitlenmedi. En önemlisi, Hermetik Kod'un ilk kez Mısır'da, tarihi firavunlar çağının en başında gün ışığına çıkmasıydı. Bu, yalnızca bu kültürün hem mimarisine hem de idari prosedürlerine dahil edilmiş gibi görünen pi ilişkisi aracılığıyla değil, aynı zamanda uzun ve ayrıntılı mitolojisinde de gösterilir. Yaradılışın doğal süreçlerinde bulunan oktav formatı, ilk olarak Mısır panteonunun sekiz ana tanrısının mucizevi görünüşünü çevreleyen hikayelerde ifade edildi.

Bir keresinde bana, Mısır yaratılış mitlerinin en eski ve en etkililerinden birinin, Eski Krallık'ta Büyük Ennead olarak bilinen, sekiz değil dokuz tanrıdan oluşan bir panteon tasvir ettiği belirtilmişti. Açıkça görülüyor ki, bu oldukça garip detay, "benim" müzik teorimle rahatsız edici bir şekilde tutarsızdı. Bu bariz anormallik ilk başta kafamı karıştırdı, ancak söz konusu efsaneyi daha yakından incelediğimde aslında hiçbir tutarsızlık olmadığını fark ettim. Dahası, dokuz kişilik efsanevi bir grubun bu imgesinin, içinde yalnızca Hermetik Kodun birincil bileşeni olan oktav sembolünü değil, aynı zamanda bu evrensel formülün başka bir anahtar bileşeniyle son derece ince bir bağlantıyı içerdiğini buldum.

Büyük Ennead'in baş tanrısı Atum'un sekiz yavru üretmek için kendini döllediği söylendi. Yani şimdiden güvenli zemine geri döndük.
Sekiz iyidir. Yedi de tabii ki, üçlü oktavın, "üçlü"nün simgesi olan pi formülünde ifade edildiği gibi yedidir. Genel olarak, 7 ve 8 sayıları,

Machine Translated by Google

mit ve dini gelenekte ortaya çıkarlar, her biri aynı kavrama, yani doğadaki tüm süreçlerin doğasında bulunan oktav ve müzikal simetriye atıfta bulunur. Ve 9 numara? Bunun ayrıca kesin müzikal çağrışımları vardır. Great Ennead'in "tanrılarını" oktav kelimesiyle değiştirirsek , sonuç altmış dört temel notadan oluşan dokuz oktavlık bir müzik bestesidir. Bu nedenle Great Ennead, doğal olarak dokuz iç oktava, altmış dört notaya bölünebilen üçlü oktav olan pi formülünün mitsel bir ifadesidir.

Altmış dört, elbette sekizin karesidir. Ve 8 sayısı, daha önce de söylediğim gibi, sabit bir sayıdır, doğada, genetik kodda, beyaz ışığı oluşturan tayfta ve büyük müzik gamının doğal armonilerinde sürekli olarak yinelenen bir sayıdır. Mısırlılar bu müzikal simetriyi açıkça kabul ettiler, bu yüzden 8 sayısını kutsal kabul ettiler - bu nedenle tanrılarla olan ilişkisi. Bu nedenle sekiz, her şeyin ölçülebileceği veya karşılaştırılabileceği bir ölçüt olan "kutsal bir sabit" olarak görülüyordu.

Bu sayının karesi olan altmış dört, bu nedenle Mısır gizemlerinin koruyucuları için çok önemliydi ve bireyin nihai hedefini temsil ediyordu - kişinin olasılıklarının karesini almak, tanrısal nitelikler elde etmek. "Biyoharmonik" terimlerle ifade edecek olursak, buna kişinin kendi içinde optimum derecede fiziksel ve psikolojik "rezonans", mutlak metafizik uyumun bireysel koşulu olarak adlandırabiliriz. Bu sadece daha yüksek bir bilinç halidir, bireye daha büyük bir “ölçekte” metafizik veya kavramsal “notalar” vurma yetkisi veren bir algı düzeyidir; buna daha iyi bir kelime olmadığı için cennet diyoruz.

KÖKENLER

Bu eski bilgeliğin gerçek yaşı hakkında sık sık spekülasyon yaptım. Kendi araştırmamın ortaya koyduğu kadarıyla, ilk olarak MÖ 3. binyılın ilk yarısında Mısır'da tam anlamıyla ortaya çıkmış gibi görünüyor. Ancak bu, kutsal sabit kavramının aslında Eski Krallık Mısır'ından kaynaklandığını hiçbir şekilde kanıtlamaz.

The Infinite Harmony'yi yazmaya başlarken bile , ayarladığım bilgelik kanonunun mevcut kayıtların gösterdiğinden çok daha eski olabileceğinden şüphelendim. Ortodoks tarihçiler, Mısır uygarlığının başlangıcını Mısır'ın kuruluşundan çok daha ileri götürmeye isteksizdirler.

Machine Translated by Google

Arkaik Dönem olarak bilinen, MÖ 3100 civarında, Yukarı ve Aşağı Mısır'ın Kral Narmer ve halefi Hor-aha veya Menes'in yönetimi altında ilk kez birleştiği zaman başlayan Arkaik Dönem. Bununla birlikte, MÖ üçüncü yüzyıldan kalma Heliopolis şehrinin bir rahibi olan Mısırlı tarihçi Manetho, Arkaik Dönem'in başlangıcından 24.925 yıl öncesine uzanan, tarih öncesi Mısır'ın ilahi ve yarı tanrısal hükümdarlarının uzun ve sürekli bir silsilesini kaydetmiştir.1 Daha erken, Torino Kraliyet Kanonu olarak bilinen ve MÖ 1300 dolaylarına tarihlenen parçalanmış belge, Mısır'ın art arda on tanrı, Netjeru tarafından yönetildiği belirsiz bir dönemle başlayan ve ardından 13.420 yıllık ilahi hükümdarların olduğu ikinci bir dönemin izlediği bir kral listesi içerir. "Horus'un Takipçileri" olarak bilinir.2 Açıkçası bu saltanatlara akademisyenler tarafından itibar edilmiyor: ilgili zaman çizelgeleri, kabul edilen herhangi bir tarihsel formata sığmayacak kadar büyük. Ancak benim görüşüme göre, bu kayıtlar, zaman geçtikçe tahrif edilmiş olsalar da, öncelikle Mısırlıların kendi görüş ve geleneklerini yansıttıkları için oldukça önemlidir. Açıkçası bu insanlar, kültürlerinin köklerinin Arkaik Dönem'den binlerce yıl öncesine uzanan bir geçmişe dayandığına kesin olarak inanıyorlardı.

Peki hangi görüş doğru? Bir kültürün yaşını saptamak için esas olarak tarihlenebilir eserlerin kanıtlarına güvenen günümüzün arkeologları ve tarihçilerininki mi? Yoksa bize atın ağzından, tabiri caizse, Manetho'nun zamanındaki Mısır rahiplerinden ve Torino Kraliyet Kanonunu derleyenlerden gelen hesap mı?

Mısır'ınki kadar ileri ve sofistike bir kültürün, ilkel bir entelektüel çevreden "bir gecede" türemiş olması bana pek olası görünmüyor. Daha önce belirttiğimiz gibi, Eski Krallık rahipleri ve astronomları, ana ilkelerini simgesel olarak ve üstün bir açıklıkla Hermetik Kutsal Kitap biçiminde tanımladıkları, tamamen gelişmiş, olağanüstü derecede yaratıcı bir inanç sistemine -gerçek bir bilim, daha az değil- zaten sahiptiler. Kod. Belki de daha da inanılmaz olan şey, bu özünde uyumlu ruhsal evrim tarzının ardındaki bariz niyettir; bu, insanlık için yıldızlara, tanrıların cennet olarak bilinen efsanevi alemine doğrudan bir erişim aracı oluşturacaktı. . Burada belirtilmesi gereken önemli nokta, cennetin -çocukken boşuna aradığım o yerin- aslında eski metafizikçiler tarafından varoluşun daha yüksek bir boyutunu tanımlamak için kullandıkları bilimsel bir kavram olduğudur. Bu ölüler diyarını müzikal terimlerle daha büyük bir varlık "ölçeği" olarak tanımlayabiliriz. bu eşsiz

Machine Translated by Google

Evrim modu, daha önce söylediğim gibi, sistematik bilimsel ilkelere -harmoniklere- dayalıdır, ancak daha sonra bu "aşkın evrim" teorisinin başka önemli açılardan da bilimsel olduğunu göreceğiz - özellikle bazı referans keşiflerle ilgili olarak modern fizik ve genetik. Ancak şu anda bu teorinin yalnızca müzikal yönünü ele alsak bile, bu, basit avcı-toplayıcıların görece yakın torunlarından kaynaklanan şaşırtıcı derecede sofistike bir kavramdır.

Dördüncü Hanedan Mısırlılarının bu son derece gelişmiş "dini"ne ek olarak, o eşsiz dönemin taş ustaları ve mimarları -özellikle Giza ve Dashur Piramitlerini inşa edenler- kesinlik ve ölçeğin muazzamlığı konusunda emsalsiz bir uzmanlık sergilediler.

Dolayısıyla tarih burada mantığı yalanlıyor: En iyileri, en sofistikeleri çok erken ortaya çıktı ve zaman geçtikçe piramit inşa etme standardı yozlaştı. Bu, elbette, kendi kültürümüzün süregelen gelişiminde, özellikle de genellikle ilerici bir şekilde evrimleştiği kabul edilen teknoloji ve bilimlerde gözlemlediğimiz şey değildir - öncelikle ortaçağ simyasının sözde batıl inançlarından.

Elbette, Mısırlıların kendilerine inanılacak olursa, tam tersi olmuş gibi görünüyor. Onlara göre, kültürleri kademeli bir gelişimin ürünü değildi, ilk altın çağla, "tanrıların" birdenbire (muhtemelen bir yerden) ortaya çıktığı ve onlarla birlikte tüm ziynetleri getirdiği uzak bir çağla tam anlamıyla çiçek açmıştı. uygar varoluşun. Tarihlerinde bu döneme Mısırlılar Zep Tepi, "İlk Kez" adını verdiler.

Bu altın çağdan itibaren, görünüşe göre, daha küçük yarı tanrıların - daha önce bahsedilen "Horus'un Takipçileri"nin - yönetimi altındaki uzun bir yüksek uygarlık dönemi boyunca kademeli bir içe dönüş süreci ilerledi ve sonunda tarihi firavunların "normal" çağıyla sona erdi. . Burada normal terimini ihtiyatlı bir şekilde kullanıyorum çünkü Büyük Piramit bu zamanda inşa edildi ve bu muhteşem yapının yaratılmasından sorumlu olanların sadece sıradan ruhlar olduğunu hayal etmek zor.

Görünüşe bakılırsa, uzak, mükemmel bir başlangıca ilişkin bu eski Mısır senaryosu, geleneksel standartlara göre fantastik ve olaylara ilişkin yerleşik akademik görüşle tamamen çelişiyor gibi görünüyor. Mısırbilimciler bize, bilim adamları tarafından son birkaç yüzyıldır titizlikle derlenen tarihlenebilir, olgusal kanıtların, Mısır'ın Hanedanlık Dönemi'nden sadece bin yıl önce Nil bölgesindeki kabilelerin kesin olarak kanıtladığını söylüyorlar.

Machine Translated by Google

basit, kerpiç evlerde yaşıyorlardı ve hayatta kalmaktan başka pek bir şey düşünmüyorlardı.

Ve sonra, bin yıl sonra -MÖ 2550 dolaylarında- tarihçiler bize Eski Mısır olarak bildiğimiz tam gelişmiş uygarlığı, antik dünyanın en gelişmişi, mimarları devler gibi inşa eden ve insan ırkı üzerindeki etkisi hissedilen uygarlığı sunarlar. bu güne kadar bile.
MÖ 4. binyılın ortalarında birkaç keçi güden avcı-toplayıcıdan, devasa piramit işaretleri ve gökkubbeye dair yüce düşünceleriyle Eski Krallık'ın Mısırlı rahip-astronomuna kadar bu önemli gelişme, belki de en dramatik olanıdır. insanlık tarihinde hiç rastlanmayan bir sıçrama.

Eski Mısır Krallığı'nın mimarisi ve günümüze ulaşan metinleri tarafından örneklenen yüksek uygarlığın bu ani ortaya çıkışı, birçok alternatif araştırmacıyı, Mısır kültürünün kaynaklarına ilişkin ortodoks görüşe ciddi bir şekilde meydan okumaya sevk etti; insanlar.

Bu devrim niteliğindeki önermeyi destekleyen kanıtlar son yıllarda bize her yerden geldi ve şüphesiz gizemlere bağımlı olan çoğu okuyucu, bunların çoğuna zaten aşina olacaktır. Graham Hancock ve Robert Bauval, Colin Wilson, Andrew Collins gibi modern yazarlar ve daha pek çoğu, uygarlığın kökenine ilişkin "alternatif" açıklamalara halkın ilgisini artırmak için çok şey yaptı. Bu yazarlar tarafından tartışılan fikirlerin çoğu, zorunlu olarak oldukça tartışmalıdır ve bu nedenle sürekli olarak akademisyenlerin saldırısı altındadır. Bununla birlikte, bu teorilerden bazılarının, uygun bir tabirle, "hermetik olarak kapalı" olmadığını - tamamen su geçirmez olmadığını - kabul etsek bile, artık ortodoks resme uymayan önemli bir yeni veri yığını var. Etkinlikler. Kısacası, tarihçilerin sürekli olarak "tarihöncesi" olarak adlandırdıkları MÖ 10.500-4000 yılları arasındaki dönem için, uygarlığın gelişiminin standart ama görünüşe göre çarpıtılmış öyküsünü yeniden yazmanın zamanı geldi.

Oldukça gelişmiş, proto-Mısır kültürüne ilişkin bu görüşü destekleyen yeni kanıtların çoğu, düzinelerce alternatif teorisyen tarafından çeşitli şekillerde ele alındı, bu nedenle ayrıntılar üzerinde fazla durmamıza gerek yok. Ana özelliklerin hızlı bir şekilde gözden geçirilmesi, okuyucunun bu "tarihöncesi" sakinlerinin gerçekte ne kadar dikkate değer ölçüde gelişmiş olduklarını etkilemesi için yeterli olacaktır. Uygarlığın gerçek yaşıyla ilgili akademik tartışmaların yıllarca devam edeceğine şüphe yok, ancak bu benim birincil endişem değil. Bu kitabın amacı,

Machine Translated by Google

kültürümüzün antik çağına çok fazla odaklanmak yerine, en uzak atalarımızdan bize miras kalan eşsiz inanç sisteminin doğası ve gelecekteki sonuçlarına odaklanan alternatif bir bakış açısı sunun.
Ama önce bazı kilit, köklü gerçekleri inceleyelim ve bu gizemli insanların tam olarak neler yapabildiğini kendimiz görelim.

"İMKANSIZ" HARİTALAR

1966'da, New Hampshire'daki Keene College'da Bilim Tarihi Profesörü olan merhum Charles H. Hapgood, Maps of the Ancient Sea Kings adlı ufuk açıcı bir çalışma yayınladı. Başlık, şu anda Amerikan Kongre Kütüphanesi'nde dosyalanan ve Antarktika'nın mil kalınlığındaki buz kütlelerinin derinliklerine gömülü kara kütlesinin tam hatlarını gösteren bazı ortaçağ deniz haritalarına atıfta bulunuyor. Muhtemelen bunların en bilineni, 1554'te idam edilen bir Türk korsana ait olan, şimdilerde ünlü olan 1513 tarihli Piri Re'is haritasıdır. Bu, sağda Afrika kıyılarının bir bölümü olan Atlantik Okyanusu'nun güneyini, Güney Amerika kıyılarını göstermektedir. solda ve daha güneyde Antarktika, Kraliçe Maud Ülkesi'nin körfezleri şaşırtıcı derecede net bir şekilde gösteriliyor.

Bu koyların, 1949'da İngiliz, İsveçli ve Norveçli bilim adamlarından oluşan ortak bir ekip tarafından sonar sondajları kullanılarak yapılan araştırmalara kadar resmi olarak "keşfedilmediğine" dikkat edin. Antarktika'nın aslında iki ayrı kara kütlesinden oluştuğunu gösteriyor, bu gerçek 1958'de daha fazla araştırma yapılana kadar modern coğrafyacılar tarafından bilinmiyordu.

Hapgood'un bu portolanların varlığına ilişkin açıklaması bugün bile tartışmalı olmaya devam ediyor. Bunların muhtemelen daha eski haritaların kopyaları olabilecekleri tahmininde bulundu ve Antarktika'nın nispeten buzsuz olduğu bir zamana etkili bir şekilde uzanıyordu. Bu önerme tartışmalı olabilir, ancak Hapgood'un gözlemleri, akademik kuruluş tarafından hiçbir zaman çürütülmemiş veya başka bir şekilde açıklanmamış sağlam olgusal kanıtlara dayanıyordu.

Tüm bunların bariz sonucu, Antarktika'nın daha ılıman bir ülke olduğu o zamanlar, haritasını çıkarabilecek donanıma sahip son derece yetkin denizcilerin hayatta kalmış olabileceğidir. Ama pek çok portolanda bulunan doğrulukta harita yapımı elbette ki oldukça titiz bir bilimdir ve ayrıntılı bir trigonometri ve geometri bilgisi gerektirir - normalde "ilkel" insanlara atfedeceğimiz beceriler pek de yoktur.

Machine Translated by Google

Jeologlar ve klimatologlar, Antarktika'nın ılıman bir bölge olabileceği ve bu nedenle eski denizciler tarafından topografik olarak incelendiği en son tarihin MÖ 4000 civarında olduğunu söylüyor. O halde, başarılı harita yapımcıları ve matematikçilerden oluşan bu tarihöncesi uygarlığın, bizim yaptığımız gibi, uzun deneme yanılma dönemleri ve spazmodik ilham verici deha nöbetleri yoluyla aşamalı olarak geliştiğini varsayarsak, o zaman muhafazakar tarih olan MÖ 4000 yalnızca bir dönüm noktası olacaktır. zaten belirgin bir olgunluk aşamasına ulaşmış bir kültürün gelişimi. Böyle bir karmaşıklık düzeyine ulaşmanın ne kadar sürdüğünü kimse tahmin edemez, ancak tarihçiler portolanlar tarafından sağlanan kanıtlardan bir anlam çıkaracaklarsa, bu kesinlikle ele alınması gereken bir sorudur. Antarktika nihayet buzla kaplandıktan sonra bu eski denizcilerin gittikleri yer de bir cevap için haykırıyor. Ne de olsa bir yere gitmiş olmalılar çünkü tekneleri vardı ve belli ki onları kullanmaya meyilliydiler. Tartışılan zaman çerçevesinin eski Mısır'ın Arkaik Dönemi'nin başlangıcını rahat bir şekilde kapsaması belki de anlamlıdır. Ve aslında ilk Mısırlıların da tekneleri vardı. Khufu'nun babası Snefru'nun bir filosu vardı ve tasarım olarak Bolivya'daki Titicaca Gölü kıyılarında yaşayan Güney Amerika Kızılderilileri tarafından bugün hala inşa edilmekte olan saz teknelerle aynıydı. Yerel Kızılderililer Graham Hancock'a tasarımın kendilerine Mısır'daki Osiris gibi medeniyet ve yeni bir varoluş biçimi getiren denizden gelen beyaz tanrı efsanevi Viracocha tarafından verildiğini bildirdi.

1954'te Büyük Piramidin güney tarafında sedirden yapılmış sökülmüş bir teknenin bulunduğu dikdörtgen bir çukur keşfedildi. Baştan kıça 43 metre olan bu tekneyi yeniden birleştirmek on dört yıl sürdü.

Denizci ve kaşif Thor Heyerdahl'a göre, bu teknenin aerodinamik gövdesi açık deniz koşullarına asla dayanamazdı. Ona göre firavunun ahirette kullanması için sembolik bir zanaat olarak inşa edilmişti. Eski gemi yapımı alanında tanınmış bu uzman, teknenin esasen bir nehir teknesi olduğuna inanıyor. Bununla birlikte, ilginç bir şekilde, yüksek pruvalı tasarımının son derece sofistike ve teknik olarak doğru bir model olduğunu, bir nehir teknesinin değil, okyanusta giden bir geminin modeli olduğunu da iddia ediyor.
Heyerdahl, Khufu'nun tören teknesinin, açık denizlerde uzun bir yelkencilik geleneği olan çok deneyimli gemi yapımcılarının planlarından türetilmiş olabileceğini öne sürüyor.3

Machine Translated by Google

Torunları bugün hala aynı tasarıma sahip tekneler yapan Mısır ve belki de erken Amerikan uygarlıklarının, bu uzun zamandır unutulmuş denizci ırkının soyundan gelmiş olabileceğini düşünmek cazip geliyor. eski Antarktika - diyelim ki MÖ dördüncü binyılın ortaları civarında.

Bununla birlikte, ortaya çıkan tarihsel tablo o kadar basit değil.

JEOLOJİK DELİL

Şimdi, Büyük Sfenks ve onun Giza platosundaki iki komşu yapısının, bugün Sfenks Tapınağı ve Vadi Tapınağı olarak bilinen olağanüstü binaların tarihlenmesiyle ilgili son tartışmalara kısaca bir göz atalım.

1979'da Amerikalı yazar John Anthony West , başına buyruk Alsaslı Mısırbilimci René Schwaller de Lubicz'in fikirlerini tartıştığı Serpent in the Sky adlı bir kitap yayınladı. Savaşlar arasında yaklaşık on beş yılını Mısır'daki çok sayıda arkeolojik alanı araştırarak geçiren Schwaller, Sfenks muhafazasının erozyonu ile Giza platosundaki yakınlardaki mezarlar ve piramitlerin erozyonu arasında belirgin farklılıklar olduğunu kaydetti.
Mezarların ve piramitlerin dış yüzeylerindeki ayrışma modeli köşeli ve düzensizdir, duvarda daha yüksek olan kaya katmanları aşağıdaki katmanlardan daha az ayrışma gösterir. Bu açısal erozyon, rüzgarla savrulan kumların daha yumuşak kireçtaşı katmanlarını patlatarak uzaklaştırması ve daha sert seviyeleri açıkta bırakmasının etkilerine atfedilir. Bununla birlikte, Sfenks'in ve iki komşu tapınağın dış duvarlarının aşınması, derin, aralıklı, dikey çatlaklar veya yarıklar ile yuvarlak, dalgalı, yere doğru hafifçe dışa doğru eğimlidir. Schwaller'in buna ilişkin açıklaması, Sfenks ve çevresindeki yapıların aşınmasının kum patlamalarından değil, sudan kaynaklandığıdır. Bu açıkça, bunların Nil Nehri'nden başka suların bol olduğu farklı ve oldukça farklı bir çağda ortaya çıkmış olmaları gerektiğini gösteriyor.

West'in kitabı daha sonra yalnızca ılımlı bir başarı elde etti. Nedeni belki anlaşılabilir: kesinlikle resmi olarak onaylanma şansı yoktu ve şimdiki "Mısır rönesansı" henüz çiçek açmaya başlamamıştı. West, yılmadan, Sfenks'in ayrışma modelinin "tarih öncesi" anlayışımız için hayati bir ipucu sağladığına ikna olmuş, son yirmi yılı sürekli olarak başka bir harap olan yapıyı parçalayarak geçirdi -

Machine Translated by Google

Schwaller'in teorisine ortodoks muhalefet. Bu modern David ve Goliath öyküsündeki dönüm noktası, West'in Sfenks erozyonunu incelemesi ve buna neyin sebep olduğunu belirlemeye çalışması için bir uzmanı davet etmesiyle geldi.
Bu uzmanın bir Mısırbilimci değil, kayaların yapısı ve doğası konusunda önde gelen bir otorite olan bir bilim adamı olması anlamlıdır.

Bu, sahadaki kapsamlı araştırmalara dayanan çalışma görüşü, erozyonun gerçekten de sudan, daha doğrusu yağmur suyundan kaynaklandığı yönündeki görüşüne sahip olan ünlü Bostonlu jeolog Dr. Robert Schoch'du. Schoch bulgularını Amerika Jeoloji Derneği'nin 1992'deki yıllık toplantısında sundu ve kanıtları ve vardığı sonuçlar büyük bir onayla alındı. Bu nedenle varsayım, Sfenks muhafazasının ayrışmasının büyük olasılıkla yağıştan kaynaklandığıdır. Daha önce bahsedilen portolanlar örneğinde olduğu gibi, ortodoks tarihçilerin burada ele almaları gereken başka ciddi soruları olabilir, çünkü Mısır'ın dokuz bin yıl önce -MÖ 7000 civarında- üç yıldan fazla bir süre önce ılıman bir bölge olmaktan çıktığı oldukça iyi bir şekilde ortaya konmuştur. Hanedan Dönemi'nin başlangıcından yarım bin yıl önce. Anlamlı bir şekilde, bu, Schoch'un muhafazakar bir şekilde dokuz bin yıl olarak koyduğu Sfenks'in yaşı için yaptığı tahminle oldukça iyi bir şekilde bağlantılıdır. Sadece bin yıl kadar uzaktaysa ve Sfenks gerçekten de ılıman bir iklimde bin yıl veya daha fazla yağmurla sırılsıklam olmuşsa, bu, jeologların gözlemlediği aşınmayı muhtemelen açıklayabilir.

Ancak eski ekolün tarihçileri ve arkeologları, Sfenks'in Hanedan Dönemi ile çağdaş olduğu konusunda ısrar ederek bu radikal görüşe olumsuz tepki gösterdiler. Giza'daki üç Piramit'ten ikincisini inşa eden firavun Khafre (Yunanca, Chephren) tarafından yaptırıldığını ve onun bir görüntüsü olduğunu iddia ediyorlar. Vadi Tapınağı'nda hasar görmemiş bir Khafre heykeli bulundu ve West'in ve Schoch'un teorilerine akademik muhalefete öncülük eden Amerikalı arkeolog Mark Lehner, onunla Sfenks'in yüzü arasındaki benzerliklerin, Sfenks'in bir görüntü olduğunu kesin olarak kanıtladığını açıkladı. Kefren. Batı tamamen aynı fikirde değildi; aslında hiçbir benzerlik göremiyordu. Ve New York'un önde gelen adli tıp sanatçısı Dedektif Frank Domingo da West'in emriyle Lehner'ın iddialarının geçerliliğini kontrol etmek için Mısır'a gittiğinde bunu yapamadı. Mevcut tüm kanıtların yakından ve profesyonel bir incelemesinden sonra, Domingo'nun kararı kesindi: Büyük Sfenks kesinlikle Dördüncü Hanedan firavunu Khafre'nin bir görüntüsü değildir. Gerçekten de, jeologlar haklıysa, nasıl olabilir?

Machine Translated by Google

Evrimleşen bir kültüre ilişkin ortodoks görüş doğruysa, bu tür harikulade inşaat başarılarından sorumlu olan kişilerin, bu müthiş becerilerde ustalaşmadan önce oldukça fazla pratik yapmış olacaklarını makul bir şekilde varsayabiliriz. Bu nedenle, burada Sahra'nın yemyeşil olduğu bir zamana kadar uzanan bir medeniyeti düşünürsek, onun hakkında keşfedilecek çok daha fazla kanıt olabilir - kumların altında gizli bir imparatorluk.

MEGALİTİK LEGO

Ayrıca, Sfenks mahfazasına özgü, ortodoks görüşü yeniden sorgulayan başka bir anormallik daha vardır: yapımında kullanılan taş blokların inanılmaz boyutu. Her biri en az 200 ton ağırlığında olan ve bazıları 450 ton gibi inanılmaz bir ağırlığa sahip olan bu devasa bloklar - yüzlercesi - akıllara durgunluk veren bir hassasiyetle üst üste bindirilmiştir. Mesele şu ki, bu masif, sade ve ağırlıklı olarak dikdörtgen yapılar - Khafre Vadisi Tapınağı ve Sfenks Tapınağı - Eski Krallık Piramitleri ve mezarlarının mimarisine tamamen aykırıdır - ikincisi ayrıntılı oymalar, yazıtlar, silindirik yivler içerir. sütunlar ve o döneme özgü çok sayıda başka mimari özellik. Bu anormalliğin olası bir nedeni, pek çok araştırmacının daha önce öne sürdüğü gibi, Sfenks muhafazası ile yakınlardaki Gize piramitleri ve mezarlarının oldukça farklı ve birbirinden oldukça farklı iki zaman diliminde ortaya çıkmış olmasıdır.

Örneğin Büyük Piramit'i ele alalım, muhtemelen var olan taş işçiliğinin en iyi ve en eksiksiz örneği, ağırlıklı olarak ortalama iki ila üç ton ağırlığındaki standart kireçtaşı bloklarından inşa edilmiştir.
Şimdi yaygın olarak Kral Odası olarak bilinen yerdeki en büyük granit blokları bile muhtemelen "yalnızca" yetmiş ton ağırlığında olacaktır.

Şimdi şunu bir düşünün: Giza'daki Sfenks ve Vadi Tapınaklarının yapımında kullanılan oyulmuş taşların ortalama ağırlığı iki yüz ton. Tabii ki, bu bloklar çok daha yumuşak kireçtaşı ana kayadan oyulmuştur, ancak Eski Krallık standartlarına göre gerçekten kiklop şeklindedirler. Dahası, eklemleri o kadar incedir ki, aralarında jilet kadar ince bir bıçak kaydırmak imkansızdır. Modern standartlara göre bile mükemmele yakınlar.

Machine Translated by Google

Abydos'ta, Yukarı veya Güney Mısır'da, başka bir antik yapı daha var, Osireion olarak bilinen ve Sfenks muhafazasındaki binalarla aynı sade, megalitik mimariye sahip bir tapınak.
Mısır Keşif Fonu'nun sponsorluğunda Profesör Edouard Naville, 1912 ile 1914 yılları arasında bölgenin büyük bir kısmını kazdı ve yapının benzersiz mimari tarzını gözlemlediğinde, onu hemen Giza'daki Vadi Tapınağı ile karşılaştırdı. Her ikisi de herhangi bir süsleme olmaksızın devasa bloklardan yapılmıştır, ancak Naville'in belirttiği gibi, benzer bir tarzda olmasına rağmen Osireion daha da büyük bloklardan yapılmıştır; arkaik karakter."4 Antik çağı büyüklükle bu şekilde ilişkilendirmesi garip değil mi?

Gerçekte, bloklar ne kadar büyükse - ve sonuç olarak onları oymak, taşımak ve konumlandırmak için gereken mühendislik teknikleri ne kadar gelişmişse - binanın eskiliğinin o kadar büyük olduğunu söylüyordu. Aslında Naville, Osireion'un Mısır'daki en eski bina olabileceğini öne sürdü. Bu kesinlikle alışılmışın dışında bir görüş ama Mısırlıların kendi medeniyetlerinin doğaüstü güçlere, başka bir deyişle olağanüstü becerilere sahip tanrısal bir varlık ırkıyla başladığına olan inançlarıyla uyuşuyor.

Daha sonra Henry Frankfurt tarafından 1925 ile 1930 yılları arasında Abydos'taki alanda yapılan kazılarda, tapınağın ana salonunun girişinin üzerinde Ondokuzuncu Hanedan firavunu I. Seti'nin granite oyulmuş bir kartuşu gün ışığına çıkarıldı. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Seti ile sit alanı arasında bağlantı kuran bu ve diğer küçük buluntular, arkeoloji camiasını Naville'in daha önce vardığı sonuçları göz ardı etmeye ve binanın bilinen tarihte yerleşik bir döneme kadar uzandığına dair çok daha kabul edilebilir bir fikri tercih etmeye sevk etti. Bununla birlikte, şu anda, Naville'in görüşüne giderek daha fazla meyleden, sahada giderek artan sayıda araştırmacı var. Yazar Andrew Collins, Gods of Eden adlı kitabında , Seti'nin bu önemli yapının tartışılmaz kutsallığını kabul ederek, "Osireion'un mevcut yönüne ve zemin planına uymak için Abydos'ta kendi tapınağını inşa etmiş olabileceğini öne sürdü. kendi çağında bile çok eskiydi."5 Bu çok mantıklı. Ve sonuçta Seti, Dördüncü Çağ'dan (Vadi Tapınağı'nın inşa edildiği varsayılan dönem) beri herhangi bir hanedanda hüküm sürmüş olan tüm firavunlar arasında neden bu kadar büyük bloklarla inşa eden tek kişi olsun ki?

Machine Translated by Google

Megalitik mimariyle ilgili olarak, Vadi Tapınağı ve Osireion'un Mısır'da benzersiz olmasına rağmen, aslında dünya çapında önemli arkeolojik alanlarda, özellikle Lübnan, Bolivya, Peru ve Meksika'da benzerlerinin olduğunu burada belirtmekte fayda var. Tanrıların Parmak İzleri (1995) adlı kitabında Graham Hancock, antik dünyanın her yerinde, her biri birkaç yüz ton ağırlığındaki devasa taş bloklardan inşa edilmiş hayranlık uyandıran bina kalıntılarını anlatıyor; Osireion, mükemmele yakın hassasiyete sahip eklemlere sahiptir.

Ayrıca Mısır'da olduğu gibi Meksika'da da piramit yapısı merkezi bir özelliktir. En önemlisi, Meksika'daki Teotihuacán'daki Güneş Piramidi örneğinde, boyutları içinde yer alan çok önemli pi ilişkisini bile buluyoruz. Bu ve diğer "hermetik" yapılar, zamanı geldiğinde yeniden ele alınacaktır.

ASTRO-ARKEOLOJİK PERSPEKTİF

Sfenks'in bir aslan gövdesine sahip olduğu gerçeği, bazı araştırmacı yazarları, bunun büyük olasılıkla MÖ 11.380 ile 9220 yılları arasında Aslan Çağı'nda oyulmuş olduğunu öne sürmeye sevk etti.

Bu yeni argümanın temelini anlamak için önce zodyakın on iki takımyıldızının ufka göre görünürde geriye doğru hareketi olan devinim olgusunu ele almalıyız. Presesyon, dünyanın momentumunu kaybeden dev bir tepe gibi dönmesi ve kendi dönüşünün tersi yönde çok yavaş -neredeyse fark edilmeyecek şekilde- dönmeye ve sallanmaya başlaması nedeniyle oluşur. Bu alternatif hareket, yeryüzündeki gözlemcilere gökkubbenin "sabit" yıldızlarının dev bir yıldız çarkı gibi çevremizde yavaşça döndüğü yanıltıcı bir izlenim verir. Presesyon oranı, bahar ekinoksunda güneşin yükseldiği kademeli olarak değişen zodyak zemini gözlemleyerek ölçülür. Her yetmiş iki yılda bir derece oranında ilerleyen bu, zodyakın on iki çağından her birinin, tamamlanması 2.160 yıl süren bu büyük astronomik dairenin 30 derecesini işgal ettiği anlamına gelir. Dolayısıyla bütün bir devinim döngüsü 25.920 yıl sürer.

İçinde bulunduğumuz astrolojik çağda, güneşin ekinokssal doğuşu hala Hristiyanlığın simgesi olan Balık burcunda gerçekleşmektedir. Andrew Collins'in Gods of Eden'de işaret ettiği gibi, bu çağdan hemen önce ekinoks gün doğumu meydana geldi.

Machine Translated by Google

Koç burcunun arka planına karşı, tarihsel olarak İbranice Kutsal Yazıların patriği İbrahim'in saltanatı ve ayrıca eski Mısır'daki koç kültü Amun ile ilişkilendirilen koç burcu, her ikisi de bu çağın başlamasından kısa bir süre sonra ortaya çıktı. MÖ 2200 Bundan önceki çağın sonraki aşamaları, Toros Çağı, Akdeniz'in boğa kültü ve Mısır'ın Apis kültü zamanı, Mısırbilimcilerin aslan Sfenks'in oyulmuş olduğunu söyledikleri çağdır. Collins'e ve aslında diğer pek çok araştırmacıya göre, aslanı doğrudan boğanın alanına yerleştirmek hiç mantıklı değil. "Alternatif" görüş elbette çok daha mantıklı bir açıklama sunuyor: Sfenks, Aslan Çağı'nda oyulduğu ve yönlendirildiği için aslan gövdesine sahip.

Bu hipotezin lehine olan yeni kanıtlar, öncelikle Giza nekropolüne kasıtlı olarak inşa edilmiş gibi görünen belirli yıldız dizilimleriyle ilgilidir. Bekleyebileceğimiz gibi, bu yeni araştırma alanıyla uğraşan yazarlar, geleneksel Mısırbilimcilerin, elbette kendi alanlarında tanınmış uzmanların, ancak genellikle astronomi hakkında çok az şey bilen veya hiç bilmeyen bilim adamlarının saldırısı altındadır. Sonuç olarak, Leo hipotezi, bilgisiz amatörler tarafından ortaya atılan başka bir çılgın teori olarak görülüyor.

Bu yeni "astroarkeoloji" alanında muhtemelen en iyi bilinen isimlerden biri Belçikalı inşaat mühendisi Robert Bauval'dır. Yazar ve yayıncı Adrian Gilbert ile birlikte yazdığı ilk kitabı The Orion Mystery, Giza nekropolünün Mısır göğündeki bazı önemli yıldızlarla, önemli ölçüde çok özel olan yıldızlarla belirgin bir şekilde hizalandığını keşfetmesine dayanmaktadır. Eski Krallık'ın rahip-astronomlarına ilgi.

Bauval, Menkaura'nın çok daha küçük üçüncü Piramidi'nin (Micerinus) tuhaf yanlış hizalanmasına ve boyutlarındaki belirgin farklılığa dikkat çekti ve bunun neden olması gerektiğini merak etti. Daha sonra, bu tuhaf anomalinin, gökbilimciler Zeta Orionis, Epsilon ve Delta tarafından Orion Kuşağı'nın üç yıldızının konumlarında görülen benzer bir "yanlış hizalama" ile tam olarak örtüştüğünü fark etti. Bu üçlünün en küçüğü olan Delta, ilk ikisi tarafından tanımlanan çizgiden biraz kaymıştır. Aynı zamanda fark edilir derecede daha sönük, görünüşe göre daha küçük.

Bauval'in, sözde Piramit Metinleri üzerinde yaptığı ayrıntılı incelemelerden zaten bildiği gibi, Orion takımyıldızı eski Mısırlıların mitolojisinde ve dininde son derece önemliydi. Oldu

Machine Translated by Google

baş tanrıları, büyük uygarlık Osiris, Zep Tepi'nin Efendisi, "İlk Kez", Thoth/Hermes'in insanlığa sonsuz bilgeliğinin meyvelerini verdiğinin söylendiği altın çağla ilişkilidir. Bu nedenle Orion, açıkça Piramitlerin muammasının anahtarıdır.

Bauval, Büyük Piramit'in kendisini yalnızca Osiris'in yıldızı Orion'a değil, aynı zamanda Osiris'in eşi tanrıça İsis'le ilişkilendirilen eşit derecede önemli başka bir yıldıza da -Sirius'a- bağlayan belirli iç özelliklere sahip olduğunu fark etti. Sirius'un güneş doğuşu (yani, güneşle aynı zamanda) aslında Mısır "sotik" takviminin temeliydi. Orion, Sirius ve Büyük Piramit arasındaki bağlantı, sözde Kral ve Kraliçe Odalarından çıkan dört gizemli şafttan ikisinde bulunur. Bauval, Piramitlerin inşa edildiği MÖ 2500 civarında yıldızların Nil Deltası üzerindeki konumlarını yeniden oluşturmak için bilgisayarla simüle edilmiş yıldız haritalarını kullanarak, şaftların her birinin meridyende doruğa ulaştıklarında belirli yıldızları hedef alacağını saptadı. ufkun üzerindeki en yüksek noktalarına ulaştıklarından. Önemli olanların güney şaftları olduğu ortaya çıktı. 45 derece 14 dakika açılı olan Kral Odası, Mısırlılar tarafından Al Nitak, Zeta Orionis olarak bilinen, Orion Kuşağı'ndaki üç yıldızdan en küçüğü olan yıldızı hedef alabilirdi.

Benzer şekilde, Kraliçe Odası'nın 39 derece 30 dakika açılı güney şaftı, Büyük Köpek takımyıldızındaki Sirius'un ya da Alfa Canis Major'ın yüksek noktasıyla aynı hizada olacaktı.

Ekinoksların presesyonu sırasında, Orion Kuşağı göklerde belirli ve değişmeyen bir şekilde hareket eder. Saat yönünde hafifçe eğilerek yaklaşık on üç bin yıl boyunca yukarı doğru yükselir ve sonra tekrar geri döner, yavaşça aşağı sürüklenir ve başlangıç noktasına dönerken saat yönünün tersine döner. Bauval için bu başlangıç noktası son derece önemliydi, çünkü bilgisayar yıldız çizelgeleri ona Orion'un gökyüzündeki en düşük noktasında en son MÖ 10.450 dolaylarında, Aslan Çağı'nda olduğunu söylüyordu.

Bauval ayrıca, presesyon döngüsünün bu noktasında, Orion Kuşağı'ndaki üç yıldızın yana doğru eğilmiş olmayacağını ve bu nedenle, Giza'daki üç Piramidin konumunu ve yönünü mükemmel bir şekilde yansıtacaklarını belirtti. Giza bölgesinin aslında Osiris/Orion'un altın çağı olan İlk Zaman çağını belirleyen dev bir yıldız saati gibi davrandığını tahmin etti.

Bauval ve Graham Hancock tarafından ortaklaşa yazılan daha sonraki bir kitap olan Keeper of Genesis'te (1997), astro-arkeolojik teori daha fazla araştırılır. Onlar

Machine Translated by Google

Giza kompleksinin tasarımcılarının Nil Nehri'ni Samanyolu'nun - kendi galaksimiz - dağınık ışık bandının bir yansıması olarak gördüklerini öne sürüyorlar. Aslanlı Sfenks doğuya bakar. Bauval ve Hancock'un ima ettiği gibi, MÖ 10.450 yılındaki çok önemli bahar ekinoksunda şafak vakti orada olsaydı - mevcut presesyon döngüsünün başlangıcı - Leo takımyıldızı ufkun üzerinde, tam önünde belirirdi. Anlaşılır bir şekilde, bunu, jeolog Robert Schoch'un yakındaki mezarlardan çok daha eski olduğuna inandığı Sfenks muhafazasının, oyulduğu ve inşa edildiği presesyonel çağın takımyıldızıyla hizalanacak şekilde inşa edildiğine dair ikna edici bir kanıt olarak görüyorlar. O zamanlar, Orion Kuşağı'nın kendisi güney gökyüzünde, Aslan'a dik açılarda ve en düşük eğim noktasında konumlandırılmış olmalıydı. Merak uyandıran şey, daha sonraki Toros Çağı'nda çalışan Eski Mısır Krallığı'nın inşaatçılarının, Orion Kuşağı'ndaki üç yıldızın konumunu mükemmel bir şekilde yansıtacak şekilde üç güçlü piramidi inşa etmiş ve hizalamış olmaları fikridir. Aslan Çağı'nda gökyüzü. Sanki tasarımcılar belirli bir amaç için bu çağa geri odaklanıyormuş gibi, muhtemelen Orion'un eve en yakın olduğu ve Leo'nun gökyüzünde tam olarak Sfenks'in şimdiki zamanıyla aynı hizada göründüğü zamanı, tarihlerinde önemli bir dönem olarak işaretlemek için. bakış.

Orion o zamandan beri gökyüzünde yükseliyor ve MS 2550 yılına kadar yükselmeye devam edecek, böylece İlk Zaman'dan on üç bin yıl sonra tam devinim döngüsünün ilk yarısına işaret edecek.

Açıkça burada açıklanan dünya-yıldız konfigürasyonu, akademisyenler tarafından henüz kabul edilmese de, çok değerlidir. Ne de olsa bunlar, doğrulanabilir gerçeklere dayalıdır ve Mısırbilimcilerin, eğer samimiyseler, göz ardı etmeyi göze alamayacakları verilerdir. Mesele şu ki, Eski Krallık Mısır'ının bu eski, son derece başarılı inşaat mühendisleri aynı zamanda deneyimli astronomlardı, göklerin hareketiyle derinden ilgilenen insanlardı ve görünüşe göre devinim hakkında bilgi sahibiydiler. Bu açıkça şu soruyu akla getiriyor: Bu bilgiyi nasıl elde ettiler? Gökyüzünün dikkatli bir şekilde gözlemlenmesinden yola çıkarak varsayarsak, bu gözlemlerin hatırı sayılır bir süre boyunca kesintisiz olarak devam etmiş olması gerektiğini de kabul etmek gerekir. Zodyak çarkının yalnızca bir derecelik bir yay çizebilmesi için yetmiş iki yıl -iyi bir ömür- gerekir. Diyelim ki, uzak geçmişte bir yerde ve bir zamanda, oldukça kurnaz bir kişi, belirli bir tercih edilen yıldızın konumunda çok hafif bir değişiklik fark etti. Tesadüfen, daha sonra bu bilgiyi bir oğluna veya kızına ya da bir başkasına aktarır.

Machine Translated by Google

sonradan aynı yıldızı gözlemlemeye devam eden bir grup takipçi. Zincirdeki biri tarafından en sevdikleri yıldızın göklerdeki hareketinde bir yüksek noktası ve bir alçak noktası olduğunu fark etmesi için bu gözlemin ne kadar süre devam etmesi gerekirdi? Daha da önemlisi, söz konusu yıldızın yaklaşık yirmi altı bin yılı kapsayan büyük bir astronomik döngüde en düşük sapma noktasında en son ne zaman olduğunu birisinin çözebilmesi için ne kadar zaman geçmesi gerekirdi?

Peki "uygarlık" kaç yaşında?

Aslında, eski zamanlarda devinim bilgisinin kanıtı birçok çevreden gelir ve Mısırlılara özel değildir. Dünyanın her yerinden insanların farklı mitolojilerinde gizemli bir şekilde kodlanmıştır.

Bu, ilk olarak bilimsel tarihçi Giorgio de Santillana ve antropolog Hertha von Decend tarafından karmaşık ve zorlu kitapları Hamlet's Mill'de (1960) not edildi.

Basitçe söylemek gerekirse, de Santillana ve von Dechend'in keşfettiği şey, belirli sayıların -25.920 yıllık büyük devinim döngüsünün türevlerinin- dünyanın dört bir yanındaki kültürlerden gelen mit ve efsanelerde tekrar tekrar ortaya çıktığıydı. Uyum kanunları ve oktavın yapısı ile ilgili sayılar gibi, insanlığın ırk hafızasında derin köklere sahip görünüyorlar. Sayıların tümü 360 derecelik devinim çarkına ("Hamlet Değirmeni") ve on iki zodyak çağının işgal ettiği yılların sayısına dayanmaktadır. Belirttiğimiz gibi, bir derece yetmiş iki yılı kaplar ki bu dizideki kilit sayılardan biridir. Ayrıca, çarkın bir "yaş", on ikide biri veya 30 derecelik bir bölümü 2.160 yıllık bir süreyi kaplar; iki anahtar sayı daha. Bunları ikiye katlarsak iki tane daha elde ederiz: 60 derece ve 4.320 yıl - vb.

Aynı sayıların pek çok farklı mit ve efsanede yer alması, yalnızca eski insanların devinimin farkında olduklarını değil, aynı zamanda mitlerin kendilerinin de büyük olasılıkla ortak bir kökene sahip olduğunu gösterir.

Bununla birlikte, bu tür başlangıçlar, tam olarak tanımlayamayacağımız kadar uzak bir zamana kadar uzanır. Belki de mitler, bilgeliğin efsanevi Mısırlı habercileri Osiris ve onun sadrazamı Thoth'tan kaynaklanmıştır.

İlk Zaman'ın bu "tanrılarını" çevreleyen mitlerin çoğunda presesyonel sayılar kesinlikle görülür. Ayrıca, muhtemelen bu bilginin kaynağı, kıta buzsuzken Antarktika'nın haritasını çıkarmaktan sorumlu eski denizcilerin ırkından geliyordu. Deneyimli denizciler olarak, bu insanlar muhtemelen,

Machine Translated by Google

gece gökyüzünün yavaş yavaş değişen yıldız desenleri. Belki de Osiris ve arkadaşları, harita yapan matematikçiler ve geometricilerin bu tarihöncesi kardeşliğiyle gerçekten bağlantılıydı ya da onların torunları ya da atalarıydı. Alternatif olarak, devinim bilgisinin gerçek kökeninin, şimdiye kadar kimsenin hayal etmediği kadar eski bir zamana dayanması da mümkündür.

Kuşkusuz güneşi, ayı ve yıldızları gözlemlemek, insanın en eski uğraşlarından biridir. Bunun kanıtlarını sadece Mısır'da değil, tüm dünyada, Batı Avrupa'nın antik taş çemberlerinde, Güney Amerika'nın kalelerinde ve ovalarında ve günümüz Meksika ve Guatemala. Dahası, Colin Wilson ve Rand Flem-Ath'ın The Atlantis Blueprint adlı kitaplarında belirttiği gibi , bu sitelerin pek çoğunun basitçe rastgele seçilmediği, boylamsal ve enlemsel koordinatların genel bir küresel modeline uyacak şekilde seçildiği açıktır. . Yani, Mısır ve Amerika'daki kutsal merkezlerden, uzak Pasifik Adalarına, antik Yunanistan ve Orta Doğu ve Tibet'e kadar, birçoğunu birbirine bağlayan açık bir tam sayı koordinat modeli ortaya çıkmıştır.6 Açıktır ki, bu sitelerin hepsi çağdaş değildir . Ortodoks kronolojisine göre yaşları bir ila beş bin yıl arasında değişiyordu. Bununla birlikte, bu önemli kültür merkezlerinden bazılarının son derece eski olduğu göz önüne alındığında, orijinal jeofizik veya metrolojik planın, medeniyetin sözde emekleme döneminde olduğu çok erken günlerde çizilmiş olması mümkündür.

"Tarihöncesi" üzerine yapılan tüm son araştırmaların ışığında burada ortaya çıktığına inandığım şey, hangi çağda yaşamış olurlarsa olsunlar, neredeyse tamamen uyum ve düzen fikriyle meşgul olan eski bir halkın resmidir. . Belirttiğimiz gibi, dünyayı bu şekilde görme biçimi, kozmosun düzeni ve hareketiyle çok açık bir şekilde ilgilenen eski Mısırlıların uygarlığında doruğa ulaştı.
Ayrıca, metrolog Livio Stechini'ye göre, dünyanın ölçülmesinde oldukça yetenekliydiler ve gezegenin enlem ve boylamına göre ülkelerinin genişliğini tanımlayabiliyorlardı.7 (Charles Piazzi Smyth'e göre, not edilen yazar) 19. yüzyıl İskoçya Kraliyet Astronomu Büyük Piramit, dünyadaki en büyük kara kütlesinin tam merkezinde duruyor.) Ayrıca Stechini, Büyük Piramidin taban çevresinin -921.453 metre- tam olarak yarım dakikalık enlem değerine eşit olduğunu hesaplamıştır. ekvatorda, yani çevre 1/43.200'e eşittir

Machine Translated by Google

dünyanın çevresi. Bu gerçeğin iki yönlü bir önemi vardır: birincisi, bu insanların gezegenleri hakkında ne kadar bilgili olduklarını gösterir ve ikincisi, 4.320'nin presesyonel bir sayı olduğu göz önüne alındığında, dünya ile dünya arasında yakın, simetrik bir bağlantı olduğunu da fark etmiş olabilirler. zodyak çarkı.

Ancak, daha önce belirttiğimiz gibi, Eski Krallık'taki Mısır uygarlığının yükselişi, insanların son derece uzun devinim döngüsü hakkında muhtemelen zaten bildikleri bir zamana işaret ediyordu. Boylam ve enlem, gemi inşası ve navigasyonu ve bugüne kadar bile yeterince açıklanmayan dev kesme taş bloklarla inşa etme tekniklerini biliyorlardı. En önemlisi, aynı zamanda pi'ye ve tabii ki genetik kodun, yaşamın kendisinin kodunun sanal bir planı olduğunu artık bildiğimiz Hermetik Kod'a da aşinaydılar.

Bu nedenle, bir kez daha, tüm bu sofistike bilginin doğal birikimi için makul bir süreye izin verirsek, tarihçilerin tarih öncesi olarak adlandırdığı, örneğin MÖ 10.000 ile 4.000 arasında veya muhtemelen çok daha öncesindeki dönemde olağanüstü derecede gelişmiş bir uygarlığın var olduğuna dair açık bir göstergeye sahibiz. .

Tam olarak ne kadar?

Daha önce de söylediğim gibi, buradaki amacım, uygar insansı kültürünün on, hatta yüz bin yıllık olduğunu kanıtlamaya çalışmak değil. Bununla birlikte, Hermetik Kodun nereden kaynaklandığını belirlemeye çalışırken, geçmişimizi çok derinden incelememiz gerekir: Aslında, Hermetik Kodun en temel bileşeninin kutsal sabitin ya da birim olduğunu öne süren tarihlenebilir arkeolojik kanıtlar vardır. oktav yetmiş beş bin yıl önceki Neandertal insanının zamanında bile "kutsaldı".

Psikolog ve filozof Stan Gooch, Neandertal kültürünün son derece orijinal bir çalışması olan Cities of Dreams (1989) adlı kitabında , Neandertallerin ayı avladığı bilinen bir yer olan İsviçre Alpleri'ndeki Drachenloch'ta dikkate değer bir bulguyu anlatıyor: Bir mağaranın içinde bir sunak keşfedildi. . Ağızları mağaranın girişine dönük yedi ayı kafatasının yerleştirildiği büyük bir taş levha ile kapatılmış dikdörtgen taştan yapılmış bir sandıktan oluşuyordu. Sunağın arkasındaki mağara duvarındaki nişlere yerleştirilmiş altı kafatası daha bulundu.

Gooch, bunu 7 ve 13 sayılarının (7 artı 6) Neandertal için kutsal olduğunun açık bir göstergesi olarak görüyor. Ayrıca, Büyük Ayı takımyıldızının yedi yıldız içerdiğine dikkat çekiyor ve bu, onu oldukça cesur ve şaşırtıcı bir açıklama yapmaya sevk eden bir gerçek: "Neandertal'in sahip olduğundan pek şüphe duyamayız.

Machine Translated by Google

zaten ona bu adı neredeyse hayal bile edilemeyecek bir zaman önce vermişti. Ve böylece, bizim zamanımızda, biz, eski Yunanlılar, Romalılar, Hindular, Ainu, Kuzey Amerika Kızılderilileri, Afrika'daki kabileler ve daha birçokları ona hâlâ Büyük Ayı diyor . Gooch, bu 75.000 yıllık

sunağın kasıtlı olarak gökyüzündeki belirli bir takımyıldızla - Büyük Ayı'nınki - ilişkilendirildiğini varsaymakta haklıdır, o zaman burada zaten astronomi biliminin başlangıcına sahibiz. Akademisyenler, son büyük buzul çağının kelimenin tam anlamıyla tüm şiddetiyle devam ettiği bir zamanda, bu törensel taş sandığa özenle yerleştirilmiş bu yedi ayı kafatasının, dünyanın yedi yıldızıyla herhangi bir şekilde ilişkili olduğuna dair gerçek bir kanıt olmadığını iddia edebilirler. Büyük ayı. Bu rahatsız edici anomaliden sorumlu olan mağara adamları, kuşkusuz inlerini süslüyor ve farkında olmadan rastgele bir sayıyla oynuyorlardı - bu durumda 7. Ancak, Gooch'un kitabının 10 . , aslında gezegenlerin periyodikliğini ve ayın uzun vadeli döngülerini hesaplayabilir.9 Ayrıca astronominin aslında bilinen en eski bilimlerden biri olduğunu ve 26.000 yıllık döngünün ayrıntılı bir bilgisi olduğunu unutmayın. devinim, insanlığın en eski mitlerinde ima edilir. Bu nedenle, sürekli değişen gökkubbedeki önemli yıldızları gözlemleme ve tanımlama pratiği, kesintisiz bir çizgide Neandertal zamanına kadar uzanıyor olabilir.

Ne de olsa, sadece iki presesyon döngüsü önce, dünyadaki baskın hominid türü Cro-Magnon ırkı (modern insan) değil, Neandertaldi.

Ve 7 numara? Gooch'a göre, Neandertaller aslında üç kutsal sayı tanımladılar: 3, 7 ve 13. Bunlardan ikisi -3 ve 7- Hermetik Kodun temel bileşenleridir; yani birlikte ele alındıklarında, pi ilişkisinin temel bir ifadesidirler. 13 sayısıyla ilgili olarak, belki de, dünyanın tüm geleneksel müzik dizilerinin pentatonik ölçekte ve sözde beşli çemberde kurulduğunu belirtmekte fayda var. Beşincisi bir "arka ton"dur ve titreşen bir tele uzunluğunun beşte biri kadar hafifçe dokunulmasıyla üretilir. Eski Çinliler, bir dizi "mükemmel beşte" notalar tekrarlanmaya başlamadan önce on iki ayrı nota üreteceğini keşfetti. Perde dizileri halinde yazılan bu on iki ayrı nota, batılılaşmış oktavımızın tüm yarım tonlarını içerir. Yedi oktav daha yüksek olan on üçüncü nota, birinci nota ile aynıdır.

Machine Translated by Google

Bu sadece tesadüf mü? Tabii ki olabilir. Ama tamamen hermetik/genetik ilkelere dayanan alternatif bir hipotez öneriyorum ki bu, insansı atalarımızın kültürel uygulamalarında bu özel sayıların ortaya çıkışının, yani DNA'nın müzikal simetrisini ve genetik kodu çok yakından yansıtan sayıların, tamamen doğal insanlar tarafından neredeyse içgüdüsel olarak gerçekleştirilen tamamen doğal bir adaptasyon olmuştur.

Şimdiye kadar tartışılan kanıtlardan, kökenlerimizin hikayesinin hiçbir şekilde net olmadığı artık açık olmalıdır. Olayların hüküm süren resminde çok fazla anormallik, uygarlığın evrimine ilişkin ortodoks görüşün karşısında tutarlı bir şekilde uçan garip "gerçekler" vardır.

Örneğin, "imkansız" ortaçağ haritalarına - portolanlara - muhtemelen binlerce yıl önce, muhtemelen M.Ö.

Sonra, Sfenks ve ilgili yapılarının, Dördüncü Hanedan piramitlerinin ve mezarlarının dış erozyon modellerinden oldukça farklı olan ayrışması var, bu da Sfenks için tarihçilerin şu anda izin verdiğinden daha büyük bir yaş olduğunu gösteriyor. Robert Schoch'un diğer jeologlar tarafından desteklenen önerisi, erozyona şiddetli yağışların neden olduğu yönünde. Ancak son dokuz bin yılda Mısır'a çok az yağmur yağdı - bugün gördüğümüz çöl bu yüzden. Bu, arkeologların bize söylediğine göre, Mısır'ın binlerce yıldır çöl kumları tarafından yutulduğu bir dönemde, Dördüncü Hanedan döneminde yaratıldığını söylediğimiz Sfenks ve çevresinin bugünkü tarihlenmesiyle ilgili ciddi soruları gündeme getiriyor.

Mısır'ın en eski yapılarından bazılarında kullanılan taş blokların kıyaslanamaz boyutlarını da açıklamak zor. Boyut açısından hiçbir aracı yoktur, biçimi böylesine inanılmaz derecede büyük taş blokların kullanımına yol açan bir tür kademeli, evrimsel gelişmeyi gösterebilecek herhangi bir önemi olan başka hiçbir eski yapı yoktur. Diğer bir muamma ise, Büyük Piramit'in boyutlarında kodlanmış, son derece doğru metrolojik verilerdir; bu veriler, piramidin tasarımcılarının dünyanın boyutları hakkında derin bir bilgiye sahip olduğunu gösterir. Giza'nın, dünya çapında dağılmış düzinelerce diğer kutsal alanla birlikte, tam sayılı enlem koordinatlarından oluşan dev bir ızgara üzerinde konumlanmış olması, bu bilginin Büyük Piramit'in tasarımcılarına özel olmadığını gö

Machine Translated by Google

Dahası, diğerlerinin yanı sıra Bauval ve Hancock tarafından altı çizilen çok ayrıntılı ve son derece makul astro-arkeolojik kanıtlar, Sfenks'in oyulması için tarihçilerin dikkate bile alamayacağı kadar uzak bir döneme işaret ediyor. Yine de kanıtlar kendi adına konuşuyor. Giza, o kadar çok astroarkeolojik özellik sergiliyor ki, hepsinin tamamen tesadüf olabileceğine inanmak zor. Dahası, presesyonel sayıların dünyanın her yerinden eski mitlere ve efsanelere dahil edilmesi, gökleri inceleme ve haritalama biliminin, hanedan öncesi Mısır sakinlerinin sözde henüz başlamadığı bir zamanda tamamen geliştiğinin açık bir göstergesidir. bitki ve hayvanları evcilleştirmek.

Son olarak ve benim görüşüme göre en önemlisi, yaradılışın iki temel yasasının şifrelenmiş bir ifadesi olan ve MÖ 2500 civarında aniden eksiksiz, yüksek oranda eklemlenmiş bir inanç sistemine dönüşmüş gibi görünen Hermetik Kod'un kanıtına sahibiz. Öte yandan, yıldızlara bakan Neandertal için kutsal olan 3, 7 ve 13 sayılarının birlikte alındığında pi simetrisinin temel bir ifadesini oluşturduğunu kabul edersek, sezgisel ve bilimsel keşiflerin uzayıp giden uzun ve dolambaçlı bir yolunu tasavvur edebiliriz. en az yetmiş beş bin yıl öncesine.

Şimdiye kadar okuyucu, bu erken atalarımızın ne kadar olağanüstü yetenekli olduklarını takdir edebilir. Tabii ki, kesin konuşmak gerekirse, bu “alternatif” görüş. Mısırbilimciler, genel olarak, burada bahsettiğim teorilerin hiçbirini resmi olarak kabul etmiyorlar. Gerçekten de birçoğu hala Büyük Piramidin yalnızca megalomanyak Kral Khufu için bir mezar olarak inşa edildiğini iddia ediyor.

Bu uzlaşmaz ortodoks karşıtlığa rağmen, son derece eski bir kayıp uygarlığın alternatif kavramı hızla zemin kazanıyor. Bu, belki de şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Yunan filozofu Platon'un yazılarına ve özellikle de MÖ 9600'de Atlantis olarak bilinen yüksek bir uygarlığı yok eden büyük felaketle ilgili öyküsüne yeniden ilgi duyulmasıyla sonuçlandı. Yazarken, araştırmacı yazarların bu kalıcı tarihsel muammayı biraz ayrıntılı olarak ele alacak olan yakında çıkacak üç kitabını biliyorum. Kuşkusuz, olağan bilimsel itirazlarla karşılanacaklar, ancak İngiltere'deki son derslerde ilgili yazarlar tarafından kısaca özetlenen bu ayrıntılı araştırmalar, kesinlikle standart tarih görüşüne daha fazla meydan okuyacaktır.

Sadece mevcut kanıtlara dayanarak, genellikle kayıtlı tarihin başlangıcı olarak gördüğümüz ileri bilginin hiçbir şekilde bilimsel faaliyetin doğuşunu temsil etmediğini öne süren bir senaryo var.

Machine Translated by Google

daha çok önceki büyük ve şimdiye kadar tanımlanamayan bir kültürün biliminin son kalıntıları.

Ancak Platon'un Atlantis hakkındaki diyaloğu, resmi olarak sadece bir hikaye, bu aşırı çalışan Yunan bilge tarafından bir tür rahatlama, disiplinli akademik hayatın zorluklarından kurtulmanın bir yolu olarak uydurulmuş bir "peri masalı"dır. Durum bu olabilir ve Atlantis'in varlığı ya da yokluğu burada benim birincil ilgi alanım değil. Dördüncü Hanedanlığın eski Mısırlılarının birinci dereceden bilim adamları olduğunu bilmek yeterlidir. Ne de olsa "tarihöncesinde" edinilen sayısız bilgi dalının daha sonra geniş bir entelektüel alıştırmada bir araya getirildiği yer, antik Nil'in kıyılarıydı. Ve bu, devinimsel astronomi, jeodezik ve metrolojiyi, haritacılık ve mimariyi birleştiren, yaratılışın bilimsel yasalarını tam olarak anlayan ve inanılmaz bir şekilde bu yasaları bir var olma biçimi olarak uygulama yöntemini bir araya getiren, gerçekten hayranlık uyandıran bir girişimdi. din." Bir insanın dünyayla ve doğayla ne kadar uyumlu olabileceğini hayal etmek zor. Bu insanlar neredeyse her şeyle, gökteki desenlerle, yerdeki simetrilerle ve en önemlisi hayatın ritmiyle uyum içindeydiler.

Bu nedenle bana öyle geliyor ki, en tatmin edici araştırma yollarından biri bu büyük megalitik inşaatçıları harekete geçiren şeyin ne olduğunu bulmaya çalışmaktır.

Hadi araştıralım.

Machine Translated by Google

2

Farklı Bir Görme Şekli

Ö Kültürel kökenlerimizi araştıran son zamanlarda yayınlanan birçok kitap, burada araştırılan fikirler açısından özellikle ilgi çekici olan bir tane var. Bu, Colin Wilson'ın Atlantis'ten Sphinx'e (1996) adlı kitabıdır ve yayıncıları tarafından uzun zamandır unutulmuş denizciler ve tarihöncesinin inşaatçıları ırkının "evrenle nasıl düşündüklerini, hissettiklerini ve iletişim kurduklarını" anlama girişimi olarak tanımlanmıştır. Bu konum, elbette, bir zamanlar sözde Neolitik çağda var olan, doğanın ve evrenin gizemlerini düşünebilen bir insan ırkının var olduğunu varsayar.

Wilson, Schwaller'ın eski bir arkadaşı ve öğrencisi olan André VandenBroeck adlı Amerikalı bir sanatçı tarafından yazılan Al-Kemi adlı bir kitapta ayrıntılarıyla açıklanan Schwaller de Lubicz'in fikirleriyle başlıyor . VandenBroeck, Schwaller'ın eski Mısırlıların ve onların seleflerinin, modern insan tarafından tanınamayacak bir bilgi sistemine, onlara evren ve insan varlığına birleşik bir bakış açısı kazandıran şeylere farklı bir bakış açısına sahip olduğuna inandığını söylüyor. Schwaller'e göre bu eski bilgi sistemi, "evrimin hızını artıracak bir yöntem" sağlıyordu.1 Muhtemelen Schwaller'ın böyle bir yöntemi olmadığı için, bu yöntemin ayrıntıları verilmemiştir. Ama yine de Wilson'ın zihninde yankılanan bir akor çaldı, çünkü evrimsel süreçleri, özellikle de bilincin yapısı ve gelişimiyle ilgili olanları hızlandırma olasılığı, kendisinin de söylediği gibi, tüm çalışmalarının altında yatan tema olmuştur.

Wilson, özellikle çok beğenilen ilk kitabı The Outsider'da (1957) ve ansiklopedik klasiği The Occult'ta (1973) Gurdjieff'in hayatı ve eserleri hakkında önemli bir şekilde birkaç parça yazmıştır . Daha sonraki bir kitapta,

Machine Translated by Google

Uykuya Karşı Savaş (1980), Gurdjieff'in "sistemini" "insan bilincinin potansiyelinin farkına varmamızı sağlamak için insan düşüncesi tarihindeki muhtemelen en büyük tek başına girişim" olarak tanımlar.2 başlık, hem Wilson hem de Gurdjieff'in normal bilinç olarak tanımlayacağı şeydir. Bu, çoğumuzun her normal günde gördüğü türden bir farkındalık durumudur, en düşük seviyesinde bizi mobilyalara çarpmaktan, kırmızı ışıkta atlamaktan veya birbirimizi toptan öldürmekten alıkoyan ve zirvesi, rasyonelleştirmemizi, mantıklı olmamızı vb. sağlar. Ve elbette, her zaman işe yaramaz.

Ancak Gurdjieff, Schwaller ve Wilson'ın söylediği şey, eski Mısırlılar gibi erişilebilen ve bir şekilde elde edilen başka, daha yüksek bilinç durumları olduğudur. Wilson, From Atlantis to the Sphinx'in önsözünde aynı şeyi söylüyor: Ona göre Mısırlılar, "dünyanın ve doğanın ayrılmaz bir parçası olduklarını hissetmelerini sağlayan kozmik uyumun ve onun kesin titreşimlerinin bazı sırlarını" anlamışlardı . İlk olarak Robert Graves tarafından The White Goddess adlı kitabında sunulan bir fikir olan Wilson, Graves'in güneş ve ay olarak adlandırdığı iki temel bilgi türü olduğunu öne sürer. Modern bilgi tipimiz, der, rasyoneldir, güneş enerjisidir ve kelimeler ve kavramlarla çalışır, her şeyi analiz yoluyla parçalara ayırır ve parçalara ayırır. Buna karşılık, Graves eski uygarlıkların bilgi sistemini ay olarak görüyordu ya da bir şekilde şeyleri bir bütün olarak kavrayan sezgiye dayalı bir algı biçimi.

Wilson, bu son algı biçiminin bir örneği olarak, Ouspensky'nin In Search of the Miraculous adlı kitabından bir pasajdan alıntı yapıyor; burada Gurdjieff, öğrencilerine "gerçek sanat" ile "öznel sanat" arasındaki farkı nasıl gördüğünü açıklıyor. Gurdjieff'e göre, öznel bir sanat eseri, genellikle farklı insanlara çok farklı izlenimler aktaran, yalnızca rastgele, keyfi bir yaratımdır. Öte yandan gerçek sanat, herhangi bir sistematik bilim kadar nesneldir ve nesnel ifadenin veya gerçek anlamla dolu sanatın temel ilkelerini anlayan herkeste her zaman aynı izlenimi yaratır. Gurdjieff, Sfenks'in gerçek bir sanat örneği olduğunu ve Asya'da yaptığı gezintilerde daha pek çoğunu gördüğünü söyledi.

Hiç şüphe yok ki Büyük Piramit de bu örnekler arasında yer alırdı, ancak ilginç bir şekilde kendi yazılarında bundan çok az bahsediyor. Mesele şu ki, hem Sfenks hem de Büyük Piramit,

Machine Translated by Google

Aslında, herkeste aynı temel tepkiyi uyandırarak, akut bir huşu ve merak duygusu biçiminde zamanımıza kadar devam etti.

Gurdjieff dersinde, kendisinin ve yol arkadaşlarının Afganistan'daki Hindukuş dağlarının eteğindeki çölde karşılaştıkları belirli ve oldukça gizemli bir "nesnel sanat" çalışmasından bahsediyor. İlk başta, hepsi bunun sadece bir tanrı ya da şeytanın eski bir tasviri olduğunu düşündüler. Ancak bir süre sonra o ve arkadaşları, bunun sıradan bir figür olmadığını ve kompozisyonunun aslında son derece karmaşık ve tasarım ve yapısında açıklayıcı olduğunu hissetmeye başladılar. Gurdjieff, yavaş yavaş bu figürde, bacaklarında, kollarında, kafasında - her yerde somutlaşan karmaşık bir kozmoloji sistemi olduğunu fark etmeye başladıklarını söyledi. Bütün heykelde tesadüfi hiçbir şey olmadığını, anlamsız hiçbir özelliğin olmadığını söyledi.

Daha sonra, heykelin ezoterik içeriğinin bu ani farkındalığı, grubunda farklı ve beklenmedik bir tür algıya neden oldu; Binlerce yıl önce onu yaratan insanların düşünce ve duygularını hissetmek için “bütünsel” bir yol.

Gurdjieff, aslında, köklü bir hikaye anlatıcısıydı (bir aşık olan babasından miras aldığı anlaşılan bir özellik - ünlü bir ozan) ve burada tamamen açıklama amacıyla hayali bir heykel icat etmiş olabilir. Ancak önemli olan, bu hikayede aktarılan şeydir: Nesnel sanatın sezgisel, "aysal" bilgiye dayandığı ve sıradan sanattan farklı olarak izleyiciye eserin içeriğinin ve anlamının eksiksiz ve tutarlı bir resmini sunduğu fikri. .

Hancock'un Tanrıların Parmak İzleri gibi Wilson'ın kitabının çoğu , geçmişin büyük muammalarıyla ilgilidir ve bunlardan bazılarını son bölümde kısaca tartıştık. Ancak son bölümde, antik tarih ve uzak tarih öncesi boyunca uzun ve son derece bilgilendirici bir yolculuktan sonra, tüm yazılarının temelinde yatan soruya geri dönüyor: Bilinç nedir?

Wilson, güneş ve ay ya da rasyonel ve sezgisel olmak üzere iki temel bilgi türünün, sağ ve sol olmak üzere iki ana yarıküreden oluşan beynin farklı bölgelerinde işlediğini görür. Ay tarafımız olan sağ yarımküre, sezgisel süreçlerimizden sorumludur; sol, rasyonel düşüncelerimizi, modern, güneş işlevlerimizi kontrol eder.

Machine Translated by Google

Wilson, The Dance adlı kitabında Amerikalı antropolog Edward T. Hall tarafından yapılan gözlemleri, eski insanın "sağ beyin" bilincine bir örnek olarak, bugün bazı sözde ilkel kültürlerde zayıflamış bir biçimde hala var olduğunu öne sürüyor. Hayat (1983). Hall birkaç yılını birkaç Kızılderili kabilesinin, özellikle de antik Maya'nın doğrudan torunları olan Quiché'nin ve Hopi ve Pueblo'nun dini ve sosyal geleneklerini inceleyerek geçirdi. Bu insanların çoğu için, bildiğimiz şekliyle zamanın hiçbir anlamı olmadığını keşfetti. Aslında, Hopi'de bunun için bir kelime yoktur ve onların dilinde fiillerin zamanı yoktur.

Dünü ve yarını yoktur, yalnızca zamanın fiilen durduğu "ebedi şimdiyi" algılarlar.

Bunu okuduğumda, bu sonsuz an kavramı beni hemen şaşırttı, çünkü kulağa çok da tanıdık gelmiyordu. Aslında, Hopi şamanlarının, diğer birçok Amerikan kabilesininkiler gibi, bazı törenlerinde bir tür halüsinojenik ajan kullanmaya alışkın olduğunu öne sürüyor. Kesinlikle onların zamana bakışı -ya da zamanın yokluğu- altmışlar ve yetmişlerdeki "deneylerim" sırasında edindiğim zaman dışı izlenimleri çok anımsatıyor. Bu aynı zamanda Giriş'te belirttiğim bir noktayı da akla getiriyor: Mısır'dan İslam'a kadar her büyük kültürün dini ve mistik yazılarının hepsi cennetin zamansız boyutuna tekrar tekrar atıfta bulunuyor.

Bu zamansızlık kavramı, bu nedenle, psychedelic veya şamanistik deneyim ile mistik vahiy arasında önemli bir bağlantıdır ve bize sağ beyin, ay bilincinin gerçek doğası hakkında değerli bir içgörü sağlayabilir.

Peki, yalnızca “ebedi bir şimdiyi” deneyimlemek ne anlama geliyor? Böyle bir gerçeklik, “sol beyinlilerin” bile anlayabileceği şekilde tanımlanabilir mi? olabileceğine inanıyorum. Aslında, göreceğimiz gibi, modern bilim bize zaten böyle bir tanımın matematiksel olarak doğrulanabilir bir modelini sağlamıştır.

Açıkçası, doğası gereği, "zamansız" bir gerçekliği rasyonelleştirmek zordur ve bu nedenle, ilkel hayal gücünün veya geçici halüsinasyon çılgınlığının - gerçek olamayacak kadar belirsiz - malzemesi olarak kolayca göz ardı edilebilir.
Ama sonra, hemen hemen herkes tarafından kabul edilen, insan bilincinin eşit derecede belirsiz başka bir tezahürü daha vardır ve bu bizim sezgisel kapasitemizdir. Sezgi mantıklı bir süreç değildir, ancak herkes onun var olduğunu "bilir". Gerçekten de bilimin kendisi sezgiden beslenir; modern çağın en önemli keşiflerinden bazılarının sorumlusu olmuştur. Ve böylece, bugün,

Machine Translated by Google

Parçacık fizikçileri, maddenin görünüşte mantıksız doğasını daha derine inerken, sezginin sahip oldukları en etkili araçlardan biri olduğunun fazlasıyla farkındalar.

Bu tuhaf bir durumdur, çünkü burada, belki de çok farklı derecelerde olsa da, çok farklı psikolojik tipler tarafından paylaşılan bir düşünce sürecini varsayıyoruz: fizikçi ve şaman ya da Wilson'ın bilim adamı dediği şey, modern düşünür ve sanatçı, eski günlerin baş rahibi. Açıkçası, her bilim adamında bir parça "kayıp" sanatçı vardır; ve fizikçinin araştırmaları her zamankinden daha gerçeküstü ve sezgisel hale geldikçe, sanatçının varlığının itibarı artıyor. Belki de bu evrimdir, sanatçı ve bilim adamının eşit ölçülerde bir arada var olduğu süreçtir.

Bununla birlikte, Gurdjieff ve Schwaller'a göre, eski insan bugün sahip olduğumuzdan çok daha geniş zihinsel güçlere sahipti, bu da yol boyunca bir yerlerde hafif bir hıçkırıktan daha fazlası olduğunu, gelişimimizde bir evrimsel eğilime neden olan bir şey olduğunu gösteriyor. Eğer doğruysa, insan bunun nasıl meydana gelebildiğini, bu kadar gelişmiş bir halkın nasıl birden bire inisiyatifini kaybedebildiğini, bilgilerini torunlarına aktarmayı başaramadığını ve insan türünün ırk hafızasından neredeyse tamamen kaybolabildiğini merak ediyor.

Olası sebeplerden biri, Hancock'un öne sürdüğü gibi, muhtemelen son buzul çağının sonundaki aşırı erime koşullarından kaynaklanan ve evrimleşmiş ırktan sadece birkaç kişinin -bir elit, son derece dirençli azınlık, vahşi ve korkulu avcı-toplayıcıların yaşadığı yeni ve ürkütücü bir vahşi doğada kazazedeler. Bu hayatta kalanların engin bilgi hazinelerini ilkel kabilelere hemen aktarmaları neredeyse imkansızdı.

Yine de bir şekilde, eğer bu dünyanın daha az şanslı insanlarının bir salyangoz hızından başka herhangi bir hızda evrimleşme şansları olacaksa, bu bilginin canlı tutulması gerektiğini anladılar. Ve bu, çabalarının tüm izlerini ancak başka bir büyük felaketin silebileceği kadar geniş bir ölçekte inşa etmek için ortak çabalarında insan gücünü kullanmaları gereken çoğunluk nüfusuyla uğraşmak ve onları kontrol etmek anlamına geliyordu.

Dördüncü Hanedan Mısırlıları ve eski Yerli Amerikalıların mitlerinin her ikisi de bu üstün zekalı kurtulanlardan doğaüstü güçlere sahip tanrılar olarak bahseder. Bunlar, insanların zihinlerine ve kalplerine nihai bilgeliğin tohumlarını eken İlk Zamanın -"altın çağın"- tanrılarıydı.

Machine Translated by Google

atalarımız, ilkel yerliler. Karmaşık kozmolojik yaratılış mitleri yarattılar ve ardından bunları dünya çapında yaygınlaştırdılar; "nesnel sanatın" harika yapıtlarını, belirli boyutları, yönelimleri ve hizalamaları olan anıtlar inşa ettiler; bu anıtlar bir kez deşifre edildiğinde bilgilerinin her yönünü kesin ve grafik ayrıntılarla ortaya çıkaracaktı. Ve tamamen Hermetik Kod'da özetlenen bu bilgi, daha sonra dünyanın her yerindeki piramitlerin ve diğer megalitik yapıların ölçümlerinde ve hemen hemen her büyük dini kutsal metinde somutlaştırıldı.

Ve sonra bu tanrılar, popülasyonun gelişmesini beklediler. Sonsuzlukta yaşayan Tanrılar bunu yapabilir. Muhtemelen hala bekliyorlar, ufuk açıcı mesajlarının çimlenip çiçek açmasını bekliyorlar. Ve kim bilir?
Belki de en eski atalarımızın olağanüstü derecede gelişmiş fikirlerine dair farkındalıktaki mevcut artış, yeni bir çiçek açmanın ilk işaretidir.

Tabii ki, bu sadece bir tarihsel senaryo ve bizi Wilson'ın sorduğu soruyu, yani bu tanrıların dünyayı nasıl algılamış olabileceği sorusunu yanıtlamaya yaklaştırmıyor.

Garip görünse de, cevabın en azından bir kısmını tarihin şafağında değil, modern bilimin sınırlarında bulabiliriz. Bilim adamlarının, Graves'in de diyebileceği gibi, düşünce tarzlarında nasıl giderek daha fazla "aysal" hale geldiklerini zaten belirtmiştik. Modern bilim adamı bir tanrı değildir, ama en azından sezgilerini gerçeklik hakkındaki gerçeği arayışında kullanmayı öğrenmiştir. Ve örneğin atom altı parçacığın mikro kozmik dünyasında keşfettiği şey son derece ilginç çünkü şu anda bilimsel terimlerle tarif edilen gerçeklik bizi tam bir çember haline getiriyor, Hopilerin, hippilerin ve Mısırlıların vizyonlarına geri götürüyor. Başrahip.

"Aşağıda", temel parçacığın dünyasında zamanın ölçülebilir hiçbir anlamı, hiçbir değeri yoktur; basitçe mevcut değil. Burada bahsettiğimiz gerçek dünya bu, fizikçiler tarafından kesin matematiksel terimlerle tanımlanan dünya. Bu nedenle Hopiler, çok gerçek anlamda, kesinlikle haklıdır: zamansızlık birincil gerçekliktir. Dahası, eski Mısırlıların da tanrı-kraldan bahseden şu eski şiirin kanıtladığı gibi, bunu fark ettiklerine inanıyorum:

> Ömrü sonsuzluk,
> kudretlerinin hududu sonsuzdur. [4]

Machine Translated by Google

Sadece beş yüz yıl önceki ataları basit, gezgin göçebeler olan bir halk için gerçekten de yüce düşünceler. Bu "modern" zamansızlık kavramı hakkında daha sonra söyleyecek daha çok şeyim olacak.

Ama aslında, göreceğimiz gibi, modern bilimsel zihinde eşit derecede yerinde olan başka önemli şamanistik kavramlar da vardır. Bunu düşün. Hopi tören yaşamının en önemli kısmı danstır - Hall'un kitabının adı da buradan gelmektedir. Dans doğru bir şekilde yapılırsa, katılımcılara her şeyin - tüm evrenin - "çöktüğünü ve bu tek olayda kapsandığını" yazıyor. Böylece Hopi'nin bu alternatif gerçeklik deneyimi sadece zamansız değil, mekansızdır ve her şeyin -zaman, mekan, madde- tek bir kavramsal "ebedi ana" dönüşebileceği bir boyutu ima eder. Yaşam süresinin sonsuzluk olarak tanımlandığını ve güçlerinin sınırlarının sonsuz olduğunu not ettiğimiz, yukarıda alıntılanan tanrı-kralla ilgili olarak bir kez daha yakın bir Mısırlı paralelimiz var. Sonsuz zaman Ve bu sadece başlangıçlar için. Daha sonra diğer bilimsel buluşları daha . . . sonsuz boşluk . . . ne kadar belirgin yankıları olduğunu göreceğiz. detaylı incelediğimizde, bu "ilkel" uzaysızlık kavramının günümüzde de

Birçok Kızılderili kabilesi dünyayı yaşayan, anaerkil bir varlık olarak görüyor. Bazıları onun her bahar hamile kaldığına ve bu nedenle nazik davranılması gerektiğine inanıyor. Böylece atlarından çelik pabuçları, ayaklarından da modern pabuçları yeryüzünü kırma korkusuyla çıkaracaklar. Wilson'ın dediği gibi, böyle bir kavram sadece bir fikir ya da inanç değil, “iliklerine kadar hissettikleri bir şeydir, öyle ki bir Kızılderili'nin Dünya ile ilişkisi, atıyla olan ilişkisi kadar yakındır. .

· · Bunu bir 'inanç' olarak görmek, gerçekliğin bütün bir boyutunu kaçırmaktır . Sirius/Sothis yıldızı ufkun altında yetmiş gün geçirdikten sonra sabahın erken saatlerinde gökyüzüne döndüğünde yıllık su baskını meydana gelen hayat veren Nil Nehri ile yakın ilişki. Bu düzenli ve önemli olaylar, Mısırlıların çevreleriyle, yeryüzüyle, gökyüzüyle ve mevsimlerin ritmik gelişimiyle son derece uyumlu kalmalarını sağlardı.

Dolayısıyla Wilson'ın söylediği şey, Mısır bilgisinin yalnızca batıl inançlara değil, "yeryüzü ve göklerle derinden deneyimlenen bir ilişkiye" dayandığıdır .

Machine Translated by Google

Etraflarındaki dünya Mısırlıların iliklerine kadar hissettiği bir şeydi ve hissettikleri şey doğanın ritmiydi. Schwaller, benzer bir görüşü paylaşarak, "her canlı, evrendeki tüm enerjilerin tüm ritimleri ve uyumları ile temas halindedir."7 Ancak Schwaller, modern insanın doğanın ritimleri ve uyumlarıyla bağını kaybettiğine ve ne zaman ortaya çıktığına da inanıyordu. Kadim bilginin evrim sürecini hızlandırmak için bir yöntem sağladığından bahsederken, bu yöntemi açıkça insanın doğa ile eski, yakın ilişkisinin yeniden kurulmasıyla ilişkilendirir.

Şimdi, Schwaller'ın fikirleri dikkate alınmayı hak edecek kadar sağlam, ancak benzer görüşleri paylaştığı açık olan Wilson'dan şu soruyu sorması istendi: "Fakat bu oldukça belirsiz ve soyut ifadeyi daha somut ve gerçekçi bir şeye dönüştürmenin bir yolu var mı? 8

Benim görüşüme göre, bilincin gelişim süreçlerine, Wilson'ın Mısırlıların sahip olduğuna inandığı "kozmik uyumun ve onun kesin titreşimlerinin sırrına" bakmanın tamamen pratik bir yolu var. Mısır mitinde ve dininde, I Ching'de ve bilinen hemen hemen her büyük dini doktrinde somutlaşan aşkın evrimin müzikal teorisi olan Hermetik Şifre, tasarıya mükemmel bir şekilde uyuyor. Wilson aslında pek bir şey söylemiyor, ama sonra birkaç sayfayı ilk kitabım üzerine tarafsız bir yoruma ayırıyor; buna I Ching'in yapısı, pi simetrisi ve DNA ile genetik arasındaki yakın benzerliklerin ayrıntıları da dahil. kod. The Infinite Harmony'de sunulan fikirlerin incelenmiş değerlendirmesinin çok tatmin edici olduğunu söylemeliyim - özellikle de, bildiğim kadarıyla, bugüne kadar bunları ortaya koyan yayınlanmış tek yazar olduğu için. Söylediğim her şeye katılıp katılmadığı elbette başka bir konu. Kitabının yayınlanmasından önce onunla konuştuğumda, o zaman hiçbir taahhütte bulunmayacağını, fikirlerimin doğrudan onaylanmayacağını ima etti. Tipik olarak, sözüne sadık olmuştur. Yine de, bu bana şimdi onun yorumunda bırakılan bazı boşlukları doldurarak iddiamı güçlendirme fırsatı veriyor.

Belirttiğimiz gibi, Hermetik Kod tarafından tanımlanan müzikal simetri, nota nota, kemiklerimizde, DNA'mızda ve genetik kodumuzda yankılanır. İnsanlık, binlerce yıldır içgüdüsel olarak bu kanunun temel ilkelerini dünya dinleri aracılığıyla yaşamaktadır. Bunun nedeni, yapılacak tamamen doğal bir şey olmasıdır; yaratma yoludur. Sorun şu ki, yedinci günü neden kutsal tuttuğumuzu ve "tutkuları" harekete geçirdiğimizi yolun bir yerinde unuttuk. zamanında yaşadık

Machine Translated by Google

Musa, İsa, Buda, Zerdüşt ve Muhammed gibi "inancı" canlı tutmaya yardımcı olan kişilerden üzücü durumumuzu hatırlatan, ancak kaderimiz o kadar çoktu ki, her zaman unutup otomatik olana geri dönme eğiliminde olduk. pilot. I Ching gibi harika bir "canlı müzik" eseri işte bu şekilde bir cep falcısından biraz daha fazlası olarak kullanılabilir.

Mısırlıların, inanıyorum ki, hiçbir zaman unutmadılar, ama bilinçli olarak, Hermetik Kod'un ilkelerinin eksiksiz bir varoluş biçimi, tam anlamıyla bir "din" olarak uygulanmasında ısrar ettiler. Bu şekilde dünyaya karşı akut aidiyet duygularını geliştirebildiler ve böylece giderek daha bilinçli hale geldiler. Bence tam olarak bu "yöntem"
Schwaller arıyordu.

Hermetik Kod ile ilgili dikkat çekici olan şey, onun yalnızca içsel gelişimimiz için bir taslak olmamasıdır; ayrıca bize Schwaller'in evrenin "tüm ritimleri ve uyumları" dediği şeyle doğrudan bağlantı sağlayan çok kesin kozmik uygulamaları vardır. Bu nasıl.

Aşkın evrim teorisi, daha önce de söylediğim gibi, ana müzik gamının yapısına ilişkin bilgiye ve gelişen bir oktavdaki notalar daha yüksek, daha rezonant skalalara evrildikçe tüm yaşamın hep yukarı doğru evrildiği fikrine dayanır. varoluş. Başka bir deyişle, yıldızlara doğru çıkmak. Geniş anlamda, neo-Darwinci evrim teorisi bu kavramla uyumludur. Milyarlarca yıl boyunca, bakteriler "yukarı doğru" tek hücreli organizmalara evrildi; onlar da çok hücreli yapılara evrilmişler ve bunlar da günümüzde var olan tüm karmaşık hayvan yaşam formlarına evrilmiştir. Serbest yüzen bakteriden özgür düşünen insana kadar olan bu sürekli evrim zinciri, varoluşun bir ölçeğinden daha büyük bir üst ölçeğe sürekli kuantum sıçramalarını içeren aşkın bir süreçtir.

Elbette, eski Mısırlıların mikrokozmostaki biyomoleküler olaylar hakkında her şeyi bildiklerini iddia etmiyorum - en azından, tarihöncesi biyologlar ve genetikçiler tarafından deneysel olarak doğrulanan parçalanmış gerçeklerin birikimi yoluyla değil. Bununla birlikte, Mısırlıların muhtemelen tüm bunları doğal karşıladıkları, içlerinde veya "aşağıda" neler olup bittiğini zaten sezgisel olarak anladıklarıdır. Aslına bakarsanız, Hermetik Kodun yaratıcısı -Thoth, Hermes, her kimse- bize aşkın evrim teorisini mükemmel bir şekilde özetleyen basit ama inanılmaz derecede zekice bir hüküm bıraktı: "Yukarıdaki gibi, aşağıda da öyle."

Machine Translated by Google

"Yukarıda" , her biri üç oktavdan, toplam altmış dört iç notadan oluşan üç oktavdan oluşan, 22/7 pi kuralıyla ifade edilen Hermetik Kodumuz var . "Aşağıda", yapısı Hermetik Kod'a benzemekle kalmayan, aynı zamanda en ince ayrıntısına kadar aynı olan genetik koda sahibiz. Sadece bu da değil, girişte I Ching'i tartışırken belirttiğimiz gibi, her iki kod da ortak bir amacı paylaşır; Vücudunuzun hücrelerinde çalışan genetik kod söz konusu olduğunda, bu daha yüksek ölçek, tüm varlığınız ve özellikle zihniniz tarafından temsil edilir. Ancak, sonsuz derecede daha büyük bir "vücutta" bir tür "hücreler" içinde işleyen Hermetik Kod söz konusu olduğunda, bir sonraki, daha yüksek ölçek, beynin sınırlarının çok ötesinde, bir yerlerde olmalıdır. . . yukarıda.

Yerleşik neo-Darwinci evrim teorisi, rastgele mutasyon yoluyla doğal seçilim, yalnızca gezegenimizin yerel biyosferindeki fiziksel bedenlerin evrimsel gelişimini açıklamaya çalışır. Bu tamamlanmamış bir teoridir. Bununla birlikte, aşkın evrim teorisi bize bütün resmi verir; bize yaşamın evrimsel zincirinin, insanın rekabetçi bir karasal ortamda hayatta kalma mücadelesi vermesiyle sona ermediğini anlatır. Gerçek şu ki, insanlığın devam eden evrimi söz konusu olduğunda, Mısırlıların çok iyi bildiği gibi, olasılıklar sınırsızdır.

Yani, DNA'nın müzikal yapısı ve genetik kod içinde kodlanmış olan doğanın evrimsel süreçleri, kafatasının içine gizlenmiş fiziksel beynin sınırlarının ötesinde, nihai olarak tüm evreni kuşatan metafiziksel varoluş ölçeklerine doğru gelişmeye devam ediyor.

Bir önceki bölümde antik insanın yıldızlarla, devinimle ve son derece uzun zaman döngüleriyle yoğun bir şekilde ilgilendiğini belirtmiştik.
Şimdi nedenini görebiliriz. Eski Mısırlılar sadece manzaraya hayranlık duymuyorlardı; cennete giden bir yolu döşeyerek, yukarıda daha büyük ölçekte hak iddia ediyorlardı. Büyük harfle kozmoloji C.

Bilgisayarlar, sanal gerçeklik ve bitmek bilmeyen bilgi otobanları dünyasında, modern zihin çoğu zaman bu zamanlara üstünlükle bakma eğilimindedir. Bugün bile tarihçiler, eski Mısırlıları, ne kadar ustaca olursa olsun anıtsal mimari tasarımları herhangi bir ezoterik anlamdan tamamen yoksun olan, son derece yetenekli ama batıl inançlı yıldız gözlemcileri olan manik "mezar yapıcılar" olarak tasvir etmeye devam ediyor. Ama gördüğümüz gibi, bunlar

Machine Translated by Google

dikkate değer insanlar aslında bizimkinden bile üstün, içine kozmologun kendisini de dahil eden karmaşık bir kozmolojiye sahipti.

Modern kozmologlarımız "oradaki" her şeyi titizlikle inceliyorlar. Bu onların işi. "Aşağıda" ne olduğu onları ilgilendirmez. Ancak bu kısmi görüş, kumları titizlikle çanak çömlek parçaları ve diğer parçalar için arayan, ancak astronomi hakkında hiçbir şey bilmeyen Mısırbilimcide olduğu gibi sorunlar ortaya çıkarır. Bu, birçok "uzmanın" bütünsel olarak görmesini engelleyen uzmanlaşmanın tünel vizyonudur. Bu dengesizliğin bir sonucu olarak, bilimsel bilgi ayrıştırılmış hale geldi; günlük hayatımızın bir parçası değil. Ara sıra astronomik sorular üzerine bakıp düşünebiliriz, ancak genel olarak dünyamız ağırlıklı olarak karasaldır, çevremizdeki evrenin enginliğiyle ilişkili olarak sınırlıdır ve sınırlandırılmıştır.

Şimdi sadece doğdukları toprakları değil, aynı zamanda dünyanın kendisini, güneşi, ayı ve gezegenleri ve hatta sürekli değişen takımyıldızları da içeren eski Mısırlıların yaşadığı dünyayı düşünün. Bu, her şeyi kapsayan bir vizyondur. Ve bunu algılayabilen uygarlık, bu vizyonun ihtişamıyla büyüklüğünü göstermiştir. Mısırlılar gözlerini göğe sabitlemişlerdi, tek varoluş nedenleri, insanoğlunun yıldızlara, yukarıdaki daha büyük ölçeğe olan aşkın yolculuğunda yardımcı olmak için yoğun, uyumlu bir çabaydı. Ve mesajlarının iletildiğinden kesinlikle emin olmak için, olağanüstü yaşam bilimlerinin temel ilkelerini, birçoğu hala dünyadaki en büyük insan yapımı yapılar olarak kabul edilen, eşsiz bir hassasiyetle inşa edilmiş devasa taş anıtların boyutlarına, oranlarına ve hizalamalarına ustaca kodladılar. .

Daha sonra göreceğimiz gibi, Mısır metafiziğinin kozmolojik perspektifi, aslında, eski insanın tüm inanç sisteminin temelidir ve hatta, şimdi birçok yorumcunun şüphelendiği gibi, daha da eski bir uygarlık döneminden bir miras olabilir. şu anda tarihöncesi olarak adlandırdığımız yerde var olan. Ama kendilerini geliştirmeye yönelik müzikal yöntemlerinin onlara nasıl daha büyük kozmosa doğrudan erişim sağlamış olabileceğini anlamadan önce, bir sonraki bölümün konusu olacak olan dünyevi meseleleri ele almamız gerekiyor. Asıl soru, tarihimizin şafağında yaratılan neredeyse tüm devasa anıtların tekerlek icat edilmeden önce inşa edildiğine dair yerleşik tarihsel gerçekten kaynaklanmaktadır. Peki bu nasıl başarıldı?

Machine Translated by Google

3

Maddenin Üzerinde Müzik

No henüz inandırıcı bir şekilde mimarların ve mühendislerin antik dünyanın bir kısmı böylesine anıtsal bir ölçekte inşa etmeyi başardı. Bu, Atlantik'in her iki yakasındaki yapılar için eşit derecede geçerlidir ve bunların birçoğunun oldukça benzer tasarım özellikleri sergilediği gösterilmiştir. And Dağları'ndaki antik Tiahuanaco kentinde, Mısır'da olduğu gibi, iki yüz tondan daha ağır bloklar olağandır. Graham Hancock tarafından 440 ton ağırlığında olduğu tahmin edilen bir inşaat bloğu var. Yine Peru'da, Sacsayhuaman ve Machu Picchu kaleleri, modern inşaat mühendislerinin bile eşleşmesi için zorlanacakları bir hassasiyetle kesilmiş ve dikkatlice yerleştirilmiş benzer megalitik taşlar içerir.

Her iki kıtada da gerçekten dev piramitlerin varlığı eşit derecede gizemlidir. Büyük Piramit, on üç dönümün üzerinde bir taban alanına sahip, insan tarafından şimdiye kadar yapılmış en büyük katı taş yapı olarak tartışmasız en dikkate değer olanıdır. Bununla birlikte, Meksika'daki Cholula'daki büyük Maya Piramidi, çekirdeği taş bloklardan değil molozdan oluşmasına rağmen, aslında Büyük Piramit'in üç katından daha büyük. Tabanı kırk beş dönümlük bir alanı kaplıyor, bu da onu kolayca gezegendeki en büyük bina yapıyor.

Şimdi, kesin geometrik ve astronomik hizalamalara uyacak şekilde yüzlerce ve yüzlerce devasa taş blokları biçimlendirmek ve dikkatlice yerleştirmek başlı başına bir sanattır, ancak bu girişimlerin muazzam ölçeği tek bilmece değildir. Bir de bu ustaların aslında taşı nasıl yonttukları ve kestikleri sorusu var. William Flinders Petrie, Büyük Piramit'in Kral Odası'ndaki kırmızı granit “lahiti” inceledi ve dış hacminin iç hacminin tam olarak iki katı olacak kadar ince bir doğrulukla oyulduğuna dikkat çekti. Ve bu başarıldı

Machine Translated by Google

dünyadaki en sert taşlardan biriyle. Petrie'ye göre kullanılan yöntem, kenarına son derece sert dişlerin yerleştirildiği bir drenaj borusu bölümü gibi bir tür boru delme mekanizmasıydı. Böyle bir alete nasıl güç verilmiş olabileceği, yalnızca gizemi artıran bir sorudur.

Petrie, lahitin ana bloktan en az iki buçuk metre uzunluğunda bir "testere" ile kesildiğini tahmin etti, ancak böyle bir alete dair hiçbir kanıt bulunamadı - elbette tırtıklı işaretler dışında. Petrie ayrıca daire testerelerin ve hatta torna tezgahlarının kullanıldığına dair kanıtlar da buldu; ama yine de, bu tür aletlerin bir zamanlar var olduğunun kanıtı olarak yalnızca çok sayıda taş eserin üzerindeki üretim işaretleri kalmıştır.

Her halükarda, eski Mısır'da matkaplar ve torna tezgahları yaygın olarak kullanılıyor olsa bile, bu, Üçüncü Hanedan Saqqara nekropolünde ve çevresinde bulunan ve MÖ 4000-3000 yıllarına tarihlenen çok sayıda oyulmuş bazalt vazonun keşfini açıklayamaz. Hancock'un Fingerprints of the Gods'da tanımladığı gibi , geniş iç kısımları olan bu zarif kavisli kaplardan bazılarının uzun, ince boyunları, küçük bir parmağın bile giremeyeceği kadar dardır. Ve yine de bir şekilde inanılmaz bir hassasiyetle oyulmuşlar.

Mısırlıların şaşırtıcı taş işçiliğini biraz ayrıntılı olarak inceleyen Christopher Dunn adlı modern bir alet üreticisi tarafından, bazı işlerden sorumlu zanaatkarların yüksek frekanslı sese dayalı bir teknolojiye sahip olabileceği öne sürüldü. Temel olarak Dunn, işçilerin pnömatik bir matkaptan binlerce kat daha hızlı titreşebilen bir tür ultrasonik alet ucu kullanmış olabileceğine inanıyor. Bununla birlikte, yukarıda belirtilen önerilen matkaplar, testereler ve torna tezgahlarında olduğu gibi böyle bir mekanizma kullanılsa bile, Mısırlıların bu tür cihazları çalıştırmak için gerekli gücü bir şekilde üretebileceğini varsaymamız gerekirdi.

Durum ne olursa olsun, ortodoks arkeologların inançlarının aksine, bu gizemli eserlerin bazılarından sorumlu zanaatkarların bu işi yapmak için kesinlikle ham bakır keskiler, keserler ve basit tahta tokmaklar kullanmadıkları giderek daha açık hale geliyor. Dunn'ın da belirttiği gibi, bu insanlar granit veya bazalt üzerinde pürüzsüz, düz yüzeyler üretebiliyorlardı ve binde bir inç veya daha fazla inanılmaz bir doğrulukla. Bunu Kahire Müzesi'ndeki Robert Bauval'a, Ben ırkı-hafızası-Ben Taşı olarak bilinen kadim kalıntının bir tarafına yüksek hassasiyetli bir metal gösterge yerleştirerek ve temas hattına bir ışık tutarak gösterdi. O

Machine Translated by Google

diğer taraftan hiç ışık görünmemesi, günümüzünkine eşit bir mühendislik doğruluğunu gösterir.

Dunn'ın yüksek frekanslı ses kullanımına ilişkin fikrinin belki de en ilginç yönlerinden biri, daha önce gördüğümüz gibi ilkeleri temel dayanak noktası olan müziğin ham maddesi olan yoğun bir rezonans biçiminin uygulanmasını ima etmesidir. Mısır metafiziği. Yani muhtemelen bu insanlar, kozmik uyum ve titreşimler hakkındaki bilgilerini, belirli bir malzemeyi işlemek için ne tür bir ultrason frekansının gerekli olduğunu değerlendirmek - veya belki "hissetmek" - için kullandılar. Ne de olsa, her şey titreşir, yankılanır ve Mısırlılar, güçlü bir enerji kaynağına değil, daha çok bu doğal simetrilerin incelikli, birbiriyle ilişkili yapılarının anlaşılmasına bağlı olan sempatik frekanslar yaratmanın bir yolunu bulmuş olabilir.

Böyle bir kavram ilk başta biraz soyut görünebilir, ancak daha sonra Hermetik Kodun bize bu "içsel" simetrilerin anlaşılabileceği mekanizmanın oldukça ustaca bir tanımını sağladığını göreceğiz. Bu, bazıları 12. bölümde ayrıntılı olarak tartışacağım Gurdjieff'in fikirleri ve ayrıca klinik psikoloji, nörofizyoloji ve hatta görünüşe göre çok çeşitli disiplinlerdeki bir dizi modern bilim insanının fikirleri tarafından daha da desteklenmektedir. tüm ampirik bilimlerin, nükleer fiziğin dokunulmaz mabedi.

Ne yazık ki Dunn'ın ultrason teorisi, eğer doğruysa, Giza'daki Vadi Tapınağı ve Abydos'taki Osireion'da bulunanlar gibi devasa taşların bir kez kesilip şekillendirildikten sonra nasıl yerine getirildiğini hala açıklamıyor.

Colin Wilson, inşaatçıların, deneğin bir sandalyeye oturduğu ve dört gönüllünün birer parmağını her bir koltuk altının ve dizinin altına yerleştirip onu kaldırmaya çalıştığı popüler parti numarasına benzer bir yöntem kullanmış olabileceklerini öne sürdü. Herhangi bir hazırlık yapılmadan, sonuç beklendiği gibidir ve konu etkilenmeden yerinde kalır. Daha sonra, gönüllülerin hepsi ellerini deneğin başının üstüne koyarsa, önce sağ ellerini sonra sol ellerini ve ardından bir dakika kadar yoğun bir şekilde konsantre olurlarsa, aynı anda ellerini kaldırıp bir kez daha denediklerinde, nesne bazen çok az görünür bir çabayla yerden yükseğe kaldırılabilir. Sanki uyum içinde konsantre olan dört kişi bir şekilde yeni, çok daha güçlü bir tür güç uygulayabilir. Tek başına bir gönüllü, tamamen yetişkin bir deneğin ağırlığının dörtte birini kaldırmakta zorluk ç

Machine Translated by Google

tek bir işaret parmağı, ancak dördü birlikte bu ağırlığın dört katını kaldıramaz, çoğu kez şaşırtıcı bir kolaylıkla kaldırabilirler.

Wilson, bu "grup-zihni" fenomeninin, büyük taş yığınlarını bu şekilde hareket ettirmede olağanüstü bir şey görmeyen, belki de tanrıların blokları daha hafif yaptığına inanan ve uyum içinde, uyum içinde hareket etmekten başka özel bir çabanın gerekmediği.

Yukarıda bahsi geçen parti hilesi ile ilgili olarak, kişinin aklının da işin içinde olup olmadığı merak ediliyor. Gönüllülerin ellerinden deneğin kafasına belirli bir miktar basınç uygulanıyor ve bu basınç serbest bırakıldığında denek doğal olarak aniden hafifleme hissi duyuyor. Bu, deneye katkıda bulunan bir faktör olsaydı, deneye hiçbir şekilde katılamayacağı varsayılan cansız taş blokların yükseltilmesiyle ilgili başka soruları gündeme getirirdi.

Aslında, laboratuvar koşullarında kapsamlı testler yapılmıştır ve bunların sonuçları, psikokinezinin veya fiziksel nesneleri zihinle etkileme yeteneğinin aslında istatistiksel olarak doğrulanabilir bir gerçeklik olduğunu göstermektedir.

1970'lerde yürütülen bir dizi deneyde, Princeton Üniversitesi Mühendislik ve Uygulamalı Bilimler Okulu'ndan Robert Jahn ve klinik psikolog Brenda Dunne, çok sayıda gönüllünün psikokinetik yeteneklerini test etmek için rastgele olay üreteci (REG) adı verilen bir araç kullandılar. . Öngörülemeyen, doğal bir süreç olan radyoaktif bir maddenin bozunma süreciyle tetiklenen REG, tamamen rastgele bir ikili sayı dizisi üreten otomatik bir seçicidir -bir "yazı-tura"dır. Gönüllülerden cihazın önüne oturmaları ve anormal derecede fazla sayıda "yazı" (1) veya "yazı" (2) üretmesini sağlamaya konsantre olmaları istendi. Daha sonra Jahn ve Dunne'ın sonuçları, gönüllülerin yalnızca REG'e odaklanarak ikili çıktıyı küçük ama istatistiksel olarak önemli bir dereceye kadar etkileyebildiklerini açıkça gösterdi.

Başka bir dizi testte, 9.000 misketin 330 naylon mandal etrafında yuvarlanmasına ve 19 çıkış deliğinden kutulara akmasına izin verilen bir tür langırt makinesi kullandılar. Bir kez daha, birçok deneme boyunca, deneklerin çoğunun her kutuya düşen topların ortalama sayısında küçük ama önemli bir değişiklik üretebildiğini gördüler.

Machine Translated by Google

Havacılık bilimleri profesörü olan Jahn, ilk başta şüpheciydi ve bu deneylere dahil olma konusunda isteksizdi, ancak sonunda sonuçlardan o kadar etkilendi ki, 1979'da Princeton Mühendislik Anomalileri Araştırma Laboratuvarı'nı kurdu ve burada araştırmacılar güçlü istatistikler üretmeye devam ettiler. psikokinezinin varlığı lehine kanıtlar. Dahası, yukarıda belirtilen deneylerin gösterdiği gibi, algılanabilir psikokinetik etkiler üretme yeteneği birkaç kişiyle sınırlı değil, çoğumuzun yapabileceği bir şeymiş gibi görünüyor.

Psikokinetik yeteneklerin oldukça sıra dışı başka bir örneği, fizikçilerin Pauli etkisi dediği, yalnızca belirli bireylerin varlığının makine ve ekipmanın arızalanmasına neden olduğu görülür. Klasik örnek, yalnızca orada bulunarak hassas ekipmanların sıklıkla ve farkında olmadan yanlış gitmesine veya cam aparatların patlamasına neden olan isimsiz fizikçi Wolfgang Pauli'dir.

Bu etki, aynı olmasa da, The Infinite Harmony'de anlattığım , psikolog Carl Jung'un solar pleksustan yayılıyormuş gibi görünen bir güçle ağır bir mobilya parçasının parçalanmasına neden olduğu etkiye benzer olabilir. Sigmund Freud olaya gerçekten tanık oldu, ancak Jung bir şekilde sorumlu olduğunu açıkladığında, Freud buna inanmayı açıkça reddetti.

Bu "Jung etkisi" ile Pauli'ninki arasında temel farklılıklar vardır. Birincisi, Jung bunun olurken bilincindeydi, çünkü "kuvvet" solar pleksusunun ısınmasına neden oluyordu; ikincisi, Freud inanamayarak başını sallarken, gücün bir kez daha arttığını hisseden Jung, bunun tekrar olacağını tahmin edebildi. Saniyeler içinde başka bir yüksek sesle çatırdadı ve tahta ikinci kez kıymıklara ayrıldı.1

Açıkçası bu örnekler, bir grubun uyumlu, bilinçli çabasına dayanan parti hilesi olgusuyla tamamen aynı değildir, ancak en azından bize insan ruhunun gücünün muhtemelen çok daha fazlası olduğunu hatırlatmaya hizmet ederler. akıl yürütme, icat etme, kavramsallaştırma vb. için bilinen potansiyelinden daha fazla.

Colin Wilson, "grup-zihni" tekniğinin olasılığını düşünürken, eski Mısır mimarlarının megalitik bloklarını fiilen havaya kaldırdıklarını ima etmiyor. Daha ziyade, "grup bilinci"nin kümülatif gücünün Mısırlılar için günlük bir gerçeklik olduğunu ve belirli bir grup tarafından bu olayda uyum içinde uygulandığında görünen fiziksel güçlerin o olduğunu düşünür.

Machine Translated by Google

(belki de büyülü sözler söyleyen rahipler tarafından düzenlenen) bir şekilde alışılmadık derecede yüksek bir dereceye kadar büyütülebilirdi.

Şimdi öyle oluyor ki, eski Yunan efsanelerinde ve mitlerinde Wilson'ın fikrine çok yakın bir paralellik var. Hermetik veya "müzik" bilgilerini Mısır kaynaklarından açıkça miras almış olan Pisagorcu filozoflar, bu "grup bilinci" için, " zihin birliği" olarak tercüme edilen homonoia adını verdiler. Bu duruma, tanrı Apollon'un ve tüm sanatların koruyucuları olan dokuz ilham perisinin ilahi eylemlerini taklit ederek ulaşılabileceğine inanıyorlardı. Anlamlı bir şekilde, Apollo'nun kendisi en üstün müzisyen olarak tasvir edildi ve ilham perisi kelimesinden türetilen müzik kelimesi başlangıçta öğrenmenin tüm yönlerine atıfta bulundu. Yunanlılara göre, bu tür uyumlu bir zihin birliği sayesinde insanlık dünyayı kelimenin tam anlamıyla değiştirebilirdi.

Pisagorcular, mitolojik kahramanlarının ve tanrılarının - Pisagor'un kendisi de dahil olmak üzere - hem hissedebilen varlıkları hem de hissedemeyen şeyleri doğrudan etkileyebilecek özel müzik formlarını çalabileceklerine inanıyorlardı. Örneğin Orpheus'un müziğinin gücüyle kayaları ve hatta dağları yerinden oynattığı söylenir; ve bir başka efsanevi kahraman Amphion, antik Thebes şehrinin duvarlarını inşa etmek için sadece liriyle kayaları ve taşları hareket ettirdi.

İlginçtir ki, bunlar ile Kolomb öncesi Amerika halklarının bazı efsaneleri arasında kesin paralellikler vardır. Örneğin, bir Maya efsanesi, Yucatán'daki Uxmal'daki Sihirbaz Piramidi'nin inşasının görece basit bir iş olduğunu, inşaatçıların tek yapması gerekenin "ıslık çalmak ve ağır blokların yerine oturmak" olduğunu söyler . And Dağları'ndaki Tiahuanaco şehrinin inşasında kullanılan blokların nasıl "bora sesi eşliğinde hava yoluyla taşındığını"3.

PD Ouspensky In Search of the Miraculous adlı kitabında , Gurdjieff tarafından bu müzikal mitlerin lafzı gerçeğiyle ilgili olarak yapılan bir konuşmayı anlatır. Gurdjieff, kendi deyimiyle "nesnel müziğin" Jericho örneğinde olduğu gibi yalnızca yok etmekle kalmayıp aynı zamanda yaratmasını da belirtir. Orpheus'un sadece lir çalarak bilgiyi yayması örnek olarak gösteriliyor ve ayrıca, suyu donduracak, hatta bir insanı anında öldürecek bir müzik olabileceğini söylüyor.

Çok dramatik olmasa da, bugün müzik veya ses titreşimlerinin insanlar ve nesneler üzerinde doğrudan etkisi olan örnekler görüyoruz. Çoğu insan, sopranonun belirli bir seviyede perdelendiğinde paramparça olabilen sesini duymuştur.

Machine Translated by Google

bir bardak. Elbette bardak cansız bir nesnedir ancak bazı sesler de insanlar üzerinde dramatik bir etki yaratabilir.

Özellikle, cerrahide yüksek yoğunluklu odaklanmış ultrason (HIFU) olarak bilinen yeni bir yenilik, güçlü ultrason ışınlarının "sanal neşter" olarak kullanılmasını içerir; Bu tekniğin kesinliği, radyoterapi ve kemoterapi gibi yerleşik kanser tedavilerinin aksine, çevre dokulara zarar vermeden ameliyatın gerçekleştirilebilmesidir. Ve belirgin bir yan etkisi yoktur. İlk denemeler çok umut verici oldu. Bugüne kadar, Britanya'da yaklaşık yüz kişi karaciğer kanseri için ultrasonla tedavi edildi ve ilk olumlu sonuçlar alındı.4 Başka bir örnek, yakın zamanda İsveçli bir hırsız alarmı üreticisi tarafından kullanılan türden bir ses. Bir karatahtayı kazıyan bir çivinin dayanılmaz sesine benziyor, ama sadece bir çivi değil, çoğu, ses dayanılmaz bir dereceye kadar büyütülmüş. Denemelerdeki

denekler her zaman saniyeler içinde ses odasından dışarı çıkarken, dışarı çıkmaya çalışanlar fiziksel olarak hasta hissettiklerini bildirdi. Birinin buna katlanmak isteyebileceği maksimum süre yaklaşık elli saniyeydi. Şahsen ben bu şeytani makinenin çıkardığı sesi duymadım ama kesinlikle duymak istemediğimi bilecek kadar karatahtanın etrafında dolaştım. Sadece burada oturup hayal etmem gerekiyor ve kelimenin tam anlamıyla dişlerimi kamaştırabiliyorum. Bu tür bir "müzik" sizi doğrudan öldürmeyebilir, ancak uzun sürerse, büyük olasılıkla sizi o işi kendi başınıza yapacak kadar delirtebilir.

Gurdjieff , kendi kitaplarından biri olan Beelzebub's Tales'in 41. bölümünde, “Bokharian Dervish”te, Orta Asya dağlarında mağaralarda yaşayan münzeviler tarafından kendisine verilen bir “nesnel müzik” gösterisinden bahseder. Özenle değiştirilmiş bir piyanoda belirsiz nota dizilerinin çalınmasını içeren deney sırasında, orada bulunanlardan birinin bacağında hızla büyük bir apse belirdiğini izledi. Daha sonra başka bir dizi nota çalındığında, deneğe çok gerçek bir acı ve rahatsızlığa neden olduğu belli olan apse, gizemli bir şekilde kayboldu.

Başka bir gösteride, taze çiçekler dakikalar içinde solup ölmeye bırakıldı.

Tabii ki, usta taş ustalarının olağanüstü yeteneklerini anlatan eski müzik efsaneleri saf kurgu olabilir, ancak bu kadar çok özdeş mitin - ve pek çok var - neden olması gerektiğini anlamak zor.

Machine Translated by Google

birbirinden çok farklı bölgelerde ortaya çıkmıştır. Ve ayrıca, dünyanın dört bir yanındaki sitelerde, taş işlemede üstün ve şu anda açıklanamaz bir teknolojik yeterliliği gösteren şaşırtıcı mimari kanıtlara sahibiz.

Bununla birlikte, tüm bunlar aslında hiçbir şeyi kanıtlamaz ve bilimsel bir zihniyete sahip olanlar, bu tür "müzikal büyü" hikayelerinin ya alegorik olduğunu ya da bunların sadece hayal gücü ve hurafe malzemesi olduğunu hissedeceklerdir. Belki öyledir. Ancak bilimsel araştırmanın en ileri noktasında olanlar bile tüm kutsal kanunlarının henüz yazılmadığı konusunda hemfikirdir. Şu anda dolaşımda, evrensel gerçekliğin doğasıyla ilgili yepyeni bir dizi fantastik fikir var. Bunlar, altta yatan bir kozmik birliği ima eden kaos ve karmaşıklık teorilerinin makro dünyasından, sözde boş uzayın bile hayal edilemeyecek kadar ince ipliklerden dokunmuş bir kumaş olarak görüldüğü süper sicimlerin ve iç içe geçen döngülerin mikro dünyalarına kadar uzanır. . . şey ya da başka bir şey.
Sonraki bölümlerde göreceğimiz gibi, "her şeyin teorisini" keşfetmeye kararlı bilim adamlarının yaratıcılığının ve hayal gücünün sonu yoktur.

Böylesine açık uçlu bir bilimsel dünya görüşü göz önüne alındığında, eski "müzikal büyü" kavramını barındırmak için hala yeterli zaman ve alan var gibi görünüyor. Ne de olsa, bu "ilkel batıl inanç", genetik kodun ve Hermetik Kodun ilgili müzikal simetrilerinin her açıdan aynı olduğunu gördüğümüz biyokimya alanında ifadesini çoktan bulmuştur. O halde, Hermetik Şifreyi ilk ortaya çıkaran insanların, ağaçları, vahşi hayvanları, hatta en sert taştan kayaları bile hemen hemen her şeyi "büyüleyebilecek" garip bir müziğin gücüne inandıklarını duyuyoruz. Bunun ağaçlara ve vahşi hayvanlara nasıl uygulanabileceğini görebiliriz çünkü hem hayvanlar hem de bitkiler aleminin özü müziktir; hemen hemen her canlıyı “büyüleyen” genetik koddur. Kayalar başka bir konudur; bildiğimiz hayatla iç içe değiller. Öyleyse, bizim bilmediğimiz bir tür yaşamla dolu olabilirler mi? Mit yapımcılarının söylediği bu.

Pisagor'un öğretmenlerinden biri olduğu söylenen Yunan filozof Thales, tüm evrenin canlı olduğunu ve kayalar ve dağlar gibi cansız varlıkların bile psişik niteliklere sahip olduğunu öğretti. "Yapıcı tanrılar" Orpheus ve Amphion'un bu temel bilince uyum sağlama ve böylece cansız nesneleri emirlerini yerine getirmeye ikna etme yeteneğine sahip oldukları söylendi. Bu fikir, ilkel batıl inancın basit bir başka örneği olarak kolayca bir kenara bırakılabilir, ta ki bu fikrin

Machine Translated by Google

Maddenin temel atomlarının, onlar hakkında bir tür dünya bilincine sahip olabileceği, artık fizikçiler tarafından ciddi bir şekilde değerlendiriliyor. Daha sonra, bu yeni keşfedilen "kuantum" gerçekliğini daha ayrıntılı olarak inceleyeceğiz. Göreceğimiz gibi, bu mikro kozmik harikalar diyarına ilişkin bilimsel keşiflerin birçoğu aslında çoğu bilim insanının inandığı kadar yeni ve radikal olmayabilir.

Dolayısıyla Thales'e göre Mısır'ın eski inşaatçıları olayları bizim gördüğümüz gibi görmediler. Onlara göre her şey bir dereceye kadar canlı, bilinçli, "psişik"ti. İlginç bir şekilde, bu fikir, birçoğunun psikokinetik ve telepatik güçlere sahip olduğu bilinen büyük Hint yogi ustalarının uzun süredir devam eden geleneklerinde oldukça net bir şekilde yansıtılan bir fikirdir.

Thales'i tekrarlayan seçkin Hintli filozof Sri Aurobindo, psikokinezinin ancak maddenin bir dereceye kadar bilinçli olması nedeniyle mümkün olduğunu belirtti. Eğer madde gerçekten durağan ve cansız olsaydı, düşünen ile nesne arasında akla gelebilecek hiçbir temas yolu olmazdı. Dahası, evrendeki tek bir nokta sıfır bilince sahipse, o zaman tüm evrenin kendisinin bilinçsiz olması gerektiğini söyledi.

Benzer şekilde, Paramhansa Yogananda , Autobiography of a Yogi adlı kitabında , kendi bedenlerini ve diğer nesneleri istedikleri zaman maddeleştirebilen ve kaydileştirebilen çok sayıda yogi ustasıyla tanıştığını anlatıyor. Bu tür kutsal adamların aslında ışık hızında hareket edebildiklerini ve herhangi bir fiziksel tezahürü anında görünür kılmak için "yaratıcı ışık ışınlarını" kullanabildiklerini iddia etti.5 Açıkça Yogananda burada kumtaşı veya granitten daha ince bir maddesellik biçiminden bahsediyordu ve bu mantıksal zihinlerimizin kabul etmesi zor bir kavramdır. Ama Hint yogisinin dünyası, tıpkı Hopi şamanınınki gibi, öncelikle bir zihin dünyasıdır, psikokinezinin tamamen erişilebilir bir insan işlevi olarak görüldüğü alternatif bir gerçekliktir. Bu tür bir soyut kavram, megalitik taş bloklarla inşa etme sorunundan çok uzak görünebilir, ancak yine de Yogananda'nın “yaratıcı” ışık fenomeni görüşü ile eski Mısırlıların görüşü arasında son derece önemli bir bağlantı vardır. antik insanın tüm kozmolojisini anlamamız için temel. Birazdan bu önemli bağlantıya biraz ayrıntılı olarak bakacağız.

Şimdi, Büyük Piramit ve Sfenks muhafazası gibi binaların, en azından insan müdahalesi olmaksızın, tanrılar tarafından basitçe "düşünüldüğünü" bir an bile öne sürmüyorum. Ama eldeki kanıtlardan hissediyorum

Machine Translated by Google

Kullanılan inşaat yöntemlerinde olağandışı hiçbir şey olmadığı konusunda ısrar eden ortodoks arkeologların uzlaşmaz görüşlerini kabul etmekte isteksiz. Hatırlayın, bu eski inşaatçılar tarafından kullanılan taş blokların çoğu birkaç yüz ton ağırlığındadır. Şimdiye kadar tespit edilen en büyüğü, Lübnan'daki Baalbek Tapınağı'nın 1.200 ton ağırlığında olduğu tahmin edilen devasa, bağımsız temel taşıdır. Bu kadar anıtsal boyutlarda bir megalitin kesilmesi ve şekillendirilmesi, modern inşaatçıların patchwork beton ve çelik yapılarının olumlu bir Lilliputian görünmesini sağlayan kendi başına bir başarıdır, ancak daha sonra bu bloğu yüzlerce metre şimdiki konumuna taşımak, pratikte inanca meydan okuyan teknik bir manevradır. . Modern inşaat endüstrisinde kullanılan en güçlü kaldırma tertibatı yüzlerce tonu kaldırabilir ve eğitimli bir işçi ekibinin, önerilen sahanın zeminini önceden hazırlamak, zemini incelemek, tesviye etmek, sert çekirdeği yerleştirmek vb. için haftalar harcaması gerekir. . Yine de burada, tahmini kütlesi en modern bomlu vincin bile maksimum kaldırma kapasitesinin iki katından fazla olan tek, bağımsız bir megalitimiz var. Bu, kendi başına, elbette, bu dikkate değer başarıyı gerçekleştiren insanlar tarafından paranormal güçlerin kullanıldığına dair bir kanıt oluşturmaz, ancak yine de, bu bloğun tamamen geleneksel yöntemlerle hareket ettirildiğine dair ortodoks görüşle ilgili temel soruları gündeme getirir.

Belirttiğimiz gibi Colin Wilson, "grup bilinci" tekniğinin bu tür blokların manipülasyonunda kullanılmış olabileceğini öne sürdü.
İnşaatçıların rampalar, makaralar, kaldıraçlar, halatlar ve benzerleri gibi geleneksel inşaat araçlarını hâlâ kullandıklarına, ancak bu yöntemlerin arkasındaki gerçek gücün "grup zihninin" kolektif "titreşimlerinden" kaynaklandığına inanıyor. Ve Pisagorcuların bir homonoia durumu mefhumunun ima ettiği şey de tam olarak budur. Bu düşünürler için, tıpkı Mısırlı ataları gibi, akıl, beden ve ruhun kolektif bir birleşimi olan homonoia ulaşılabilir bir gerçeklikti. Orphic kökenli eski gizem okullarında olduğu gibi, tamamen senkronize edildiğinde, bu şekilde üretilen psişik enerjinin bir şekilde doğrudan maddeyi, hatta devasa hard rock yığınlarını etkilemek için kullanılabileceğine inanıyorlardı.

Jahn ve Dunne'ın kapsamlı testleriyle kanıtladığı gibi, istatistiksel olarak fark edilebilir psikokinetik güçler, bugün tamamen normal denekler tarafından sıradan konsantrasyonlarından başka bir şey kullanılmadan sergilenebilir. Daha önce sözü edilen Pauli ve Jung etkileri gibi diğer örneklerde, sonuçlar bazen dramatiktir, ancak çoğu zaman düzensizdir ve

Machine Translated by Google

kontrolsüz Yine de, yetenekli bireylerin paranormal güçlerini anlatan her çağdan binlerce anlatım vardır: antik çağın inşaatçılarının efsanelerinde, hemen hemen her büyük dinin kutsal kitaplarında ve azizlerin ve "medyumların" hayatlarının birçok öyküsünde. Dünya üzerinde.
Bu açıklamaların birçoğunun etki için icat edilmiş olabileceğini varsaysak bile, konuyla ilgili geniş literatür deposunda hiçbir yerde tek bir gerçek zerresi olmadığını varsaymanın saflığı çok ileri götürmek olacağını hissediyoruz.

Bir dizi zihnin homonoik bir duruma girdiği parti hilesi fenomeninde, bu şekilde üretilen kümülatif güç, parçalarının toplamından çok daha büyük gibi görünüyor. Bu tür bir deneyde yetiştirilen gönüllüler, genellikle neredeyse yüzüyormuş gibi orantısız bir kolaylıkla yerden yukarı kaldırılabilir. Ve aynı yöntem cansız nesneler üzerinde de etkili bir şekilde kullanılabilseydi, o zaman muhtemelen, doğru koşullar altında, büyük bir kütlenin onu kaydırması için görece daha az insan gerekirdi. Bu ilginç, çünkü John Anthony West'in Robert Schoch'un Sfenks muhafazasının aşınmasına ilişkin araştırmalarıyla ilgili 1992 tarihli bir belgesel filminde ortaya attığı şaşırtıcı bir soruya olası bir yanıt sağlayabilir. West, dik kenarlı doğal ana kayayla çevrili çevrenin, içinde hareket ettirilmesi gereken taş blokların muazzam boyutu göz önüne alındığında nispeten küçük olduğunu kaydetti. İki yüz tonluk bir bloğu kaldırmak şöyle dursun, sürükleyecek kadar büyük işçi ekipleri için bile yeterli alan olmazdı. Bununla birlikte, "grup zihni" tekniği gibi bir şey, halatların ve manivelaların arkasındaki kuvvet olsaydı, parçalarının toplamından önemli ölçüde daha büyük bir kuvvet olsaydı, o zaman çalışma alanının azlığı bir sorun olmayabilirdi.

Her halükarda, devasa kaldırma araçlarının ve aşırı sayıda beden işçisinin kullanımını zaten elemiş durumdayız, bu yüzden başka bir açıklama olmalı: bildiğimiz gibi, canlı denekler üzerinde çalışan "grup-akıl" tekniği , en azından teorik bir olasılıktır. Ve daha önce belirttiğimiz gibi, insanlığın eninde sonunda daha büyük şeylere ulaşabileceğine inanılan ortak bir homonoia durumu şeklindeki eski Yunan kavramında çok benzer bir şey söz konusuydu; , Yunanlılara göre, tanrı Apollon'un çaldığı müzik üzerine. Ve bu "müzik", yani esin perilerinin sanatı, armoni biliminin teorik yönleriyle -yani,

Machine Translated by Google

Büyük müzik ölçeğinin matematiksel yapısının Pisagorcular - ama aynı zamanda daha büyük kozmik düzenin farkındalığıyla, Hermetik Kodun ilkeleri ve pratik uygulamaları hakkında bilgiyle. Kahramanlar Orpheus ve Amphion'un, eski Mısır'ın taş ustalarının ve Orta ve Güney'in "inşaatçı tanrıları"nın çaldığı özel müzik biçiminin kökeninde gizemli bir şekilde bu kavramın yattığına inanıyorum. Amerika.

Peki bu insanlar gerçekten doğaüstü güçlere sahip miydi? Muhtemelen asla bilemeyeceğiz ama olağanüstü yeteneklere sahip olduklarından eminiz. Deneyimsiz kişiler tarafından, bu son derece gelişmiş beceriler kolayca sihir olarak yorumlanabilirdi. Tabii ki, eski Mısır'da kullanılan kesin inşaat yöntemleri hâlâ bizim aklımızdan kaçıyor ve biz kendimiz, tüm teknolojik uzmanlık birikimimize rağmen, eylemlere açıkça tanık olan antik mitin ilk yayıcılarından farklı olmayan bir konumda bırakılıyoruz. Bu oldukça gelişmiş insanlardan, ancak gördüklerini tam olarak anlamadılar.
Genel olarak büyüye inanmayan modern gözlemciler, bu unutulmuş bilime dolaylı olarak "bilinmeyen tekniklerin" kullanımı olarak atıfta bulunurlar.

Daha önce tüm dünyada, tanrısal uygarlıkların müziğin gücünü ilk şehirleri inşa etmek için kullandıkları çok eski zamanlardan söz eden efsaneler ve mitler olduğunu belirtmiştik. Bu tür hikayelere göre, bu gizemli inşaatçılar, yalnızca özel ses biçimleri yaratarak, müzik aletleri çalarak, ıslık çalarak, şarkı söyleyerek ya da her neyse, büyük taş blokları hareket ettirebiliyorlardı.
Meksika, Bolivya ve Peru'da ve bu efsanelerin bol olduğu Orta Asya'nın birçok bölgesinde, hepsine güven veren tek bir ortak faktör var: tüm bu yerlerde, gerçekten devasa yapılar içeren binaların somut kanıtı. Taş bloklar.

Andrew Collins , Gods of Eden adlı kitabında , ses teknolojisi adını verdiği konuya üç bölüm ayırır ve daha önce alıntılanan bazı mitolojik anlatılara atıfta bulunur, ancak aynı zamanda yirminci yüzyılın ilk yarısında Tibet'e seyahat edenlerin hikayelerini de içerir. keşişler tarafından çok sayıda, özel olarak tasarlanmış ses enstrümanları kullanılarak harekete geçirilen taş blokların görünür şekilde havaya kaldırılması. 1950'lerde İsveçli bir mühendis olan Henry Kjellson tarafından yayınlanan bu hesaplardan biri, Tibetli bir tanıdığı tarafından Lhasa yakınlarındaki manastırında kendisini ziyaret etmesi için davet edilen Dr. Jarl adlı başka bir İsveçli ile ilgilidir.

Bu ziyaret sırasında bir gün Jarl, yaklaşık 240 keşişe, yüksek bir uçurumun bitişiğindeki yakınlardaki bir çayıra kadar eşlik etti. Uçurumun yaklaşık 250 metre yukarısında bir

Machine Translated by Google

dış çıkıntısında birkaç başka keşişin bulunduğu büyük bir mağaranın girişi. Aşağıda toplanan kırk kadar keşiş, büyük, kubbeli, taş bir platformun etrafında 90 dereceden biraz daha fazla bir yay şeklinde stratejik konumlar aldı. Daha sonra çok sayıda enstrüman hazırlamaya başladılar: farklı boyutlarda, bir ucu deri diğer ucu açık on üç davul ve üç metre uzunluğunda trompet olarak tanımlanan altı "ragdon". Daha sonra, yaklaşık bir buçuk metre uzunluğunda ve bir metre yüksekliğinde ve genişliğinde büyük bir taş, yak tarafından çukurlu taş platforma sürüklendi ve görevli keşişler tarafından üzerine zorla götürüldü. Müzisyenler daha sonra, görünüşe göre enstrümanlarını üçgen şeklindeki düzeneğin tepesindeki taşa "işaret ederek", ilk başta yavaş ve ritmik bir şekilde çalmaya başladılar. Kademeli olarak davul ve trompet sesleri arttı ve ardından tempo o kadar hızlı arttı ki Jarl herhangi bir ritmin izini kaybetti. Daha sonra olanlarla ilgili açıklaması kulağa saf bir fantezi gibi geliyor. İddiaya göre odaktaki taş önce sallanmaya başladı, ardından sallanarak yerden yükseldi. Yükselirken, davullar ve trompetler yukarı doğru eğildi, sürekli olarak uzun bir parabolik yay içinde yükselmeye devam eden taşa doğru yöneldi ve sonunda önemli bir güçle mağaranın ağzındaki çıkıntıya, 250 metre yukarıya düşene kadar. yakındaki uçurum yüzü. Jarl o günün büyük bir bölümünde sürecin saatte beş veya altı kez tekrarlanmasını izledi. 6 Sanki. Çoğunuzdan beklediğim cevap bu. Gerçekten de, bu hesabı ilk okuduğumda, aynı eski diz çökme tepkisini kendim de yaşadım, ağırlıklı olarak laik bir ortamda yaşadığım gibi, az önce anlatılan "mucizelerin" yalnızca peri masallarında meydana geldiği yer. Ama aklımın bir köşesinde bu kafa karıştırıcı kanıt var, inkar edilemez derecede gerçek bir eser, varlığı bile mantığımın temelini kemiriyor. Bu, Lübnan'daki Baalbek Tapınağı'nın 1200 tonluk taş megaliti, neredeyse yirmi beş metre uzunluğunda mükemmel şekilli bir blok ve en büyük vinçle kaldırılabilecek her şeyden yaklaşık iki buçuk kat daha büyük bir kütleye sahip. Yeryüzünde. Antik tarihin bir döneminde, sitedeki Yunan yapılarından uzun zaman önce ve basit tekerlek bile icat edilmeden önce, bu gerçek canavar bir şekilde çıktığı taş ocağından birkaç yüz metre deniz seviyesinden yüksek bugünkü konumuna taşındı. Her biri 600 tona yaklaşan, nispeten daha küçük üç taş da onunla birlikte oyulmuş ve taşınmıştı .

Machine Translated by Google

teknoloji bizimkinden çok daha gelişmiş. Modern mühendislerin, yeterli zaman ve para verildiğinde, böyle bir kütleyi yukarı kaldırabilecek bir bomlu vinç inşa etmelerini bekleyebiliriz, ancak o zaman, tekerleği kullanmadan, bu megalitlere yanlamasına bir hareket uygulayabilecekleri düşünülebilir. sadece birkaç metreyi değil, yüzlerce metrelik engebeli araziyi mi kapsıyor? Bana öyle geliyor ki, uzmanlar bu büyük gizeme makul bir cevap bulana kadar, kullanılan yöntemler konusunda açık fikirli olmamız iyi olur.

Gizemli Dr. Jarl ve Tibetli keşişlerin yukarıdaki hikayesi, her ne kadar olasılık dışı olsa da, en azından bu amaca uyuyor, çünkü halatlara, tekerleklere ve makaralara değil, kasıtlı olarak yaratılmış ses titreşimlerine dayanan bir taş kaldırma teknolojisine tanıklık ediyor. Ayrıca, Jarl'ın anlatımı gerçekse, tanık olduğu olaylarda sadece sonik kullanımından daha fazlası olabilir. Örneğin, enstrümanları çalmakla doğrudan ilgisi olmayan iki yüz kadar keşişin, müzisyenlerin yayının arkasında sekiz ila on sıra arasında nasıl durduğunu, taş blokların uçurumun yüzüne doğru yükselirken uçuş yolunu dikkatle nasıl takip ettiğini anlatıyor. . Jarl, onların ya stajyer ya da yedek oyuncular olabileceklerini ya da bu bölümün başlarında tartışılan türden bir "grup aklı" girişimiyle meşgul olduklarını öne sürerek, yargılamalardaki gerçek rollerini belirleyemedi; taşların uçuşunu yönlendirmek için bir tür psikokinezi kullanmak.

Jarl'ın tüm hesabı çok ölçülü ve ayrıntılı, sayıları, mesafeleri, açıları, boyutları ve hatta bazı enstrümanların kendileriyle ilgili teknik özellikleri kaydediyor. Collins'in dediği gibi, bence mantıksız değil, bu raporda tamamen fantezi olarak reddedilemeyecek kadar çok ayrıntı var gibi görünüyor.

Collins, 1930'larda bir Tibet topluluğunu da ziyaret eden Linauer adlı Avusturyalı bir film yapımcısının Kjellson tarafından kaydedilen başka bir hesabından alıntı yapmaya devam ediyor. Burada yine ısmarlama ses enstrümanlarının kullanımını anlatan çok detaylı bir anlatım var - bu durumda altından, demirden ve pirinçten yapılmış büyük bir gong ve yine farklı metallerden yapılmış ve büyük bir midyeye benzeyen telli bir enstrüman. Görünüşe göre bu şekilde çalınmayan, ancak bir şekilde gong tarafından yayılan düşük, kısa ömürlü ses titreşimleriyle birlikte çalışan kabuk.
Collins, "sessiz" telli çalgının, vuruşlu gong'un sesini bir şekilde ultrasonik aralığa dönüştürmüş olabileceğini öne sürüyor.

Machine Translated by Google

Linauer'in tanık olduğu iddia edilen etkilere neden oldu. Bu iki enstrüman etkinleştirildiğinde, keşişlerin ağır taş blokları tek elle ve çok az görünür fiziksel çabayla kaldırmasını sağladığını bildirdi.
Keşişler ayrıca Linauer'e fiziksel maddeyi fiilen parçalayabilen benzer aletlerin var olduğunu da söylediler. Bu, Gurdjieff'in "nesnel müziğin" hayal edilemeyecek şeyler yapabileceği, örneğin suyu dondurabileceği iddiasını akla getiriyor. Daha uğursuz bir şekilde, çiçeklerin dakikalar içinde solup ölmesine neden olabilir, fiziksel organizmaların yapısında hızla fiziksel anormalliklerin ortaya çıkmasına neden olabilir ve hatta savaşçı patrik Yeşu'nun Eriha'ya saldırısında olduğu gibi, büyük taş duvarların parçalanmasına neden olabilir. parçalar halinde yere çarpar.

Collins, kitabının 6. bölümünde kutsal delilleri daha ayrıntılı olarak inceler . olağanüstü bir akustik bilgisine sahip dünyanın her yerindeki binalar.

Örneğin Meksika'da, kuzey Yucatán'daki Chichén Itzá'daki Maya kompleksinin ana yapılarından biri olan Viracocha/Kukulcan'a adanmış bir tapınak olan ve Castillo olarak bilinen dokuz basamaklı piramit vardır. Bu piramidin dibinde durup bağırırsanız, ses titreşimleri yankılanır ve binanın tepesinden yayılan ürkütücü bir çığlığa dönüşür. Alternatif olarak, zirvede dururken normal bir sesle konuşursanız, 150 metreye kadar yerdeki insanlar tarafından oldukça net bir şekilde duyulabilirsiniz.

Benzer garip akustik özellikler, bir uçta hafif bir fısıltı diğer uçtan kolayca duyulabilen iki şakak tarafından çevrelenmiş, 160 metre uzunluğunda geniş bir alan olan yakındaki Great Ball Court'ta da tespit edilmiştir.8 diğer Maya yapılarında olağandışı akustik özellikler. Biri, rüzgar belirli bir hızda ve belirli bir yönde

estiğinde uzun, alçak bir uluma sesi çıkaran Yucatan sahilindeki Tulum'daki Tapınak. Bir başka ilgi çekici örnek, Maya efsanesine göre gizemli bir cüce ırkı tarafından inşa edilen Uxmal'daki Sihirbaz Tapınağı'dır . hava. piramit ve ellerinizi çırpın, ses orijinal ses titreşimlerinden oldukça farklı olarak tepeden ürkütücü bir cıvıltı olarak çıkar. Üç ana piramitten oluşan Palenque'deki bir başka ünlü yerde, üç kişinin her birinin tepesinde bir tane durup üçlü bir konuşma yapması mümkündür.

Machine Translated by Google

Muhtemelen Collins'in en ilginç gözlemleri Mısır'la ve özellikle de Büyük Piramit'teki Kral Odası ile ilgilidir. Pek çok gözlemci, bu odadaki seslerin alışılmadık derecede rezonans özelliklerine sahip olduğunu fark etti. Sanki bu etki, elbette diğerlerinin yanı sıra kasıtlı olarak yaratılmış gibi. Collins, bu olağandışı ses özelliğinin, "Pisagor" 3–4–5 üçgeninin odanın tüm tasarımına dahil edilmiş olmasıyla bir ilgisi olabileceğini öne sürüyor.

Bu gerçek, uç duvarın bir alt köşesinden karşıt üst köşeye kadar olan bir köşegeni tanımlayarak gözlemlenebilir; Aynısı, odanın girişinin hemen üzerindeki duvara yerleştirilmiş devasa granit blok için de geçerlidir. Odanın uzunluğunun genişliğinin tam olarak iki katı olması, 3-4-5 simetrisinin tüm yapısının içsel bir özelliği olduğu anlamına gelir.10 Collins'in belirttiği gibi, bu özel geometrik konfigürasyon, üç önemli harmonik oranı ifade eder. (Do majör ölçeğine göre) D (re), E (mi) ve G (so) notalarında olduğu gibi, örneğin C açılış konuşmasının

titreşimlerini oluşturan, yani her büyük ölçeğin başında ve sonunda görünen büyülü Do. Bu üç notanın birleşik frekansları, 3–4–5 üçgeninin birleşik oranlarıyla aynı şekilde birbiriyle ilişkilidir.

Odadaki kırmızı granit “lahit” de alışılmadık akustik özelliklere sahiptir. Flinders Petrie, boyutlarının doğru ölçümlerini yapabilmek için lahitin bir ucunu yerden yaklaşık yirmi santimetre yukarı kaldıracak bir işçi ekibi düzenlediğinde, az önce eğimli sandığa sert bir aletle vurdu ve etkilendi. çıkardığı derin, yankılanan ses, daha çok bir çan gibi.

Bu kasanın bir diğer ilginç özelliği de dış hacminin iç hacmin tam iki katı olmasıdır. Ve bu 2:1 oranı, belirttiğimiz gibi, tüm odanın genişliğine göre uzunluğuna karşılık gelir. Müzik açısından, elbette, bu oran çok önemlidir, çünkü oktavın son notası olan Do'nun ilk notanın iki katı frekansında titreştiği majör müzik gamının iki uç notası arasındaki oranı ifade eder. Yap. İnşaatçıların seçebilecekleri boyutlardaki çok sayıda olası değişken göz önüne alındığında, bu orantılı simetrilerin tesadüfen meydana gelmediğini makul bir şekilde varsayabileceğimizi düşünüyorum.

Gerçekten de, Hermetik Kod'un ana tema olduğu gerçeği göz önüne alındığında,

Machine Translated by Google

Mısır metafiziğinde, Kral Odası'nda veya başka herhangi bir yerde bu tür harmonik oranlar olmasaydı, kişi son derece şaşırır ve şaşırırdı. Unutmayın, Büyük Piramidin tamamı pi simetrisinin, "oktav üçlüsü"nün muazzam bir temsilidir, bu nedenle tasarımcıların aynı müzik sisteminin ifadelerini en etkileyici iç yapısına dahil etmeleri son derece doğal olurdu. özellikleri.

Daha sonraki bir bölümde, Giza nekropolünü inşa edenlerin bu kayıp tekniklerine tekrar bakacağız. Daha önce de söylediğim gibi, bu yöntemlerin Hermetik Kod tarafından açıklanan evrensel armonilerin tam olarak anlaşılmasına dayandığına inanıyorum, ancak bu kendi içinde oldukça soyut bir fikir olmaya devam ediyor, hippilerin "iyi titreşimlere" uyum sağlama fikrine biraz benziyor. iyi olma duygusu uyandırmanın bir yolu. Bununla birlikte, Hermetik Kod'da bundan çok daha fazlası vardır. Bu, birçok yönü olan evrensel bir formüldür ve göreceğimiz gibi, bazıları kesinlikle belirsiz veya soyut değil, kelimenin her anlamıyla bilimseldir. Ancak bu inanç sisteminin tüm sonuçlarını değerlendirebilmek için önce kodun kendisinin daha geniş uygulamalarından bazılarını incelememiz gerekir.

Ampirik bilgimizin tamamını tutarlı bir bütün halinde birleştirebilecek bir teori - "her şeyin teorisi" - bulmak şu anda nihai bilimsel hedeftir. Şimdi, uzman değilim, ama çok fazla özenli düşünce ve müzakereden sonra, Hermetik Kodun aradığımız şey olabileceğine inanmaya başladım - yaşam ve yaşam hakkındaki en temel sorularımızın neredeyse tümünün cevabı. Evren.

Açıkçası bu, büyük evrim tartışmasında pek de küçük bir iddia değil, ancak araştırma yıllarım boyunca burada fikirlerimi değil, esrarengiz "bilgelik tanrısının" fikirlerini yaydığımı her zaman aklımda tuttum. Hermes/Thoth, gelmiş geçmiş en büyük beyinlerden biri.

Bu inanç sisteminin gerçekte ne kadar geniş kapsamlı olduğunu takdir etmek için, şimdilik günümüze dönmeli ve modern bilimin bazı temel keşiflerini incelemeliyiz. Tartışılacak kavramlardan bazıları en hafif tabirle olağanüstüdür ve ilk bakışta kavranması zor, hatta mantıksız görünebilir. Ancak burada matematik olmayacak - bilim adamları tarafından şu anda tarif edilen garip dünyanın doğası hakkında genel bir fikre sahip olmamız yeterli, onu Mısırlı baş rahibin yıldızlarla dolu evreniyle karşılaştırmamıza yetecek kadar. Bu nedenle, bir başlangıç noktası olarak, belki de en çok olanın doğasına bakacağız.

Machine Translated by Google

önemli ve bilinen bir olgudur. Bu ışık, Yogananda'nın iddia ettiği gibi, yoginin eğitimli zihni tarafından bir şekilde manipüle edilebilecek "yaratıcı ışınlar". Bu, aslında, zihin ve ışık arasında bir tür erişilebilir arayüz olduğunu söylüyor.

Şimdi bu "yaratıcı ışınlar" aslında bugün ışık kuantumları veya fotonlar olarak bilinen "sanal" parçacıklar olarak sınıflandırılan atom altı bileşenlerden oluşur, yani ölçülebilir bir kütleleri yoktur. Sonraki bölümde göreceğimiz gibi, fotonların bazı garip, neredeyse hayalet benzeri özellikler sergiledikleri gösterildi. Ve yalnız değiller: fizikçinin mikro dünyasında, paranormal faaliyetlerde bulunan diğer küçük bileşenler, özellikle elektronlar, son derece küçük atom çekirdeğine sert, hacimli bir dış kabuk ve dolayısıyla bizim gibi maddesellik özelliği veren parçacıklar var. biliyor. Dahası, foton, görünür ışık ve elektromanyetik spektrumun diğer ışınları şeklinde var olmanın yanı sıra, aynı zamanda tüm elektromanyetik etkileşimlerin, yani madde parçacıkları arasındaki, elektronlar arasındaki tüm etkileşimler anlamına gelen "kuvvet taşıyıcısıdır". Başka bir deyişle, madde çevresel koşullarla etkileşerek oluştuğunda veya bozunduğunda, bunu sürekli foton emisyonu ve absorpsiyonu yoluyla yapar. Bu nedenle ışık, bizde görsel duyum uyandırabilen bir radyasyon türü olmanın yanı sıra, aynı zamanda evrensel bir değişim aracıdır. Bu nedenle, Yogananda'nın bu “yaratıcı ışınların” eğitimli zihin tarafından bir şekilde etkilenebileceği iddiası doğruysa, psikokinezinin nasıl çalıştığına dair olası bir açıklamamız zaten var.

Modern bilimin ilerleyişini her zaman yakından takip eden Yogananda, "imkansız" kelimesinin insanın kelime dağarcığında daha az öne çıktığına dikkat çekti. Bu 1946'daydı. O zamandan beri tamamen ortadan kaybolmuş gibi görünüyor ve onun yerine bir sürü "olasılıksızlık" bırakıyor. Fizikçiler, atom altı parçacıkların kuantum dünyasında imkansızın olabileceğini ve gerçekleştiğini biliyorlar. Örneğin, belirli sanal parçacık kategorilerinin, çoğu insanın "boş uzay" olarak düşündüğü bir yerde "hiçlikten" yaratıldığı, bazı tanımlanamayan kozmik depolardan enerji ödünç alarak ancak geri ödedikten sonra nanosaniyeler sonra iz bırakmadan ortadan kaybolduğu keşfedildi. enerji kredisi Bu kütlesiz varlıkların milyarlarcası, makul bir şekilde hayalet benzeri olarak tanımlanabilecek bir şekilde, uzayın her santimetreküpünde varoluşa girip çıkıyor. Yani henüz doğaüstü olaylara inanmıyorsanız, ya bir fizikçiyle konuşun ya da sayfayı çevirin.

Machine Translated by Google

4

Elektron ve Kutsal Ruh

A 20. yüzyılın başlarında, yeni bir bilimsel çağ soruşturma başladı ve bununla birlikte maddenin doğasına ilişkin bazı şaşırtıcı keşifler geldi. Önceleri, klasik fizikçiler, maddi evrenin "deterministik" olduğunu, yerleşik Newton/Einsteincı hareket ve yerçekimi yasalarına uyduğunu ve genel olarak tüm maddi süreçlerin deneysel olarak doğrulanabilir bir doğrulukla tahmin edilebileceğini düşünmüşlerdi. Ancak fizikçiler atomik yapıları ve bileşenlerini incelemeye başladıklarında, bunların rastgele ve kontrol edilemez şekillerde davrandıklarını keşfettiler. Bu garip yeraltı dünyasının kendine özgü dinamiklerini açıklamak için bilim adamları, bugün kuantum mekaniği olarak bilinen yeni bir fizik türü geliştirdiler.

Bu yeni bilim dikkate değer çünkü uygulayıcıları sadece inanmakla kalmıyor. paranormal, ancak bunun bir gerçeklik olduğunu deneysel olarak kanıtlayabilir.

Her şey atom altı parçacıkların, evrende henüz tespit edilmiş en küçük varlıkların, atomların, ışığın ve hemen hemen her şeyin bileşenlerinin araştırılmasıyla başladı. Başlangıçta bunların uzayda parçacık benzeri noktalar olduğu düşünülüyordu, ancak son keşifler, gözlemlenen "parçacık"ın, genel varlığı çok uzaklara ulaşan çok daha karmaşık bir varlığın yalnızca algılanabilir izi olduğunu gösterdi.

Bunun böyle olduğuna dair ilk ipucu, ışık kaynakları tarafından foton adı verilen elektromanyetik enerjinin ayrı "parçacık paketleri" veya kuantumları halinde yayılan ışığın doğasına ilişkin araştırmalardan geldi.

Arkasında karanlık bir ekran veya fotoğraf plakası bulunan bir bölmedeki küçük bir iğne deliğinden geçen ince bir ışık huzmesinin plaka üzerinde küçük bir ışık çemberi oluşturduğu kaydedildi. Bölmede birbirine yakın iki delik varsa, arka plakadaki görüntü üst üste binen iki ışık çemberi oluşturur. Bununla birlikte, örtüştükleri alanda, aralıklı

Machine Translated by Google

Açıkça hiç ışığın olmadığı karanlık şeritler. Bu, girişim olarak bilinen tanıdık bir dalga mekaniği fenomenine atfedildi ve ışığın her bir iğne deliğinden dalgalar halinde çıktığını, bazen üst üste bindiğini ve birbirini güçlendirdiğini ve bazen birbirini yok ettiğini gösteriyor - dolayısıyla karanlık, ışıksız bantlar. Aslında, ışığın dalga benzeri doğası ilk olarak 1803 yılında İngiliz Thomas Young tarafından bir alevden başka bir şey kullanılmadan, iki dar yarıklı bir bölme ve üzerinde desenin göründüğü karanlık zemin kullanılarak fark edildi.

Şimdi, tekli fotonlar belirli bir süre boyunca bir hafif silahtan birbiri ardına ateşlenirse, fotoğrafik plaka daha sonra geliştirildiğinde, girişim deseni mantıksal olarak orada olmamalıdır, çünkü tek bir foton muhtemelen "müdahale edemez" kendisi ile. Bununla birlikte, enteresan bir şekilde, girişim deseni her zaman ortaya çıkıyor. Görünüşe göre foton, kendi gerçeküstü dünyasında ne isterse yapabilir. Tek eliyle alkışlayabilir, sanki görünmeyen, hayaletimsi bir muadili ile işbirliği yapıyormuş gibi yoktan girişim desenleri yaratabilir. Daha da tuhafı, fotonlar deliklerden çıktığında neler olup bittiğini "görmek" için bir foton detektörü devreye girdiğinde, girişim deseni kaybolur. Görünüşe göre bir fotona sadece “bakmamız” gerekiyor ve foton doğasını tamamen değiştiriyor.

O halde ışık, dalga benzeri bir olgudur. En azından, Einstein tamamen farklı bir yorumla ortaya çıkana kadar herkes böyle düşünüyordu. Metal bir yüzey üzerinde parlayan ışığın etkisi olan ve metal tarafından elektronların salınarak bir elektrik akımının akmasına neden olan "fotoelektrik etki" olarak bilinen bir fenomeni açıklamak için bazı denklemler formüle etti. Hesaplamaları teorik olarak ışığın - fotonun - bir parçacık olduğunu kanıtladı. Bu daha sonra deneysel olarak doğrulandı ve Einstein, Nobel Ödülü'nü ünlü Görelilik Teorisi için değil, bu keşif için aldı.

Daha sonra 1920'lerde fizikçiler tarafından, özellikle Fransız aristokrat Louis de Broglie ve Avusturyalı Erwin Schrödinger tarafından yapılan keşifler, tüm atomların temel bileşenlerinden biri olan elektronun aynı zamanda hem parçacık hem de dalga özelliklerine sahip olduğunu gösterdi.

Peki ışık, bu hayaletimsi foton varlığı tam olarak nedir? Dalga benzeri özelliklere sahip bir parçacık, parçacık benzeri özelliklere sahip bir dalga, ona "baktığımızda" gerçekten tepki veren gizemli, küçültücü bir şeydir. Kendi haline bırakırsak dalga gibi davranır ama hareketlerini ölçmeye başladığımız anda parçacık moduna geçer. Klasik abrakadabra: şimdi sen

Machine Translated by Google

Onu “gör” ve sen gördüğünde tepki verir, “kıvrılır” ve doğasını tamamen değiştirir.

Bu dalgaların/parçacıkların ilk bakışta göründüğünden çok daha fazlası olduğunu bir kez daha gösteren bir başka çığır açan deney, 1982'de Alain Aspect ve ekibi tarafından Paris'teki Optik Enstitüsünde gerçekleştirilen "ikiz parçacık" deneyiydi.

İlk olarak 1964'te teorik fizikçi John Bell tarafından ana hatları çizilen deney, ilk olarak 1935'te Einstein ve iki meslektaşı Boris Podolsky ve Nathan Rosen tarafından işaret edilen kuantum mekaniği kurallarındaki bariz bir saçmalığı test etmek için tasarlandı. Temel olarak, kuantum teorisinin en tartışmalı kurallarından biri ile ilgiliydi; bu, atom altı parçacıkların, klasik fizikçilerin imkansız olduğuna inandıkları bir şekilde birbirine bağlı olduğunu söylüyor.

Belirli atom altı süreçlerin aynı özelliklere sahip parçacık çiftlerinin yaratılmasıyla sonuçlandığı keşfedildi. Örneğin, bir elektron ve onun karşıtı olan antimadde -bir pozitron- temasa geçip birbirlerini yok ettiklerinde, iki ışık kuantasında, iki fotonda birleşirler ve bunlar daha sonra doğanın izin verdiği maksimum hızda zıt yönlerde uzaklaşırlar. ışık. Kuantum fiziği, bu ikiz kuantumların birbirlerinden ne kadar uzağa seyahat ettiklerine bakılmaksızın, ölçüldüklerinde her zaman aynı kutuplaşma açılarına sahip olduklarının görüleceğini belirtir. Yani, bu parçacıklardan birinin veya diğerinin kesin ölçüm anında, ikizi bir şekilde hangi açı üzerinde anlaşmaya varılacağını "bilir". Sonuç olarak, aralarında bir tür anlık iletişim devam ediyor olmalıdır.

Kuantum mekaniğinin bir başka ilginç özelliği de, ilk kez 1927'de Alman fizikçi Werner Heisenberg tarafından ifade edilen ve "belirsizlik ilkesi" olarak bilinen ilkeden kaynaklanmaktadır. Bu ilkeye göre, dalga/parçacıkların uzay ve zamanda belirli bir konumu yoktur, bu da konumlarının yalnızca birçok yinelenen deney boyunca derlenen değişken istatistiksel olasılıklar cinsinden ifade edilebileceği anlamına gelir. "Belirsizlik", hareket eden bir parçacığın hem konumunu hem de momentumunu aynı anda yüksek bir doğrulukla ölçmenin mümkün olmamasından kaynaklanır. Konumu ölçmek, momentumu etkiler ve bunun tersi de geçerlidir. Başka bir deyişle, gözlem eylemi dalganın/parçacığın birincil durumunu değiştirir. Bu tuhaf özelliği daha önce fotonun davranışında belirtmiştik.

Machine Translated by Google

bir foton detektörü tarafından hedeflenen, dalga modundan parçacık moduna geçer. Mesele şu ki, bakir hallerinde dalga/parçacıkların kesin konumları yoktur. Nasıl ölçüldüklerine bağlı olarak, belirli bir nokta veya dalga benzeri bir enerji bulutu olarak tezahür edebilirler.

Danimarkalı fizikçi Niels Bohr, Einstein ve meslektaşlarıyla, ikiz kuantumlar arasındaki bir mesafedeki sözde eylemin gerçek doğası konusunda uzun süredir devam eden bir tartışmaya sahipti. Einstein bu fikri reddetti çünkü bu, iki koordinat arasında işleyen bir "süperluminal" (ışıktan hızlı) bilgi aktarımı olduğunu ima ediyor gibiydi ve Özel Görelilik Teorisi, varoluşun maddi seviyesinde hiçbir şeyin daha hızlı hareket edemeyeceğini kesinlikle belirtiyor. ışık. Bugünün fizikçilerinin çoğunluğu tarafından genel olarak kabul edilen soruna Bohr'un cevabı, aslında hiçbir ışık ötesi iletişimin gerçekleşmediği ve Einstein'ın hatasının ikiz parçacıkları bağımsız, kendi kendine yeten fenomenler olarak görmesiydi. Bohr, eğer bir tür sonda onların "kıvrılmalarına" ve ölçülebilir özelliklerinden birini göstermelerine neden olana kadar atom altı kuanta gerçekten var olmazsa, o zaman onları ayrı şeyler olarak görmenin anlamsız olduğunu düşündü. Kuantum sistemleri, doğal, “ölçülemeyen” durumlarında birbirlerinden ayrılamazlar ve görünüşte ilgisiz olarak gözlemlediğimiz atom altı olaylar, gerçekte, evrenin zıt taraflarında olsalar bile, sürekli ve değişmez bir birbirine bağlılık halindedir.

John Bell bu fikri doğrulayabilecek ya da çürütebilecek bir deneyi ilk düşündüğünde, teknoloji henüz bunu gerçekleştirmeye yetecek doğruluk ve hassasiyete sahip aletler üretebilecek düzeye gelmemişti. Bu nedenle, Alain Aspect ve grubunun nihayet mücadeleyi üstlenmesi 1980'lerin başlarına kadar sürdü.

Deney, kalsiyum atomlarını yüksek enerjili lazerlerle ısıtarak ve ardından boru uzunlukları boyunca zıt yönlerde uçmalarına izin vererek bir ikiz foton akışı yaratmayı içeriyordu. Her borunun ucunda, her ikizi iki polarizasyon detektöründen birine doğru yönlendiren özel filtreler vardı. Aletlerin doğruluğu, deneydeki tüm önemli aşamaların o kadar kısa bir sürede gerçekleştirilebilmesini sağladı ki, bir ışık huzmesinin bile iki parçacık arasındaki boşluğu geçmesi için yeterli zaman kalmayacaktı. Ve kesinlikle, kuantum kuramının matematiksel olarak öngördüğü gibi, her bir foton her zaman eş zamanlı olarak ikiziyle tam olarak aynı kutuplaşma açısını gösterebiliyordu.

Sonuç olarak, fizikçiler artık bu iki tür arasındaki bağlantının olduğuna inanıyorlar.

Machine Translated by Google

ilgili kuantumlar "yerel olmayan" olmalıdır, yani ne kadar uzakta olurlarsa olsunlar her zaman tek, dinamik, birbirine bağlı bir sistemin bileşik parçaları olarak kalırlar.

Bu nedenle, tek bir çarpma olayından üretilen ikiz fotonların kaynaklarından ışık hızında ayrıldığını biliyoruz. Şimdi bu önemli, çünkü fizikçiye göre, böyle bir hızda hareket eden bir gözlemci için, algıladığımız şekliyle zaman ve uzay, her ikisi de ortadan kalkacaktır. Hız arttıkça, zamanın orantılı olarak yavaşladığını ve sonunda ışık hızında tamamen durduğunu söylüyorlar.
Eşzamanlı olarak, uzay yavaş yavaş daralır, sonunda hiçliğe, hiçbir uzaya dönüşür. Dolayısıyla bilim adamlarının burada öne sürdüğü şey, uzay ve zamanın var olmadığı bir varoluş boyutudur. Bu nedenle, zamanın durduğu bu garip, "uzaysız" dünyada sürekli olarak var olan foton, bilgiyi anında bir ikize "aktarabilir" - çünkü veriyi taşıyan dürtülerin içinden geçecek bir "boşluğu" yoktur: onlar zaten orada, tabiri caizse.

Açıkçası şimdi hepimizin aşina olduğu, kelimenin tam anlamıyla başka bir boyuttan alternatif bir gerçeklikten bahsediyoruz ve bu, peri masallarında bulunan herhangi bir dünya kadar ilginç. Bu alternatif kuantum dünyasında, ışık hızında hareket eden tüm varlıklar, geçiş hattı boyunca tüm olası konumları bir ve aynı anda fiilen işgal etmelidir. Durağan bir referans çerçevesinden bakıldığında çizgi ne kadar uzun olursa olsun, foton çizgi boyunca her yerde aynı anda var olur. Kutsal Ruh ya da Muhammed'in ya da Buda'nın ruhu gibi, "her yerde mevcuttur".

Fotonun "gözlerinden" evreni görmenin nasıl bir şey olacağını hayal etmek zor. Yıldızlar ve galaksiler, kıtalar, sen ve ben arasında hiçbir mesafe olmayacaktı; boşluk, saatlerin tik takları ve eskime olmayacaktı. Bir foton, diyelim ki uzak bir yıldızın içinde yaratıldığı anda, aynı anda milyonlarca kilometre ötedeki bir gözlemcinin retinasına giriyor olabilir. Yaratılışı ve yok oluşu aslında donmuş, zamansız bir anda sonsuza dek yakalanan tek bir etki olayıdır.

Benzer şekilde, eğer kendimiz ışık hızına ulaşabilseydik ve bu diğer gerçekliğe geçebilseydik, teorik olarak tanrısal olurduk. Tıpkı foton gibi, aynı anda her yerde var olabiliriz, uzaktaki takımyıldızları sadece onlara odaklanarak "ziyaret edebiliriz"; ana rahmine düşmemiz ve ölümümüz yaradılışın zamansız, solmayan dokusunda tek ve aynı olay, tek, kalıcı bir özellik olarak algılanacaktı. Muhtemelen, bir kez

Machine Translated by Google

yaratıldığında, böyle bir boyutta var olan her şeyin tam anlamıyla sonsuza kadar var olması gerekir; ve laboratuvarda gözlemlenebilecek olan, örneğin mütevazi bir fotonun yaratılışı ve yok oluşu, yalnızca bir veya iki mikrosaniye sürmüş olabilecek gözlenen olayın gerçekleştiği çok daha büyük ve daha karmaşık bir gerçekliğin yalnızca bir kesitidir. açılmaya, zamandan bağımsız kalıcı bir varlığa sahip olmaya devam eder.

Einstein'a göre, ışık bariyerine ulaşabilen bir fiziksel bedende olağanüstü değişiklikler meydana gelirdi. Uzunluğu, uzayda hareket ettiği yörüngenin uzunluğu ile birlikte sıfır olur ve kütlesi, hareket yönüne dik açılarda genişleyerek ölçülemez boyutta canlı bir dalga benzeri enerji tabakasına dönüşerek sonsuz hale gelirdi.

Şimdi, ışık bariyerini geçerken, herhangi bir fiziksel varlık aslında dördüncü boyutu, zaman çizgisini aşıyor ve zamanın ötesinde var olan oldukça farklı bir boyuta geçiyor. Ve zamandan dördüncü boyut olarak söz edersek (uzayın üç boyutundan: çizgi, düzlem, katıdan sonra), o zaman sıradaki - son kitabımda ışık düzlemi dediğim şey - beşinci boyuttur. Bu, foton kuantumunun "yerel olmayan" dünyasıdır.

Aslında burada ortaya çıkan şey, sıfır noktasından bir çizgiye, bir çizgiden bir düzleme, bir düzlemden bir katıya ve ardından bir katının çizgi boyunca sürekli varlığının bir dizi boyutların genel bir kozmik resmidir. zaman. Bu dört farklı bakış açısı kolayca tanınabilir, ancak fizikçilerin keşfettiği gibi artan ölçekteki beşinci bakış açısını belirlemek için biraz sezgiden daha fazlasına ihtiyaç vardır. Daha sonraki bir bölümde, şeylerin kozmik şemasındaki konumumuzu sabitlemek için uygun bir yol sağladıklarından, bu farklı boyutları daha ayrıntılı olarak tartışacağız.

Burada dikkat edilmesi gereken nokta, bu fantastik beşinci boyutun kesinlikle orada olmasıdır. Bunu biliyoruz çünkü fizikçiler bunu matematiksel olarak kanıtladılar. Bu son derece önemlidir, çünkü çok ilginç bir soruyu gündeme getirir: iki boyuttan hangisi gerçekliğe daha yakındır, fotonun zamansız, mekansız, yerel olmayan dünyası mı yoksa algıladığımız dünya, duyu nesnelerinden, işleyen saatlerden oluşan bir dünya mı? , gece ve gündüz, doğum ve ölüm? Cevap, elbette, en azından fizikçi açısından, temel niceliklerin yerel olmayan dünyasının birincil gerçeklik olduğu ve sıradan duyularımızla zaman içinde algılanan dünyanın en iyi ihtimalle eksik olduğudur. Einstein, ölen bir meslektaşının yakınlarına yazdığı bir mektupta tam da bunu kastediyordu: "Bizim gibi fiziğe inanan insanlar,

Machine Translated by Google

geçmiş, şimdi ve gelecek arasındaki ayrım yalnızca inatla ısrarlı bir yanılsamadır.”1 Parçacık fizikçisinin bu tuhaf yerel olmayan boyutuyla ilgili özellikle ilginç olan

şey, pek çok sözde ilkel halkın, yerli şamanların dünya görüşüne neredeyse mükemmel şekilde uymasıdır. dünyanın birçok büyük kutsal kitabının yazarlarından ve belki de en önemlisi Mısır rahiplerinden. Şamanları yalnızca "ebedi şimdiyi" algılayan ve törensel dansları, dahil olanların tüm evrenin çöküşünü tek bir olayda deneyimlemesiyle sonuçlanan Hopi'yi hatırlayın. Benzer bir şekilde, Eski Krallık'ın Mısırlıları ve her büyük kültürden sonsuzluk (zamansızlık) ve sonsuzluk (uzaysızlık) kavramlarının yaygın olduğu kutsal kitap yazarlarımız var.

Daha önce tanımladığım gibi, psikedelik deneyim aynı türden bir izlenimle, yani zamanın durduğu bir dünyayla sonuçlanabilir.
Şahsen konuşursak, kendi "zaman dışı" deneyimlerim aşırı derecede etkileyiciydi ve biz insanların sonsuza kadar yaşayabileceğimiz o moral verici duyguları asla unutmayacağım.

Muhtemelen bu tür algılar, Colin Wilson'ın sağ beyin olarak gördüğü şeyin, sezgisel düşünce süreçlerinin - birleştirilmiş ve insanların şeyleri bir bütün olarak görmelerini sağlayan kadim "ay" bilgisinin sahipleri tarafından kullanıldığına inandığı türden - sonucudur. tüm. Hopi'nin ebedi şimdi kavramı, tüm evrendeki her şeyin kavramsal bir tekilliğe yoğunlaştığı, çokluğun birliğe dönüştüğü, her şeyin bir olduğu böyle birleşik bir dünya görüşünü ifade ediyor gibi görünüyor.

Şimdi, günümüzde yankıları olan, ilk kez en az Yunan filozofları Pythagoras ve Thales'in zamanları kadar uzun zaman önce açıklanmış olan başka bir garip fikre geri dönelim. Bu, maddenin kendisinin "psişik" olduğu, çevresi hakkında bir tür farkındalığa sahip olduğu fikridir.
Muhtemelen çok az bilim adamı, görünüşte hayal ürünü olan böyle bir iddiayı ciddi bir şekilde dikkate almıştır. Tuhaf bir fikir diye düşünülebilir, ama ciddiye almamalıyız. Yine de, ilginçtir ki, modern bilimin en son keşiflerinden bazıları gerçekten de böyle bir görüşü desteklemektedir.

Gözlenmeden bırakıldığında bir dalga ve bir detektör tarafından hedeflendiğinde bir parçacık gibi davranan fotonun kendine özgü tepkisel davranışından ve ayrıca ikiz kuantumlar arasındaki yerel olmayan (zamansız, uzaysız) etkileşimin artık kanıtlanmış gerçekliğinden daha önce bahsetmiştik.

Machine Translated by Google

Londra Üniversitesi fizikçisi David Bohm, yerel olmama ilkesini ve tüm evrene nüfuz eden geniş bir birbirine bağlılık ağı fikrini açıklama girişiminde, kuantum potansiyeli adını verdiği şeyin varlığını öne sürdü. Bunu, yerçekimi gibi tüm evreni kaplayan, ancak etkisi mesafeyle zayıflamayan yeni bir tür enerji alanı olarak gördü.

Bohm, bu kuantum potansiyelinin olası bir göstergesini ilk olarak plazmalar, yüksek yoğunluklu elektronlar ve pozitif iyonlar (pozitif yüklü atomlar) içeren gazlar üzerine yaptığı çalışma aracılığıyla fark etti. Elektronların plazmaya girdikten sonra, sanki hepsi daha büyük, birbirine bağlı bir bütünün parçasıymış gibi uyum içinde hareket etmeye başladıklarını fark etti. Örneğin, plazmada herhangi bir safsızlık varsa, tıpkı canlı bir organizmanın çıbanın içindeki zehiri kaplayabilmesi gibi, her zaman kendini yeniden hizalar ve tüm yabancı cisimleri bir dışlama bölgesine hapseder. Bohm ayrıca, metaller ve süperiletkenlerdeki elektronların benzer, düzenli bir kütle hareketini gözlemledi; her biri, milyarlarca diğerinin ne yapmak üzere olduğunu "biliyormuş" gibi davranıyordu.

Bohm'a göre parçacıklar, bütünün hareketini bir şekilde koordine eden bir alt kuantum kuvvet matrisi olan kuantum potansiyelinin etkisiyle bu şekilde hareket eder.

Görünüşe göre plazmalar saf olmayan maddeleri reddedip kendilerini yenilerken, iyi organize edilmiş protoplazmanın dönen kütlelerine çok benziyorlar. Bu tuhaf "organik" nitelik, Bohm'un elektron denizinin bir anlamda "canlı" olduğu izlenimine sahip olduğu yorumunu yapmasına yol açtı. Elektron kütlesinin bir amiple aynı şekilde yaşadığını, ancak plazmanın belirgin yüksek koordineli simetrileri onu, elektronların birçok "akıllı" düzenden birine yanıt verdiğine ikna etti. evrenin dokusunda gizlidir. Düzenin birçok farklı derecede var olduğuna, bazı biçimlerin diğerlerinden çok daha düzenli olduğuna ve sonuç olarak, olağan algı düzeylerinde düzensiz olarak gördüğümüz şeylerin aslında daha nesnel bir şekilde bakıldığında mükemmel bir şekilde düzenlenebileceğine inanıyordu.

Bu noktayı açıklamak için, kendinizi canlı bir hücrede mikro kozmik bir ziyaretçi olarak hayal edin, hepsi enerji alışverişinde bulunmakla meşgul, bir hiperaktivite telaşıyla yanınızdan hızla geçip giden biyomoleküllerin -proteinler, enzimler, amino asitler ve benzerleri- kıvranan bir denizinin ortasında gözlemleyin. Göreceğiniz şey, sanal bir kaos, hevesli pazarlıklarla dolu, kaynayan bir pazar gibi görünebilir.

Machine Translated by Google

avcılar, itme, rastgele gruplar halinde toplanma, bağırma, pazarlık etme. Ama aslında, görünüşte rastgele fiziksel eylemlerin bitmeyen bir görüntüsü gibi görünen tüm bu çılgınca etkinlik, tamamen hücrenin gizli DNA'sı tarafından yönetilmektedir. evren ve hücrenin etkinliğinin doğrudan bir sonucu olarak, sonsuz derecede daha büyük bir düzenin daha büyük bir organizmasını üretmek.

Dolayısıyla, Bohm'un plazmon adını verdiği bu elektron simetrileri, evrenin alt-kuantum dokusunda bir yerlerde kodlanmış gizli talimatları izliyor gibi görünmektedir. Ancak, elektron kütlelerinin rastgele hareket ediyor gibi göründüğü, görünürde düzenlenmiş bir faaliyet gözlemlemediğimiz durumlarda bile, onları yanlış ölçekte görmeye çalışıyor olabiliriz - hücrenin biyokimyasal pazarındaki mikro kozmik izleyicimiz gibi.

Bohm, nihayetinde, ortodoks bilimsel deney yoluyla görüldüğü şekliyle sıradan dünyanın gerçekten bir yanılsama, holografik bir görüntü gibi bir şey olduğu ve bunun arkasında bir yerlerde çok daha derin ve daha anlamlı bir gerçeklik düzeyi - holografik "film" olduğu sonucuna varacaktı. görüntünün kaynaklandığı yerdi. Yaşayan bir hologram olarak evrenin bu metaforu daha sonra Bohm'un araştırmalarının ana teması haline geldi ve Michael Talbot tarafından The Holographic Universe adlı kitabında özetlendi . Bu önemli kavramın daha geniş sonuçlarına daha sonra bir kez daha göz atabiliriz.

Bohm'un maddeyle ilgili bilinç hakkındaki görüşleri de ilginçtir. Bilincin kendisinin aslında maddenin süptil, oldukça seyreltilmiş bir formu olduğuna ve zeka biçimlerinin her türlü maddi maddede buna uygun olarak farklı derecelerde var olduğuna inanıyordu. "Formun aktif olma yeteneği," dedi, "zihnin en karakteristik özelliğidir ve biz elektronda zaten zihne benzer bir şeye sahibiz."2

Tesadüf eseri, Gurdjieff ve Ouspensky, yirminci yüzyılın başlarında hemen hemen aynı şeyi söylüyorlardı, tüm ince düşüncelerimiz ve özlemlerimiz dahil, her şeyin maddi bir varlığı vardır ve teorik olarak tartılıp ölçülebilir. Bildiğimiz şekliyle madde konusunda Gurdjieff şunları söylemiştir: "Kozmik özelliklerine ek olarak, her madde aynı zamanda psişik özelliklere, yani belirli bir derecede zekaya sahiptir."3 Bu gözlemler hiç tanıdık geliyor mu? Bana kesinlikle "Yunanca" geliyorlar. Bohm'un

elektronları, atom çekirdeklerinin yörüngesinde ışık hızına yaklaşan hızlarda dönen negatif yüklü dalga/parçacıklar,

Machine Translated by Google

maddeye tözünü, görünürdeki katılığını veren şey. Ve eğer elektronlar "zihnin en karakteristik özelliğini" sergiliyorsa, bu, Yunanlıların başından beri haklı olduğu ve tüm maddi şeylerin "psişik" özelliklerle donatıldığı anlamına gelir.

Aslında Bohm daha sonra, kayalar ve taşlar gibi "cansız" nesnelerin bir şekilde canlı ve zeki olduklarını, aynı zamanda tüm enerjinin, tüm zamanların, tüm uzayın - her şeyin - olduğunu öne sürerek bu son derece mistik dünya görüşünü dev bir adım daha ileri götürdü. Daha önce de belirttiğimiz gibi, Sri Aurobindo, evrende bilinçli olmayan tek bir nokta olsaydı, tüm evrenin kendisinin bilinçsiz olacağını söylerken benzer bir görüş ifade etmişti.

Yerel olmayan birbirine bağlı olma ilkesi burada mutlak sınıra götürülür, burada sözde boş uzay bile anlamla dolu görülür, sonsuz bir ilkel zeka deposuyla, kendimiz de dahil olmak üzere var olan her şeyin altında yatan biçimlendirici matrisle doludur.

Bu nedenle, fiziksel evrende gözlemlediğimiz tüm fenomenler, daha derin anlamlara sahip, hayal edilemeyecek kadar geniş bir okyanusun yüzeyindeki "dalgacıklardır". Bohm'un örtük ya da örtülü düzen dediği bu gizli dünya, açık, açılmış düzende duyularımızla gözlemlediğimiz fenomenlere yol açan yüzey altı boyut. Dolayısıyla, tüm biçimlerin tezahürleri, bu çok farklı ama karşılıklı olarak birbirine bağlı boyutlar arasındaki sonsuz sarmalamaların ve açılımların ürünüdür.

Bu şekilde, bir dalga/parçacık, tıpkı bir elektron gibi, tek bir şey olarak değil, tüm uzayı kaplamış, birbirinin yerini alabilen enerjilerin bulutsu bir akışı olarak tanımlanır. Bir araştırmacı tarafından ölçüldüğünde, gözlemlenen şey, şu ya da bu sondaya basit bir şekilde açık düzende açılıp yanıt veren "büyük elektron"un bir özelliğidir.

Açıkçası, eski Yunanlılar atom altı parçacığın tuhaf özellikleri hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı. Yine de, bir şekilde, modern bilimin en son keşifleriyle uyumlu olan, maddeselliğin zihne benzer doğası hakkında bir görüş oluşturmayı başardılar. Nasıl? Şanslı bir tahmin miydi? Biri onlara söylemiş olabilir mi? Yoksa sadece eski moda bir sezgi miydi? Üç olasılıktan ilkinin en az olası olduğundan şüpheleniyorum.

Biraz sonra açıklığa kavuşacak nedenlerden ötürü, Yunanlıların bu bilgeliği seleflerinden aldıklarına, ancak miras aldıkları öğretileri anlamalarında bu sezginin büyük rol oynadığına inanma eğilimindeyim.

Machine Translated by Google

Öyleyse, parçacık bilinci, foton "telepatisi" vb. ile bu bilimsel keşif çağında "Yunan" başka ne olabilir? Bu eski insanların sahip olduğu ve bu soruşturmayla ilgili olabilecek başka herhangi bir bilgi var mı? Gerçekten de var: Bu evrendeki her şeyin kesinlikle müzikal ilkelere göre tezahür ettiğini söyleyen Hermetik Kod biçiminde doğrudan Mısırlılardan aldıkları bilgi var.

Bu görüşün ne kadar tuhaf bir şekilde "modern" olduğunu bir kez daha görebiliriz, çünkü bilim adamlarının kendileri artık giderek daha fazla, sonsuza kadar titreşen bir müzik evreni ve hepsi kendilerine özgü rezonanslara sahip olan fiziksel fenomenler açısından konuşuyorlar.

Örneğin Paul Davies , Other Worlds adlı kitabında, elektronların atom çekirdekleri etrafında düzenli bir düzende nasıl yörüngede döndüklerini anlatır; bu sırada yalnızca durağan desenler meydana gelir. Olayı, belirli bir org borusu setindeki havanın duran dalga modeliyle karşılaştırır; burada, hava dalgalarının modellerinin boruların geometrisine uyması gerektiğinden, yalnızca belirli yerleşik notalara izin verilir. Benzer şekilde, atom tarafından yalnızca belirli "notalar" (frekanslar, enerjiler) barındırılır. Normal enerji seviyeleri arasında geçişler meydana geldiğinde, elektronlar karakteristik renkler -foton akışları- yayarlar ve bunlar Davies'in "bu atom altı müzik" dediği şeyin görsel kanıtıdır. Diye devam ediyor:

> Bu nedenle, bir atomdan gelen ışığın tayfını bir müzik aletinin ses düzenine benzer olarak kabul edebiliriz. Her enstrüman karakteristik bir ses üretir ve tıpkı bir kemanın tınısının bir davul veya klarnetin tınısından belirgin şekilde farklı olması gibi, bir hidrojen atomundan gelen ışığın renk karışımı da karakteristik olarak bir karbon veya uranyum atomunun tayfından farklıdır. Her iki durumda da iç titreşimler (salınan zarlar, dalgalanan elektron dalgaları) ile dış dalgalar (ses, ışık) arasında derin bir ilişki vardır.4 Atomlar ve bileşenleri arasında başka müzikal ilişkiler de vardır. Örneğin, tüm atomlar, bir elektronu

çekirdeğinin etrafında yalnız bir yörüngeyi izleyen en hafif hidrojenden, çekirdeğin yörüngesinde izin verilen yedi yörüngede çok sayıda elektrona sahip en yoğun, ağır radyoaktif atomlara kadar uzanan, bütünleşik bir ailenin üyeleridir. enerji seviyeleri.

Ana müzik skalasında birbirini izleyen yedi “enerji seviyesi” olduğunu unutmayın. Açıkçası bunun sekizinci, aşkın "notası"

Machine Translated by Google

temel atomik ölçek, her yerde tüm atomlardan oluşan fenomenin tamamıdır.

Ayrıca, kuantum kromodinamiği teorisi olarak bilinen yakın zamanda geliştirilen bir sınıflandırma sistemi, atomun maddeselliğinin altında, doğa tarafından çalınan, esasen müzikal olan başka senfoniler olduğunu ileri sürer.
Bilim adamları şu anda belirli bir atom altı parçacık kategorisini sekiz katlı yol olarak bilinen bir sisteme göre sınıflandırıyorlar. Teori, baryonlar, pionlar ve mezonlar olarak bilinen belirli rutin olarak gözlemlenen "parçacık moleküllerini" sekiz kişilik ailelerde bir araya getirdiği için böyle adlandırılmıştır. Terim ilk olarak Amerikalı fizikçi Murray Gell-Mann tarafından icat edildi ve kelime oyunu olarak tasarlandı. Görünüşe göre Buda tarafından tasarlanan "aydınlanmaya giden sekiz katlı yol" a aşinaydı ve muhtemelen adın karmaşık matematiksel teorisine daha hafif bir not ekleyeceğini hissetti. Hiç şüphesiz Buda'nın inanç sisteminin herhangi bir şekilde bilimsel olduğu fikri Gell-Mann'in parmaklarını kıvırırdı. Ancak, bilim yazarı Richard Morris'in utanmadan "fizik teorileri ile Doğu mistisizmi ile ilgili fikirler arasında paralellikler görmeyi başaran o yanıltıcı mistiklerden biri" olarak bahsettiği kişi olarak, durumun tam olarak böyle olduğunu öne sürüyorum. Buda'nın gerçekliği müzikal yorumunun günümüz bilim adamlarının önde gelen fikirleriyle bu kadar kolay ve doğal bir şekilde karışması tesadüf değil. Buda'nın "sekiz katlı yolu", Hermetik Kod'un bir varyasyonudur ve Çinli muadili Konfüçyüs'ün "öğrenmenin sekiz adımı" gibi, tüm evrenin temelde müzikal bir yapı olduğu ve bunu gerçekleştirmek için gerekli olduğu fikri üzerine kurulmuştur. bu temel gerçekliğe uyum sağlamak için, yasalara ve onu kontrol eden güçlere uymak gerekiyordu.

Bu nedenle, bu kromodinamik sınıflandırma sistemine daha yakından bakarsak, oldukça tanıdık bir modelin ortaya çıktığını göreceğiz.

Bir okteti oluşturan sekiz düşük kütleli baryon dalgası/parçacığı, ikinci bir sekizliyi oluşturan sekiz pion ve üçüncüyü oluşturan sekiz vektör-mezon olduğu varsayılır - toplam yirmi dört. Şimdi, bu aynı parçacık ailesi, sekizlilere ek olarak karmaşık bir üçlüyü de içerir. Bu, bir sekizlideki sekiz parçacığın her birinin, Gell-Mann'in "kuarklar" dediği üç küçük parçacıktan oluşan bir üçlü olduğu anlamına gelir. Gördüğümüz gibi, üçüzlerin her sekizlisinin (veya oktavının) yapısı, sekiz trigramıyla I Ching'in simetrisiyle aynıdır. Ve dahası var. Gell-Mann'ın teorisi başlangıçta yukarı, aşağı ve garip olarak adlandırılan üç tür kuark gerektiriyordu - atom altı bir "trigram". Fakat,

Machine Translated by Google

daha sonra bunlara tılsım, alt ve üst adı verilen üç tür daha kuark eklendi. Heksagramı girin. Şimdi resmi tamamlamak için ihtiyacımız olan tek şey 64 sayısı. Onu bulabilirsek çok uygun olur, çünkü altmış dört sadece I Ching'deki heksagramların sayısı değil, aynı zamanda Brahminler konseyini oluşturan sayıdır. efsaneye göre Buda'nın yaklaşan doğumunu önceden haber veren kişi. Aslında, The Infinite Harmony'de belirttiğim gibi, bu özel sayı kuantum renk dinamiğinde değil, fizikte süper sicim teorisi olarak bilinen şeyde ortaya çıktı.

Süper sicim teorisindeki ana fikir, atom altı dalga/parçacıkların gerçekte uzaydan yapılmış son derece küçük sicimler olduğudur. Bu sicimler, sonsuz bir frekans aralığında sonsuz bir şekilde titreşir ve etkileşimleri, bilinen tüm parçacıkların gözlemlenen özelliklerine yol açar. Entelektüel olarak süper sicimler teorisinden daha karanlık olamazsınız ve en az on farklı boyut (üç uzay, bir zaman ve altı Tanrı bilir ne) içerdiği için kişisel olarak bu teori beni tamamen şaşırttı.) ve meslekten olmayan kişinin saniyeler içinde gözlerini kamaştırmasını garanti eden daha yüksek bir matematik sistemi. Ama ne olursa olsun; Burada bilmemiz gereken tek şey, bu inanılmaz derecede karmaşık sistemin, yalnızca uzaydan, onunla ilişkili tam olarak 64 derecelik harekete sahip bir süper sicim yarattığıdır.

Bilim yazarı Timothy Ferris'e göre, bu süpersimetrik sistem tüm atom altı kuantumları açıklayabilir ve "tüm maddeyi, parçacıkların niteliklerinin, Pisagor'a vurulan notalar gibi tellerin titreşimleri olarak görüldüğü zarif bir tabloya çekme" yeteneğine sahiptir. lir.”5

Böylece tekrar Pythagoras'a dönüyoruz, orijinal filozof, Buda'nın çağdaşı, İsa'dan beş buçuk yüzyıl önce doğmuş, evrendeki her şeyin müzik yasalarına uyduğunu öğretmiş ve Hindistan'ın yogileri gibi maddenin var olduğuna inanan. "psişik." Ve bu fikirlerin her ikisi de, görmüş olduğumuz gibi, artık modern bilim adamının zihninde metafizik bir yer edinmiştir.

Şimdi, eğer bilinç bir şekilde maddiyse - Gurdjieff ve Bohm'un da inandığı gibi - ve eğer madde tamamen farklı bir ölçekte de olsa bilinçliyse, o zaman yüksek olanın alttakini etkilemesi mümkün olabilir mi ve bunun tersi de geçerli olabilir mi? Pisagor, muhtemelen Orpheus ve Amphion'un gizemli güçlerini örnek olarak göstererek, büyük olasılıkla önceki önermeye evet diyecektir. Ama aynı zamanda, bugün doğal bir mistik olarak adlandırılabilecek biri olarak, maddedeki psişik varlığın gerçekten de insanı etkileyebileceğine inanacaktı.

Machine Translated by Google

varlıklar. Bugünün hassas veya sezgisel eğilimi olan insanlar, doğanın bizimle birçok farklı şekilde konuştuğunu düşünüyor. Örneğin, birçok insanın içgüdüsel olarak bildiği gibi, dağlar ve ormanlar özellikle güçlü bir varlığa sahiptir. Büyük Piramit veya Tac Mahal, Notre Dame Katedrali veya Sfenks gibi bir heykel gibi pek çok eski eser de öyle.

Ouspensky, kendisi ve doğa arasında benzer bir yakın ilişki olduğunu fark etti. Uyuşturucu kaynaklı deneyimlerinden birini ikinci büyük klasiği A New Model of the Universe'de şöyle anlatıyor: "Her şey yaşıyordu, her şey kendi bilincindeydi. Her şey benimle konuştu ve her şeyle konuşabilirdi. Önünden geçtiğim evler ve diğer binalar özellikle ilginçti, özellikle eski evler. Düşünceler, duygular, ruh halleri ve hatıralarla dolu canlılardı. İçlerinde yaşayan insanlar, onların düşünceleri, duyguları, ruh halleriydi."6 Başka bir pasajda, gördüğü dünyayı "çok karmaşık matematiksel ilişkiler dünyası" olarak tanımlayarak modern fizikçinin önüne geçiyor: "Bu, içinde hiçbir şeyin ayrı ayrı var olmadığı ve aynı zamanda şeyler arasındaki ilişkilerin şeylerin kendilerinden ayrı gerçek bir varlığa sahip olduğu her şey bağlantılıdır; veya muhtemelen 'şeyler' yoktur ve sadece ilişkiler vardır."7

Sri Aurobindo dünyayı tamamen aynı şekilde gördü. Ona göre, fiziksel düzlemde görünen tüm ayrılıklar sadece bir yanılsamadır. Aydınlanma durumunda, dedi, her şeyin birliği yaşayan bir gerçeklik olarak algılanır, ancak kişi daha yüksek bilinç durumlarından daha düşük bilinç durumlarına indiğinde, ilerleyici bir "parçalanma yasası" devreye girer ve "şeyler" bir kez daha ortaya çıkar. izole, ayrı varlıklar olarak.

Ve bilim, elbette, artık bu görüşü desteklemektedir. Gördüğümüz gibi, tüm atom altı parçacıklar aynı zamanda farklı frekanslardaki dalgalardır ve bu, her şeyin geniş, birbirine bağlı bir girişim desenleri ağından oluştuğu anlamına gelir. Talbot, The Holographic Universe'de, beyinlerimizin, uzay ve zamanın ötesinde var olan başka bir boyuttan gerçekten izdüşümler olan bu değişken frekansların kodunu çözerek, bu sözde nesnel gerçekliği matematiksel olarak inşa ettiğini öne sürüyor. Bu nedenle, belki de "dışarıdaki" büyük dalgalar ve frekanslar okyanusu bize katı ve gerçek görünüyor, çünkü beynimiz tüm bu "akışkan" bilgiyi otomatik olarak dünyamızı oluşturan duyu nesnelerinin tanıdık biçimine yeniden programlıyor. Ancak gerçekte, her şey yüksek rezonanslı girişim modellerinden oluşan uçsuz bucaksız bir denizdir. Güneş ve yıldızlar ve

Machine Translated by Google

yaşadığımız gezegen, Büyük Piramit ve Sfenks, hatta beynin kendisi - tüm bu fiziksel yapılar özünde üst üste binen dalgalardan oluşur.

Son bölümde, rastgele olay üreteci ve "langırt" makinesiyle deneyleri psikokinezi için ikna edici kanıtlar sağlayan Robert Jahn ve Brenda Dunne'ın çalışmalarını tartışmıştık. Deneklerinin büyük bir kısmında bu yeteneğin kanıtını bulduktan sonra, böyle bir sürecin olası doğasına ilişkin bazı ilginç sonuçlara vardılar. Tüm fiziksel olayların bir parçacık/dalga ikiliğine sahip olduğuna göre, belki de bilincin de sahip olduğunu öne sürdüler. Parçacık benzeri bir durumdayken, bilinç kafatasının içinde lokalize olur, ancak bir dalga modundayken, tüm dalgalar gibi, uzaktan etkiler üretebilir.

Cambridge matematikçisi Roger Penrose, psikokinezi ile ilgili olmasa da benzer bir şekilde, insan zihninin işleyişi açısından kuantum süreçlerinin etkilerini de değerlendirmiştir. İkiz parçacıklar (yerel olmayan kuantum bağıntıları) arasındaki "uzak mesafedeki eylem"den söz ederken, bu tür fenomenlerin beynin geniş bölgeleri üzerindeki bilinçli düşünce süreçlerine dahil olabileceğini ve belki de parçacıklar arasında doğrudan bir ilişki olduğunu öne sürer. "son derece tutarlı kuantum durumu" ve buna bağlı olarak yüksek derecede farkındalık.

Jahn ve Dunne, fenomenlerin aslında maddenin dalga hareketleri ve bilincin dalga benzeri yönü tarafından yaratılan birleşik girişim modellerinin ürünleri olduğunu öne sürdüler. Psikokinezinin, birinden diğerine tek yönlü bir akış olarak değil, daha ziyade ikisi arasında işleyen karşılıklı etkileşimli bir "rezonans" olarak, fiziksel şeyler ile insan zihni arasındaki belirli bilgilerin değiş tokuşuyla gerçekleştiğine inanıyorlar. Bu rezonanslar, Ouspensky'nin daha önce alıntılanan pasajda tanımladığı "şeyler" arasındaki ilişkilere benziyor.

Jahn ve Dunne anlamlı bir şekilde, daha başarılı gönüllülerin cihazla "uyumlu" hissetme hissini sıklıkla tanımladıklarını bildirdi.

Yine, Hintli filozofların ve yogilerin kültürlerinin şafağından beri söyledikleri tam olarak budur, maddenin tepkisel olduğu ve rezonansa giren girişim modellerinden, özellikle de ışığın kendisinden oluştuğu. Yoga Üzerine adlı başlıca çalışmasında Sri Aurobindo, dalgalardan oluşan "çok renkli bir sonsuz titreşim" içeren, uzay ve zamanın ötesinde bir varoluş alanını tanımlar. Fiziksel gerçekliğin basitçe "sabit bir ışık kütlesi" olduğunu söyledi . Ama tüm bu "sabit ışık"

Machine Translated by Google

yogiye göre, ölçülü bir bilince de sahiptir.
Görünüşe göre yogi ustaları fiziksel dünyayı bu şekilde etkileyebiliyor: onun ilkel bilinciyle doğrudan temas kurmanın bir yolunu mükemmelleştirdiler. Yogananda, Autobiography of a Yogi adlı kitabında hemen hemen aynı şeyi söylüyor - maddenin basitçe "farklılaşmamış bir ışık kütlesi" olduğunu söylüyor. "Mucizeler kanunu" dedi, "yaratılışın özünün ışık olduğunu anlamış herhangi bir insan tarafından uygulanabilir."9
Bu nedenle, ışığın Hinduların inanç sisteminde çok özel bir yeri vardır, bu yüzden tabii ki onların en önemli nedeni budur. önemli yıllık festival - Diwali - ışık festiva
Aslında Hindular, Budistler ve genel olarak Doğulu filozoflar, kozmolojik dünya görüşlerinde ışığın önemini vurgularlar.
Ona uyum sağlayın, derler ve yepyeni bir dünya ortaya çıkar. Ve öyle olurdu, çünkü bilim bize ışığın, foton kuantumunun zamansız, mekansız, yerel olmayan bir alemde var olduğunu ve faaliyet gösterdiğini söylüyor. Bana göre bu, "uzaysız" bir evreni neredeyse avucunun içinde tutabilen Hopi şamanının "ebedi" dünyasıdır; tanrı kralın ruhunun "sonsuza kadar" var olabileceğini öğreten Mısır rahipliğinin "sonsuz" dünyası; tarihteki tüm büyük vahiyciler tarafından, perdenin ötesine bakmayı başaran ve tanık oldukları olağanüstü şeylere dair aydınlatıcı tanıklıklarını bize miras bırakan insanlar tarafından tanımlanan “cennet”.

Ve açıkça, bu yerel olmayan boyutta ana hareket ettirici ışık, Kutsal Ruh'tur. Bu bölümde, modern bilim adamının bu önemli olguyu nasıl yorumladığını gördük. Sonraki bölümde, eski çağların ilkel rüya görenlerinin bu konuda ne söylediklerini göreceğiz.

Machine Translated by Google

5
Daha Fazla Işık

Işık fenomeni tüm büyük dinlerde kutlanır. Eğer İncil'inizi, Kuran'ınızı veya Upanishad'larınızı okursanız, bunun olduğunu göreceksiniz. her zaman parlak terimlerle konuşulur.

Bir Yoginin Otobiyografisi'nde Yogananda, insanlığın doğuştan gelen ruhsal arayışı açısından ışığın önemini vurgulamak için İbranice ve Hıristiyan Kutsal Yazılarından özgürce alıntılar yapıyor. Örneğin, Tanrı'nın ilk emrinin "Işık olsun" (Yaratılış 1:3) olduğunu belirtir. Ayrıca Jahn ve Dunne'ın bilincin gerçekliğin dalga benzeri doğasıyla uyum içinde çalıştığı fikrine yakın bir ayet olan Matta 6:22'den alıntı yapıyor: "Bedenin ışığı gözdedir. Bu nedenle, gözün tek olursa, tüm vücudun ışıkla dolu olacaktır.

Kuran'ın "Nur" başlıklı bölümünde Muhammed, Allah'ın yaratma gücünü anlatmak için bu terimi kullanır: "Allah, göklerin ve yerin nurudur. . . . Nur üstüne nur, Allah dilediğini nuruna eriştirir."

Benzer şekilde, eski İran'da baş tanrı Ahura Mazda özellikle ışıkla ilişkilendirilirdi. Zerdüşt peygamber aydınlanmaya ulaştığında, onu yaratıcının şekilsiz ışığına götüren bir ruhun aracılığıyla olduğu söylenir. Simya elementi ateşi Zerdüştler için çok kutsaldı çünkü geceleri Ahura Mazda'nın yaratıcı ışığının sürekli bir kaynağıydı.

Erken Yunanistan'da güneş ve ışığı, Helios ve Apollon tanrıları şeklinde saygı görüyordu. Efsaneye göre, kahraman Phaeton'un babası Helios, "her şeyi görme" yeteneğine sahip olup, dört mevsimin eşlik ettiği gökkuşakları (ışık) ve saatlerin ortasında taht kurmuştur. Bu her şeyi gören yaratıcının neredeyse aynı tanımı, Aziz John'un tasvir ettiği Vahiy'de bulunabilir.

Machine Translated by Google

Tanrı, gökkuşağının renkleriyle çevrelenmiş olarak gökteki tahtında oturuyor (“yedi ateş kandili”, Vahiy 4:5).

Geleneksel bir güneş kralı fikri, dünyanın her yerindeki kültürlerde görülen önemli bir fikirdir. Eski Mısır'da, bir firavunun adı , üçüncü Gize Piramidi'nin kurucusu olduğu iddia edilen Menkaura'da (Yunan Mycerinus) olduğu gibi, ilahi statüsünü belirtmek için genellikle Re veya Ra (“güneş”) son ekiyle biterdi.

Benzer şekilde, Orta ve Güney Amerika, Aztek, İnka ve Maya efsanelerinin hepsi, büyük bir felaket güneşi kararttıktan kısa bir süre sonra doğu denizinden ortaya çıkan kozmik bir yaratıcı olan eski bir tanrıdan bahseder. Çeşitli isimlerle -Kontiki, Viracocha, Kukulcan, Quetzalcoatl- bilinen bu tanrının güneşi ve ışığını ve onunla birlikte medeniyeti ve yeni bir varoluş biçimini geri getirdiği söylenir.

Karanlığın ardından gelen bu eski ışık teması, kuzey yarım küredeki neredeyse tüm kış ortası festivallerinin anahtarıdır. Zerdüştler gibi, Tunç Çağı Avrupa halkları da güneşin dönüşünü, sıcaklığını ve ışığını çağırmak için gece boyunca yanan ateşi kullandılar.

Uzun süredir devam eden diğer birçok gelenekte, öğretmenler, rahipler ve şamanlar sürekli olarak güneşe ve onun ışığına ya da yıldızlara ve onların ışığına, ilahi ya da doğaüstü önem atfettiler. Ancak Mısırlı rahip astronomlar, güneşi (Ra) kozmolojik bir inanç sisteminin merkezine ilk yerleştirenler oldular. Bana göre bu, hayat verene şükretmek ve onu övmek gibi soyut bir kavram değildi. Önemli olan sadece güneşin kendisi değil, ışığıydı. Büyük Piramit, ilk Mısırlılar tarafından Khuti, "Işıklar" olarak biliniyordu, bunun nedeni yalnızca orijinal, son derece parlak beyaz tura kireçtaşı kaplamasının göz kamaştırıcı yansıtıcı özelliklerinden değil, aynı zamanda ışığın kendisinin tüm inanç sistemlerinin anahtarı olmasıydı. . Bu, Mısır metafiziğinin önemli ve şimdiye kadar tanınmayan bir özelliğidir ve Mısır dininin ya bir "yıldız kültü" ya da bir "güneş kültü" olduğu yönündeki son önerilerden bir şekilde ayrılmayı temsil eder. Gerçekte ikisi de değildi, ortak özelliği tüm yıldızların yaydığı ışığın kendisiydi. Daha sonraki hanedanlıklarda, büyük tapınaklar, belirli gündönümlerinde veya ekinokslarda yükselen güneşin ilk ışınlarıyla hizalanan eksenler boyunca dikkatlice inşa edildi; bunun özellikle çarpıcı bir örneği, Karnak'taki Güneş Tapınağı -Ammon Ra-'dır. Ammon veya "Gizli Olan" Amun'un, evrendeki yaşam ve yaratılış dengesini koruyan güneşin (yani ışığının) arkasındaki güç olduğu söyleniyordu.

Machine Translated by Google

Güneşin gökyüzümüzdeki baskın yıldız olduğu gerçeği göz önüne alındığında, ilk insanın ona şu ya da bu şekilde saygı duyması son derece doğal görünüyor. Ancak, insanlığın gelecekteki "ruhsal" evriminin, güneş de dahil olmak üzere yıldızlı dünyayla bir şekilde bağlantılı olduğuna dair Mısır dünya görüşü, körü körüne inanca veya ilkel hurafelere dayanan basit bir putperestlik değ Aksine, yaşamın veya bilincin, Hermetik Kodun ilkelerinin sistematik uygulaması yoluyla daha yüksek varlık hallerine tekamül etme potansiyeline sahip olduğunu savunan, dikkatlice düşünülmüş bir bilimsel teori, aşkın evrim teorisiydi. , kozmik ölçeklere
farkındalık.

Eski Mısırlıların, diğer her şey gibi bilinci ya da "maneviyat"ı, hermetik olarak ilişkili frekansların tamamı üzerinde işleyen bir rezonans biçimi olarak gördüklerine inanıyorum. Dolayısıyla zihin ne kadar ahenkli hale gelirse, faaliyet gösterdiği frekanslar o kadar ince ve nüfuz edici olur ve dolayısıyla psikolojik veya ruhsal varlığının ölçeği o kadar yüksek olur. Ve, ilk hanedanların Mısırlılarına göre, daha önce Sfenks ve Giza Piramitlerinin astronomik dizilişlerinde belirttiğimiz gibi, bu "daha yüksek ölçek", yıldızlarla, Orion'un Kuşağıyla, Sirius'la yakından ilişkili görünüyor. , Aslan takımyıldızı ve aslında, son derece uzun döngüsü, önceki bölümde belirttiğimiz gibi, insanlığın en eski mitlerinden bazılarında kodlanmış olan büyük devinim çarkındaki diğer tüm büyük takımyıldızlar.

Bu şekilde Giza nekropolünün, Tombstone'a giden yolu gösteren eski, yıpranmış bir tabela olmadığını görebiliriz. Aslında, gizemlerini düşünen herkesin dikkatini doğal olarak gökyüzüne, varoluşun daha yüksek, yıldız ölçeğine doğru yönlendiren dev bir kozmik işaretçidir. Bundan da fazlası, Büyük Piramidin boyutlarına dahil edilmiş, pi olarak bilinen karmaşık matematiksel ilişkidir ; bu, her şeyden önce Hermetik Kodun, DNA'dan yukarıya, bilinçli akla kadar tüm evrimin ilerlediği kod olan kodun bir ifadesidir. insanlık - ve ötesi. Ve sonra, anlamlı bir şekilde, Büyük Piramit için eski Mısır adına sahibiz: Khuti, "Işıklar". Benim görüşüme göre, burada bize açık ve net bir şekilde, bilincin bu daha yüksek ölçeğe geçebileceği aracın ışığın kendisinden başkası olmadığı söylenmektedir. Başka bir deyişle, ışık ve bilinç, daha yüksek ve daha karmaşık "yaşam" biçimleri yaratmaya yönelik devam eden evrimsel sürecin tamamlayıcı yönleridir.

Machine Translated by Google

Böyle bir süreci müzikal veya hermetik terimlerle çok kolay bir şekilde tanımlayabiliriz. Bir oktavda yedi temel nota olduğunu biliyoruz - Do, re, mi, fa, so, la, ti - ve ışık tayfında yedi temel renk frekansı olduğunu biliyoruz: kırmızı, turuncu, sarı, yeşil, mavi, indigo ve menekşe. Bir oktavın sekizinci notası olan Do, yine Do olan ilk temel notanın daha yüksek perdede veya frekansta tekrarıdır. Sırasıyla, bir sonraki gelişen oktavın ilk temel notası olan bu sekizinci nota, otomatik olarak, verilen nota dizisi tarafından yaratılan dürtünün yukarıdaki skalaya geçtiği ortam haline gelir. Aynı şekilde, elektromanyetik spektrumun görünür ölçeğindeki sekizinci "nota" -beyaz ışık, Yogananda'nın "yaratıcı ışınları"- da aşkın özelliklere sahip olarak tasavvur edilebilir, evrimsel bilincin daha yüksek bir düzeye ilerleyebileceği ortam olarak tasavvur edilebilir. ölçeklendirin ve böylece optimum potansiyelini gerçekleştirin. Dolayısıyla, zaman çizgisinden, dördüncü boyuttan ışık düzlemine, beşinci boyuta bu kuantum sıçramasının, evrimin temel bir oktavını, varoluşun alt Darvinci ölçeğinden sonsuzluğa büyülü geçişi temsil ettiğini söyleyebiliriz. daha yüksek ölçek, Mısır panteonunun efsanevi tanrılarının evi.

Oldukça ürkütücü olan sonuç, eskilerin sonsuz küre -"cennet" ya da yıldızlı dünya-görüşünün ve bugünün fizikçileri tarafından tanımlanan yerel olmayan ışık düzleminin her birinin, bir ve aynı gerçeklik düzeyine atıfta bulunmasıdır. Başka bir deyişle, içinde ışığın var olduğu, sonsuz anlık bilgi otobanları ağı ve sıfır boyutluluğu ile gizemli kuantum evreni, beş bin yıl önce var olan bir medeniyetin rahipleri tarafından ilk elden “görülmüştür” ve ardından tarif edilmiştir.

Açıkçası bu, Mısırlıların dininin kişisel ve biraz spekülatif bir yorumudur. Tabiri caizse, bir uzvun dışındayım. Ancak, Mısır metafiziğinin insan ırkı üzerindeki genel etkisi, tarihteki tüm büyük dinlere ve hatta daha önce gördüğümüz gibi, modern bilim adamının disiplinli zihnine nasıl nüfuz ettiği konusunda yıllarca düşünmek beni şuna ikna etti: bu eski kültürün ortodoks görüşü haksız yere kısıtlanmış ve cimridir. Bu insanların hayat, insan ruhu ve genel olarak evren hakkında şu anda bildiğimiz kadar çok şey bildiklerine inanıyorum. Daha da ileri giderek, farklı bir şekilde de olsa çok daha fazlasını anlamış olabileceklerini ileri sürerdim. Açıkçası, o zamanlar Mısır'da yaşayan benzersiz dehaya sahip adamlar vardı. Bunun tartışılmaz kanıtımız var:

Machine Translated by Google

Büyük Piramit, "Işıklar", şimdiye kadar taştan inşa edilmiş en büyük ve en karmaşık bina, mitlerinde kodlanmış ayrıntılı devinimsel verilere sahibiz ve belki de en önemlisi, "her şeyin teorisi" olan Hermetik Şifreye sahibiz.

Mısır dininin aslında bir evrim teorisi olduğunu tespit ettikten sonra, teorinin ötesine geçebilir ve söz konusu ilkelerin pratik bir uygulamasını arayabiliriz. Bunu yapmak için "piramit ritüeli" olarak bilinen şeye odaklanmamız gerekiyor. Bauval ve Gilbert'e göre bu, ölü firavunun ruhuna yıldızlara olan aşkın yolculuğunda yardımcı olmak için tasarlanmış olan Büyük Piramit'in içinde gerçekleştirilen kabul töreniydi.

Temel olarak, iki tören içerdiğine inanıyorlar. Bunlardan ilki, güney şaftının MÖ 2550'de meridyende zirveye ulaştığı sırada tanrıça İsis'in yıldızı Sirius'u hedef aldığına inanılan Kraliçe Odası'nda gerçekleşti. Burada ölü firavunun oğlu geleneksel olarak "ağzını açma" adı verilen bir ritüel gerçekleştirdi. Bu, mumyanın mumyalanmış ağzını delmek için kullanılan meteorik demirden yapılmış bir aletle -kutsal keser- gerçekleştirildi, bu eylem firavuna yeni bir hayat vermesi gerekiyordu. Bundan sonra, ikinci tören Kral Odası'nda gerçekleştirildi ve burada artık yeni bir tür yaşam gücüyle yüklü olan firavunun ruhu, Bauval'ın önerdiği gibi, başlangıçta Zeta Orionis'i hedef aldığını öne sürdüğü güney şaftına uçmak için serbest bırakıldı. Osiris'in yıldızı.

İlk izlenimde, kavram olarak ne kadar geniş ve yaratıcı olursa olsun, bu iki ritüelin hiçbir pratik amaca hizmet etmediği, yalnızca soyut bir ölümden sonraki yaşam kavramının süslenmesi olduğu düşünülebilir. Ama benim görüşüme göre, tüm bu tören yalnızca bir örnekti ve bu nedenle, yalnızca ölü bir firavunun ruhunun özgürleştirilmesi için tasarlanmamıştı. Ritüel, tüm inisiyeler içindi ve Büyük Piramit olsun ya da olmasın, hemen hemen her yerde herkes tarafından gerçekleştirilebilirdi. Bu, yaratıcı zihin tarafından gerçekleştirilen basit ama oldukça etkili bir simyasal "hilenin" ayrıntılı bir açıklamasıdır; bu sayede, evrensel yaradılışın dişil yönü, tanrıça İsis tarafından sembolize edilen, bilinci öncelikle temelde pasif bir moda sokar. Bu, örneğin televizyon seyretmekle meşgul olan biri gibi boş boş pasif olan bir zihin değil, bilinçli ve aktif olarak alıcı olan bir zihin anlamına gelir; ekran. Uygun şekilde kontrol edilen bir zihin

Machine Translated by Google

bu yol otomatik olarak yeni algıların, yeni kavramların yeşerebileceği ve meyve verebileceği verimli bir yer haline gelir. Bu süreçte ortaya çıkan tamamen yeni, aktif düşünce tarzı, Mısır ritüelinde ruhun tanrı Osiris'in evine yaptığı aşkın yolculukla sembolize edilir. Bu sadece yeni bir bilinç seviyesini, daha yüksek bir kozmik farkındalığı temsil eder. Sezgi, şüphelenilen, onun tezahürlerinden biridir.

Dolayısıyla piramit ritüeli, insan zihninin temelde müzikal olarak yapılandırılmış bir evrende varoluşun daha yüksek bir ölçeğine yükseldiği süreç olan aşkın evrim sürecinin sembolik bir tanımıdır.
İnanıyorum ki bu, Mısır gizemlerinin ana mesajıdır ve hepsi de Dünya'yı tam olarak anlayan ve ona göre yaşayan insanlar tarafından harekete geçirilen dünyanın belli başlı dinlerinin temelinde yatan kesinlikle aynı fikirdir. psikolojik uyum ilkesi. Bu nedenle, meditasyon, tefekkür, sessiz bir boyun eğme hareketiyle biten dua veya her neyse, zihni belirli bir şekilde düzenlemenin önemini defalarca vurguladılar. Bu egzersizler, zihnin -firavunun ağzı gibi- açık olduğu ve daha büyük kozmik güçlere açık olduğu bir durum yaratmak için tasarlandı. Ve bu kuvvetler nelerdir? Mısırlılar, Yunanlılar ve Hindistan'ın yogilerine göre, bu kuvvetler aslında elektromanyetiktir.

Tüm görsel izlenimlerimizin aracı elbette ışığın kendisidir. Çevresine odaklanmış görsel bir korteksi olan pasif bir zihin, milyarlarca ışık miktarını emer. Bu normal; retinalarımızın yapmak için tasarlandığı şey budur. Ama muhtemelen sıradan bir farkındalık düzeyinde değil, "optimum psikolojik rezonans" durumunda çalışan bir zihin, yalnızca dış uyaranları -hafif nicelikler, izlenimler vb. normalde mümkün olandan daha verimli ve etkili bir yol. Bunun, ortaçağ simyasının gerçek temeli olduğunu, izlenimlerin bir tür "biyometafizik" özümsemesi olduğunu öne sürüyorum; bu sayede psikolojik unsurların dengeli bir karışımı, ruhsal "altın" oluşturmak için bir araya getiriliyor. Basitçe ifade edersek, bu, kişinin izlenimlerini daha ince, çok daha değerli "tözlere", yani kavramlara "dönüştürme" sürecidir. Burada, Arapça simya kelimesinin köklerinin, eski Arabistan'da Chems Ülkesi - Mısırlılar olarak bilinen Mısır'a dayandığını not etmeliyiz. Simya kelimenin tam anlamıyla "Mısır yolu" anlamına gelir. Aynı zamanda kendi kelimemiz olan kimyanın da kaynağıdır, filolojik bir mirastır ki, hiçbir şey olmasa bile,

Machine Translated by Google

Mısır etkilerinin ne kadar güçlü ve geniş kapsamlı olabileceğini gösteriyor.

Bunun tek bir simyasal sürecin betimlenmesinden, zihnin basit bir oyunundan başka bir şey olmadığını söylemek, bu ayrıntılı piramit ritüelini aşırı basitleştirmek gibi görünebilir. Ancak daha sonra, özellikle bilim adamları arasında, en zarif fikirlerin ve teorilerin çoğu zaman en basit olduğu, bazen o kadar çok olduğu, bir kez bilinip anlaşıldığında apaçık hale geldiği sıklıkla kabul edilmiştir. Belki o zaman, onları yaratan insanlar için amacı açık olması gereken bu Mısır gizemleri, teknik verilere başvurmadan da anlaşılabilir - sadece temel sağduyu kullanılarak.

Aslında, söz konusu "hile" sadece teoride açıktır. Uygulamada, en azından uzun süreler boyunca başarılması çok zor bir şey olabilir. Yogiler, sanatta tamamen ustalaşmanın, yeni kavramların içinde kök salmasına yetecek kadar uzun süreler boyunca zihni düzenlemeyi öğrenmenin yıllar aldığını söylüyor. Ancak bu, ayrıntılı öz disiplin sistemlerini, konsantrasyon güçlerinin gelişimini, iradeyi vb. içeren daha geniş psikolojik sorunlara yol açmaktadır. Bu soruya daha sonraki bir bölümde dönebiliriz. Şimdilik, asıl ilgi konusu olan teorinin kendisi ve özellikle "yaratıcı ışık ışınlarının" -Mısır hutisinin- müzikal olarak yapılandırılmış tüm evrim sürecinde temel bir rol oynadığı fikridir.

Khuti'nin kendisi -Büyük Piramit- Chaldea'da "Işık-ölçüleri" anlamına gelen Urim middin olarak biliniyordu . İsim önemlidir, çünkü anıtın seçkin bir inisiyasyon yeri ya da bir güneş kültü için sadece bir sembolden daha fazlası olduğunu öne sürer: Aslında Mısırlılar, ışık fenomeniyle ilgili ölçülebilir verileri kelimenin tam anlamıyla içine kodlamışlardır.

"Işık-ölçümleri" denilince akla gelen ilk şey, ışığın saniyede yaklaşık 300.000 kilometre hızla hareket ettiği hızdır. Fizikçiler bu hızı mutlak bir fizik kanunu olarak kabul ederler; hiçbir şeyin ışıktan hızlı gidemediğini söylüyorlar. Einstein ve Herman Minkowski'nin enerjiyi maddeyle ilişkilendiren ünlü denkleminde, E = mc2 , ışığın sabit hızının kendisiyle çarpımıdır. Bu nedenle, sabit fiziksel bir sabit, fiziksel önemi sayıdır, çünkü belirli bir şeyin kütlesi olan m'nin bir faktörü ile çarpıldığında, içinde gizli nükleer enerji miktarı için bir değer verir.

Machine Translated by Google

Öyleyse, bariz soruya: Bu özel "ışık ölçüsünün" - ışık hızının - Büyük Piramit'in tasarımında veya onunla ilgili metinlerde veya bir bütün olarak Giza nekropolünde bir yerde kodlanmış olması mümkün mü? Akademisyenlerin çoğu, şüphesiz, böyle bir kavramı, Atlantis ve kutsal uzay işgalcileri hakkındaki teorilerin yıllar boyunca ürettiği aynı türden bir alayla karşılayacaktır. Ne de olsa, sözde bu insanlar tekerleği MÖ 2500'de icat etmemişti bile, o halde nasıl olur da bilimsel mutlaklıklardan herhangi bir şekilde haberdar olabilirlerdi?

Bu kadar bariz bir çelişkiye rağmen, Mısırlıların, tıpkı günümüz fizikçileri gibi, ışığı nihai fenomen, her şeyin ölçülebileceği bir ölçüt olarak gördüklerinden makul ölçüde emin olabiliriz. Bu, hareket eden nesnelerin hızını mesafe ve zaman açısından hesaplamaya çalıştıkları anlamına gelmez, ancak şeyleri - ışık dahil - müzik yasalarına uyan rezonans biçimleri olarak ölçtükleri veya algıladıkları anlamına gelir. Hatırlayın, bunlar yalnızca pi uylaşımıyla değil, aynı zamanda mit aracılığıyla, özellikle de hepsinin aynı anda bir "alev adasından" çıktığı söylenen sekiz tanrının orijinal panteonunun miti aracılığıyla sembolik olarak ifade edilen yasalardır. ” bir ışık adası.

Bu nedenle ışık, tüm fenomenlerin en canlısı, mutlak veya optimum frekanslarda çalışan bir rezonans oktavı olarak görülüyor - aslında bir müzik sabiti.

Işık oktavında, diğer oktavlarda olduğu gibi, sekiz temel "nota" -ya da renk- vardır; yedi ana oktav ve beyaz. Bu sekiz "nota"nın birleşik harmonik değeri, ışığın rezonansa girdiği genel frekansa, yani sabit hıza karşılık gelir. Bu "sekiz nota sabiti" kavramı özellikle ilginçtir, çünkü Minkowski örneğini izler ve onu kendisiyle çarparsak, altmış dört "nota" sabitinin karesi için bir değer buluruz. Bu önemlidir, çünkü Yunanlılar Büyük Piramidi, Merkür'ün Sihirli Karesi olarak bilinen bir "Mısır" sistemiyle ilgili başka bir ilginç sayıyla ilişkilendirmiştir (Merkür, Hermes/Thoth'un Romalılaştırılmış bir adıdır). Bu, 2.080 sayısıdır, 1'den 64'e kadar olan tüm çarpanların toplamıdır. "Minkowski karıştırması", öyle görünüyor ki, gerçekten de çok eski bir numara.

Bilim adamı değilim ve yüksek matematik başımı döndürüyor, ama bana öyle geliyor ki, daha önce de belirttiğim gibi, ışığın, her yerde hazır bulunan Kutsal Ruh'un ana hareket ettirici olduğu, yerel olmayan bir evrene ilişkin modern kuantum görüşü, antik çağın metafizikçileri tarafından en az sezgisel olarak algılanan

Machine Translated by Google

Mısır. Diyelim ki bir şekilde daha yüksek bir bilinç seviyesine ulaştılar, bu da onların kuantum alanına uyum sağlamalarını, her şeyin olduğu gibi sabit bir hızda yankılandığı ışık düzlemine nüfuz etmelerini sağladı.
(Aslında, evrende işleyen, sabit hızın karesinde ve hatta sonsuz derecede yüksek frekanslarda yankılanan belirli evrimsel süreçler olabilir - ama bu, devam eden bir destanın başka bir bölümü. Bu fikre daha sonraki bir aşamada geri dönebiliriz.)

Elbette, eski Mısır "ışık-ölçümleri" bilimi ile ışığın modern kuantum tanımı arasında temel bir fark vardır: eski bilim, yalnızca sabitin "değerlerini" ve sabitin karesini kapsamakla kalmaz, aynı zamanda temelde müzikal veya hermetik bir tezahür, bir oktav olarak ışık olgusu. Bundan da öte, yedi birleştirilmiş frekanstan oluşan bu görünür spektrumun kendisiyle bağlantılı üç ana yönü vardır ve bunları üç "birincil" renk olarak tanımlıyoruz.

Yani ışık aslında "üçlü oktav" bir yapıdır; pi simetrisinin, Hermetik Kodun elektromanyetik bir tezahürüdür .
Artık genel olarak bu aynı kodun, yüksekliği (481.3949 fit) taban çevresine (3023.16 fit) göre yarıçapı olan Büyük Piramit "Işıklar"ın geometrisinin temel planı olduğu kabul edilmektedir. daire çevresine göre durur. Bu nedenle, Büyük Piramidin yüksekliğini 2pi ile çarparsak , anıtın taban çevresi için kesin bir değer elde ederiz: 481.3949 × 3.14 × 2 = 3023.16 fit.

Öyle olur ki pi'nin değeri , Atlantik'in karşı yakasında yer alan başka bir eşsiz anıtın, yine bir piramidin boyutlarına dahil edilir. Bu, Meksika'daki Teotihuacán'daki Güneş Piramidi ve benim görüşüme göre ışık fenomenine adanmıştır. Büyük Piramidin eğim açısı 51 derece 51 dakika iken, Güneş Piramidinin eğim açısı yaklaşık 43,5 derecedir. Taban çevresi 2932,8 fit ve yüksekliği yaklaşık 233,5 fittir (veya öyleydi).

Açıkçası 2pi ilişkisi burada uygulanamaz çünkü Güneş Piramidi, Büyük Piramidinkinden çok daha yumuşak bir eğim açısına sahiptir.
Ancak denklemde 4pi yerine koyar ve bunu Güneş Piramidinin yüksekliğiyle çarparsak, çevresinin ölçümü için bir kez daha doğru bir değer elde ederiz: 233,5 fit × 3,14 × 2 = 2932,76 fit.1
O halde burada sahip olduğumuz şey, geniş bir okyanus ve (muhtemelen) zamanla birbirinden oldukça farklı iki "güneş" kültürüdür:

Machine Translated by Google

her ikisi de pi ilişkisinin bilgisini gösteren boyut ve oranlara sahip devasa piramitler inşa etmek için büyük zahmete girdi .

Ve dahası var. Aynı oran, çok yakın bir zamanda antik dünyanın diğer önemli megalitik yapılarının, yani her ikisi de güney İngiltere'de bulunan Stonehenge ve bir başka piramit örneği olan Wiltshire'daki Silbury Tepesi'nin yapısal boyutlarında da tespit edilmiştir.

Ralph Ellis , Thoth, Architect of the Universe adlı kitabında , Stonehenge'deki "iç at nalı" oluşumundaki iki merkezi sütunun, başlangıçta hafifçe sarkan, kavisli bir lentoyla kapatılan iki "triliton"un, onların yerine geçeceğine dikkat çekiyor. orijinal durum, Yunanca pi harfinin grafik bir temsilini vermiştir . Kendi içinde bu konuda özellikle dikkate değer bir şey yok. Ellis'in kendisinin de kabul ettiği gibi, birçok antik ve modern şehirde “Arcs de Triomphes” vardır. Ancak Ellis'e göre, tüm anıtın en ince işlenmiş taşları olan iki trilitonun boyutları, matematiksel olarak pi simetrisinin tasarımcısı tarafından tanındığını doğruluyor.

Ellis, ölçü birimi olarak Zil avlusu ve Zil ayağı adını verdiği şeyi kullanır. Uzunluğu Eski Sakson bahçesine eşdeğer olan bir Zil avlusu 1.004 metredir. 1960'larda Oxford Üniversitesi'nde mühendislik profesörü olan Alexander Thom, Batı Avrupa'daki Stonehenge, Avebury ve diğer birçok Neolitik sitenin, Megalitik avlu adını verdiği, 0,83 metreye eşdeğer bir birim kullanılarak tasarlandığını tespit etti. Ancak Ellis, eski ölçülerinin Stonehenge gibi anıtların geometrisi ve boyutlarında eşit derecede geçerli faktörler olduğuna inanıyor. Bu konudaki muhakeme çizgisi burada detaylandırmak için biraz fazla karmaşıktır, ancak Zil ayağını Eski Sakson bahçesinin üçte biri olarak alırsak ve onu iki trilitonun yüksekliğini ve merkezler arasındaki mesafeyi ölçmek için kullanırsak. onlara, oranın çok tanıdık olduğunu görüyoruz: yükseklik, 22 Zil fit, genişlik, 7.

Ellis ayrıca, aynı oranın, Firavun Zoser'in Saqqara'daki Üçüncü Hanedan basamaklı piramidi ile aynı dönemde inşa edildiğine inanılan Silbury Tepesi'ndeki basamaklı piramidin boyutlarına dahil edildiğini gösteriyor. Büyük Piramidin çevresi 2 × pi × yüksekliğe ve Meksika'daki Güneş Piramidinin çevresi 4 × pi × yüksekliğe eşitken, eğim açısı tam olarak 30 derece olan Silbury piramidinin çevresi şu şekildedir: 3,5 × pi × yüksekliğe eşittir.2 Dolayısıyla, birbirinden çok farklı kültürlerden gelen dört son derece eski yapıya sahibiz, bunlardan üçü dev piramitler, boyutları ve oranları

Machine Translated by Google

bunların tümü, tasarımcılarının pi ilişkisi hakkında bir bilgi sahibi olduğunu gösterir. Stonehenge ve Silbury Hill söz konusu olduğunda, boyutları veya astronomik çağrışımları dışında, yaratıcılarıyla ilgili uzun süredir devam eden mitler tarafından desteklenmeden sessiz kalıyorlar. Neyse ki bu, efsaneleri günümüze ulaşan mimari şaheserlerinin yaratıcılarının tanrısal niteliklerini anlatan hikayelerle dolu olan Mısır ve eski Amerika kültürlerinde durum böyle değil. Ve Amerika ve Mısır mitlerini karşılaştırmaya başladığımızda, piramit yapısının hiçbir şekilde tek ortak faktör olmadığını görürüz. Graham Hancock, Güney Amerika'daki heykellerde tasvir edilen tanrı Viracocha ile Mısır'daki Osiris'in sakallı, açık tenli Kafkasyalılar olarak tasvir edilen yüz hatlarının benzerliğine zaten dikkat çekmişti. Ek olarak, hepsi muazzam boyutlarda bloklardan inşa edilmiş olan yapıların kendilerine ait kanıtlara sahibiz. Ancak bu iki kültürün geleneklerinde önemli bir ortak nokta daha vardır ve bu da ışıktır.

Osiris ve hayatta kalanlardan oluşan dirençli ekibinin aynı anda bir "alev adasından" nasıl maddeye dönüştüğünü duyduk. Ve bir alevin en karakteristik özelliği elbette ürettiği ışıktır ve bu da bize yine Mısır'da Büyük Piramit'in eski adını hatırlatır: khuti - "Işıklar".

Mayaların bazı efsanelerinde, tanrı Viracocha'nın güneşi bile karartacak kadar büyük bir felaketin ardından birkaç arkadaşıyla birlikte doğu denizinin kıyılarına indiği söylenir. Görünüşe göre Viracocha, güneşi ve ışığını geri getirerek Amerika'yı uygarlaştırmaya koyuldu. Osiris'in yaşamıyla ilgili mitlerde olduğu gibi, bu eski mit bağlamında, bu büyük uygarlığın ışığı ve bilgeliği çok yakından bağlantılıdır.

Belirttiğimiz gibi, manevi veya psikolojik uyumun özünde ışıkla bağlantılı olduğu fikri, tarihteki en kalıcı fikirlerden biridir.
Örneğin, kutsal yazıların en güçlülerinden biri olan Vahiy kitabını okuyun ve yirmi iki bölümünün her birinden müzik yapılarının ve ışık referanslarının fışkırdığını göreceksiniz. Benzer şekilde, Mesih'in yukarıdaki daha büyük ölçeği aşmasıyla sonuçlanan sekiz günlük bir olay olan Tutku'nun kendisi, özünde Osiris'in yaşamı, ölümü ve dirilişini çevreleyen mitle neredeyse aynıdır. İlk kez Mısırlılar tarafından alenen yasalaştırılan Osiris'in "Tutkusu" anlamlıdır.

Machine Translated by Google

Onikinci Hanedan döneminde Abydos'ta rahiplik, sekiz ardışık performanstan oluşuyordu.

Hristiyan geleneğine göre, Tutkunun sekizinci gününde İsa bir bulutun üzerinde süzülerek göğe doğru yükseldi. Bulut sembolik anlamdan yoksun değildir, çünkü Tanrı'nın Nuh'a ve daha sonra Musa'ya, gökkuşağı, ışık tayfı, Tanrı'nın "yedi ruhu" ile sembolize edilen antlaşmasını bir bulut aracılığıyla söylediği söylenir. Vahiy.

Müzik teorisinin şu ya da bu yönünü kucaklayan diğer birçok dini doktrin örneği The Infinite Harmony'de uzun uzadıya tartışılmıştır . Ancak tüm bu inanç sistemleriyle ilgili önemli nokta, kökenlerimizin dünyevi ölçeğinden "göksel" bir ölçeğe kadar uyumlu bir gelişimin bu ortak ilkesi aracılığıyla, bu son derece güçlü öğretilerin, her ne kadar anakronik görünseler de, bugün sürekli olarak milyarlarca adanmışın dikkatini yukarı çekiyor. Sanki insanlığın tüm yüksek düşünceleri ve özlemleri kaçınılmaz olarak ışığa bağlı, kelimenin tam anlamıyla güneşe ve yıldızlara yöneliyor.

Bu inanç sistemlerinin hala hesaba katılması gereken güçler olduğu gerçeği, bana "dini" kavramların ve ilkelerin, hermetik veya her yönden uyumlu olmalarının, yalnızca birkaç yıl için değil, tüm popülasyonların hafızasında oldukça doğal bir şekilde sabitlendiğini gösteriyor. ya da öylesine ama yüzyıllar ve bin yıl boyunca. Gurdjieff'in gerçek veya "nesnel" olarak adlandırdığı şeyin bu olduğuna inanıyorum. sanat.

Alışılagelmiş anlamda, elbette, dini kavramlara ve sembollere dokunamaz, tartamaz veya ölçemeyiz: onlar "metafizik"tir. Ama şu ya da bu şekilde hepimizin zihninde var olurlar. Daha önce, bir dizi araştırmacının, insanların düşüncelerinin, eğer yeterince güçlüyse, üzerinde durduğumuz zemin kadar gerçek olabileceğini bağımsız olarak nasıl öne sürdüğünü belirtmiştik. Örneğin Bohm ve Gurdjieff'in her biri, bilincin aslında maddenin seyreltilmiş, şu anda ölçülemez bir biçimi olduğuna inanıyorlardı. Eğer böyleyse, teorik olarak, "kavram" olarak bilinen bu geçici maddilik biçimi bir kez yaratıldığında, onu tasarlayan bireysel akıldan bağımsız olarak var olma potansiyeline sahip olacaktır. Bu, belki de, Mısırlıların veya Yunanlıların veya Muhammed veya Isaac Newton, Musa veya Einstein gibi kişilerin olağanüstü dirençli fikir ve kavramlarının neden hala herkesin "görmesi" için ortalıkta olduğunu açıklayabilir, çünkü özünde psikolojik olarak uyumludur. , kendi başlarına oldukça yankı uyandıran "şeyler" dir. İnanıyorum ki, Mısırlılar kavramlara tam da bu şekilde, bir

Machine Translated by Google

müzik yasalarına göre işleyen niteliksel rezonans biçimi. Bu şekilde bakıldığında, dini, felsefi ve aslında ufuk açıcı bilimsel kavram ve fikirler, insanlığın evriminin bitmemiş senfonisinde metafizik "notalar" olarak tasavvur edilebilir.

Herhangi bir zamanda bir katedrale, bir camiye, bir sinagoga veya bir bilim fakültesine gidin ve bu evrimsel metafizik "notların", bu kavramların, içindekilerin tümü üzerindeki doğrudan etkisine tanık olacaksınız. Tüm bu insan faaliyetleri, dahil olan tüm duygu ve düşünceler, insan evriminin kalıntı ürünü olan "ışığa bağlıdır", yavaş yavaş toplanır ve optimum psikolojik rezonans durumuna doğru seyrelmede artar. Genellikle bu yavaş bir süreçtir, ancak bunun nedeni, çoğu sosyal hayvanın bir İsa veya Buda'nın daha yüksek idealleri ve ilkelerine göre değil, değişikliklerin veya yararlı mutasyonların çok nadiren gerçekleştiği Darwinci ilkelere göre yaşamasıdır. Neyse ki, belki de hepimiz maymunlar gibi yaşamak zorunda değiliz, çünkü ilk atalarımız Darwinci moddan çıkmanın bir yolunu çoktan çizdiler ve güneş, yıldızlar ve hatta galaksilerin kendileri yoldaki istasyonlar.

Tüm bunların elbette sarsıcı sonuçları var, çünkü eski Mısırlıların psikolojik olarak bugün olduğumuzdan bazı açılardan daha ileri olduklarını gösteriyor. Temel özelliği "piramit ritüeli" olan Hermetik Kodun bir tür pratik uygulaması yoluyla bu insanlar kendilerini "aydınlatmayı", daha yüksek ışık düzlemine tırmanmayı ve kuantum evrenine inmeyi başardılar. foton kuantumu. "Yukarıdaki gibi, aşağıda da öyle" hermetik ifadesi bu kavramı mükemmel bir şekilde ifade eder.

Işık düzlemi - fizikçilerin "kuantum alanı" - zamanda var olan tüm maddi dünyaya nüfuz eder. Ve belirttiğimiz gibi, her yerde bulunan foton, tüm elektromanyetik etkileşimler arasındaki aracı olan tüm kuantum süreçlerinin "kuvvet taşıyıcısıdır". Dolayısıyla madde değiştiğinde, örneğin karbon bazlı bileşiklerin elmasa dönüşmesi gibi yoğun ısı ve basınç altında dönüşerek veya metalin oksidasyonu veya taşın ayrışması gibi ayrışarak, fotonlar sürekli olarak elektronlar tarafından emilir veya ışır. yüksek rezonant parçacık/dalga aktivitesine sahip kaleydoskoplarda. Öyleyse, Yogananda'nın öne sürdüğü gibi, disiplinli zihnin fotonların rezonansa girdiği optimum harmonik frekanslara uyum sağlaması ve böylece kadimlerin zamansız, mekansız cennetine girmesi gerçekten mümkünse, o zaman burada daha yüksek bir ölçeğe erişmeyi düşünüyoruz. veya uçak

Machine Translated by Google

aslında tüm maddenin temel bileşenlerinden biri olan elektronun tam kalbine kadar ulaşan bir varlıktır.

Birçok eski efsaneye göre, Mısırlılar ve onların Kızılderili benzerlerinin inşaat tekniklerinde, özellikle ağır blokların hareket ettirilmesinde yardımcı olarak "müzik" veya bir tür ses teknolojisi kullandıklarını zaten gördük. Andrew Collins'in sonik teknolojiyle ilgili araştırmalarını , 1930'larda Tibet'e giden ve çok sayıda özelleştirilmiş alet kullanan rahipler tarafından çalıştırılan taş blokların görünür şekilde yükseldiğini gören gezginlerin görgü tanıklarının anlatımlarını anlattığı Gods of Eden adlı kitabında kaydettik. Bir tanığa, gizemli Dr. Jarl'a göre, bu gösterilerde rahipler tarafından müzik veya ses enstrümanlarının kullanılmasına dramadaki sessiz "oyuncular", yani sıralar halinde duran yaklaşık iki yüz keşiş "eşlik ediyordu". Jarl'ın, olayın sonucunu etkilemek için bir tür koordineli psikokinetik güç uygulayarak prosedüre katkıda bulunmuş olabileceğini öne sürdüğü müzisyenlerin sekiz ila on kadar gerisinde.

Burada, Colin Wilson'ın "grup-akıl" durumu olarak adlandırdığı duruma çok benzer bir şeyden bahsediyoruz; bu kavram, Platon'un zamanından çok önce Yunan homonoia durumu kavramı biçiminde ifade edilmişti. Muhtemelen, bu nedenle, bu Tibet rahipleri tarafından kullanılan enstrümanlar öncelikle etkiliydi çünkü bunlar, zihinleri zaten Schwaller de Lubicz'in tanımladığı şeyle "uyumlu" olan aydınlanmış insanlar, psikolojik olarak uyumlu bireylerden oluşan yüksek eğitimli bir topluluk tarafından tasarlandı ve ardından etkinleştirildi. evrendeki enerjilerin tüm ritimleri ve uyumları."

Burada kastedilen "enerjilerin" en yüksek ve en tınlayanı elbette ışığın kendisidir. Belirttiğimiz gibi, ışık hızı mutlak bir fizik yasasıdır. Aynı zamanda, fizikçiler tarafından matematiksel olarak içinde zaman ve mekanın olmadığı bir varoluş küresi olarak tanımlanan, ışığın zamansız, yerel olmayan planının, beşinci boyutun anahtarıdır. Bu, Mısırlılar tarafından mitte Osiris Krallığı veya hem yukarıdaki yıldızlı dünyaya (yüksek ışık düzlemi) hem de aşağıdaki gizemli yeraltı dünyasına (yerel olmayan, kuantum alanı) atıfta bulunan Duat olarak tanımlandığına inandığım boyuttur. atomaltı parçacık). Ve tabii ki, bu alanların her ikisini de aynı anda algılama yeteneğine sahip olan Osiris, başlıca anıtı olan Büyük Piramit olan sekiz tanrının müzikal panteonunun başıydı.

Machine Translated by Google

öncelikle kendisi müzikal olarak yapılandırılmış bir fenomen olan ışık fenomeni ile ilişkilendirildi. Böylece, "yapıcı tanrılar", müzik ve ışık arasında bir dizi çok yakın bağlantıya sahibiz. Bu denkleme buna karşılık gelen yüksek bir bilinç düzeyi ekleyin (o zamanlar var olduğunu biliyoruz, çünkü "o" Hermetik Kodu tasarladı) ve herhangi bir etkinliğin optimizasyonu için gerekli tüm bileşenlere sahip olabiliriz. piramit veya basitçe bir tapınağın zeminini süpürmek. Tabii ki, tüm malzemeleri belirlemek bir şeydir, ancak bunların nasıl ve ne ölçüde birleştirileceğini anlamak tamamen başka bir şeydir.
Eskilerin sezgisel sağ beyin bilgi sistemi ile bizim kendi parçalanmış sol beyin yöntemimiz arasındaki gerçek farkı belirleyenin bu ayrım olduğundan şüpheleniliyor. ”

Bu nedenle, bugün herhangi birimiz toplu halde bir çayıra çıkıp Jarl tarafından tarif edilen egzersizi ayrıntılı olarak hayal kırıklığına uğratan sonuçlarla taklit etmeye çalışabiliriz, çünkü uzun disiplinli, ciddi dönemlerden elde edilen deneyimden yoksun olarak sadece taklit etmiş oluruz. Meditasyon, "dinlenme" ve akabinde zihin güçlerinin geliştirilmesinde sistematik egzersizleri içeren çalışma. Ağır taş blokları, büyük olasılıkla, her şeyin kalıcı olarak "kütle" olarak bilinen somut bir özelliğe sahip olduğu evrensel ve dokunulmaz bir yerçekimi alanına kilitlenmiş katı madde yığınları olarak kalacaktı. Ama o zaman biz eğitimli münzevi değiliz; ağırlıklı olarak laikiz, üzerimizde laik talepler var ve "piramit ritüelini" disiplinli bir şekilde gerçekleştirmek için yıllarımızı harcamaya ne zamanımız ne de eğilimimiz var. Belki, örneğin Yogananda veya Jarl'ın Tibetli sunucuları olsaydı, "şeyleri" tamamen farklı bir açıdan görebilirdik.

Eski Mısır'ın taş ustaları tarafından kullanılan olası üretim ve inşaat yöntemleri şu anda çok hararetli bir tartışma konusu. Genel olarak, herkes gerçekten şaşkın görünüyor.

Şu anda odak noktası, bu “ilkel” inşaat ekipleri tarafından kullanılan mühendislik teknikleriyle ilgili bir dizi tartışmalı öneridir; örneğin, Christopher Dunn'ın The Giza Power Plant adlı kitabında ana hatları çizilen sonik/ ultrasonik taş oymacılığı ve delme hakkındaki fikirleri. Dunn'ın fikirlerinin hem artılarını hem de eksilerini içeren en son veriler, bir süreliğine düzenli olarak çevrimiçi olarak yayınlandı, bu nedenle burada onlar üzerinde durmamıza gerek yok: uzak geçmişte işleme teknikleri sorununun çok uzak olduğunu söyl

Machine Translated by Google

çözüldü. Andrew Collins, eskilerin sonik teknolojisine ve megalitik blokların yükseltilmesi ve taşınmasında “ses platformlarının” olası kullanımına ilişkin araştırmalarıyla da tartışmaya katkıda bulunmuştur. Tibetlilerin taş kaldırma tekniklerinin Dr. Jarl tarafından tanımlanması, ayrıca, psikokinezinin prosedüre olası katılımını ima eder: homonoik tekniğin kullanımı.

Kaçınılmaz olarak, ortodoks bilim adamları bu tür kavramları doğrudan reddedeceklerdir. Genel fikir birliği, elbette, eski taş ustalarının ve inşaatçıların yalnızca "ilkel" yöntemler kullandıkları yönündedir. Muhtemelen bu, Baalbek Tapınağı'nın istinat duvarında birkaç dizi içeren dört devasa monolit için bile geçerlidir. Toplam kütlesinin üç bin ton olduğu tahmin edilen bu blokların kesildiğini, mükemmel bir şekilde şekillendirildiğini ve ardından birkaç yüz metre ötedeki bir taş ocağından Baalbek'e taşındığını hatırlayın. Bu dev taşların geçici olarak ağırlıksız hale gelecek şekilde rezonansa tabi tutulduğu bir senaryo hayal etmek bizim için zor olsa da, bu önerme, bu dev blokların taşındığını savunan geleneksel pozisyondan daha fantastik değil. bu mesafe ve ardından sadece halatlar, makaralar ve tahta kaldıraçl Gerçekten de, iki senaryodan birincisi daha olası görünüyor: en azından tasarıya uyuyor, oysa "ilkel" yanıt açıkça uymuyor. Ve tabii ki, sadece ıslık çalarak veya sesli enstrümanlar çalarak taş blokları havada yüzdürebilen "inşaatçı tanrılardan" söz eden "müzikal" mitlerimiz var. Anlamlı bir şekilde, "sihirli" ipler veya "büyülü" kaldıraçlar hakkında hiçbir efsane yoktur. Sadece müzik var - müzik ve bir "zihin birliği".

Bu mitlerin aslında bize söylediği şey, antik inşaatçı tanrıların bir şekilde zihin ile maddenin temel dünyası arasında güçlü bir psişik etkileşimi gerçekleştirmenin bir yolunu keşfettikleri. Ses, prosedürde önemli bir rol oynamış olabilir, ancak ışıkla bir tür birleşme yoluyla bilincin kendisi ana hareket ettirici olabilirdi.

Jahn ve Dunne'ın deneysel araştırmasının, çoğu insanın zayıf bir psikokinetik yeteneğe sahip olduğunu gösteren istatistiksel veriler ürettiğini belirtmiştik. Psikokinezinin mümkün olduğuna inanıyorlar çünkü bilincin kendisi, dalga moduyla, tüm dalgalar gibi, uzaktan etki üretebilen bir tür parçacık/dalga fenomeni.
Eski Yunanlılar ve Doğu'nun yogileri gibi onlar da bunları görmezler.

Machine Translated by Google

Psikokinetik etkiler, tek yönlü süreçler olarak değil, düşünür ve nesne arasındaki tamamlayıcı “rezonans” değiş tokuşları olarak görülür.

Çok da uzun olmayan bir süre önce, bu tür fikirlere mahkeme dışında gülünç bir ifadeyle gülüp geçilirdi, ancak günümüzün bilim adamlarının parçacık bilincinden, "zihne benzer" elektronlardan ve "telepatik" fotonlardan söz ettiğini duyunca, sanki her şey mümkünmüş gibi görünmeye başlıyor. . Dahası, zihnin bir şekilde beynin dışındaki kuantum sistemlerinin dalga paketlerini çökertmek için yeterli gücü üretebileceği önerisi, bu son gözlemler tarafından hiçbir şekilde reddedilmiyor. Aslında, ilişkili fotonlar arasındaki yerel olmayan "uzak mesafedeki eylem" göz önüne alındığında, makul bir şekilde şunu söyleyebiliriz: Eğer temel parçacıklar bunu yapabiliyorsa, o zaman insan beyninin kendisi, neredeyse doğaüstü bir şekilde iyi koordine edilmiş trilyonlarca trilyonlarca yüksek aktif dalga kütlesi. /particles, belki de bunu çok daha iyi yapabilir.

İlginç bir şekilde, bilim adamları şimdi tüm fiziksel fenomenleri izole edilmiş varlıklar olarak değil, tek ama çok daha geniş bir gerçeklik resminin ayrılmaz parçaları olarak anlamaya çalışıyorlar; bu, önemli ölçüde gözlemcinin zihnini de içeriyor. Bize söylenene göre parçacıklar, ancak bazı özellikleri "görüldüğünde", bir araştırmacı tarafından saptandığında -genellikle parçacığın yok edilmesi ve enkazın analizi yoluyla- bu şekilde ortaya çıkarlar.
Görünüşe göre bir gözlemcinin katılımı olmadan "parçacıklar" yok; Bohm'un dediği gibi, dalga benzeri bir belirsizlik durumunda "kıvrılmış" kalırlar.
Dolayısıyla, kuantum gerçekliğinin iki yönü -gözlemci ve gözlemlenen- artık aynı fenomenin ayrılmaz işlevleri olarak görülüyor. Açıktır ki, bu psikolojik unsurun bilimsel araştırmaya dahil edilmesi önemli bir gelişmedir çünkü bu, bilim insanlarını kendi bilinçlerinin doğasını sorgulamaya yöneltmektedir. Muhtemelen, bu nedenle, gelecek nesil fizikçiler eninde sonunda kendi başlarına "yogiler" olacaklar ve uzun süredir formüle etmeye çalıştıkları temel yasaları kendileri için deneyimleyebilecekler. Elbette, bilimsel düşünce ile metafizik arasındaki ayrım çizgisinin giderek silikleştiği mevcut eğilimlerin bir devamı varsa, bu alanı izlemekle iyi ederiz.

Mısır ve Amerika'daki eski binaların inşasında bir tür psişik unsurun rol oynadığı sorusuna daha sonra geri döneceğiz. Ancak özellikle Giza nekropolü söz konusu olduğunda, bir başka önemli soru da elbette neden? Bu ilk duvar ustaları, modern standartlara göre bile inanılmaz derecede geniş bir ölçekte inşa etme zahmetine neden girdiler?

Machine Translated by Google

Bana öyle geliyor ki cevap, ışık, müzik ve bilinç hakkındaki fikirlerinin özünü dış dünyaya aktarma görevine kendilerini tamamen ve özverili bir şekilde adadıkları ve bunun en etkili ve kalıcı yolun açık bir şekilde farkına vardıklarıdır. bunu yapmak için tüm bu verileri çabuk bozulan parşömene değil, taşa "yazmak" gerekiyordu. Takipçileri Giza bölgesini tasarlayıp inşa eden Hermetik Şifre'nin mucidi olan Thoth'un kendisi, antik çağlarda "tanrıların katibi" olarak biliniyordu, aynı derecede bir yazardı. Kalem kılıçtan ne kadar keskindir sözünü hepimiz duymuşuzdur. Bu atasözü hiçbir yerde, "katiplerin" pnömatik matkap büyüklüğünde tüy kalemler kullandığı ve dönümlerce ana kayaya devasa, üç boyutlu "harfler" yazdığı Giza'dan daha uygulanabilir değildir.

Bu masonik yazıcıların muhteşem mimarisi bugün bize hayret verici geliyor. Ancak bu büyük inşa kültürünün eski ve yıpranmış fiziksel kalıntıları, bu olağanüstü bireyler tarafından inşa edilen büyük yapıların gerçekten sadece küçük bir parçasıdır.

Bu nedenle, Dünya üzerinde şimdiye kadar yaratılmış en etkileyici ışık anıtı olan Büyük Piramit, ne kadar masif ve heybetli olursa olsun, gerçekten de üzerine sonsuz derecede daha geniş, metafiziksel başka bir yapının, bir tür yaratımın inşa edildiği bir temel taşından başka bir şey değildir. belirsiz boyutlar bugüne kadar sürekli dışa ve yukarı doğru genişlemektedir. Burada, elbette, Büyük Piramit'in tasarlandığı zamanda bugünkü gelişim aşamasına başlayan ve o zamandan beri içinde somutlaşan her şeyi kucaklayan hermetik ilkeler tarafından bilinçaltında yönlendirilen insan bilincinin devam eden evriminden bahsediyorum.

Bu nedenle Hermetik Kod, evrimsel bir koddur. DNA ve genetik kodun daha büyük organik yapıların yaratılmasında nasıl işlediğini tam olarak anlatıyor ve son beş bin yıldır, özellikle insan bilincinin daha yüksek yapılara sürekli evrimini kolaylaştırmak için tasarlanmış hareketler olan Dünya üzerindeki her büyük dinin temeli olmuştur. varlığın “terazisi”. Bu kodu oluşturanların bilgisi hakkında tahmin edebileceğimiz diğer her şey, bu temel kavrama göre ikincildir. Mısırlılar parlak mimarlar, usta zanaatkarlar, jeodezik ve devinimin ayrıntılarına sahip son derece başarılı astronomlardı, ama her şeyden önce evrimciler, doğanın yaratıcı süreçlerinde var olan uyum ve ritimleri tam olarak anlayan ve tüm dünyayı yöneten insanlardı. hayatlarını onlara göre

Machine Translated by Google

Dolayısıyla simyacının sanatı olan "Mısır yolu", doğanın evrimsel güçlerini tamamen tamamlayan organik bir gelişim ve ruhsal büyüme sistemi olan "yaratıcı evrim" yoluydu. Modern evrimcilerin bazı fikirlerini incelediğimiz sonraki bölümde, bu olağanüstü sistemin eski Mısırlılar için olduğu kadar bugün bizim için de anlamlı olduğunu göreceğiz.

Machine Translated by Google

6
Canlı müzik

İçinde Fizikselin modern bilimsel tanımının nasıl olduğunu gördük. Gerçeklik, pek çok yönden, çoktan geçmiş düşünürlerin seslerini yankılayarak, her şeyin, hatta bir kaya parçası gibi hareketsiz görünen bir şeyin bile, tarif edilemez bir şekilde canlı olduğu fikrini kapsar. David Bohm bu son görüşü, maddenin en önemli bileşeni olan elektronu akıl benzeri bir varlık olarak tanımlayarak özetledi. Plazma ve metallerdeki elektronların "koreografili" hareketleri, her şeyin birbirine bağlı göründüğü ve potansiyel olarak diğer her şeyin varlığından "farkında" olduğu daha büyük kuantum alanında örtük gizli düzenlerin olduğunu ortaya koyuyor.
Bu nedenle, birçok modern fizikçinin görüşüne göre, bu evrendeki hiçbir şey gerçekten ölü değildir: her şey yankılanır, iletişim kurar, yayılır ve soğurur. Ve gördüğümüz gibi, hepsinde net bir müzikal model var.

Şimdi, normalde anladığımız anlamda organik ve canlı varlıkları düşündüğümüzde, bir kez daha onların temel yapılarında apaçık müzikal simetriler olduğunu görüyoruz.
Spesifik olarak, bu kitabın Giriş bölümünde açıkladığım gibi, biyomoleküler dünya, "canlı" müziğin, genetik armonilerin ve iç içe geçmiş organik ölçeklerin sonsuz bir şekilde ortaya çıkan bir senfonisidir. Özünde bir müzik sistemi olan Hermetik Kodun, genetik kodun nasıl çalıştığını ayrıntılı olarak açıkladığını unutmayın.

İlk kez 1994'te kamuoyuna duyurulmasına rağmen, bu tamamen dikkate değer gerçeğin henüz bilimsel kuruluş tarafından kabul edilmemiş olması ilginçtir.1 Ancak bu, bilim adamlarından dikkate almalarını istediğimiz herhangi bir eski "gerçek" değildir. Bu, kaçınılmaz ve belki de nahoş bir sonucu beraberinde getiren, her yeri kaplayan, temel bir gerçektir: modern biyologlar tarafından tarif edilen organik dünyanın en son resmi, tıpkı fizikçinin maddenin temel yapısını tanımlaması gibi, dır-dir

Machine Translated by Google

temelde orijinal hermetikçiler tarafından ortaya çıkarılan orijinal kanonun sadece bir kapak versiyonu. Aslında burada söylediğimiz şey, kayıtlı tarihin şafağında Dünya'nın daha ılıman bölgelerini dolduran tarihçinin gizemli "avcı-toplayıcıları"nın, görünüşe göre yaşamın yaratıcı süreçleriyle bugün yaşayan herhangi bir bilim adamından daha fazla uyum içinde olduklarıdır. Bunun kanıtımız var. Elimizde, binlerce yıldır dolaşımda olan bir fikri somutlaştıran basit bir formülle tanımlanan yaşamın kodu olan Hermetik Şifremiz var, aslında hepimiz için o kadar derinden alakalı olan ve asla silinip gitmeyecek bir fikir.

Yukarıdaki sapkınlığı destekleyecek daha fazla kanıt bulmak için, şimdi zamanda başka bir "müzikal" yolculuk yapmalıyız. Gitmek üzere olduğunuz gerçekten çok uzun bir yol, çünkü çok eskilere, Yunanlılar ve Mısırlıların zamanlarının ötesine, Neandertal ırkının müziğine ve daha da ileriye, dinozorların zamanının bile ötesine gideceğiz. - aslında, sıfır noktasına, ilk evrimsel "notaya", Dünya'daki ilk ilk yaşam kıvılcımına. Göreceğimiz gibi, Hermetik Kod pratikte en başından beri apaçık ortadadır.

Kökenlerimizle ilgili şu anki en yaygın kabul gören açıklama, elbette, sizin, benim ve bize bahşedilen bilincin, tamamen kör, tesadüfi fiziksel ve biyokimyasal olayların bir sonucu olarak burada, Dünya'da evrimleştiğimizi iddia eden Darwinci evrim teorisidir. süreçler. Bu temel kavram, yaşamın rastgele evrimsel gelişimi, son birkaç yılda neredeyse bilimsel bir dogma haline geldi. Bununla birlikte, evrim üzerine eski ve modern fikirleri karşılaştırdığımızda, ikincisinin selefinin soluk bir taklidi olduğunu görürüz. Elbette bu, Darwinizm'in geçerli bir evrim teorisi olmadığı anlamına gelmez, sadece yeterince ileri gitmediği anlamına gelir. Öyleyse, bu büyük teorinin, Eski Mısır Krallığı rahipleri tarafından tarif edilen orijinalinden hangi açılardan geri kaldığını görelim. Uzmanlardan başlayabiliriz.

Evrim teorisi üzerine birkaç etkili kitabın yazarı olan Profesör Richard Dawkins, yakın zamanda çıkan River Out of Eden adlı kitabında, yaşam olgusunun tamamını Darwinci ilkeler açısından açıklamaya çalışır. Bu, tamamen desteklediği ve "dünyanın en akılda kalıcı köken mitlerini bile geride bırakan güçlü bir zarafet, şiirsel bir güzellik" sergilediğini söyleyen bir teoridir . açık bir şekilde mevcut evrim teorisinin dünyanın önde gelen savunucularından biri

Machine Translated by Google

Yaradılışımızın modern bilimsel yorumunun, eskilerin insanlığın kökenlerine ilişkin açıklamalarından her yönden üstün olduğuna inanıyor. Öyleyse görelim.

Dawkins'in bu gezegende yaşamın nasıl evrimleştiğine dair net açıklaması, doğal seçilim teorisi lehine etkileyici bir argüman oluşturuyor. Bu görüşe göre, tüm canlılar dolaylı olarak, DNA replikasyonundaki rastgele kopyalama hatalarıyla milyarlarca yıl içinde evrim geçirip yeni türlere ayrılan tek, ilkel bir ata türden türemiştir.

Tek genlerdeki bu mutasyonların birçoğunun konakçı organizmanın işlevleri üzerinde zararlı etkileri olmuş ve gerçekte onun dünyada hayatta kalma şansını azaltmış olacaktır. Bununla birlikte, çok nadiren, bir gen kopyalama hatası, organizmanın işleyişinde, bir şekilde performansını iyileştiren ve böylece hem hayatta kalma şansını hem de eşit derecede başarılı nesiller üretme yeteneğini artıran, yaşamda faydalı olan bir değişikliğe neden oldu.

Dawkins'in, gen mutasyonunun ve doğal seçilimin görünüşte rastlantısal, tanrısal olmayan doğasına karşı Yaratılışçıların argümanları için çok az zamanı olduğu açık. Adil olmak gerekirse, Yaratılışçılık (modern teologların yorumladığı şekliyle) bir teori değildir; bu, savunucularının gelişigüzel bir şekilde oldukça dayanıksız, bilgisiz bir Darwinizm eleştirisi dosyası uydurduğu ve bunların hiçbiri fikirlerine ikna edici kanıt sağlamayan kör bir inançtır.

Burada bir paradoks var. Yaratılışçılar bilimsel teoride dırdır etmekle meşgulken, baştan beri eksiksiz evrim resmine sahip olmuşlardır. Tüm hikaye, göreceğimiz gibi, kutsal kitaplarında var. Ve bu açıklama, yalnızca çok daha geniş ve kapsamlı bir evrim teorisinin parçası olsa da, yeni keşfedilen biyomoleküler dünyanın ayrıntılı bir tanımını içerir.

Yaratılışçıların en yaygın eleştirisi, Darwinist teorinin temel sorunlarından biri olan, örneğin insan gözü gibi karmaşık bir organın nasıl oluştuğunu açıklamakta yaşadığı güçlükle ilgilidir. Örneğin, böylesine karmaşık bir organın ara, gelişimsel biçimleri neye benziyordu? Bu daha önceki, ilkel hücre dokusu yığınları, ev sahibi organizmaya bırakın "görmeyi", ışık ve karanlık arasındaki farkı bile tanıma yeteneğini gerçekten bahşeden bir duruma evrimleşmeden önce ne tür yararlı evrimsel işlevleri kolaylaştırdı?

Darwin'in kendisi, tüm yapısal karmaşıklığına rağmen gözün yalnızca rastgele varyasyon ve seçilim yoluyla evrimleştiğini asla hayal edemeyeceğini söyledi. Dawkins aynı fikirde değil. Aslında buna cevap vermek oldukça zor

Machine Translated by Google

soru, bizi temin ediyor ki, "bir salak." Yarım gözün hiç gözden yüzde 100 daha iyi olduğunu, gözün yüzde 49'undan yüzde 1 daha iyi olduğunu, yüzde 51'den yüzde 1 daha kötü olduğunu öne sürüyor ve bu böyle devam ederek kademeli, vur-ve -kaçırılan gelişim süreci.

Şimdi bu ilk başta oldukça makul bir çıkarım çizgisi gibi görünebilir.
Peki ya bir gözün yüzde 1'lik bir kısmı? Yüzde bir, yüzde 2, hatta yüzde 3, gören, hatta yarım kalmış bir organdan o kadar uzak olacaktır ki, bu ilk kaba mutasyonların evrimleşen türlere ne tür hayatta kalma avantajları sağlayacağını tasavvur etmek zordur. Örneğin, bir gözün yüzde 2'si, bir canlıya, doğal yırtıcılarından birinin kısa bir mesafeden saldırmak üzere olduğuna dair en ufak bir ipucu verebilir mi?

Yalnızca Darwinci teoriyle açıklanması zor olan başka karmaşık evrimsel gelişmeler de vardır; örneğin yüzgeçlerin ve kanatların evrimi. Yüzgeçlerin ellere, kolların ise kanatlara evrildiği anlatılır. Ancak, gelişimin aradaki aşamalarında bu farklı işlevsel yapılar ne işe yaradı? Önerilen geçiş aşamalarından geçen bir türün, ne kol ne de kanat olan, her ikisinden de biraz olan bir uzantıya sahip olması diğerlerine göre ne gibi avantajlara sahip olabilir? Parça parça fosil kayıtlarında bu tür tuhaf canlıların varlığına dair izler bulunursa, belki soruna biraz ışık tutulabilir. Bugüne kadar hiçbiri tanımlanmadı ve yalnızca nedeni hakkında spekülasyon yapılabilir. Harvard paleontologu Stephen Jay Gould, bu tür geçişlerin süreksiz, hızlı değişimler olabileceğini, bir şekilde ortak gelişim yollarını aşmayı başaran ve böylece tüm organizmanın yapısını çok daha radikal bir şekilde etkileyen tek önemli genler tarafından başlatılmış olabileceğini öne sürdü.

Fosil kayıtlarında tanımlanan "ara"ya uzaktan benzeyen tek canlı, sürüngen kafatasına ve kuşa benzer kanatlara sahip kuzgun büyüklüğünde bir yaratık olan arkeopterikstir. Bununla birlikte, kanatlarının tam olarak oluşmuş olması, birçok biyologun arkeopteriks'i gerçek bir ara kuş olarak değil, tamamen gelişmiş bir kuş olarak sınıflandırmasına sevk etmiştir.
Gerçekten de, yarı biçimli kanatların kafa karıştırıcı bir tamamlayıcısına sahip herhangi bir gerçek ara ürünün nasıl hayatta kalabileceğini hayal etmek zor. Tehlikeden kaçmaya mı yoksa zıplamaya mı çalışmalı? Neredeyse komik olan bu kararsızlık anında, muhtemelen açgözlü bir etobur tarafından aceleyle gönderilirdi. Bu, hiçbir yarı-

Machine Translated by Google

Fosil kayıtlarında şimdiye kadar oluşturulmuş kanatlar tespit edilmiştir. Muhtemelen bu tür talihsiz yaratıklar, acımasız, lex talionis bir dünyada yeterince uzun süre hayatta kalarak yeterince büyük sayılarda yavru üretecek kadar umutsuzca yetersiz donanıma sahip olacaklardı .

Bir an için göz meselesine dönecek olursak, eğer bütün hikaye Darwin'in teorisi değilse, böylesine kompleks bir organın oluşumunda başka faktörlerin de olması mümkün mü? Yani, evrim sürecinde yer alan ve gözün şaşırtıcı derecede karmaşık gelişiminden bir dereceye kadar sorumlu olabilecek başka aracılar olabilir mi?

Burada göz önünde bulundurulmaya değer olabilecek en az bir aracı olduğunu öne sürüyorum; bu, başka hiçbir şeye benzemeyen, doğası gereği göze bağlı bir olgudur. Ayrıca, her şeye kadirdir ve her yerde mevcuttur ve ilk gerçek "Yaratılışçıların" inanç sistemlerinde benzersiz bir şekilde önemli bir konuma sahiptir. Bu, elbette ışıktır, Kutsal Ruh, tüm görsel duyumların aracısı olan "Gökkuşağı Antlaşması"dır. Açıkçası, en başta ışık olmasaydı, onu algılamak için yapılmış bir organ asla evrimleşemezdi. Okyanusların en derinlerinde, kendilerine ışığın ulaşmadığı derinliklerde yaşayan ilkel deniz canlılarının normal foton alıcılarından yoksun olduklarını biliyoruz. Dolayısıyla, yeterli ışığın varlığı, onu özümseyebilecek organların gelişimini teşvik etmek için yeterlidir. Işığın kendisinin, nesneleri görünür kılan aracı olmasının yanı sıra, eski Mısırlıların bildiği gibi, müzikal bir fenomen olduğunu da unutmayın. Yedi temel frekansı (tayf) ve üç farklı "birincil" frekansı ile, elbette tüm organik süreçlerin evrimsel gelişimini tanımlayan Hermetik Kodun "üçlü oktav"ının mükemmel bir elektromanyetik modelidir. , gözün gelişim süreci.

Dawkins'in kitabının başlığındaki “nehir”, DNA biçiminde zaman içinde akan, yolu üzerinde dallanıp budaklanan ve bu süreçte yeni türler meydana getiren dijital bilgi akışını ifade eder. Bir tür, yavru türden mutasyona uğradığında, genler ırmağı ikiye ayrılır ve eğer iki kol, belki de coğrafi değişkenlerin dışsal etkisiyle yeterince uzun bir süre birbirinden ayrılırsa, o zaman iki tür oldukça farklı ve farklı özellikler geliştirir. Görünüşe göre bir aşamada, bu dallardan birinde Mitokondriyal Havva doğdu. Bu, tüm modern insanların en yakın ortak atasına verilen isimdir.

Machine Translated by Google

muhtemelen 100.000 ila 250.000 yıl önce Afrika'da yaşamış Homo sapien sapiens türü.3

Bu "Cennet melezi"nin adı , tüm hücrelerimizde binlercesi bulunan hayati, enerji üreten "parçacıklar" olan mitokondri teriminden türetilmiştir . Enerjiyi gıda moleküllerinden dönüştürmeye ve ardından gerektiğinde dağıtım için depolamaya yardımcı olurlar. Mitokondri ile ilgili önemli nokta, kendi DNA'larına sahip olmalarıdır. Her yeni nesilde bir eşey hücresi yapıldığında neredeyse tamamen karışmış hale gelen hücrenin çekirdeğinde yer alan ana DNA'nın aksine, mitokondriyal DNA yalnızca dişi soyundan nispeten değişmeden aktarılır. Bu nedenle, onu türler içindeki ortak ataları tarihlendirmek için kullanabilen uzun vadeli soybilimciler için çok yararlı bir araçtır. Mitokondriyal Havva bu şekilde tanımlanmış ve tarihlendirilmiştir.

Dawkins özellikle Mitokondriyal Havva'ya düşkündür ve onu bilimsel bir hipotez olarak Cennetin Arifesi ile karşılaştırır. Kendi "bilimsel gerçeğinin" orijinal efsaneden daha fazla ilgi çekici olduğuna ve alıntı yapacağım, "şiirsel olarak daha dokunaklı" olduğuna inanıyor.4

Muhtemelen, bunu yazdığı sırada Dawkins, Hermetik Kodun varlığından, genetik kodla her yönden özdeş olduğu gerçeğinden ve ayrıca tüm büyük yaratılış mitlerinin aslında onun varyasyonları olduğu gerçeğinden habersizdi. aynı, orijinal tema. Gördüğümüz gibi bu, basit bir şekilde ilkel hurafe ve folklorun sahte ürünü değil, sembolik olarak en açık terimlerle sunulan gerçek bir bilimsel teoridir: basitçe, tüm yaratıcı süreçlerin iki temel güç tarafından tanımlanan güçlerin ürünü olduğunu belirtir. pi konvansiyonunda somutlaşan doğa kanunları, üç kanunu ve oktav kanunu. Açıktır ki, Cennet Arifesi'nin orijinal öyküsü ancak bu bağlamda -yani hermetik bakış açısıyla- gerçekten anlaşılabilir. Aslında, The Infinite Harmony'de açıkladığım gibi , dünyanın yaratılışından Aden'in öyküsüne, Nuh, Yeşu, Musa, Davut ve Süleyman'ın büyülü yaşamlarına kadar İbranice Kutsal Yazıların çoğu sayısız sembolik müzikal içerir. Hermetik Kod'a, aşkın evrim teorisine göndermeler. Ve unutmayın, Yaratılış efsanesi sadece bir örnek, Orta Doğu'dan eski bir "masal". Elbette çok daha fazlası var -Çince, Vedik, Zerdüşt, Hristiyan ve benzeri- ve tamamen aynı hikayeyi anlatarak yaratılışın doğal süreçlerinin gerçekten doğru bir tanımını sağlıyorlar.

I Ching'i ve genel formatının I Ching'e ne kadar mükemmel bir şekilde karşılık geldiğini düşünün.

Machine Translated by Google

DNA tarafından kullanılan bu olağanüstü biyokimyasal kodun yapısı ve simetrisi. O halde, bu özdeş simetrilerin ortaya çıkışının her ikisinin de yalnızca "tesadüfi mutasyonların" ürünü olduğuna mı inanacağız? Gerçekten sanmıyorum. Bu simetrilerden biri -genetik kod- tesadüfen ortaya çıkmış olabilir, gerçi fiziksel evrenin kendisinin de aynı müzikal simetrilere göre yapılandığı düşünülürse, kişisel olarak bundan şüpheliyim. Ama sonra, tamı tamına aynı simetrilerin daha yüksek bir evrim ölçeğinde, yani insanın zihninde bir kez daha tekrarlandığını gördüğümüzde, eski mit yaratıcısı değil, Dawkins gibi insanlar olabilirmiş gibi görünmeye başlar. farkında olmadan masal anlatıyor.

Hem “yukarı” hem de “aşağı” ölçeklerinde özdeş simetrilerin bu tekrarı önemlidir, çünkü tüm yaşamda altta yatan bir birlik ve amaç duygusu olduğunu öne sürer. Bu amaç, oldukça açık bir şekilde, tıpkı DNA'nın son dört milyar yılda yaptığı gibi, evrim geçirmek ve bunu müzikal olarak, aşkın bir şekilde yapmaktır. Görüyorsunuz, DNA simetrisi sadece kanımızda ve kemiklerimizde “yankılanmakla” kalmıyor, aynı simetri zihnimizde de aktif, onları canlandırıyor, canlandırıyor, onları yukarı doğru çekiyor. Muhtemelen bu yüzden şimdi burada oturuyorum, bu simetri hakkında yazıyorum çünkü, derinlerde, içimde bir yerlerde, DNA bana söylüyor

ile.

Bu bizi şimdi önemli bir soruya götürüyor: DNA'ya nasıl davranması gerektiğini kim ya da ne söyledi? Dawkins'in cevabı kesindir: hiç kimse, hiçbir şey; jeolojik zamanda, sonsuz kozmik ve jeofiziksel felaketler, buzul çağları veya her neyse, körü körüne tökezleyerek yolunu tamamen tesadüfen buldu.

DNA'nın Dünya'daki evriminin çoğunun düzensiz ve bazen çok şansa bağlı olduğu, doğanın birçok deneyinin (dinozorlar gibi) büyük ölçüde ters gittiği doğrudur. Ancak unutmayın, tüm bu görünüşteki rastlantısal, seçici evrimin altında, daha önce gördüğümüz gibi, aslında doğanın iki temel yasası tarafından tanımlanan güçler tarafından kontrol edilen bir simetri olan DNA ve genetik kodun simetrisi vardır. Yani bu hiçbir şekilde sadece şansın ürünü değildir. DNA'nın kendine özgü biçimi ve evrim yöntemi, bu doğal güçlerin kaçınılmaz bir sonucudur: DNA, doğanın kendisi tarafından önceden takdir edilmiştir.

Bana öyle geliyor ki, Dawkins'in konumuyla ilgili temel sorun, içinde çok az müzik olması veya hiç müzik olmaması, biyomoleküler dünyanın bariz hermetik simetrisine hiçbir izin verilmemesidir. Eski ve yeni fikirlerin gerçekten ayrıldığı yer burasıdır, çünkü Hermetik Kodun yaratıcıları olan mit yaratıcıları

Machine Translated by Google

pi ve "üçlü oktav", bu müzik ve onu yöneten yasalar ve güçler hakkında her şeyi biliyordu.

Gördüğümüz gibi, Hermetik Kod matematiksel bir araçtan çok daha fazlasıdır. Tüm evrimsel veya yaratıcı gelişim için evrensel bir plandır ve kendine özgü iç simetrisi, tüm yaşam formlarının biyomoleküler ve fiziksel yapılarında bulunur. Bunu sadece altmış dört kelimelik/yirmi iki notalık amino asit “rezonans ölçeğinde” değil, aynı zamanda, örneğin duyu, duygu ve düşünceden sorumlu üç sinir kompleksi olan insanoğlunun genel fizyolojisinde de görüyoruz. algı ve bunların sekiz takım endokrin transformatörleri, dış uyaranlara tepki vermek için gerekli tüm ilaçları ve hormonları kan dolaşımına salgılamaktan sorumlu bezler. Böylece, tüm insanlar ve aslında tüm canlılar, hermetik olarak oluşur; bunların hepsi, "optimum rezonans" durumuna ulaşmak için içsel potansiyele sahip, göreceli ölçeklerinde evrimsel "üçlü oktav" dır.

Canlı hücre kendini sürdürmek ve gelişmek için bu hermetik simetrileri kullanır. Nihayetinde gerekli "optimum rezonans" koşulunu elde eder ve böylece kendini kopyalamak için doğaüstü bir güç kazanır.
Sistematik bir üstel büyüme modelleri dizisi aracılığıyla, daha sonra kendisi için yepyeni bir dünya, devasa, karmaşık, bilinçli bir organizma yaratmak için diğer hücrelerle birleşir. Böyle bir organizma, hücre için daha yüksek bir boyut, daha yüksek bir "varlık ölçeği" oluşturur.

Özü artık aşina olduğumuz "Yukarıdaki aşağıdaki gibidir" sözünde saklı olan aşkın evrim teorisi, insanın varoluş düzeyinde, bireylerin canlı hücreyi taklit etmesinin ve benzerini elde etmesinin mümkün olduğunu öne sürer. "optimum rezonans" durumu. Geleneksel olarak, bu eşsiz varlık durumu, en yaygın olarak, denenmiş ve test edilmiş belirli "dini" davranış kurallarına uyularak elde edilmiştir - bu tür uygulamaların sonunda bireye özel güçler bahşettiği fikridir: bir şekilde "kendini kopyalamak", yaratmak. varoluşun sonsuz derecede daha yüksek ölçeğine, nihayetinde cennet olarak bilinen ölçeğe nüfuz etmek için yepyeni dünyalar.

Dolayısıyla , tüm yaşamın evrimi için mavikopya olan pi'nin kendisi, aynı zamanda bilincin evrimi için de mavikopyadır. Optimum metafizik frekansın tam bir bilimsel tanımını, insanlığın ulaşabileceği "kusursuz" bir psikolojik dalga boyunu temsil eder.

Machine Translated by Google

"çıplak maymun"un ağırbaşlı evrim tarzından nihayetinde kurtulun.

Böylece Hermetik Kod, hepimizin üzerinde inşa edildiği temel organik matrisi tanımlar. Kendimiz hakkında ne düşünürsek düşünelim, temelde duyularımızı, duygularımızı ve algılarımızı içeren üçlü rezonans oktavları olan yürüyen "üçlemeler"iz. Ve aşkın evrim teorisinin yaratıcılarına göre, bu hayati fonksiyonları kontrol eden üç sinir kompleksi, hepsinin "optimum potansiyelde yankılandığı" bir noktaya kadar sistematik olarak geliştirilebilir ve böylece daha yüksek bir ölçeğe aşma gücü elde edebilir. varoluş. Açıkça böyle bir varlık durumu, şu anki evrimsel durumumuzdan çok uzaktır. Gurdjieff ve Schwaller'ın her ikisinin de söylediği gibi, atalarımız hattın bir yerinde komployu kaybettiler ve ilkel bir Darwinci moda geri döndüler. Eski zamanların mit yaratıcılarının ve metafizikçilerinin bu gerilemeyi önceden gördüklerine ve Hermetik Kodu insanlığın kolektif bilincinin daha geniş alanına yansıtmak için bu kadar uzun yol kat etmelerinin nedeninin bu olduğuna inanıyorum. Bu kutsal kavramın bilinçaltının toprağındaki bir tohum gibi uykuda kalacağını, ama er ya da geç bu tohumun filizleneceğini, kök salacağını, büyüyeceğini ve sonunda çiçek açıp meyve vereceğini biliyorlardı. Bu açıklamanın bir metafor olarak alınması amaçlanmamıştır. Ana hatları çizilen süreç, daha sonra göreceğimiz gibi, baştan sona organiktir. Ve böylece bugün, kavrayış seviyemiz adeta gerekli "seviyeye" ulaştığına göre, dünya çapında bir "Mısır rönesansına", büyük Tanrı'nın bilincinde ve takdirinde yeni bir çiçek açması diyebileceğimiz bir şeye tanık oluyoruz. antik çağların metafizikçilerinin bilgeliği ve dikkate değer yetenekleri. Buna göre, Hermetik Kodun kendisi bir kez daha yüzeye çıktı ve simetrileri, yalnızca tüm büyük kutsal metinlerde ve tüm dünyadaki eski piramitlerin boyutlarında değil, aynı zamanda kanımızda, fiziğin beyaz ışınında ve tüm fiziksel evrenin temel yapısında. Gerçekte, artık görecek gözlerimiz olduğuna göre, bu simetrilerin her yerde olduğunu görüyoruz.

Bilincin büyümesi ve gelişmesinin organik bir süreç olduğuna inandığımı yukarıda belirtmiştim. Mantıksal olarak öyle olmak zorundadır, çünkü Hermetik Kod ve genetik kod temelde bir ve aynı sistemdir. Ve aslında, bu organik korelasyon,

Machine Translated by Google

Antik Yunan'da hermetik teorinin ana savunucusu olan Pisagor'un fikirleri.

Pisagorcular hiçbir yazılı kayıt bırakmadılar. Yazarlığı genellikle kurucularına atfedilen “Altın Ayetler” sahih olabilir, ancak bunlar yetersiz ve parçalıdır ve bu tür hermetik veriler içermezler. Bununla birlikte, Pisagorcuların gelecek nesillere bıraktıkları, kapsamlı bir ezoterik semboller dizisiydi: sayısal, geometrik ve tabii ki müzikal. Sembolizm dili, onların fikirlerini kaydetme ve iletme yollarıydı ve bu sembollerin en "kutsal"ını incelediğimizde, genellikle bunların bir dizi farklı ama birbiriyle ilişkili yönü olduğunu görürüz. Elbette pi en önemli örnektir: Matematiksel, geometrik, müzikal, mistik ve hatta bilimsel gerçekleri düzgün bir şekilde tek, bozulmaz bir işarete sıkıştırarak aktarır. Pisagor'un büyük önem verdiği bir başka önemli sembol de kutsal "Tetrad" idi. Bu durum, yere on tane çakıl taşını şu şekilde koymakla ifade edilmiştir:

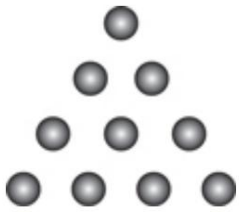

Pi gibi , bu da özünde bir müzik sembolü, Hermetik Kodun başka bir sembolik ifadesidir ve Pisagor okullarında tanrıların modeli olarak anılır. Doğanın kaynağı olarak da tanımlanan Tetrad, üzerinde tanrıların bir "modeli" olan mükemmel bireyin yaratılacağı temel matris olarak görülüyordu.

On çakıl taşının konfigürasyonuna baktığımızda, 4–3–2–1 formatında dizildiklerini ve hepsinin aşağıdan yukarıya doğru gelişen bir evrimsel süreci tasvir ettiğini görürüz. Öyle ki, bu ayırt edici gelişim modeli, yaşamın yapı taşları olan amino asitlerin sentezindeki dört farklı aşamayı mükemmel bir şekilde tanımlar.

Buradaki okuyuculara, DNA molekülünün genetik kodun dört kimyasal bileşeni veya "bazı" ile çalıştığını hatırlatmak yardımcı olacaktır. Bunlar, her biri üç baz içeren ve daha sonra amino asitlerin üretimi için şablon görevi gören RNA üçlü kodonları olarak bilinen küçük moleküller oluşturmak için kullanılır. Amino asitler daha sonra sırayla çok daha karmaşık protein zincirleri halinde birleştirilir.

Machine Translated by Google

Hermetik Kod, bildiğimiz gibi, öncelikle, her şeyin üçlüler içinde üçlülerden oluştuğunu savunan üçlü yaratılış yasasının bir ifadesidir. Bu, pi içinde somutlaşan üç ayrı oktavın kendi içlerinde üçlü oktav olduğu, toplamda dokuz oktav veya altmış dört "nota" oluşturduğu anlamına gelir - tam olarak RNA kodon kombinasyonlarının sayısı.

Diyagram şeklinde gösterildiğinde pi formülünün müzikal yapısına bakın :

Görüldüğü gibi Hermetik Şifre, tıpkı DNA ve genetik şifre gibi, dört temel "temel nota" üzerine inşa edilmiştir. Bunlar, dört çakıldan oluştuğunu belirttiğimiz Tetrad'ın taban çizgisinde temsil edilmektedir. Şimdi amino asit sentezindeki ardışık aşamaları takip edersek, Tetrad'ın bu süreci tam olarak anlattığını görürüz. Böylece, DNA herhangi bir zamanda dört azotlu bazdan üçünü (RNA üçlü kodonları) daha yüksek, daha karmaşık bir varoluş ölçeğinde bir biyokimyasal birimin iki farklı özelliğini (amino asitler hem asidik hem de alkalidir) üretmek üzere programlar. yani, amino asit/protein gelişim ölçeğindeki yirmi iki evrimsel sinyalden biri.

Tetrad'ın Pisagor döneminden 1500 yıldan daha uzun bir süre sonra yazılmış, özellikle ayrıntılı bir açıklaması vardır ve bu özellikle ilginçtir, çünkü bu hermetik inisiyelerin hayatın yaratılmasının hayati süreciyle ne kadar mükemmel uyum içinde olduklarını daha da inandırıcı bir şekilde göstermektedir. bu şekilde tasavvur edilen şeyin ikili doğasını anlayacak kadar. The Infinite Harmony'de bazı ayrıntılarıyla ele alınan söz konusu metin, Muhammed'in cennete yaptığı meşhur gece yolculuğunu anlatan, onuncu yüzyılda Mısır'da yapılmış bir Kuran tefsiri olan Tefsir al-Jalalayn'dır. Dört ayaklı bir bineğe binmesiyle başlar, namazda üç kez secde ettiğini görür, ardından melek Cebrail tarafından kendisine biri şarap ve biri süt olmak üzere iki bardak ikram edilir ve son olarak hikmetli bir seçim yaptıktan sonra "yedi göğün" ilkine zaferle eşlik edilen süt.

Peygamber'in ruhsal uyanışına ilişkin bu yorumun, hermetik bir süreci, Muhammed'in organik "çiçek açmasını" tarif ettiği açıktır.

Machine Translated by Google

bilinç. Bu, daha önce de belirttiğimiz gibi, Watson ve Crick'in ünlü çifte sarmalının zaman içinde nasıl geliştiğini mutlak bir kesinlikle tasvir eden Tetrad'ın evrimsel gelişim modelinin açık bir tanımıdır. Şarap ve sütün iki sembolü özellikle önemlidir, çünkü amino asidin ikili, asit/alkali özelliklerini mükemmel bir şekilde tanımlarlar.

Artık hermetiğin genetik olduğunu tespit ettik. Bu, aslında, bilincin bazı temel yönlerinin -fikirler, kavramlar, vahiyler vb.- metafiziksel genler olduğu ve amino asit zincirleriyle tamamen aynı şekilde üretildiği anlamına gelir.

İlginç bir şekilde, bu özel fikir (ya da "gen") ilk olarak Richard Dawkins tarafından çok beğenilen ilk kitabı The Selfish Gene'de geçici olarak ortaya atıldı. Dawkins, bu yeni tür eşleyiciyi, "kültürel aktarım birimi" veya "taklit" olarak tanımlar; bu birim, henüz emekleme aşamasındadır, ancak "eski genin soluk soluğa kalmasına yol açacak bir hızla evrimsel değişime zaten ulaşmaktadır." 5 Bu metafizik fenomen için seçilen isim -Yunanca mimeme (dolayısıyla mime, mimik, kopya) kökünden gelen mem- o zamandan beri dilimizin ana külliyatına dahil edildi ve yepyeni bir embriyonik bilimi doğurdu: memetik.

Mem örnekleri çoktur. Dawkins, melodiler, fikirler, sloganlar, giyim modası, çömlek yapma ve kemer inşa etme gibi şeylerden alıntı yapıyor. Aslında, liste sonsuz olabilir, çünkü iyi ya da kötü, olumlu ya da olumsuz herhangi bir birey tarafından icat edilen ve daha sonra bir başkası ya da başkaları tarafından kopyalanan herhangi bir şeyi kapsar. Bu, faşizm, tanrı inancı, bilimsel bir teori, tekerlek, edebi bir tür, bilgisayar korsanlığı, dua etme, öldürme veya her neyse, birbirinden çok farklı ve birbirinden uzak kavramları içerecektir. Memler virüslere benzetilir, ister istemez beyinleri enfekte eden veya kirleten, kuantum altı pireler gibi birinden diğerine sıçrayarak, görünüşe göre özellikle hiçbir yere gitmiyorlar. Bu, bilinçli failler olarak değil, genler gibi "kör doğal seçilim" ajanları olarak görüldükleri anlamına gelir. Dolayısıyla, kopyalayıcının başka bir biçimi olan memler veya fikirler her yerde, ilkel çorbada -insan kültürünün çorbasında- beceriksizce yüzüyor ve her dönüşte beynimizi sonsuza dek asalaklaştırıy Büyük dinler, felsefi hareketler ve insanlık tarihindeki en etkili figürlerin kavramları bile, hepsi kaotik bir mem havuzunda yüzen asalak "mem kompleksleri" olarak sınıflandırılabilir.

Machine Translated by Google

Memler, kör doğal seçilimin ajanları olarak görülüyor, ancak insanın en kalıcı yaratımlarının ve icatlarının bariz uzun ömürlülüğünün kabul edilmesi gerekiyor. Dawkins'in açıkladığı gibi, bir bireyin atalarının soyuna yaptığı genetik girdi, her nesil ortaya çıktıkça yarı yarıya azalır, bu nedenle önemsiz oranlara ulaşması uzun sürmez. Sokrates, Leonardo, Kopernik ve Marconi gibi tarihin daha dikkate değer şahsiyetlerinin memetik etkileri hâlâ güçleniyor.6

Dawkins , mimarisi, ritüelleri, müziği, sanatı ve yazılı geleneğini "birlikte uyarlanmış istikrarlı bir karşılıklı yardımcı memler dizisi"7 olarak tanımladığı örgütlü kilisenin gücüne dolaylı bir gönderme yapsa da, dinde özel bir şey görmez. kendi başına. Gerçekten de, Darwin'in teorisini eğitim müfredatından çıkarmaya çalışılan Amerika'nın bazı güney eyaletlerindeki Hıristiyan köktendinci unsurları kınamasında özellikle yüksek sesle ve belki de haklı olarak tanınır. Bazı eyaletlerde, okulların Darwin'in yanı sıra İncil'deki yaratılış hikayesinin naif gerçek yorumunu öğretmesi hala zorunludur. Elbette milyonlar, herhangi bir dini inanca ilişkin kutsal metinleri incelemenin, zihni yalnızca hayatta kalmanın kısıtlayıcı sınırlarının ötesindeki boyutlar üzerinde spekülasyon yapma özgürlüğüne kavuşturarak zenginleştirip harekete geçirebileceğini kabul edecektir. Muhtemelen Dawkins, yazılı geleneklerin tamamen kötü olmadığı konusunda hemfikirdir. Ancak İncil versiyonu, bu kitapta atıfta bulunulan diğer tüm ana doktrinlerle birlikte, hermetik bir çalışmadır, evrensel simetriler üzerine her şeyi kapsayan bir incelemedir ve onu basitçe dünyanın ve insanlığın kökeninin olgusal bir açıklaması olarak sunar. sadece noktayı tamamen ıskalamakla kalmaz, aynı zamanda bilimsel veya rasyonel bir eğilime sahip olan herkesi yabancılaştırır ve bunu yapmakla, hayati bir önemli bilgi akışının akışını fiilen engeller. Böyle bir durum devam edecek olsaydı, "insan kültürünün çorbası" basitçe durgunlaşırdı.

Bu nedenle, anlaşılır bir şekilde Dawkins, Hıristiyan cehennem ateşi fikri veya gevşek bir şekilde tanrı memi olarak adlandırılan dini kör inanç için mem gibi çevre birimlerine, resmileştirilmiş dinin olumsuz veya çelişkili yönlerine odaklanma eğilimindedir. Kanımca, bizi mantıklı bir şekilde bu uzun ömürlü dini hareketlerin yaratıcılarına geri götürmesi gereken en önemli araştırma hattını kaçırdığı yer burasıdır. Hıristiyan fenomeni söz konusu olduğunda, elbette, öncelikle İsa Mesih'in eylemlerine ve sözlerine odaklanmamız gerekir ve bunu yapmak için, sonraki tüm süslemeleri ve öznel süslemeleri pratik olarak ortadan kaldırmalıyız.

Machine Translated by Google

resmileştirilmiş hiyerarşi. Bunu yaparsak, İsa'nın kendisi tarafından bugün Tutku olarak bilinen şeyin değişmeyen sembolizmi aracılığıyla ifade edilen tüm Hıristiyan vaazlarının çekirdeğini - orijinal "mem kompleksini" - elde ederiz. Ve söz konusu sembolizme baktığımızda hemen belirginleşen şey, Paskalya haftasının Palmiye Pazarından Diriliş Pazarına kadar olan sekiz gününün, Do notasıyla başlayan ve sonrasında biten bir müzik olayını, bir aktivite oktavını tanımlamasıdır. aynı nota üzerinde yedi aralık. Dolayısıyla, burada şifrelenmiş olan mesajın hermetik olduğu, Mesih'in bilincinin organik evriminin bilimsel bir açıklaması olduğu ve Muhammed'inki gibi başarılı bir şekilde yukarıdaki daha büyük ölçeğin ötesine geçtiği açıktır.

Hermetik Kod'un tüm dinsel sembolizmin planı olduğu göz önüne alındığında, onun ortalıkta dolaşan en eski memlerden biri olduğunu söyleyebiliriz. Dahası, gen havuzundaki RNA veya DNA gibi, her yerde bulunur ve durdurulamaz gibi görünen insan ruhunun derinliklerine dalmıştır.

Artık Hermetik Şifre'nin matematiksel, müzikal, geometrik, bilimsel ve hatta kozmik gerçekleri ifade eden birçok yönü olduğunu biliyoruz, hepsi dahice bir şekilde tek, bozulmaz bir işarete sıkıştırılmış: 22/7. O halde bu kodun kendi başına bir mem kompleksi olduğu söylenebilir. Ama Dawkins'in varsaydığı gibi, bilinçsiz bir varlık mı, sadece "kör doğal seçilim"in bir ajanı mı? Cevap, bana öyle geliyor ki, karar vermekten çok uzak.

Aslında, Hermetik Kodun körü körüne gelişen, bilinçsiz bir kopyalayıcı olarak nasıl tanımlanabileceğini anlamak zordur. Bilinmeyen bir dehanın zihni tarafından kasıtlı olarak yaratıldı ve daha sonra, özel ve tamamen özverili bir amaç için - daha küçük ölümlüleri Doğanın yolları konusunda aydınlatmak ve böylece insanın kolektif bilincinin devam eden evrimini kolaylaştırmak için - dağıtıldı. Ve bugün hala bizimle, bu kod, tasarlandığı gün kadar canlı ve dirençli, insan çabasının her köşesine ve bucağına parlayan, sönmeyen bir metafizik ışık feneri. Dünyevi etkilerin baskın olduğu ve sözde tanrı meminin insan beyninin çoğunda resesif modda olduğu modern Batı dünyasında bile, Hermetik Kodun temel bileşenleri her yerde, temel parçacıkların maddi dünyasının simetrilerinde ve biyomoleküller, müzikte, efsanede, folklorda, peri masallarında, geleneklerde vb. uygarlığın doğuşuna kadar uzanır. Sadece 7 sayısını düşünün, herkesin uğurlu sayısı. Belli ki bu mem çok çekici, milli piyangoyu 7 sayısı ve katları ile kazandıysanız,

Machine Translated by Google

azalan ödül paranızı neredeyse kesinlikle binlerce kişiyle paylaşıyor olacaktı. Tüm sayılar arasında, tabii ki bir oktav sembolü olan bu sembol, insan düşüncesinin tüm gelişiminde hiç şüphesiz en etkili “kopyalayıcılardan” biridir.8 Mesele şu ki, Hermetik Şifre herhangi bir eski beyin ürünü değildir. . Bu bir moda, bir çılgınlık, bir slogan, bir siyasi ideoloji veya bir bilgisayar virüsü değildir. Bu, yalnızca evrim sürecini açıklamakla kalmayan, aynı zamanda onun devam eden gelişimini fiilen kolaylaştıran, her şeyi kapsayan bir kavramdır. Benzersizliği göz önüne alındığında, onu ortak mem ile birlikte sınıflandırmak uygun olmaz. Bu nedenle, memler ile evrimsel kavramlar arasında, ikincisine basitçe metafizik genler olarak atıfta bulunarak ayrım yapmayı seçiyorum. Bu, örneğin İsa'nın Tutkusu'nun son derece güçlü sembolizmi, Buda'nın, Zerdüşt'ün ve Konfüçyüs'ün sekiz katlı yolu, I Ching ve tarot destesinin yapıları veya Tekvin'de, Kuran'da ya da Giza nekropolünü inşa edenlerin kozmogenezinde anlatılan yaratılış simetrileri. Bu eski kavramlar binlerce yıldır hayatta kaldı ve daha pek çoğu da sürecek gibi görünüyor. Aynı kategoriye girebilecek modern kavramlar da var. Örneğin, Gurdjieff'in sistemi, esasen hermetik bir fenomen, orijinalin aslına sadık bir "kopyası" olduğu için galip gelebilir.

Muhtemelen Darwin'in ilkel "anlayışı" da -Watson ve Crick ya da Einstein gibilerin açıklamalarıyla birlikte- oradadır. Einstein'ın Özel Görelilik Teorisi özellikle güçlü bir “metafizik gen”dir ve dünyaya bakışımızı sonsuza dek değiştirmiştir. Yalnızca ışığın sabit özelliklerine, Çağların Antlaşması'na odaklanmakla kalmaz, aynı zamanda uzay ve zamanın esnekliğine ilişkin imalarıyla bize başka bir boyuta, dünyanın zamansız, mekansız dünyasına sezgisel bir bakış sağlar. büyük Mısır güneş tanrısı, ışık düzlemi.

Peki onların çekiciliği nedir? Önemli kavramları bu kadar iyi kopyalayıcı yapan nedir? Benim görüşüme göre cevap, hermetik içerikleri, evrimsel önyargılarıdır. Bu, sizin ve benim gibi sıradan insanların, bilinçaltı bir düzeyde de olsa bir şekilde karşı konulamaz buldukları türden bir itici güçtür. Ama elbette her şey, bilincin evrimini ilerletmeye hizmet eden her icat, doğası gereği "sağlam" ilkelere dayanmalı ve bu nedenle psikolojik olarak uyumlu olmalıdır. Bu nedenle, muhtemelen, kavramın uzun ömürlülüğünün sırrını açıklayan bu bütünsel uyum veya kavrama içkin rezonans kalitesidir. Yani kavramların bir özelliği vardır.

Machine Translated by Google

yüksek derecede rezonans, özel bir tür metafizik güçle, milyarlarca insan beyniyle uyumlaşarak, karışarak sürekli olarak "kendini kopyalama" gücüyle donatılmış gibi görünüyor.

Dolayısıyla önemli kavram, metafiziksel gen, evrimsel bir dürtüdür; "insan kültürünün çorbası"nın yüzey seviyesinin üzerine yükselme eğilimi vardır ve müzikal ya da hermetik terimlerle, akılsız bir slogandan ya da en son zımbırtıdan çok daha fazla psikolojik yankı uyandırır.

Dawkins'in görüşüne göre, memler veya metafizik genler, kromozomlara eşdeğer hiçbir şeye sahip değildir: "Genel olarak memler, düzgün bir şekilde eşleştirilmiş, kromozomal alaylarındaki modern genlerden ziyade, ilkel çorbada kaotik bir şekilde serbestçe yüzen, erken kendini kopyalayan moleküllere benzer."9

Evrimin, ilkel çorbadaki ilk eşleyiciler yalnızca var olmaya değil, aynı zamanda varlıklarını sürdürmek için araçlar olarak kendileri için kaplar inşa etmeye başladıklarında başlamış kabul edilir. Kazanan kopyalayıcılar, içinde yaşamaları için "hayatta kalma makineleri" yapanlardı. Yani önce genler geldi ve sonra makineler -kromozomlar, hücreler, bitkiler, hayvanlar, insanlar- geldi. O halde, ilk gerçek hayatta kalma makinesinin DNA molekülü, kromozom olduğunu söyleyebiliriz. Bu, bir sonraki gelişim ölçeğinde, insan bilincinin, fikirlerinin ve kavramlarının, muhtemelen kromozomun metafizik eşdeğerinden başlayarak, sonunda kendileri için “hayatta kalma makineleri” inşa edeceği anlamına gelir. Dawkins, bunun henüz gerçekleşmediğini, memlerin veya metafizik genlerin, ister izole edilmiş ister gevşek bir şekilde bağlı kompleksler halinde olsun, hâlâ uzayda ve zamanda rüzgardaki sporlar gibi beceriksizce sürüklendiğini varsayar.

Bununla birlikte, metafizik genlere bakmanın alternatif bir yolu var, onları barındıran "kromozomları" - "araçlarını" - zaten var olarak gören bir yol. Bunu anlamak için önce orijinal kromozom olan DNA'nın kendisine bakmamız gerekir. Kromozomun işlevlerinden biri, iç yapısının parçalarının kopyalarını üçlü kodonlar biçiminde göndererek yaptığı proteinleri yaratmaktır. Bunlar, ya yirmi amino asitten birini ya da start-stop sinyallerinden birini kodlamak üzere görevlerini yerine getirmek için hücrenin kimyasal açıdan zengin sıvı zarına atılır. Amino asitler daha sonra diğer genetik bileşenler tarafından moleküler zincirler halinde birleştirilir. Bir amino asit zinciri bir peptit yapar, bir peptit zinciri bir protein yapar ve protein çok sayıda kimyasaldan birini veya diğerini kodlar.

Machine Translated by Google

tüm organik bedenin, tüm "makinenin" evrimsel gelişimindeki süreçler.

Daha sonra bu modeli memler dünyasına uygularsak, metafizik kromozomun beynin kendisi olduğunu söyleyebiliriz, böylece anlık bir düşünce veya fikir, bir tür metafizik amino asit veya bunların bir kümesi gibi işlev görür ve tam bir Tüm bilişsel uygulamalarıyla şişirilmiş kavram, metafizik bir genin eşdeğeri olacaktır. Milyonlarca başka insan beyninde gelişmeye ve kendini kopyalamaya devam eden böyle bir "gen"in ürünü, biyologların daha büyük protein makromolekülünün metafiziksel eşdeğeri olarak kabul edebiliriz.

Eğer gerçekten böyleyse ve "yukarıdaki" evrimsel süreçler, "aşağıdaki" süreçlerle özünde aynıysa, beyin gibi üç boyutlu bir organın nasıl olup da pul pul sayılabileceğinin açıklanması gerekir. DNA çift sarmalının yukarı kopyası. Bu bir sonraki bölümün konusu olacak.

Daha önce, aşkın evrimin bu "organik" sürecinin, "cennete yolculuk"un, benim optimum derecede psikolojik rezonans dediğim şeyi, nihayetinde ışık kuantumlarının sabit frekanslarıyla "uyumlu" olacak şeyi elde etmeyi içerdiğini öne sürmüştüm. Bunun anlamı, ışık ve bilincin aslında aynı metafizik madalyonun karşıt yüzleri olduğudur - "madeni para"nın kendisi, aydınlanmış bir zihnin aşkın ürünü olan amino asidin metafizik eşdeğeridir. Şimdi bu ürün -bu dürtü, fikir veya kavram- amino asit gibi, esas olarak üç temel bileşenden veya "bazdan", yani duyum, duygu ve algıdan türetilmiştir. Bu üç metafizik "baz"ın uyumlu etkileşiminden ortaya çıkan kavram, tıpkı amino asidin asit/alkali yapısı gibi ikili bir yapıya sahip olmalıdır, yani bu bilinç ürünlerinin birbirini tamamlayan bir zıtlığı olmalıdır.

Bu ışığın kendisi olmalı. Ne de olsa ışık, tüm görsel duyumların birincil aracıdır. Aynı zamanda var olan en rezonanslı “oktav” dır. Ancak en önemlisi, Hermetik Kodun mükemmel bir elektromanyetik planıdır.

DNA çift sarmalının dijital moleküler yapısının çözülmesi, Dawkins tarafından tarihteki en devrimci bilimsel keşif olarak selamlandı ve ona göre bu başarı, Sokrates, Platon ve Aristoteles'in çalışmaları kadar onurlandırılmalıdır. Olayda bunun böyle olup olmayacağı görülecektir, ancak öyle görünüyor

Machine Translated by Google

Ben uzun bir emir olmak için. Atinalı adeptler, neredeyse kesin olarak bugünkü konumlarına hermetik teorinin ilkeleriyle tamamen “uyumlu” oldukları için ulaştılar. Örneğin, büyük üçlünün ilki ve Platon'un akıl hocası olan Sokrates'in Sisam adasındaki Pisagor Okulu'ndan kişisel eğitim aldığı bilinmektedir. Ek olarak, üçünün de efsanevi Pers Magi'nin "müzikal" geleneklerine saygı duyduğu ve aşina olduğu biliniyordu.

Yunanlılar, elbette, tüm bu hermetik bilgeliğin asıl kaynağının ibis başlı Mısır tanrısı Thoth olduğuna inanıyorlardı. Yunanlılar tarafından Hermes Trismegistus ("Üç Kere En Büyük Hermes") olarak bilinen, daha sonra tanrıların elçisi olan Roma tanrısı Merkür ile ilişkilendirildi. Hermes ile ilgili mevcut literatürün çoğu, Hıristiyanlık sonrası döneme aittir ve bilim adamları genel olarak onun tarihsel gerçekliğinden şüphe duymaktadır. Ama elbette, bir yerlerde birileri Hermetik Kodu insan ırkına ifşa etti, bu nedenle bu kişi o zamanlar hangi adla biliniyorsa bilinsin, Vahiy'in yaratıcısının tarihöncesinin uzak bir döneminde kesinlikle bu kod üzerinde yürüdüğünden makul ölçüde emin olabiliriz. Dünya.

Bu olağanüstü zeki gözlemcinin, yaşamın nasıl yaratıldığını tam olarak anladığını zaten tespit etmiştik. Hermetik Kodun simetrisi ile genetik kodun simetrisi, bizim aksini düşünmemiz için fazlasıyla örtüşüyor. Ancak okuyucunun kafasında hala bir şüphe varsa, belki de burada Hermes/Thoth efsanelerindeki başka bir ilgi çekici ayrıntıyı belirtmekte fayda var; Dawkins'in Mitokondriyal Havvası. Hermes/ Merkür'ün değneği ya da asası caduceus olarak biliniyordu. Botticelli'nin La Primavera tablosunda onu tutarken tasvir edilmiştir. Müthiş büyülü özelliklere sahip olduğu söylenen asanın üzerinde iki kanat vardı ve iki yılan tarafından dolanmıştı. Mükemmel bir çift sarmaldır.

Anlamlı bir şekilde, bu aynı tasarım eski Amerika'da da ortaya çıktı ve hemen hemen aynı bağlamda, yani yüksek öğrenim görmüş efsanevi bir adam tarafından benimsenen bir sembol olarak. Tanrıların Parmak İzleri'nde Graham Hancock, Bolivya'daki Titicaca Gölü yakınlarındaki Teotihuacán'da antik Güney Amerika'nın mitolojik uygarlığı Viracocha'nın bir heykelini anlatıyor. Mısır tanrısı Osiris'in ilk tasvirleriyle aynı özelliklere sahip sakallı, Kafkas bir figür olan Viracocha, her iki yanında aşağıdan yukarıya kıvrılan bir yılan görüntüsünün oyulduğu bir tören cübbesi giyiyor. Başka bir temsilde, Viracocha her elinde bir şimşek tutmaktadır. Bir yıldırım,

Machine Translated by Google

elbette bir sarmalın stilize edilmiş bir temsilidir ve Viracocha bunlardan ikisini tutmaktadır. Daha kuzeyde, bu arada, Viracocha'nın Meksikalı muadili Quetzalcoatl'ın sembolü olarak tüylü bir yılan vardı - yine Hermes'in tüylü caduceus'unu çok anımsatıyordu.

Muhtemelen şimdiye kadar karşılaştığım çift sarmalın en etkileyici eski temsili, Meksika'nın kuzeyindeki Yucatán'daki Chichén Itzá'daki Kukulkan Piramit Tapınağı'dır (Maya lehçesinde Quetzalcoatl'ın adı). Graham Hancock'un bu dikkate değer olay hakkında söyleyecekleri bunlar.
yapı:

> Dört merdiveninin her biri 91 basamaklıydı. Bir sonraki adım sayılan üst platformla birlikte alındığında toplam 365 idi. Bu, bir güneş yılındaki tam gün sayısını veriyordu. Ek olarak, antik yapının geometrik tasarımı ve yönelimi, dramatik olduğu kadar ezoterik bir hedefe ulaşmak için İsviçre saatinin hassasiyetiyle ayarlandı: ilkbahar ve sonbahar ekinokslarında, saat gibi düzenli, üçgen ışık ve gölge desenleri birleşerek kuzey merdiveninde dalgalanan dev bir yılan yanılsaması yaratın. İllüzyon her seferinde tam olarak 3 saat 22 dakika sürdü.

Yıldıza bağlı DNA gibi güneşe doğru kıvrılan iki yılan. Ezoterik, evet, ama aşkın evrim teorisinin ışığında tamamen kavranabilir.

Eski küresel sembolizmdeki bu tür dikkate değer benzerlikler, Hancock, Bauval, West, Wilson ve diğerlerinin öne sürdüğü gibi, efsanevi uygarlıkların -Viracocha/Quetzalcoatl/ Kukulkan, Osiris/Thoth/Enki/Ea'nın- bir zamanlar yeryüzünde gezindiğini ve evrimi yöneten yasalara ilişkin derin anlayışlarını tüm gezegene başarılı bir şekilde yayan, son buz çağı erimesinin felaketlerinden kurtulanlardı. Ama ne kadar uzak?

Dawkins, Mitokondriyal veya Afrikalı Havva'nın kendi türümüz Homo sapiens sapiens'in başarılı bir şekilde torunlar üreten ilk üyesi olduğunu söylüyor. Muhtemelen yüz bin yıl önce ortaya çıktığı düşünülüyor. Ondan önce Neandertaller (Homo sapiens neanderthalensis), Homo erectus ve onun daha da uzak ataları Homo habilis ve

Machine Translated by Google

Australopithicus, en eskisi yaklaşık dört milyon yıl öncesine tarihleniyor.

Dolayısıyla, son yüz bin yılda insansı evriminde çok şey oldu; çünkü modern insan ırkının annesi Havva'nın kurnaz bir vahşi, başarılı bir savaşçı ve yetiştirici, DNA'nın ölümsüzlük için amansız çabasının farkında olmadan, acımasız bir ürünü olduğu düşünülüyor.

Yaklaşık yüz bin yıl önce dünya sahnesine hakim olan ilkel "vahşi"nin bu geleneksel resmi, tüm bilim adamları tarafından hiçbir şekilde kabul edilmiyor. Stan Gooch'un, Afrikalı Havva'nın atalarının -Neandertallerin- kendilerine göre çok gelişmiş bir kültür olduğunu, 75.000 yıl kadar önce gökleri yakından gözlemleyen ve kozmik olayları hesaplayabilen insanlar olduğunu nasıl gösterdiğini daha önce belirtmiştik. Ayın uzun vadeli döngüleri ve gezegenlerin periyodikliği gibi.

Aynı zamanda hepsinin sadece savaşçı ve yetiştirici olmadığı görülüyor, çünkü onlar devasa ortak madencilik işletmelerinde çalışıyorlardı. Gooch, yakın zamanda Güney Afrika'da keşfedilen bu büyük ölçekli redochre madenleri ve taş ocakları için kanıt olarak alıntı yapıyor. Madenlerden bazılarının gerçek maden tünelleri var ve son derece organize insan faaliyetinin bu muazzam kovanları doğru bir şekilde tarihlendirildi; en eskisi, yaklaşık yüz bin yaşındaydı; Havva. Ayrıca, aşı boyasının hiçbir maddi değeri olmadığı ve bu nedenle yalnızca ritüel amaçlar için kullanılmış olması, Neandertal dünyasının yalnızca bir hayatta kalma arenası olmadığını, aynı zamanda güçlü bir manevi yönü olduğunu da belirtmek gerekir. Bu, daha önce bahsedilen arkeolojik kanıtlarla, yani İsviçre Alpleri'ndeki Drachenloch'ta bir mağarada bulunan ve içinde yedi ayı kafatasının kutsandığı taş sunakla daha da doğrulanmaktadır. Açıktır ki, yedi burada çok önemli bir sayıdır, yalnızca doğanın doğal ritimleri ve uyumlarıyla bariz ilişkisi nedeniyle değil, aynı zamanda göksel bir karşılığı olan Büyük Ayı'nın yedi yıldızıyla olan ilişkisi nedeniyle de. Öyle görünüyor ki, 75.000 yıl kadar erken bir tarihte bile, Neandertal bilinci, muhtemelen Afrikalı Havva'nın ortaya çıkışından yaklaşık yirmi bin yıl sonra, aşkın evrim teorisinin ilkel unsurlarını besliyordu. Yaklaşık MÖ 35.000'de, Havva'nın soyundan gelenler Dünya'nın yaşanabilir bölgeleri boyunca göç ettiler ve Neandertal'i neredeyse tamamen yok ettiler. Bugün onların varlığına tanıklık edecek sadece birkaç kemik ve alet kalmıştır. Gerçekten de, Amerikalı genetikçi Mark'a göre

Machine Translated by Google

Mitokondriyal DNA üzerine kapsamlı araştırmalar yapan Berkeley Üniversitesi'nden Stoneking, insanlığın gen havuzunda orijinal Neandertal genlerinin bile kalmadığını söylüyor. Kanıtlar, modern insanın—Cro-magnon, Homo sapiens sapiens— son derece uyanık ve acımasız bir yok edici olduğunu gösteriyor. Stoneking'in dediği gibi, yaşayan herhangi bir bireyin genetik yapısında Afrikalı olmayan mitokondri yoktur: "Yerleşik dişiler ile göç eden erkekler arasında herhangi bir çiftleşme olmamış gibi görünüyor - en azından hiçbiri kalıcı bir genetik miras üretmedi. ”11

Bununla birlikte, Gooch'un araştırmasının da gösterdiği gibi, kesinlikle kalıcı bir sembolik veya metafizik miras bıraktılar. Bunu kısmen, hem Neandertallerin hem de yok ediciler olan atalarımızın astronomik gözlemlerinde görüyoruz.

Örneğin, Büyük Ayı takımyıldızı, eski Mısırlılar tarafından Zamanın Anası olarak adlandırıldı ve daha sonra Hindistan'da, yaratılışın yedi özelliğinin (rishi) bir düzenlemesi olan septarishi'nin göksel evi olarak kabul edildi . Bu nedenle, son buzul çağının derinliklerinde var olan "ilkel" insansıların mitolojik ve astrolojik inançları ile Eski Mısır Krallığı ve Vedik Hindistan'ın rahip-astronomlarının inançları arasında kesin bir bağlantıya sahibiz. Elbette böyle bağlantıların var olması beklenir, çünkü evrim tam olarak böyle işler. Başarılı fikirler, başarılı genler gibidir ve ev sahibi "organizma"nın bilgisi ve işbirliği olsun ya da olmasın, tamamen aynı şekilde aktarılır. Yedi sayısının sembolizmi böyle bir "gen"dir ve uygarlığın şafağından beri bizimle birliktedir. Gooch, bu sayıyı yalnızca Drachenloch'taki buluntularda değil, aynı zamanda merkezi bir noktaya giden yedi katlı bir sarmal şeklini alan Girit Labirenti olarak bilinen başka bir sembolik konfigürasyonda da tanımlar. Bu tasarım hem Kolomb öncesi Amerika'da hem de Minoan Girit'te ortaya çıkıyor - adı da buradan geliyor - bu da Gooch'a göre 20.000 yıl öncesine dayanan ortak, son derece eski bir kaynaktan kaynaklandığını gösteriyor. Sibirya'dan Paleolitik bir mamut kemiğinde daha basit, daha az standartlaştırılmış bir tasarım bulundu ve kökenleri yine en azından 75.000 yıl öncesine, İsviçre Alpleri'ndeki ayı kültüne kadar uzanıyor. Aynı "ritüel labirent" Cornish, Rajastani, Hopi, Fin, Galler ve Etrüsk sanatının sembolik tasarımlarında da bulunur ve bunların tümü yedi dönüşlü spirallere sahiptir.

Yunan mitolojisinde, Ariadne, Theseus'a labirentin veya labirentin, içe doğru spiral çizen yedi sarmallı bir solak yoldan ve dışarı doğru spiral şeklinde çıkan bir sağ elli yoldan oluştuğunu söylemişti - bir tür çift sarmal konfigürasyonu

Machine Translated by Google

inisiyenin özgürlüğe ya da aydınlanmaya giden yolda "dans ettiği" yoldur.12

Şimdi bir an için hominidlerin yakın zamandaki gelişimine ilişkin geleneksel görüşe geri dönelim, yani arketipik mağara adamının yerini MÖ 35.000 yıllarında biraz daha akıllı ama aynı derecede acımasız Cro-Magnon tipi aldı. Yaklaşık 25.000 yıl sonra, insanlığın karşı karşıya kaldığı muhtemelen en tehlikeli ve yaşanmaz iklim koşullarına (son buzul çağı erimesi) katlandıktan sonra, bu insanlar önceden dünyanın daha ılıman bölgelerinde ve çevresinde toplandılar.

Şimdi bu aç, çakmaktaşı taşıyan yaratığı yaklaşık beş bin yıl önce Bereketli Hilal'de yaşayan insan türüyle karşılaştırın. Mısır'dan Mezopotamya'ya, aniden, benzeri görülmemiş bir uygar faaliyet dalgası meydana geldi. Benzerleri Dünya'da daha önce hiç görülmemiş büyük şehirler ve son derece rafine kültürler, birkaç yüzyıl içinde büyüdü ve çiçek açtı. Aniden insanoğlu inanılmaz bir ölçekte inşaat yapmayı öğrenmişti - sadece eski yöntemlerle değil, aynı zamanda eski inşaatçıların kullandığı varsayılan aletlerin aynısını kullanan bugünün mimar ve mühendislerinin bile bulabileceği bir uzmanlık ve hassasiyetle. geçmek şöyle dursun, eşleşmesi bile çok zor.

Bu "avcı-toplayıcıların çocukları"nın inanılmaz başarılarını değerlendirmeye çalışırken her zaman olduğu gibi, şimdiye kadar taştan inşa edilmiş en büyük ve en karmaşık bina olan klasik Büyük Piramit örneğini ele alacağız. İki buçuk milyon kadar kireçtaşı bloğunun her biri ortalama 2,5 ton ağırlığa sahiptir ve iç yapısında yüzlerce fit yüksekliğe sahip bazı daha büyük granit blokların ağırlığı 70 ton kadardır. Üstelik, Giza platosunun yaklaşık 150 metre yukarısında yükselen bu anıt, orijinal olarak, her biri yaklaşık on beş ton ağırlığındaki bloklardan oluşan, iki buçuk metre kalınlığında, dış kireçtaşı kaplamayla kaplanmıştı. Bu blokların alt kısımları düzensizdi ve çekirdek duvarın daha kaba hatlarına uyacak şekilde yapılmaları gerekiyordu, ancak oldukça dikkat çekici bir şekilde, açıkta kalan yüzeyleri tamamen düz ve cam gibi parlayacak şekilde parlatılmıştı. Ayrıca, ağırlık olarak yaklaşık otuz aile boyu arabaya eşdeğer olan bu blokların her biri, yalnızca bir milimetrenin bir kısmı genişliğinde çimentolu derzlerle yerleştirildi. Arkeologlar ve astro-arkeologlar, bize bu olağanüstü yapının MÖ 2500 civarında inşa edildiğini ve mevcut tüm kanıtların bu tarihlemeyi desteklediğini söylüyor.

Machine Translated by Google

Peki bu çağdan bin yıl önce ilkel atamız Bereketli Hilal'de ne yapıyordu? Mevcut tarihsel senaryoya göre, yerliler, bırakın huzursuz zihinlerini, otları evcilleştirmeyi zar zor öğrenmişlerdi; sadece hayatta kalıyorlardı. Ama sonra, evrimsel standartlara göre oldukça ani bir şekilde, yerliler yalnızca benzeri görülmemiş bir ölçekte inşa etmeyi, büyük sosyal girişimler yazmayı ve yönetmeyi öğrenmekle kalmadılar, aynı zamanda olağanüstü Hermetik Şifreyi de yarattılar, onu bir tavşan gibi hiç yoktan çekip çıkardılar. bir şapka ve sonra insanlık aniden reşit oldu.

Şimdi, bunun büyük bir gelişimsel sıçrama olduğunu öne sürüyorum. Darwinci teoriye göre, makromutasyonlar doğada nadiren meydana gelir ve meydana gelirse, genellikle organizmanın bir tür kronik deformasyonuna yol açar, bu da genellikle yok olma ile sonuçlanır. Yine de burada, doğal, seçici evrimin temel Darwinci kuralını çiğniyor gibi görünmesine rağmen, doğada gerçek bir makromutasyon örneğine sahibiz - bu durumda insanın zihninde.

Peki tam olarak ne oldu? Hermetik Şifre gerçekten de Homo sapiens sapiens türünün talihli bir üyesinin beynindeki rastgele bir makromutasyonun tesadüfi ürünü mü , yoksa kasıtlı olarak bir tür dış güç tarafından mı getirilmiş?

Muhtemelen asla bilemeyeceğiz. Daha önce adı geçen yazarlardan bazıları, son buzul çağının sonlarına doğru, MÖ 15.000-11.000 civarında, büyük bir küresel felakette neredeyse tamamen yok olan yüksek bir medeniyetin var olduğunu öne sürmüşlerdir. Dünyanın dört bir yanından düzinelerce mit ve efsane, görünüşe göre Büyük Tufan'la sonuçlanan böyle bir olayı anlatıyor. Deniz seviyelerinde benzeri görülmemiş bir artış, Dünya yüzeyinin geniş bölgelerinde hızlı bir buzullaşmanın olduğu son buzul çağından çıkmanın doğal bir sonucu olabilirdi.

Amerika ve Mısır'dan gelen efsanelerin hepsi, bu büyük felaketten yalnızca bir avuç, yedi veya sekiz kişinin kurtulduğunu söylüyor. Yahudi-Hıristiyan geleneğinde bu hayatta kalanlar, okyanuslarda gemi inşa etmeyi ve yelken açmayı bilen, aşırı öngörüye sahip denizci bir halk olan Nuhlar olarak bilinir. İncil kayıtlarının açıkça gösterdiği gibi, onlar da Hermetik Kodun sırlarına inisiye edilmişlerdi. 13 Başka yerlerde Nuh ve yoldaşları (ya da hayatta kalan benzerleri) çeşitli adlarla biliniyordu: Mısır'da Osiris ya da Thoth, Peru ve Bolivya'da Viracocha, Meksika'da Quetzalcoatl, Çin'de Büyük Yu, Vedik'te Manu

Machine Translated by Google

Hindistan, Yunanistan'da Deukalion, Babil'de Utnapishtin - liste, dünya çapındaki kültürlerden gelen yetmişten fazla sel efsanesiyle devam ediyor.

Eğer bu mitler aslında gerçek bir olayı anlatıyorsa, o zaman eski bir uygarlıktan hayatta kalan bazılarının bilgilerinin ana ilkelerini Bereketli Hilal'in ilk yerleşimcilerine aktarmış olmaları tamamen mümkündür.

Bu nedenle, eski kutsal metinler, yukarıdaki göklerden gelen "tanrıların" "ilahi müdahalesinden" söz ettiğinde veya her neyse, muhtemelen sadece üstün bir bilginin daha az gelişmiş bir ırka yayılmasına, kürelerden mükemmel bir mantıksal bilinç aktarımına atıfta bulunuyorlar. "yukarı"dan "aşağıya" küreler.

Elbette Darwinist tesadüfi mutasyonlar yoluyla kademeli değişim teorisi, uygarlığın tarihçilerin bizi inandırdıklarından çok daha eski olduğu fikrini destekler niteliktedir. Yine de, Hermetik Kod kavramının, ne kadar eski olursa olsun, orijinal olarak yavaş yavaş mı geliştiği yoksa tek bir ilham verici dehanın verimli zihninde birdenbire mi ortaya çıktığı sorusu yanıtsız kalmıştır. Belki de bazı modern "dahilerin" deneyimleri bize burada bir ipucu sağlayabilir, çünkü bilim adamlarının kendilerinin de mantığı aşan sezgisel kavrayışlar, ilham verici algı anları yaşadıkları iyi bilinen ve kabul edilen bir gerçektir.

Tipik bir örnek, Alman kimyager August Kekulé'nin sıradan bir ders kitabı üzerinde zahmetli bir şekilde çalışarak birkaç saat geçirdikten sonra, önünde yılanlar gibi kıvranan uzun atom sıralarının dans ettiğini gördüğü moralsiz bir yarı uykuya daldığı garip deneyimidir. . Yılanlardan biri aniden ağzıyla kendi kuyruğunu yakaladığında, Kekulé uzun zamandır aradığı şeyi, yani benzen halkasının kesin kimyasal yapısını "gördüğünü" fark ederek uyandı.

Benzer şekilde, Fransız matematikçi Henri Poincaré, boğuşmakta olduğu özellikle zor bir Öklid dışı geometri probleminin çözümünün, matematikten çok uzak bir şey hakkında boş boş düşündüğü bir zamanda, kendisine oldukça ani bir şekilde geldiğini söyledi. Bir başka büyük öncü bilim adamı, astronom Johannes Kepler, ünlü üçüncü yasasının keşfinin kendisine "bir ışık parlaması" olarak geldiğini söyledi; ve uzay ve zamanın gizemlerine "kısa bakışları" modern efsanelerin malzemesi olan Einstein, bilimsel araştırma hakkında şunları söylemişti: "Bu temel yasaları keşfetmenin mantıklı bir yolu yok. Yalnızca sezginin yolu vardır.”14

Machine Translated by Google

Belki de o zaman, Thoth/Osiris/Viracocha veya her kimse tarafından Hermetik Kod kavramından sorumlu olan bu sezgi parlaması (zihnin bir makromutasyonu) gibi bir şeydi. Ya da bu fikir, Neandertallerin daha önceki içgüdüsel dürtülerinden kademeli olarak evrilmiş olabilir. Bu değişimin tam olarak nasıl meydana geldiğini muhtemelen hiçbir zaman tam olarak bilemeyeceğiz, ancak her halükarda başarılı makromutasyonların aslında doğada sıklıkla meydana geldiğini görebiliriz. Bir sezgi parıltısı tam olarak budur.

Dediğim gibi, Darwinistler, büyük fiziksel değişikliklerin canlı organizmalar için her zaman zararlı olduğu gerekçesiyle makromutasyonları evrim sürecinin dışında tutarlar. Ancak, bu gezegende ortaya çıkan ilk akıllı varlığın, yani DNA-RNA kompleksinin kökeni konusunda, evrimcilerin aşamalı olarak ortaya çıktıklarına ilişkin iddiaları tam olarak ikna edici değildir.

Bilim adamları artık ilk biyomoleküler kendi kendini kopyalayıcıların serbest düşen, bakteriyel RNA iplikçikleri olduğuna inanıyorlar. Kendini kopyalayan seleflerinin tam olarak ne biçim aldığını kimse bilmiyor. Dawkins, biyolog AG Cairns-Smith tarafından, organik kendi kendini kopyalayıcıların öncüllerinin, örneğin farklı türde killerde büyüyen ve sürekli değişen su akışlarıyla her yöne taşınan inorganik kristaller gibi bir şey olabileceği yönündeki bir öneriden alıntı yapıyor.

Aslında kristaller, bir anlamda, geometrik olarak hizalanmış atomların ve moleküllerin ilk dizisini bir sonraki için şablon görevi görerek, birbiri içinde "büyürler". Kristaller büyüdükçe moleküler yapılarında ara sıra kusurlar (mutasyonlar) üretirler ve bunlar daha sonra gelişen katmanlar tarafından "kopyalanır". Kristaller ayrıca sağ ve sol-elli özelliklere, yani iki türe sahiptir - iki veya daha fazla tür, "benzer benzeri doğurur" kalıtım fenomeni için gerekli ön koşuldur. Ancak, Dawkins'in kendisinin de işaret ettiği gibi, kristal moleküller yalnızca moleküllerin ayna görüntüsündeki oluşumu için şablon görevi görürler. Yani, bu belirli örnekte, benzer, benzeri doğurmaz. Kimyacılar yıllardır inorganik molekülleri aynı türden başka moleküller üretmeleri için "kandırmaya" çalışıyorlar, ancak inorganik moleküler dünyada iş başında olan doğal güçler bu tür bir aldatmacaya görünüşte kayıtsız. Uygulamaya solak bir kristalle başlarsanız, eşit sayıda sol ve sağ elli molekül elde edersiniz. Bu nedenle, diyor Dawkins, "daha önceki, organik olmayan bir kendi kendini kopyalayıcının işlevi, 'el tercihi' içermese de, bunun bir versiyonu.

Machine Translated by Google

hile doğal olarak ve kendiliğinden dört milyar yıl önce çekildi.”15 Bana öyle geliyor ki bu ifade bilimsel açıdan biraz eksik. Aslında, bir tür evrimsel "hile"nin onca yıl önce kendiliğinden "başarıldığı" iddiası, bunda belirgin bir sihirbaz havası, tanıdık, el çabukluğu, "Hey, presto" niteliği taşır; bana, yazarının özünde gerçekten bir Yaratılışçı olduğunu, jeolojik zamanın şafağında burada Dünya'da bir tür "kusursuz gebe kalmanın" gerçekleştiğine inanan biri olduğunu gösteriyor.

Dawkins'in The Blind Watchmaker adlı kitabında kullandığı analoji , milyarlarca yıl boyunca mutasyon kusurları üreten inorganik kristal büyümesinin, oldukça tesadüfen, sofistike bir biyokimyasal "kemer" inşa etmek için bir tür ham "yapı iskelesi" görevi görmesidir. ” Kemerin son "merkez taşı" yerine oturduğunda (belki dört temelden biri?), o zaman önceden oluşturulmuş kristal "iskele", büyük ölçüde yerini biyomoleküler halefi aldı, dahil oldu veya yok olmaya doğru çöktü. Bu son derece ilkel inorganik atadan biyomoleküler torun olan şimdi canlandırılmış "kemer", sonunda körü körüne İsa veya Einstein, Hermes, Dawkins ve bizim gibi varlıklara dönüştü.

Dawkins'e göre, "yaşamın tam özündeki dijital devrim, canlı maddenin cansız maddeden son derece farklı olduğu şeklindeki görünüşte yanlış bir kavram olan dirimselciliğe" son, öldürücü darbeyi indirdi. Bu, canlı maddeyi oluşturan bireysel elektronlar ve atomlar açısından kesinlikle doğrudur, ancak tüm biyomoleküllerin genel simetrik yapısı ve elektronların ve atomların bu güzel, dinamik, müzikal olarak yapılandırılmış yaşam formları içindeki uyumlu dağılımı düşünüldüğünde, o zaman örneğin bir protein hemoglobin molekülü ile bir su molekülü arasındaki temel fark kesinlikle apaçık ortadadır. Bu nedenle, dirimselcilik -en azından benim türüm- çok canlı ve tekmeliyor.

Böylece, Dünya üzerindeki yaşamın başka türlü olaysız evrim öyküsünde son derece avantajlı iki makromutasyona sahibiz: tuz kristallerinden ya da her ne ise, şu ya da bu şekilde, yaşayan, kıvranan, hermetik olarak oluşturulmuş bakterilere kuantum geçişi; ve Afrikalı Havva'nın, Darwinci standartlara göre son derece küçük bir zaman diliminde, inanılmaz derecede hızlı bir şekilde Marie Curie veya Rosalind Franklin'e dönüşmesi.

Machine Translated by Google

Ancak başarılı makromutasyonlar gerçekten çok mu nadir? Dünya gezegenindeki bu güncel evrimsel bölümün yalnızca başında ve sonunda mı oldular? Belki de değil. Örneğin, tek kimyasal bazdan amino aside geçiş çok büyük bir gelişimsel sıçramadır. Yine, amino asitten protein molekülüne geçiş de büyük bir adımdır.

Peki ya bakteriyel RNA'dan ilk kendi kendine yeten hücreye ya da ilk hücreden çok hücreli bir yapıya vb. geçiş, balık, sürüngen ve kuş, memeli, hominid ve nihayetinde uygarlık- inşaatçı?

Evrimciler, gelişimdeki bu belirgin değişikliklerin yalnızca makromutasyonlar gibi göründüğünü, gerçekte bunların milyarlarca küçük, kademeli, mutasyon adımlarından oluştuğunu iddia edeceklerdir. Bu böyle olabilir, ancak bu evrimsel çizgilerin her birinde bir noktada, gelişimin bir aşamasından diğerine geçiş sırasında, ikisi arasında net bir ayrımın yapıldığı bir nokta gelmiş olmalıdır. Bir kuş ancak kuş olduğunda kuştur, daha önce değil. Ve biliyoruz ki, bir noktada kuşlar kesinlikle var oldular. Bu olduğunda, ilk tüylü canlı nihayet uçmaya başladığında, daha büyük bir makromutasyon meydana geldi.

Belki de Hermetik Kodun evrimi, doğanın doğal ritimlerine ve uyumlarına dair ilkel bir içgüdüsel farkındalığın ilkel bilinçte kök saldığı ve sonra yavaş yavaş tutarlı bir inanç sistemine dönüştüğü benzer hatlarda ilerlemiştir. Bu tanıma sürecinin, Hermetik Kodun tüm temel bileşenlerinin içgüdüsel olarak, muhtemelen herhangi bir bireyin bilinçli müdahalesi olmaksızın ritüel uygulamalara dahil edildiği bir noktaya kadar gelişmeye devam edebileceği bir senaryo tasavvur edilebilir. Bununla birlikte, belirli bir aşamada, birisi veya bir grup insan, içgüdüsel olarak benimsenen bu sayı sembolizminin ayrı bileşenlerinin, genel bir uyumlu evrim teorisine dahil edilebileceğini fark etmiş olmalıdır. Tam olarak nasıl ve ne zaman olduğunu bilmesek bile bunun olduğunu biliyoruz, çünkü Hermetik Kod “gerçekleşmiştir”. Kademeliciler, Hermetik Kodun söylediğim her şey olduğunu, hatta var olduğunu kabul edecek olsalardı, muhtemelen bu kozmik farkındalığın yavaş yavaş doğmasını, adım adım ilerleyen bir yöntemi savunacaklardı.

Ancak, görmüş olduğumuz gibi, evrimimizin uzun, parçalı öyküsünde herhangi bir sayıda başarılı makromutasyon için bolca yer vardır ve "eureka" anının deneyimlendiğinden kimse şüphe duyamaz.

Machine Translated by Google

on binlerce yıldır milyonlarca insan zihni tarafından anlatılmamış zamanlar.
Ve bu süreç, belirttiğimiz gibi, sonunda Hermetik Kodun ortaya çıkışıyla sonuçlandı.

Eğer, inandığım gibi, Hermetik Kod, son derece güçlü bir dış güç tarafından Bereketli Hilal'in alıcı bilincine sokulan gerçek bir makromutasyonsa, o zaman belki de tam olarak aynı hermetik ilkelere göre evrilen ilk, hermetik olarak oluşturulmuş biyomoleküler kendini kopyalayıcılar. , aynı zamanda, evrim zincirinin en başında, onları başlatmak için harici bir "destek" aldı.

Benim öne sürdüğüm şey, bu evrende, DNA tabanlı veya müzikal olarak yapılandırılmış yaşam formlarının evriminin, koşullar izin verdiği ölçüde ve ne zaman olursa olsun, var olan her yerde kaçınılmaz olarak meydana gelmesi gerektiğini dikte eden çok gerçek, görünmeyen güçler olabileceğidir. , müzikal olarak yapılandırılmış bir arena. Bu, Dünya'daki veya başka herhangi bir yerdeki yaşamın evriminin, tesadüfi, rastgele bir olay olmaktan uzak, aslında karşı konulamaz, doğal bir süreç olduğunu ve baştan sona evrenin doğal güçleri tarafından dikte edildiğini söylemektir. Ve bunlar, görmüş olduğumuz gibi, Hermetik Kod'da somutlaşan iki temel doğa yasası tarafından titiz ayrıntılarla açıklanan güçler

Bilim adamlarının ne ölçüde yalnızca spekülasyon yapabilseler de, artık genel olarak evrenin şu ya da bu şekilde başka bir yerinde yaşamın var olduğuna inanılıyor. Gökbilimci Frank Drake, Uzayda Akıllı Yaşam adlı kitabında , galaksimizdeki diğer yıldız sistemlerinde yaşam olma olasılığı hakkında bir fikir vermek için tasarlanmış bir denklem formüle etti. Denklem, galaksimizde her yıl yeni yıldızların oluşma hızı, uygun bir fiziksel ortama sahip gezegenleri barındıran gezegen sistemlerinin oranı, yaşamın gerçekten başlayabileceği bu tür gezegenlerin daha küçük bir kısmı dahil olmak üzere yaklaşık yedi faktör içerir. Her gezegende yaşamın kaç yıl hayatta kalması bekleniyor ve bu böyle devam ediyor. Konuya gelmek gerekirse, galaksimiz için cevabı, Samanyolu'nda herhangi bir yaşam biçimini barındıran başka bir gezegene karşı beşe birdir.

Bir sonraki bölümde, bu "yabancı" yaşam sorununu daha ayrıntılı olarak inceleyeceğiz. Ne astronom ne de matematikçi olarak, Drake'in toplamlarını neden büyük ölçüde yanlış yaptığına inandığımı açıklamak için uzun denklemler veya galaksiler arası telefon numaraları kullanmayacağım. Aslında, okuyucunun benim kendi çıkarımlarıma varmak için düşünce çizgisini takip etmesi gereken tek şey, sıradan bir sağduyu, temel bir sezgi ve tabii ki Hermetik Kod, "her şeyin teorisi" hakkında temel bir anlayıştır.

Machine Translated by Google

7

dünya dışı DNA

Ben n bu bölümde, bunun diğer çıkarımlarından bazılarını ele alacağız. transandantal evrim teorisi. Gördüğümüz gibi, neo-Darwin'in evrim teorisi tamamlanmadı: sadece Dünya gezegeninin yerel biyosferindeki organik cisimlerin evrimsel gelişimini açıklıyor. Bununla birlikte, aşkın evrim teorisi tüm resmi sunar ve bize sürecin daha da yüksek bir seviyede, insanın fiziksel beyninin sınırlarının ötesinde, nihai olarak tüm evreni kapsayan varoluş ölçeklerine doğru devam ettiğini söyler. Bununla birlikte, böyle bir mekanizmanın nasıl çalışabileceğini açıklamaya çalışmadan önce, öncelikle temellere, maddi dünyanın temel bileşenlerine geri dönmemiz gerekiyor.

Daha önceki bölümlerde, eski Yunanlıların maddenin doğasına ilişkin oldukça sıra dışı bazı fikirleri olduğunu belirtmiştik. Tüm maddi şeylerin "psişik" - canlı - olduğuna ve temel bir şekilde müzikten etkilendiklerine inanıyorlardı. Bugün, modern bilim adamlarının her iki konuda da haklı olduklarını kanıtladıklarını görüyoruz. Elektronlarda zihne benzer nitelikler ve plazmalarda "organik" özellikler keşfettiler ve mikro dünyanın iki ana fiziksel ölçeğinde sekiz katlı müzikal simetri belirlediler: atomik ve kromodinamik. Sonra, elbette, beyaz ışının sekiz katlı simetrisi, ışık yılı uzakta olsalar bile diğerinin hissettiğini aynı anda "hissedebilen" meraklı ikiz fotonları ile ışığa sahibiz.

Ayrıca, benzer hermetik simetrilerin, altmış dört kodon kombinasyonu ve yirmi iki evrimsel amino asit sinyali ile biyomoleküler dünyada da belirgin olduğunu gördük. Bu, bu nedenle, dalga/parçacıklardan biyomoleküllere kadar mikro dünyanın tamamının, tüm evrenin ölçek üzerine bindirilmiş, kristalize, her zaman canlı müzikten inşa edildiği şeklindeki Yunan görüşüne çok yakından uyduğu anlamına gelir.

Machine Translated by Google

Bu nedenle, mikro dünyada kanıt olarak üç temel uyuma sahibiz: kromodinamik, atomik ve (biyo)moleküler.
Tüm bu ölçeklerin temelinde, elbette, Roger Penrose'un "yerel olmayan kuantum bağıntıları" olarak adlandırdığı "uzak mesafedeki hareketler" olan "ikiz foton" fenomeninin gösterdiği her yeri kaplayan uyum yatmaktadır. Tüm evren sürekli hareket halindedir ve tüm dalga/parçacıklar sürekli olarak etkileşir ve ayrılır, bu da kuantum sistemlerinin yerel olmayan yönünün doğanın genel bir özelliği olduğu anlamına gelir. Açıkçası bu, fiziksel dünyada mümkün olan en yüksek düzenin uyumunu temsil eder. Tamamen sekiz katlı kromodinamik ve atomik matrisler üzerine inşa edildiği için evrenin uyumlu bir varlık olduğunu söylemek bir şeydir, ancak yerel olmama, tüm fiziksel fenomenlerin altında her şeyin aynı anda yankılandığı çok daha derin bir birbirine bağlı uyum olduğunu öne sürer. kuantum altı frekans, her şey diğer her şeyle "uyumludur".

Şimdi yine ilk kez erken Yunanlılar zamanında su yüzüne çıkmış gibi görünen çok eski başka bir fikre geliyoruz: tüm evrenin kendisinin yaşayan, duyarlı bir varlık olduğu fikri.

Yunanlılar bu yaratığa, bu evrene bir isim verdiler. Modern sözlük tanımı "morfolojik birey, döllenmiş bir yumurtanın toplam ürünü" olan Zoon ("zohon" olarak telaffuz edilir) adını verdiler. Tabii ki, bu özel kavramın yaratıcıları onu bu kadar kesin bir şekilde tanımlamamış olabilirler, ancak evrenin yaşayan bir hayvan olduğuna inandıkları açık görünüyor, dolayısıyla zooloji kavramı, canlıları inceleyen bilim dalı. Richard Dawkins'in kendisi bir profesördür. Dolayısıyla Yunanlılar, kozmosun bir şekilde tasavvur edilip sonra doğduğuna, daha sonra büyüdüğüne ve büyümeye devam ettiğine ve Dünya'dan gezegenlere, güneşe ve ötesindeki yıldızlara kadar içindeki tüm sistemlerin var olduğuna inanıyorum. bütünün canlı vücudundaki hayati bileşenler.

Bildiğimiz gibi, Yunanlılar da, kendilerinden önceki Mısırlılar gibi, evrenin var olduğuna ve müzik ilkelerine göre, yani Hermetik Kod tarafından tanımlanan temel yasalara göre işlediğine inanıyorlardı. Ve Hermetik Kod, gördüğümüz gibi, yapı olarak genetik kodla aynıdır. Bu, bu geleneklere göre evrenin, gerçekte, evrimleşen genlerin muazzam, çok boyutlu bir kompleksi olduğu, yani biyolojik bir varlık olduğu anlamına gelir. Bu kadim dünya görüşünde hiçbir şekilde belirsizliğin olmadığını burada belirtelim. Bu kişiler çok açık ve net bir şekilde ifade etmişlerdir.

Machine Translated by Google

Bilimsel (yani müzikal) terimlerle, Zoon'un bir zoon olduğu, bu yüzden söylediklerini kastettiklerini güvenle varsayabiliriz.

Şimdi bu, kudretli bir canavarın, potansiyel olarak sonsuz büyüklükte bir "tanrı"nın yaşayan bedeninde var olduğumuza inanmamızı isteyen zorlu bir emir gibi görünebilir. Ancak, çok da uzun olmayan bir süre önce, yaşamın, "psişik" maddenin ve "evrensel müziğin" yaratılışında yer alan hermetik simetriler hakkındaki fikirler, bilim adamları tarafından neredeyse kesinlikle ilkellerin rüyalarının hayali ürünleri olarak görülüyordu. Ve yine de, nihayetinde, zaman, eskilerin dünya görüşlerinin bu belirli yönlerinde temelde doğru olduklarını kanıtladı; müzik aslında her yerde, hem içimizde hem de dışımızda ya da "yukarıda" ve "aşağıda" ve maddenin temel bileşenleri sürekli olarak yankılanıyor ve hatta iletişim kuruyor, hiçbir şekilde gerçekten durağan veya "cansız" değiller.

Şimdi bu kadim düşünürler, binlerce yıl boyunca bir kez daha ileriye uzanarak bizi başka bir garip fikirle karşı karşıya getiriyorlar; bu fikir, bildiğim kadarıyla ne alternatif teorisyenler ne de ortodoks tarihçiler tarafından ciddi bir şekilde ele alınmamıştı. Bu, tüm evrenin canlı bir organizma olduğu, kelimenin tam anlamıyla biyolojik bir varlık olduğu önermesidir.

İtiraf etmeliyim ki, yaşayan bir evrene dair oldukça garip bir fikirle ilk karşılaştığımda, bundan ne anlayacağımdan pek emin değildim. Tüm tüketen kara delikler, patlayan süpernovalar, çöken yıldızlararası toz bulutları ve orada meydana gelen diğer tüm felaket olayları gibi kozmosun daha büyük bileşenlerinin yaşam olarak nasıl yorumlanabileceğini görmek zordu. Görünüşe göre, önerme saçma görünüyordu ya da ilk başta ben öyle düşündüm. Ama aklımın bir köşesinde, gerçekliğin doğasıyla ilgili diğer açılardan çok bilgili olan bu eski insanların sadece "yaşayan tanrıları" hakkında hayal kurmakla kalmayıp, inançları için bazı temelleri olduğuna dair sinsi bir şüphe besledim.

Ben de bunun kanıtını aramak için araştırmaya başladım. İlk başta imkansız bir görev gibi görünüyordu. Sonuçta, eğer evren duyarlı bir varlıksa, "kafası", "kalbi" ve bir bedenin var olması için gerekli diğer tüm organik bileşenler nerede? Cevap: Görülecek hiçbir yer yok. Yine de kozmoloji, astronomi, astrofizik ve benzerleri üzerine kitaplar aramaya devam ettim. Bundan sonra olacaklar için bana yardımcı olacak kozmos hakkında oldukça fazla şey öğrendim, ancak yazılarında bariz hiçbir ipucu yoktu.

Machine Translated by Google

aradığım yaratığın olası doğası konusunda modern bilim adamları.

Ama sonra, uzun süre düşündükten ve boş boş kafamı kaşıdıktan sonra, birdenbire zihnimde yeni bir bakış açısının doğduğu o tanıdık "eureka" anlarından birini yaşadım. Cevabın -ya da en azından izindeki önemli bir ipucunun- modern bilim insanından değil, Hermes'in kendisinden gelmesi şaşırtıcı olmayabilir.

İpucu, Thoth/Hermes'in artık tanıdık olan "Yukarıdaki gibi, aşağıda da öyle" deyişinde yatmaktadır. Bunun şüphesiz anlamı, yukarıdaki dünyanın -daha büyük kozmosun- temel olarak aşağıdaki dünyayla, yani insanların dünyası ile aynı olduğudur. Açıktır ki, pullar çok farklıdır, ancak Hermes'e göre, içsel yapıları aynı hermetik plana dayanmaktadır. Ve unutmayın, Hermetik Kod ve genetik kod da her yönden aynıdır, bu nedenle, insan dünyası ve hücre dünyası açısından, az önce alıntılanan Hermetik hükmün doğrudan ve tam olarak uygulanabilir olduğunu açıkça görebiliriz. Genetik kod, hücrelerin dünyası olan mikro kozmosta ve Hermetik Kod, insanın dünyası olan mezokozmosta çalışır. Ve elbette her biri, yaratılış, evrim süreçlerini kolaylaştırmak olan ortak bir amacı paylaşıyor.

Şimdi DNA, biyomoleküler dünyada oldukça açık bir şekilde ana hareket ettiricidir. Diğer organik bileşenlerin daha sonra proteinler halinde bir araya getirdiği amino asitleri üretmek için genetik kodu kullanan DNA'dır. Biyomoleküler dünyada proteinlerin amacı açıktır; canlı bir vücut oluşturan tüm karmaşık kimyasal süreçleri tasarlarlar. Peki insan zihni Hermetik Kodu kullandığında ne olur? Daha önce öne sürdüğüm gibi, amino asitlerin metafizik eşdeğerini üretiyor mu? muhtemelen.
En azından bilinçli duygu, duyum ve algılama yeteneğimizden doğan fikirler, düşünceler ve kavramlar üretir.

Bariz soruya gelelim: Bu kavramlar, "dışarıda" bir yerlerde gerçekleşen çok daha büyük bir evrimsel sürecin ayrılmaz parçaları mı? Yani, genetik kod organik bir süreci tanımlıyorsa, Hermetik Kod da benzer şekilde organik bir süreci tanımlamıyor, ama çok daha büyük ve daha seyreltilmiş bir ölçekte işleyen bir süreç mi? Eğer durum buysa -ki tabii ki olabileceğini öne sürüyorum- o zaman makrokozmosta bu metafizik "amino asitleri" (düşünceler, kavramları, vb.) protein zincirlerinin kavramsal eşdeğerine dönüştürür. Olarak

Machine Translated by Google

Birkaç dakika önce, biyomoleküler dünyadaki proteinlerin amacının canlı bir vücut oluşturmak için gerekli olan tüm karmaşık kimyasal süreçleri tasarlamak olduğunu söyledim.

Okuyucunun artık fark edeceği gibi, burada ima edilen şey, insan zihninin bir "çift sarmal" biçimi, çok daha büyük bir varlığın vücudundaki canlı bir hücrenin çekirdeğindeki bir kromozom olduğudur. Ve sonra, ayrıca, muhtemelen bu daha büyük varlığın "zihni" de daha da büyük ölçekteki bir varlığın tek hücreli çekirdeğinden başka bir şey değildir, ama göreceğimiz gibi, değildir. sonsuza kadar

O halde, şimdi muhtemelen niyetlendiğimiz gibi bu ipucunu takip edelim ve dikkatimizi göğe, göğe çevirelim. Thoth/Hermes haklıysa, makro kozmosta bu "dünya dışı" yaşamın belirtilerinin olması beklenir - kromozomlarımızın yapısından farklı olmayan devasa, kozmik, organik yapılar. Ve orada, daha büyük kozmosta ne buluyoruz?

Anlamlı bir şekilde, kelimenin tam anlamıyla her yerde, tüm potansiyel güneş sistemlerinde, tüm galaksilerde spiraller ve sarmallar vardır. Kendi güneş sistemimiz örneğinde, gezegenlerin güneşi çevrelediğini görüyoruz, ancak tüm sistem sürekli olarak uzayda büyük bir hızla hareket ettiğinden, her gezegenin izlediği yol aslında bir sarmaldır. Benzer şekilde, çoğu galaksi sarmal galaksilerdir ve bu kendi içinde anlamlıdır, ancak sözde eliptik ve düzensiz galaksilerin bile tümü bir galaktik merkezin -belki bir kara deliğin- etrafında döner ve hepsi evrende muazzam bir hızla savrulur, dolayısıyla her yıldızın uzay-zamanda izlediği yörünge gerçek bir sarmaldır, bir sarmaldır. Dahası, biz kendimiz, Dünya'nın yüzeyinde otururken, yürürken ve hatta uyurken aslında uzayda sarmallar izliyoruz: tüm gezegen ileriye doğru hareket ederken bir tepe gibi dönüyor.

Elbette, DNA'nın çift sarmallı bir yapı olduğu doğrudur, ancak biyomoleküler dünyada, DNA'nın yakın kuzeni RNA'nın tek sarmallarından oluşan birçok tek sarmallı yapı (virüsler, bakteriler vb.) vardır. Dahası, uzayda tek bir sarmal gördüğümüzü düşündüğümüzde, resmin tamamını tam olarak anlamış olmuyoruz. Yani bizim de tespit etmemiz gereken “görünmez” sarmallar olabilir. Örneğin, tipik bir galakside bilim adamları, yıldızlardan -ışıktan- oluşan görünür sarmal kolların, aslında kolların her birinin etrafında sarmallar oluşturan eşlik eden bir manyetik alan tarafından sarıldığını keşfettiler. Yine, güneş sisteminde, her biri kendi yörüngesinde dönen birkaç gezegen vardır, ancak herhangi ikisinin birbirine göre birleşik yollarını düşünürseniz,

Machine Translated by Google

sonuç, oldukça açık bir şekilde, bir çift sarmal konfigürasyon olacaktır. Mesele şu ki, yukarıdaki ve aşağıdaki tüm evrimsel fenomenler için temel tasarım gibi görünen tek, çift ve hatta çoklu sarmalın kendisidir.

Bu nedenle, inanç sistemlerinde yukarıdaki gökkubbenin çok önemli olduğu Mısırlılar ve Yunanlıların, sembolünde çift sarmal bulunan caduceus olarak bilinen sihirli bir değnek olan bir baş bilgelik tanrısına sahip olmaları çok anlamlı değil mi? kanatları olan birbirine dolanmış iki yılanın şekli? Açıktır ki, Duat'taki (gökyüzündeki) anahtar yıldızlarla son derece hassas bir şekilde hizalanan Büyük Piramit gibi bu sembol, bizi cennete bakmaya teşvik ediyor. Aynı şey, Viracocha'nın yılan/yıldırım sembolleri ve Quetzalcoatl'ın tüylü yılanı için de söylenebilir; bunların en etkileyici tasviri, ilkbahar ve sonbahar ekinokslarında güneş ışığının kuzey merdiveninde bir yılan gibi dalgalanan etkisidir. Meksika, Chichén Itzá'daki Kukulkan Tapınağı.

Bu "gökyüzündeki yılanları" tanımladıktan sonra, bana yapılacak en mantıklı şeyin izlerini takip etmeye çalışmak ve nereye varacağını görmek olduğunu düşündüm. Ne de olsa bu, Osiris ve Thoth'un ve antik dünyanın tüm diğer başlıca "uygarlıklarının" izlediği yoldu.

Mısır kozmolojisindeki en önemli iki yıldız olan Sirius ve Zeta Orionis'in Büyük Piramidin iki ana odasının güney şaftları tarafından hedef alınması gerçeği, piramidin kendisinin yukarıdaki ve aşağıdaki dünyalar arasında hayati bir bağlantı sağladığını düşündürür. Büyük Piramidin adı -"Işıklar"- ayrıca ışığın kozmik aracı, insan ve tanrı, dünya ve yıldızlar arasındaki arayüz olduğunu ima eder. Ve ışığın kendisi, belirttiğimiz gibi, müzikal bir fenomendir: var olan en rezonanslı oktav. Bu nedenle müzik anahtardır. Ama o zaman müzik hermetik bir olgudur ve Hermetik Kod, genetik kodun tam olarak nasıl çalıştığını ve organizmaların nasıl büyüdüğünü açıklar.

Burada kastedilen, evrenin sırlarını keşfetme arayışımızda, sadece ellerimizi uzatarak gök kubbeye dokunabilmek için kelimenin tam anlamıyla yıldızlara doğru gelişmemiz, büyümemiz gerektiğidir. Burada bahsettiğimiz "büyüme" türü, elbette, zihnin evrimidir, nihai olarak optimum psikolojik uyum durumuna ve yerel olmayan cennetin, zamansız ışık düzlemi. Burada Osiris/Orion herkesin yakın komşusudur.

Machine Translated by Google

Öyleyse şimdi bu ruhsal gelişimin nasıl gelişebileceğini tasavvur etmeye çalışalım. Bununla, bilincin nihayetinde yerel olmayan boyuta veya ışık kuantumlarının karakteristik metafizik frekanslarına uyum sağlayabildiği süreci kastediyorum.

Mikro kozmosta akıllı verilerin en güçlü aktarıcısının, karmaşık biyokimyasal süreçleri bir insan beynini oluşturabilecek hassasiyetle kodlayan DNA çift sarmalı olduğunu gördük. Mikro dünyada, DNA tarafından çalınan bu evrimsel müzik, mümkün olan en yüksek düzenin uyumunu temsil eder.

DNA'nın evrimsel gelişiminin nihai ürünü olan insan beyni, kalp veya karaciğer gibi biyolojik bir organdan daha fazlasıdır. Öz-farkındalığa sahiptir ve bir dizi ekstra-biyolojik veya metafizik işlevi yerine getirebilir - entelektüel, spekülatif, sezgisel veya her neyse.

Yani insan beyni, içinden çıktığı çifte sarmal gibi aşkın etkiler üretebilir. Edebiyat, eserler, binalar vb. aracılığıyla, içinde bulunduğu fiziksel bedenden çok uzaktaki alanlara “biyometafizik” sinyaller iletebilir. Bu nedenle, örneğin Büyük Piramit'in tasarımcıları veya I Ching veya Hıristiyan Kutsal Yazılarının, Kuran'ın veya Upanishad'ların yazarları, uzak geçmişte dünyanın uzak yerlerinde yaşayanlar, şimdi hala sizinle konuşuyorlar. bunlar ve diğer birçok çağdaş yorum. Bu çalışmalar, gerçekte aşkın fenomenler, metafiziksel genlerdir ve -insanın zihninde- daha yüksek, daha karmaşık biliş kiplerini sentezlemek için kodlanmıştır.

Gördüğümüz gibi, hem DNA çift sarmalı hem de insan beyni çarpıcı biçimde benzer şekillerde çalışıyor. The Infinite Harmony'nin son bölümünde , insan beyninin sağ ve sol yarıküreleriyle birlikte bilinçli/bilinçaltı yönlerinin, "sağ tarafı" olan DNA sarmalının asit/alkali yönlerinin metafiziksel eşdeğeri olarak kabul edilebileceğini öne sürdüm. ” ve “sol” nükleotit zincirleri. Her ikisi de, dört "temeli", altmış dört olasılığı ve yirmi iki aşkın veya evrimsel "sinyali" ile aynı hermetik/genetik mavikopya ile çalışır. Böylece, evrimin mikro kozmik süreçlerinde çalınan müzik, insan zihninin asıl oyuncu olduğu yukarıdaki mezokozmik ölçekte nota nota yankılanıyor. Bu nedenle kadim "Yukarıdaki nasılsa, aşağıda da öyledir" sözü, kelimenin tam anlamıyla, aşağıdaki DNA çift sarmalı -kromozom- ile yukarıdaki tam işlevli insan beyni arasındaki tek farkın basitçe şu anlama gelir:

Machine Translated by Google

ölçekli biri. Her ikisi de tam olarak aynı sayıda ve güç ve bileşen kombinasyonlarıyla çalışır, ancak bileşenlerin kendileri buna göre derecelendirilir; DNA tarafından kullanılan bazlar, muhtemelen daha yüksek bilinç frekanslarının geliştirildiği "bazlardan" daha az seyreltilmiş bir rezonans biçimidir.

Peki, bilincin yaratıldığı bu "temeller" tam olarak nedir?
Hermetik Kod'da, son bölümde tartışılan Pisagor Tetrad'ının dört temel çakılına karşılık gelen üçlü oktavın dört temel notası -dört Dos- ile sembolize edilirler. Şimdi bu bazlar, canlı hücredeki serbest yüzen kimyasal bazlar gibi, teorik olarak her yerde, her yerde olacak, zihnin ikili sarmalı tarafından yakalanmayı, daha rezonant birimler halinde birleştirilmeyi ve sonunda geleceğe aktarılmayı bekliyor olacak. daha yüksek bir gelişim düzeyinde sentez. Bu temellerin bize izlenimlerimiz, yani hepimizin içindeki duyumlarımız, duygularımız ve algılarımız, üçlü veya üçlü oktav biçiminde geldiğini öne sürüyorum. İlk üçünün uyumlu etkileşiminin ürünü olan ve tamamen gelişmişse kavramlarımız, kavrayışlarımız biçiminde tezahür eden, çok önemli, aşkın bir temel vardır.

Sanırım burada, çok yanlış anlaşılan Hıristiyan mefhumunun "kusursuz gebelik" kavramının kökenine sahibiz. Örneğin, İsa'nın öğretileri, psikolojik olarak uyumlu olma konusunda, kusursuz bir şekilde tasarlanmıştı, bilinçli ve oldukça gelişmiş bir zihinden doğmuştu. Kusursuz olduklarını biliyoruz, çünkü tıpkı eşit derecede dirençli kavramlar gibi, örneğin Pisagor, Buda veya Muhammed gibi, onlar da nihayetinde milyarlarca bireyin evrimleşen psişeleriyle uyum sağladılar.

Elbette, Dawkins'in yapabileceği gibi, dünya çapındaki bu dini ve felsefi hareketlerin tamamen tesadüfen evrimleştiğini ve Darwinci varoluşun sıkıcılığından ve acısından kaçmak isteyen çaresiz insanların doğasında var olan zayıflıklarla oynadıklarını iddia edebilirsiniz. Cennette bir ölümden sonra yaşama dair belirsiz, temelsiz vaatlere tutunmak.
Kuşkusuz gerçeklerden kaçma unsuru, geçmişte ve günümüzde birçok kendi kendine yardım kültürünün gelişimine katkıda bulunan bir faktördür, ancak dünyanın başlıca dini hareketlerinin hepsinin Hermetik Kod'da somutlaşan "ezoterik müzik" ilkelerine dayandığı gerçeği, kuvvetle düşündürür. bu kazanın gerçekten onunla çok az ilgisi var. Bir an için düşünün: Sizin fikirlerinizin veya Darwin, Einstein veya Dawkins'in (veya

Machine Translated by Google

kendi modern kahramanınız veya kahramanınız), tüm insan ırklarının zihinlerine ve kalplerine girip uyum sağlamak?

Anlamlı bir şekilde, hücrenin mikro dünyasında, "kusursuz gebelikler" veya makromutasyonlar yaratılışın can damarıdır. Tüm evrimsel ilerlemeler, tüm aşkın gelişmeler "kusursuz" yaratılmıştır: amino asitler, protein molekülleri, gözler, bacaklar, kanatlar, beyinler. Yani tabii ki İsa kusursuz bir şekilde hamile kaldı. Ama sonra African Eve, Tyrannosaurus rex ve paradoksal olarak AIDS virüsü de öyleydi. Hayat böyle.

Dolayısıyla insan beyni bir kromozom biçimi, metafiziksel bir çift sarmal ise, o zaman muhtemelen aynı zamanda sonsuz derecede daha karmaşık, makrokozmik bir "organizma"nın, yani tüm insan ırkının kolektif evrimsel bilincinden oluştuğu varsayılır.

Nitekim 1950'lerin başında Amerikalı yazar Rodney Collin'in The Theory of Celestial Influence adlı kitabında buna benzer bir senaryo ortaya atılmıştır. Başka bir yerde bu eşsiz eserden uzun uzadıya alıntı yaptım. Collin, Ouspensky'nin yakın bir arkadaşıydı ve Gurdjieff'in orijinal fikirlerinin bu bilimsel yorumunu derlemek için birkaç yıl harcadı.

Kitap henüz dünya çapında kabul görmedi, bu nedenle çok gecikti, ancak bu son derece yenilikçi düşünürlerin üçünün de yazılarının büyük başarılar olarak kabul edileceği zamanın geleceğine inanıyorum.

Collin, kitabının "Sonsuzluktaki Adam" başlıklı son bölümünde, insan ırkının daha büyük "bedeninin" biçimini ve yapısını hayal etmeye çalışır.

Herkesin, kendi özel zaman çizgisinde yaşarken, her bir ipliğin bir insana özgü olduğu, birleşen enerjilerin görünmez bir ipliğini yarattığını söylüyor. Yüzyıllar boyunca milyarlarca milyarlarca bu ipin birbiriyle kesiştiği ve birbirine geçtiği, "renk" ve yoğunluğun yaşanılan hayatın türüne göre değiştiği düşünülürse, o zaman o kadar karmaşık bir figür ortaya çıkar ki, aslında , bir katı, "insanlığın sağlamı":

> Bu katı hakkında belli belirsiz bir endişeye bile sahip olabiliriz. Milyarlarca iplikten oluşan, akıl almaz derecede ayrıntılı dokumalarına rağmen hepsi aynı yönde uzanıyormuş gibi görünen, bir tür sağlam duvar halısı olacak, yani sonsuzluk. Hatta bu ipliklerin her birinin, tüm yaşamlara hakim olan enerji düzeyine göre farklı bir doğaya veya renge sahip olduğunu varsayabiliriz. Ve insanlığın geniş alanlarında veya dönemlerinde belirli bir doğa veya rengin dünyaya hakim olduğunu görebiliriz.

Machine Translated by Google

> tüm tasarım - tamamen fiziksel varoluşun kırmızısı, entelektüel aktivitenin sarısı veya hareket etme becerisi ve duyumunun yeşili. Bilinçli ruhlara ve bilinçli ruhlara sahip insanların varlığını hatırlayarak, kumaştan oldukça istisnai bir şekilde ayrılan, geri kalanlara hayat veren ve katı maddenin tüm tasarımının üzerinde olduğu farklı maddeselliğe sahip iplikleri de varsayacağız. vücut oluşur. Çünkü bu iplikler sadece bizim metaforumuzdaki ipliklerdir. Aslında canlıdırlar ve toplam kütleleri canlıdır. Onlar bir bedenin hücreleri, kılcal damarları ve sinirleridir, Kabala'nın Adam Kadmon'u, İnsanlık.1

Adam Kadmon, antik mitolojide başka yerlerde ortaya çıktı. O, insan ırkının kendisini genel olarak tutarlı bir homonoia durumuna uyumlandırabilirse dünyayı değiştirebileceğine inanan Yunanlıların dev Atlası'dır. Ve eğer psikokinezi için daha önce tartışılan kanıtlar, tamamen yetişkin bir bireyin çok az fiziksel çabayla kaldırılabileceği kabul edilen "grup bilinci" gücüyle birlikte kabul edilirse, o zaman elde edilen "rezonans" türlerinin olduğunu söyleyebiliriz. Böyle düzenlenmiş bir düşünce sürecinde gerçekler varsa, bir tür öze sahip olmaları gerekir. Aşkın evrim teorisine göre, bilincin canlı maddesi olan bu madde, yaşamın diğer tüm tezahürlerinde olduğu gibi, yani hermetik olarak, genetik olarak yaratılmıştır.
Dolayısıyla evrimsel bilincin kendisi, kelimenin tam anlamıyla, diğer mezokozmik "sarmalların", diğer insan beyinlerinin elektrokimyasal yapısında barındırılan "genler"den kopyalanan metafizik sinyallerden veya "notalardan" oluşur.

DNA'nın karakteristik sarmal biçimi, X-ışını kırınımı olarak bilinen bir işlemle bütün halinde fotoğraflandı. Açıkça bir çift sarmaldır ve yaşayan her bitki veya hayvandaki tüm DNA molekülleri tamamen aynı şekilde yapılandırılmıştır. Bu DNA birdenbire tam olarak oluşmaz: belirli bir süre boyunca doğrusal bir şekilde gelişir. Ana DNA merdiveni, hücre bölünmesinden önce bir uçta "açıldığından" ve serbest yüzen bazlar bölünmüş basamakların açık uçlarıyla birleştiğinde, iki özdeş kromozom oluşur . Bir kromozomun yapısal özelliklerinden çok, tuhaf egzotik bir

meyvenin üç boyutlu bölümlerine benzeyen beynin iki yarım küresine makul bir şekilde uygulanamaz. Ama elbette, DNA gibi, bunun da olduğunu varsaymalıyız.

Machine Translated by Google

metafizik "kromozom" hazır görünmez, genel formunun gelişmesi için belli bir süre gerekir ve bu da doğrusal bir biçimde gelişir. Zaman çizgidir ve söz konusu süre bir ömürdür. Ve bireysel bir beynin ömrü boyunca tam olarak ne olur? İki yarımkürenin, uzayda süzülürken kendi ekseni etrafında sonsuz bir şekilde dönen bir gezegenin yüzeyinde fiziksel bir varlığa sahip olduğunu unutmayın.

Bu nedenle, her yarımküre aslında uzay ve zamanda bir sarmal, bir sarmal çizmektedir. Birlikte ele alındığında, genel konfigürasyon, elbette, bir çift sarmaldır.

Dolayısıyla insan beyni, zaman içinde gelişen, bir ucunda gebe kalma, diğer ucunda ölüm bulunan, gelişen bir çifte sarmaldır. Arada olan her şey, hayattaki hem bilinçli hem de bilinçsiz tüm deneyimlerimiz, gelişen her bir mezokozmik "kromozom"un özel "renğini" veya niteliğini tanımlar. Bu kromozomlardaki "genler"in en başarılısı ya da en rezonansı, örneğin Buda, İsa ya da Muhammed gibilerin "parlak" kalıcı fikirleri ve kavramları, başarılı olmada en çok kopyalananlardır. nesiller, diğer metafizik kromozomlar, diğer insan beyinleri tarafından.

Canlı hücrelerin DNA yapısının iki yüzü vardır; şeker, fosfat ve azotlu bazlardan oluşan iki zincir ve her biri diğerinin ayna görüntüsüdür. İki zincir bazlar tarafından bir arada tutulur: adenin, timin, sitozin ve guanin. Adenin her zaman timin ile bağlanır ve guanin her zaman sitozin ile birleşir. Benzer şekilde, daha önce gördüğümüz gibi, insan beyninin de iki yüzü vardır: sol yarıkürenin bilinçli süreçleri ve sağ yarıkürenin bilinçaltı süreçleri. DNA'da olduğu gibi, iki yarıkürenin bu farklı yönleri, duyumlarımızdan, duygularımızdan, algılarımızdan ve kavramlarımızdan doğan hayattaki deneyimlerimiz tarafından "temeller" yoluyla ayrılmaz bir şekilde birbirine bağlıdır.

O halde bu, eskilerin insanlığın evrimine ilişkin görüşlerinin özünü oluşturur. Bilinç organik bir fenomendir, Hermetik Kodun buyruklarına göre gelişir ve doğal eğilimi, yıldızların varoluş ölçeğine, yerel olmayan ışık düzlemine doğru yukarı ve dışa doğru büyümektir. Bilinç geliştikçe, tüm insan ırkı, antik dünyanın piramit yapıcıları gibi, daha yüksek bir boyutta çok daha karmaşık, makrokozmik bir yapı inşa etmek için sürekli artan uyum hallerinde birlikte çalışacak. Teorik olarak böyle bir varlık ya kendi "beynine", muazzam bir "güneş" e sahip olacak ya da evrimleşecektir.

Machine Translated by Google

ölçek ve karmaşıklık açısından, bireysel mezokozmik çift sarmaldan -insan beyni-, mezokozmik çift sarmalın mikrokozmik DNA'dan olduğu kadar uzak olacaktır. Eğer bu doğruysa, yukarıdaki kozmosta bu sarmal yapının ana bileşenlerini bulmayı beklemeliyiz.

Bu harika, dünya dışı yaşam formunun nasıl evrimleşebileceğine dair zaten bir ipucumuz var. Bu, daha önce yaptığım bir öneriden kaynaklanmaktadır, o da insan zihninin metafizik dünyasındaki yaratıcı süreçlerin ışık ve bilinç arasında bir tür etkileşimi içerdiğidir. Bu, birbirini tamamlayan ancak oldukça farklı olan bu iki fenomenin, aynı metafizik madalyonun adeta karşıt tarafları olan, kavramın/yaratılışın ana bileşenleri olduğu anlamına gelir.

Yıldız ışığı hariç, güneş sistemimizdeki tüm ışığın kaynağı güneştir.
Ve bildiğimiz şekliyle tüm bilincin kaynağı Dünya'dır. Böylece, mikro ve mezokozmik benzerleri gibi, bu makrokozmik yapının da iki temel yönü olduğunu görüyoruz.

DNA molekülü söz konusu olduğunda, iki ana özelliği asidik ve alkalin özellikleridir. İşlevi, bireysel kimyasal bazlar biçimindeki verileri almak, daha sonra "yukarı" daha rezonant RNA bileşenlerine dönüştürmek ve sonunda bunları gelecekteki sentez için hücrenin sıvı zarı olan sitoplazmaya geri iletmektir. Benzer şekilde, insan beyni de bilinçli ve bilinçaltı özellikleriyle izlenimleri, algıları vb. verileri alır ve daha sonra bir tür metafizik "ışığa" dönüştürür ve daha sonra fikirler biçiminde dünyaya yayılır. kavramlar ve benzeri.

Dolayısıyla, gökyüzündeki çift sarmal ile ilgili olarak, güneşin "asidik" veya bilinçli yönü olduğunu ve Dünya gezegenindeki yaşamın "alkali" veya bilinçaltı yönünün tezahürü olduğunu söyleyebiliriz. Muhtemelen göksel çifte sarmal da bir tür veriyi alacak ve daha sonra onu dönüştürecek ve dışarı yayacak, ancak bunun tam olarak hangi biçimi alacağı belki de yalnızca Adam Kadmon'un kendisinin cevaplayabileceği bir sorudur.
Ancak spekülasyon yapabiliriz. Orada makrokozmik "üsler" varsa, oldukça büyük olmalılar ve güneş sisteminin en büyük bileşenleri, tümü daha büyük sisteme bir tür manyetik etki yayan diğer gezegenler ve asteroitlerdir.

Tanrıların antik Yunan panteonu Zeus ve onun göksel ailesi, anlamlı bir şekilde güneş ve gezegenlerle yakından ilişkiliydi.

Machine Translated by Google

yaşamla dolu olduğu kabul edildi. Ayrıca, tüm güneş sisteminin hermetik bir yaratım olduğuna inanarak sık sık "kürelerin müziğine" atıfta bulundular. Ve hermetik elbette genetiktir, organiktir.

Öyle olur ki, bu "kürelerin müziği" sadece bir folklor değil, gerçektir. Rodney Collin, gezegenlerin büyük ve küçük kavuşumlarının hepsinin, zaman içinde gelişen düzenli bir harmonik aralık dizisinde sayısal olarak tanımlanabilen belirli ritimleri "yendiğini" kaydetti. Daha sonra bu bağlaçların karşılaştırmalı bir tablosunu yaptığında, elde edilen titreşimlerin majör gamın temel notalarının göreli değerlerini temsil ettiğini keşfetti.

Dediği gibi, bir gezegenin manyetik etkisinin periyodikliği, Dünya'ya en yakın olan aynı göreli konuma geri dönmesi için gereken süreyi takip eder. Collin, her gezegen döngüsünün hareket noktası olarak güneş, Dünya ve belirli bir gezegenin düz bir çizgide olduğu anı alır. Bu gezegenin döngüsü, böyle bir kavuşumun tekrar meydana gelmesinden önce geçen zamandır; güneş, Dünya ve belirli bir gezegenin üç manyetik kuvvetinin birlikte aynı şekilde hareket ettiği, tekrar eden an arasındaki “aralık”tır.

Merkür ve Venüs maksimum manyetik etkilerini sekiz yılda bir, asteroitler dokuz yılda bir, Jüpiter on iki, Mars on beş ve Satürn otuz yılda bir tekrarlar. Bu çeşitli ritimler üst üste bindirildiğinde, her aşaması bir veya daha fazla gezegenin ana kavuşumları tarafından işaretlenen ilginç bir harmonik aralıklar dizisi görülür. Jüpiter her yirmi dört yılda bir, her biri üçer olmak üzere Venüs ve Merkür olmak üzere iki tam döngüyü tamamlar. Bir sonraki önemli aşama her yirmi yedi yılda bir gerçekleşir ve bu aşamada asteroitler üç tam döngüyü tamamlar. Her otuz yılda bir Mars iki döngüyü, Satürn ise bir döngüyü tamamlar. Her otuz iki yılda bir, Venüs ve Merkür'ün her biri dört döngüyü tamamlar. Jüpiter her otuz altı yılda bir üç döngüden geçer ve asteroitler dördünü tamamlar. Bir sonraki aşama, Venüs ve Merkür'ün her birinin beş döngüden geçtiği kırk yıldır. Her kırk beş yılda bir Mars üç, asteroitler ise beş döngüyü tamamlar. Son olarak, her kırk sekiz yılda bir, Jüpiter dört döngüyü tamamlar ve Venüs ve Merkür'ün her biri altı tam döngüyü tamamlar. Bu dizi sabittir ve kendini sonsuza kadar tekrar eder.

Böylece, 24'ten başlayıp 27, 30, 36, 40, 45'e uzanan ve 48'de biten, başladığımız sayının tam iki katı olan bir yıl sayıları tablomuz var. Bu önemlidir, çünkü bu sayı dizisi yalnızca majör bir gamın notalarının göreli değerlerine uymakla kalmaz,

Machine Translated by Google

tıpkı bir müzik oktavı gibi, 1:2 oranını da ifade eder. Collin şu sonuca varıyor: "Ve efsane tarafından Pisagorculara atfedilen bu aynı müzik ölçeğinin, gökbilimciler ve fizikçilerden oluşan özel bir okul tarafından kürelerin müziğini yankılamak için icat edildiğine dair eski hikayeleri hatırlıyoruz."

İnsan beyninin iki yarımküresinin zaman çizgisinde birbirleriyle etkileşime girerek oluşturduğu "çift sarmalı" tasavvur etmeye çalıştığımızda, evrimleşen olgunun tümünün gerçek biçiminin, gebelikten ölüme kadar bireyin yaşamını kapsadığını fark ettik. . Güneş sisteminin "çift sarmalı" daha da büyük bir boyutta mevcuttur ve bu nedenle, insan beyni dünyanın mikro kozmik ölçeğinden ne kadar uzaksa, büyüklük ve varoluş süresi açısından insan beyninin mezokozmik ölçeğinden o kadar uzakta olmalıdır. bireysel hücrenin kromozomları. Sonuç olarak, "güneş varlığının" temel kromozomal yapısını gezegenlerin ve özellikle de Dünya'nın döngüleriyle ilişkili olarak görmeye çalışmalıyız. Dolayısıyla bu makrokozmik "kromozom"un, Homo sapiens sapiens'in basit kavramlarla düşünmeye başladığı ilk zamanlarda gelişmeye başladığını ve Dünya'da bilinç son bulana kadar da devam edeceğini söyleyebiliriz. Neandertal veya erken dönem Cro-Magnon'un, son buzul çağının başlamasından kısa bir süre sonra, Güney Afrika'da kırmızı aşı boyası madenciliğine başlamasından bu yana yaklaşık yüz bin yıl geçti. Aşı boyasının pratik amaçlardan çok ritüel amaçlar için olduğuna inanılıyor ve bu da "bilincin" evriminin o zamana kadar oldukça ilerlediğini gösteriyor. Yani insanlığın güneş varlığı en az yüz bin yaşında.

Bu geniş zaman zarfında, uzayda dev bir Catherine çarkı gibi dönerken güneş sisteminin bileşenleri tarafından izlenen sarmal modeller, son derece uzun ve karmaşık bir figür oluşturur. Collin bu dört boyutlu yapıyı kendine has bir üslupla anlatıyor:

> Çeşitli gerilimlere ve çaplara sahip çok yönlü spirallere çizilen gezegen yolları, artık her biri kendi karakteristik rengi ve parlaklığıyla parıldayan, tamamı baştan sona bir ince tülbentle örülmüş, güneşin akkor ipliğini örten bir dizi yanardöner kılıf haline geldi. -sayısız asteroit ve kuyruklu yıldızın eksantrik yollarından örülmüş, canlı bir sıcaklık duygusuyla parıldayan ve inanılmaz incelikli ve uyumlu bir müzikle çınlayan ince ağ.3

Collin bu yapıyı bir "kromozom" olarak tanımlamadı, ancak canlı sıcaklığına yapılan atıf kesinlikle dikkate alınmak istendi.

Machine Translated by Google

kelimenin tam anlamıyla. Biraz daha ileride söylediği gibi, "güneş sistemi, bizim için bir şekilde anlaşılmaz olan, canlı bir cisimdir."

Gördüğümüz gibi, Yunanlılar hemen hemen aynı görüşü paylaştılar, ancak aynı zamanda bu muazzam, müzikal olarak yapılandırılmış varlığın kendine ait bir aklı olan bilinçli bir varlık olduğuna inanıyorlardı. Muhtemelen bu, bizimki gibi dış verileri -bir tür izlenimleri- alan ve bunlardan kavramların makrokozmik eşdeğerini oluşturan bir zihin olacaktır. Açıkçası, bu tür verilerin olası doğası bizim için anlaşılmaz. Güneş varlığının bedeni metafizik "amino asitlerden", yani ışıkla birleştirilmiş kavramlarımızdan yapılmışsa, o zaman varlığın "zihni" kaçınılmaz olarak çok daha yüksek, daha seyreltilmiş enerjilerle, belki de çok daha yüksek hızlarda işleyecektir. ışık hızından daha. Özel Relativite'ye göre elbette hiçbir şey ışıktan hızlı gidemez. Fizikçiler geçmişte, daha yüksek bir boyutta var olan ve zamanda geriye doğru ışık hızından daha yüksek hızlarda seyahat eden yeni bir tür parçacık, bir "takyon", varsayımsal bir varlık hayal ederek bu sınırlamanın üstesinden gelmeye çalıştılar. ama asla altında değil. Takyon teorik olarak var olamaz, ama var olsa bile onu asla bilemeyebiliriz, çünkü (zamanda geriye doğru) böylesine olağanüstü bir hızla hareket eden herhangi bir parçacık bilinen herhangi bir bilimsel yöntemle asla tespit edilemez.

Her halükarda, eğer güneş "zihni" bir gerçeklikse, onu ayakta tutan bir çeşit enerji olmalıdır. Ve eğer ışık mezokozmdaki sınırlayıcı faktör ise, o zaman belki de yukarıdaki daha büyük ölçekteki sınırlayıcı faktör bir şekilde onunla doğrudan ilişkilidir.

Görünüşe göre, Hermetik Kod'da bu iki ölçek arasındaki olası ilişkiye dair bir ipucumuz var. Anahtar sayı 64'tür, canlı bir hücredeki amino asit şablonlarının sayısı, I Ching'deki heksagramların sayısı. Altmış dört, pi'nin temel bileşeni ve tüm yaratıcı süreçlerin temel matrisi olan oktavın simgesi olan 8-8 sabit sayısının karesidir .

Ayrıca bu sayının, yalnızca ışık olgusuyla değil, aynı zamanda yıldızlarla, yukarıdaki yıldız ölçeğiyle de yakından ilişkili olan Büyük Piramit ile yakından ilişkili olduğunu unutmayın. Tüm piramit fenomeninde yer alan sembolizmin tesadüfi veya keyfi olması bana pek olası görünmüyor. Ayrıntılar bunun için fazla kesin. Bilgelik tanrısının takipçileri tarafından tasarlanıp inşa edilen Büyük Piramit, "Işıklar"a sahibiz, sekiz tanrıdan oluşan bir panteondan biri, sembolü birbirine dolanmış iki tüylü yılan olan ve

Machine Translated by Google

"Sihirli Kare" 1'den 64'e kadar tüm sayıları bünyesinde barındırır. Burada bize, transandantal evrimin anahtarının sabitin karesi olduğu, piramit ritüelinde anlatılan insandan tanrıya kutsal başkalaşımın kişinin kendi varlığının karesini temsil ettiği söylenmektedir. olasılıklar. Büyük Piramit'in kadim adlarının çoğul olmasının nedeni muhtemelen budur: Khuti, Mısır dilinde "Işıklar" ve Urim middin; Chaldee ve İbranice'de "Işık-ölçüleri".

Bu nedenle, modern bilim, ışık ötesi (ışıktan hızlı) hareket olasılığını reddederken, eskilerin kozmik olaylara ilişkin açıklamaları, bunun şu ya da bu şekilde ulaşılabilir bir gerçeklik olduğunu güçlü bir şekilde öne sürüyor. Elbette Özel Relativite tarafından dayatılan sınırlamalar, bildiğimiz şekliyle, en küçük bileşenleri atom altı veya sanal dalga/parçacıklar olan maddeyi ifade eder.
Bununla birlikte, önemlilik ölçeğinin mutlaka dalga/parçacık ile bitmesi gerekmez. Okuyucular, fizikçi David Bohm'un araştırmasının onu, bilincin kendisinin bir madde formu olduğu sonucuna götürdüğünü hatırlayabilirler. Ama eğer bilinç bir maddesellik biçimiyse, bizim algılayabildiğimiz veya ölçebildiğimizden tamamen farklı bir düzene ait olduğu açıktır ve bu nedenle normal fizik yasalarına bağlı olmayabilir.

Şimdi, örneğin, yerel olmayan bağlantılılıkları gözlemcide aralarından geçen bir şeyin sabitin karesinden bile çok daha büyük hızlarda "hareket ettiği" yanılsamasına neden olan bağıntılı fotonlar gibi olgular vardır. hız. Bu yerel olmayan iletişim sorununa daha sonra döneceğiz, çünkü bilginin tüm evrende, bir makrokozmik "organizma"dan diğerine, göz açıp kapayıncaya kadar geçen süreden daha kısa sürede aktarılabileceği bir mekanizma sağlayabileceğine inanıyorum.

Ancak şimdilik, bu fikre geçici olarak tutunabiliriz: ışık hızının karesinin değeri, güneş zihninin etkileşimli "rezonanslarının" yayılma hızı olabilir.

Şimdi devam etmeliyiz - elbette her zaman yukarı doğru - ve devam etmeliyiz ilk olarak bilgeliğin yılan tanrıları tarafından yapılan inanılmaz yolculuk.

Machine Translated by Google

8

Yıldızlararası Genler ve Galaktik Çift sarmal

ben n güneş sisteminin sahip olduğumuz uzun gövdesinin dört boyutlu yapısı Güneşin akkor iplikçiğini çevreleyen gezegen izlerinin uzayda nasıl devasa helisler oluşturduğu görüldü. Dokuz gezegen olduğu için, bu bireysel kılıfların her birinin bir şekilde güneşin daha büyük sarmal hareketiyle birleştiğini hayal edersek, dokuz "güneş" sarmalı olduğunu söyleyebiliriz. Bunlardan Dünya ve Güneş'in birleşik hareketiyle oluşan biri, yaşamı, bilinci, seni ve beni içermesi bakımından diğerlerinden temelde farklıdır. Bu özel ikili sarmal güneş varlığının "beyni", Adam Kadmon'un zihnidir.

Ama, elbette, eğer bu güneş varlığı gerçekten organik, bir "kromozom" ise, o zaman teorik olarak, tüm sarmallar gibi, daha da yüksek bir boyutta, daha da büyük, daha karmaşık biçimler yaratma, inşa etme kapasitesine sahip olacaktır. hayat. Öyleyse nasıl DNA fiziksel bir bedendeki bir hücrenin çekirdeğini oluşturuyorsa ve insan beyni de insanlığın güneş bedenindeki bir hücrenin çekirdeğini oluşturuyorsa, bu güneş varlığının zihni de insan vücudundaki bir hücrenin çekirdeğini oluşturacaktır. daha büyük, galaktik cisim. Güneş sisteminin ölçeğinden daha geniş galaktik ölçeğe bu daha fazla kuantum sıçraması, daha önce aşağıdaki DNA ile yukarıdaki güneş konfigürasyonu arasındaki mezokozmik çift sarmal olarak tanımlanan insan beyninin şimdi daha büyük bir varoluşta mikrokozmik bir varlık haline geldiği anlamına gelir. güneş varlığının mezokozmik yaratıcı gücü ve galaktik cismin makrokozmik gücü temsil ettiği. Bu bölümün ilerleyen kısımlarında bu göreli ölçeklere daha yakından bakacağız.

Son bölümde, Rodney Collin'in güneş sistemindeki gezegenlerdeki yörünge döngülerinin zamanda büyük ve küçük kavuşumlar ürettiğini keşfettiğini belirtmiştik; bunların göreli değerleri ana ölçeğin harmonik oranlarına çok yakındır. Bu efsanevi “müzik

Machine Translated by Google

Küreler” antik Yunan yazarları tarafından sık sık anılırdı: Platon tarafından “sirenlerin şarkısı” olarak anılırdı. Önerdiğim gibi, bu gezegen hareketlerinin hermetik simetrisi, gezegen küresinde işleyen genetik, organik süreçlerin olduğunun bir göstergesidir.

Öyle oluyor ki, çok yakın bir zamanda, belirli yıldızların kütleleri arasındaki ilişkiye ilişkin, bu gezegensel uyumun güneş sisteminin çok ötesine, galaksiye kadar uzanabileceğini gösteren başka kanıtlar gün ışığına çıktı.

Bu kitabın ikinci taslağı üzerinde çalışırken (ki bundan sonrasını içermeyecek) Colin Wilson'dan bir telefon aldım. Robert Temple'ın ilk kez 1976'da yayınlanan ve benim ilgimi çekeceğini düşündüğü bazı çok ilginç kozmolojik verilerin yer aldığı The Sirius Mystery adlı kitabının güncellenmiş bir baskısını gözden geçirmesinin istendiğini söyledi. Colin bu kitabın alelacele yazılmış ilk taslağını çoktan görmüştü ve sunumu ve biçimiyle ilgili bazı önerilerde bulunma nezaketini göstermişti. Bu yüzden nereden geldiğimi tam olarak biliyordu ve Temple'ın vardığı sonuçların çalışmamla ilgisini hemen anladı. İlk kez yıllar önce okuduğum The Sirius Mystery'nin bir kopyasını bana usulüne uygun olarak gönderdi , ancak söz verdiği gibi bu yeni baskı gerçekten çok ilginç çıktı.

Temple, eski ve gizli gelenekleri Sirius ve Sirius sistemindeki diğer iki görünmez yıldız hakkında ancak son zamanlarda keşfedilmiş çok kesin astrofiziksel veriler içeren Afrika'nın Dogon kabilesini dünyaya tanıtan adamdır. Sirius'un bu iki gizli yoldaşı sırasıyla, ilk kez 1970 yılında Washington DC'deki ABD Deniz Gözlemevi'nden Irving W. Lindenblad tarafından fotoğraflanan bir beyaz cüce yıldız olan Sirius B ve varlığı yalnızca resmi olarak keşfedilen bir kırmızı cüce yıldız olan Sirius C olarak bilinir. 1995 yılında Fransız astronomlar JL Duvent ve Daniel Benest tarafından doğrulandı.2 Görünüşe göre Dogon, rakiplerinin çok ilerisindeydi.

onların zamanı.

Temple, yeterince makul bir şekilde, bu bilginin onlara uzak geçmişte, muhtemelen Mısır'dan geldiğine inanıyor. Daha sonra Mısırlıların ve Sümerlerin bu bilgiyi doğrudan Sirius yıldız sisteminden oldukça gelişmiş amfibi uzaylılardan aldıkları teorisini geliştirir. Kanıtlarının bir parçası olarak, Bereketli Hilal'de ilk uygarlıkları kurduğu söylenen, yarı insan, yarı balık, amfibi yaratıkların bazı mitlerdeki önemini belirtiyor. Önde gelen "balık tanrısı" biliniyordu

Machine Translated by Google

Hilal'in doğu kanadında çeşitli isimler altında, Mısır'da verilen tanıma uyan büyük bir tanrı olmamasına rağmen. Babil ve Asur'da bu tanrı Oannes olarak biliniyordu (muhtemelen John adının erken bir biçimi); Sümer'de Enki; ve Afrika'daki Dogon kabilesi Nommo'ya.

Şunu söylemeliyim ki, Temple'ın amfibi uzay adamlarının Sirius'tan üstün bilgelikleriyle uçarak gelmeleri fikri, Dünya uygarlığının doğuşu için en sevdiğim açıklama değil. Daha makul bir teori, tüm büyük mitlerde yer alan ve Büyük Tufan'dan sağ kurtuldukları söylenen eski uygarlıkların yeni anavatanlarının kıyılarına teknelerle indikleridir - bu nedenle su elementine vurgu yapılır. Bu önerme, suyun temel elementinin öncelikle evrimsel bir sembol olduğu ve pasif, "sulu" elementin yaratılış sürecindeki merkezi önemini ifade ettiği birçok eski efsanede yorumlandığı gibi, aşkın evrim teorisi tarafından daha da desteklenmektedir. (bkz . bölüm 9).

Yani aşkın evrim teorisine göre üstün veya "dünya dışı" zeka aslında aşağıdan gelişir. Ve organik olarak, daima yukarı doğru, yıldızlara doğru büyür, gelişir. Temple'ın görüşü bu nedenle baş aşağı görünüyor. Teorisini destekleyen argümanları kapsamlıdır ve "balık tanrılarının" Büyük Piramidin inşası da dahil olmak üzere Dünya'da şimdiye kadar başarılmış hiçbir şeyle karşılaştırmaya meydan okuyan teknik manevraları akla getirir. Bunlar, yıldızlararası uçuş yapabilen su dolu uzay gemilerinin kullanımını ve ayrıca Temple'ın inşa edilmiş yapay, su dolu bir uydu olabileceğine inandığı Satürn'ün düz yüzeyli, onuncu ayı Phoebe'nin inşasını içerir. Bu balık benzeri yaratıklar tarafından ve Dünya'ya ve Dünya'dan aralıklı yolculuklarında bir tür sahne noktası olarak kullanıldı.

"Uzaylı" yaşamın gerçek doğasıyla ilgili bariz farklılıklarımıza rağmen, Temple, Sirius sistemi ve kendi güneşimiz hakkında, her iki yıldız sistemini de Giza platosuna, özellikle de Büyük Piramit ve Dünya'ya bağlayan bazı ilginç yeni gerçekler keşfetti. ikinci Kefren Piramidi (Chephren).

Büyük Piramit'in belirgin bir Sirius bağlantısı olduğundan (yani, Büyük Piramidin inşası sırasında meridyende zirveye ulaştığı sırada Sirius'u hedef alan Kraliçe Odası'ndan çıkan güney şaftı), Temple bunun bir temsil olabileceğini öne sürüyor. "görünmez" yıldız Sirius B'nin ve biraz daha küçük olan Khafre Piramidinin kendi güneşimizi temsil ettiğini. Bu görünüm karşısında uçmak gibi görünebilir

Machine Translated by Google

Robert Bauval tarafından, üç Giza Piramidinin Orion Kuşağı'nın üç yıldızını temsil ettiği önerisi. Bununla birlikte, gördüğümüz gibi, tüm nekropol olağanüstü derecede çok yönlüdür, bu nedenle tasarımda kodlanmış Sirius sistemi ile ilgili daha fazla bilgi bulmamız şaşırtıcı olmaz.

Tapınak, Büyük Piramit'in biraz daha büyük tabanının (755,79 fit) kenarlarını Kefren Piramidi'nin (707,75 fit) tabanının kenarlarıyla karşılaştırarak başlar ve Büyük Piramidin kenarlarının Kefren'inkinin 1,0678 katı olduğunu hesaplar. Daha sonra, mevcut en yeni astrofiziksel verileri kullanarak, Sirius B'nin kütlesinin güneşimizin kütlesinin 1.053 katı olduğunu belirtiyor. Dediği gibi:

> Bu nedenle yazışma 0,014'e kadar doğrudur. Bununla birlikte, bu küçük tutarsızlık bile oldukça önemli olabilir. Çünkü 0.0136 (yuvarlanan 0.014'tür), oktavın matematiği ile harmonik teorisindeki beşincinin matematiği arasındaki kesin tutarsızlıktır; burada 1.0136, Pisagor'un Virgülü olarak adlandırılır ve antik Yunanlılar tarafından bilinirdi Mısır'dan bilgi aldığı söyleniyor.3 Aslında, Pisagor Virgülünü daha

önceki kitabımda tartışmıştım; "ezoterik" müzik diyorum - Pisagorcular tarafından hayatın yaratıldığı gerçek armonik sabitten biraz "anahtar dışı" olarak değerlendirilen sıradan müzik olduğuna inanıyorum.

Temple , 0,0136 (0,014'e yuvarlanmış) tutarsızlığını Pisagor Parçacığı olarak adlandırdığı The Sirius Mystery'nin gözden geçirilmiş versiyonunda hemen hemen aynı fikri ifade eder: gerçek.”4 Temple'ın bu bağlamdaki “ideal” müziği benim “ezoterik” dediğim şeydir.

Bu nedenle "gerçek" müzik, sıradan pratik müziktir. Virgülle tanımlanan armonik sapma önemlidir ve bu tutarsızlığın Pisagorcular tarafından nasıl düzeltilmiş olabileceğine dair daha geniş bir konuyu gündeme getirir: Sıradan müziği Temple'ın "ideal" dediği türe nasıl dönüştürdüler. Sıradan müziğin marjinal kusurluluğunun majör gamın "aksaklıklarıyla" bağlantılı olduğunu öne sürdüğüm The Infinite Harmony'de bunu biraz ayrıntılı olarak ele aldım. Bu kitabın girişinde Gurdjieff'in oktav yasası açıklamasını tanıtırken belirttiğim gibi, bunlar

Machine Translated by Google

"Glitches", oktavda bir nota ile bir sonraki nota arasındaki perde frekansındaki artış hızının yavaşladığı, yani tam tonların değil, yalnızca yarım tonların olduğu iki nokta olarak tanımlanır: mi-fa ve ti notaları arasında -Yap. Sıradan, pratik müzikte bir oktavın gelişim çizgisindeki bu doğal sapma, tüm doğa olaylarının temel gelişim modelidir ve evrendeki fiziksel biçimlerin çok çeşitliliğini ve çeşitliliğini açıklar. Bu nedenle, en sevdiğimiz bestecilerin ve sanatçıların müziği kulağımıza mükemmel gelirken, Pisagor Virgülü bunun asla tam olarak öyle olmadığını gösterir.

"İdeal" müzik ise, Yunanlıların ezoterik müziği, organik müziktir, Hermetik Kodun ve genetik kodun müziğidir. Bu çok özel müzik türü aslında Virgülle vurgulanan tutarsızlığı hesaba katar ve düzeltir. Esasen, elbette, bu "zihnin müziği", hayatın kendisinden yaratıldığı müziktir. Oktav yasasının bir varlık kipi olarak uygulanmasını içeren Mısır simyasıdır, ancak her gelişen gamda tam olarak yukarıda belirtilen iki yarım ton noktasında çok hafif ama çok önemli bir ek girdi vardır.

Bu, tamamen gelişmiş bir "psikolojik" veya organik oktavın, normal bir ölçekte olduğu gibi yedi aşamadan değil, dokuz aşamadan oluştuğu anlamına gelir, çünkü içinde eksik yarım tonların noktalarında fazladan iki impuls vardır. Doğanın ikinci temel yasasına göre bu dokuz aşamadan her birinin kendisinin bir oktav olduğunu hatırlarsak, altmış dört "iç notadan" (9 x 7 + 1, 1, son Do'dur).

"Kayıp yarım tonlar" teorisini daha derinlemesine araştırmak isteyen okuyucular, önceki kitabımın5 ilgili bölümüne başvurabilir, ancak şimdilik bu bölümün ana kozmolojik temasına dönmeliyiz.

Temple, Sirius B'nin ve kendi güneşimizin kütlelerinin kesin oranı olarak çok yakın zamanda tespit edilmiş olan 1.053'ün kesin değerinin beşinci yüzyılda astronom/matematikçi Macrobius tarafından çok doğru bir şekilde ifade edildiğini ortaya koyarak devam ediyor. 256/243 "kutsal" kesir biçiminde MS yüzyıl. Macrobius, çağdaşlarından birkaçı tarafından da atıfta bulunulan bu kesrin, kendisinin kadimler olarak adlandırdığı insanlar tarafından armonik teoride kullanıldığını iddia etti.

Temple, Sirius B ile güneş -evrensel ölçekte neredeyse komşu olan yıldızlar- arasındaki bu bariz uyumlu bağlantının,

Machine Translated by Google

aslında, en azından yerel beyaz cüce yıldızlar ile güneş gibi sıradan yıldızlar arasında, tüm evrende zımnen vardır. Daha geniş çıkarım, tüm yıldız türlerinin, bir şekilde harmonik teorinin yerleşik oranlarına, yani Hermetik Kod'da somutlaşan oranlara karşılık gelen göreli kütlelere sahip olabileceğidir.

Temple, bu uzun menzilli koordinasyonu açıklamanın olası bir yolunun, iki güneş sistemini uzayın aynı "hücresinde" yaşadıklarını düşünmek olduğunu söylüyor. Bu fikir, daha büyük kozmosta düzenin aniden ortaya çıkması ve ortadan kaybolmasının incelenmesini içeren, Karmaşıklık Teorisi olarak bilinen yeni bir araştırma alanından ortaya çıkmıştır. Anlık iletişime çok benzeyen bir şeyin bu tür "hücrelerde" meydana geldiği kaydedilmiştir. buna 'öz-örgütlenme' denir."6

Milyarlarca elektronun sanki yerel olmayan bir şekilde iletişim kuruyormuşçasına eş zamanlı olarak koordineli hareketler gerçekleştirdiği plazmalardaki bu tür bir işlemin mikrodünya eşdeğeri gibi görünen şeyi zaten tanımlamıştık. Temple tarafından alıntılanan başka bir örnek, milyonlarca ayrı molekülün anında hizalandığı bir sıvıdaki konveksiyonun neden olduğu termal bir fenomen olan Bénard hücresidir. Doğada başka benzer fenomenlerin de olduğunu belirtiyor; örneğin, tüm yaratık tek bir dev hücre veya nöronmuş gibi, vücudunun bir ucundan diğer ucuna görünüşte "imkansız" hızlarda uyaranları iletebilen basit sünger. . Bu, 4. bölümde sözü edilen Cambridge bilim adamı Roger Penrose'un öne sürdüğü önermeden farklı değildir. Beynin geniş ölçüde ayrılmış bölgeleri arasında "yerel olmayan kuantum bağıntıları" oluşabileceğini ve böylece milyarlarca bireysel nöronun bir şekilde yanıt vermesini sağlayabileceğini öne sürmüştür. tutarlı bir bütün - Yunanca homonoia kavramının mikro kozmik bir eşdeğeri, bir "zihin birliği" veya bu durumda nöronlar.

Açıkçası yerel olmama ilkesini anlamak bizim için zor. Sıradan mantığa meydan okur ve sıradan duyularımıza aşina olan zaman ve mekanı dışlar. Ama yerel olmayan alemin -benim ışık düzlemi dediğim şeyi- kavramsallaştırması zor olsa da, müziğin kendisinin burada ele aldığımız eşzamanlı eşgüdümlü eylem türü için bir açıklama sağlayabileceği bir anlam var.

Bu, bir oktavın sekizinci ve son notası olan Do'nun merkezinde yer alır ve bir kez vurulduğunda aynı anda daha yüksek bir oktavın ilk notası haline gelir.

Machine Translated by Google

daha büyük ölçek. Böyle bir nota, aynı anda iki farklı ölçekte var olan ikili özelliklere sahiptir. Beyindeki veya bir süngerdeki nöronlar tarafından üretilen biyokimyasal titreşimlerin tümünün içsel olarak bir oktav olarak geliştiğini ve en sonunda bu oktavın optimum potansiyelinde titreşmeye, rezonansa girmeye başladığını varsayalım. Bu gerçekleştiğinde, tüm evrimsel ölçek son bir notada kaynaşır, Do. Bu şekilde, dizinin tüm ayrı bileşenleri, dizideki "konumları" ne olursa olsun, yalnızca diğer tüm bileşenlerle eşzamanlı olarak birbirine bağlanmakla kalmaz, aynı zamanda, son nota aracılığıyla, yukarıdaki bir sonraki ölçek veya boyutla eşzamanlı olarak bağlanır.

Aynı şekilde, DNA tarafından üç inert kimyasal bazdan veya kimyasal rezonansın üç uyumlu "oktavından" oluşturulan RNA kodon şablonu, aynı anda tek bir yeni biyokimyasal "nota" - bir amino asit - daha büyüğünü oluşturan yirmi ikiden biri haline gelir. yukarıdaki ölçek. Böylece, süreç özünde lineer olmasına, zamanda gerçekleşmesine rağmen, bir tür eşzamanlılığın kesinlikle meydana geldiği, daha düşük ölçeklerin birdenbire aşıldığı ve zaman ve mekanın hiçbir şey ifade etmediği bir nokta gelir. Aynı şey, elbette, biyokimyasal evrimin daha yüksek ölçekleri için de geçerli olabilir, belki amino asit zinciri "yukarı" protein makromolekülünün ölçeğine dönüştüğünde veya protein organlar veya organlar ölçeğine daha da yükseldiğinde. bezler, kemik, doku vb. Evrimin tüm bu geçiş aşamalarında, bir ölçekteki notaların hepsinin aynı anda daha büyük bir ölçekte tek bir yeni notayı vurmak için birleştiği noktalar olmalıdır. Bu nedenle, bu "yerel olmayan korelasyonlar", varoluşun kuantum düzeyinde doğanın genel bir özelliği olmasının yanı sıra, muhtemelen evrim merdiveninde birçok farklı düzeyde tezahür eder.

Temple'ın dediği gibi, basit bir sünger denizin dibinde uzaya ve zamana meydan okuyabiliyorsa, o zaman yukarıdaki bu daha büyük "hücrelerin" galakside de aynısını yapabileceğini varsaymak mantıksız değildir.

Temple, kaçınılmaz olarak, Anubis hücreleri adını verdiği bu tür makrokozmik hücrelerin (Anubis, "köpek yıldızı" Sirius ile ilişkilendirilen Mısır panteonunun çakal başlı tanrısıdır) canlı olabileceği ihtimalini düşünmeye çekilir. "Engin Düzenleme İlkesi," diyor, "bir Varlık olabilir."7 Oldukça doğru. Hermetik genetiktir ve güneş sistemimizin gezegen küresinde ve Sirius B ile güneşimizin kütle oranında belirgin olan müzikal

simetriler, bu yaşam gücünün tüm gezegende yaygın olabileceğini gösteriyor.

Machine Translated by Google

Evren. Ayrıca tüm yaşam taşıyan fenomenlerin temel yapısının spiral, heliks olduğunu ve gördüğümüz gibi tüm kozmosun olumlu bir şekilde bu "gökyüzündeki yılanlar" ile dolu olduğunu unutmayın.

Kendi güneş sistemimiz, tümü güneşin yolu etrafında kıvrılmış bu tür dokuz yılandan oluşurken, güneşin hareketi galaktik merkezin merkezi yolu etrafında sonsuz derecede daha büyük bir sarmalın izini sürer.

Yukarıda açıklanan dokuz "küçük yılan"dan en ayırt edici olanı, elbette, insan ırkının evrimleşen "güneş zihnini" geliştirmiş olan yılan Dünya'dır. Tabii ki, eğer bu daha büyük sarmal, bir tür hücre çekirdeğinin derinliklerinde organik bir şekilde gelişen kozmik bir "kromozom" ise, o zaman mantıksal olarak kişi, konakçı hücrenin daha büyük gövdesinin onun çevresinde bulunmasını bekler. Bu durumda, kanıt olarak en bariz yapı, güneş sisteminin kendisidir.

İlginçtir ki, Güneş Sistemi'ne Samanyolu'nun daha büyük kütlesine göre baktığımızda, konumu bazı sıradan canlı hücrelerinkine çarpıcı biçimde benziyor. Örneğin bunu insan vücudundaki tek bir kan hücresinin konumuna benzetebiliriz. Güneş sistemi gibi, beyaz bir cisim merkezi bir çekirdek veya "güneş" etrafında yapılandırılmıştır. Çekirdeğin etrafında yüzen enzimler, mitokondri, ribozomlar, RNA ve benzeri gibi değişen boyut, karmaşıklık ve enerji içeriğine sahip daha küçük bileşenlerdir. Bu bileşenlerin tümü, sitoplazma olarak bilinen sıvı bir zar olan sulu bir ortamda yüzen hücrenin gövdesinde bulunur. Bireysel kan hücresinin duvarlarının ötesinde ve onu diğerlerinden ayıran daha sıvı bir zardır.

Güneş sisteminin kozmik "sitoplazmasının" sınırı, tüm gezegenlerin, asteroitlerin, kuyruklu yıldızların ve yörüngedeki diğer malzemelerin bulunduğu, güneşin anlık manyetik ve kütleçekimsel etkisinin küresi olarak tanımlanabilir. Bununla birlikte, "sitoplazma" veya güneş sisteminin bileşenlerinin içinde var olduğu ve çalıştığı ortam, hücrenin sıvı zarından ve hatta Dünya'da soluduğumuz havadan çok daha seyrek olacaktır, ancak aynısı olmalıdır. yine de gerçektir ve benzer şekilde tüm sistemi doldurması gerekir. Muhtemelen bu ortam, ışığın kendisi veya daha doğrusu, güneş sisteminin sınırlarının çok ötesine uzanan ve tüm büyük kozmik sistemlerin var olduğu ortam olan elektromanyetik radyasyonun tüm spektrumudur.

Machine Translated by Google

Milyarlarca bu "güneş pili"nden oluşan sarmal gökada, esas olarak hidrojen yakan yıldızlardan, geniş, yıldızlararası kozmik toz bulutlarından veya nebulalardan oluşur ve biri merkezi bir merkez etrafında dönen milyarlarca gezegen varsayar. süper yoğun enerji çekirdeği -belki bir kara delik. Ve bu büyük kozmik havai fişek, merkezi ekseni etrafında dönmesinin yanı sıra muazzam sarmal kollarıyla, uzayda saniyede yaklaşık altı yüz kilometre hızla ilerliyor. Bu nedenle, güneş sarmallarında olduğu gibi, galaksinin gerçek biçimine dair bir şey algılamak istiyorsak, onu birkaç saniye veya bir dakika kadar donmuş bir anlık görüntüsünün alınmasıyla ilgili zaman ölçeğinde değil, görselleştirmeye çalışmalıyız. galaktik varlığın kendisi. Böyle bir ölçekte birkaç “saniye” yüzbinlerce, hatta milyonlarca yılımıza eşdeğer olabilir. Dolayısıyla, galaksinin dört boyutlu yapısı bir şekilde hızlandırılmış fotoğrafçılıkla yakalanabilseydi, birkaç "saniye" veya "dakika"dan sonra, Rodney Collin tarafından tanımlanan güneş sisteminin uzun gövdesine çok benzer bir şey görürdük. sonsuzluğa doğru kıvrılan son derece uzun, parıldayan bir elektromanyetik radyasyon sarmalı - başka bir gerçek sarmal.

Uzun bir sarmal cismin bu görüntüsü, gerçekte yalnızca bu makrokozmik "kromozomlardan" birinin temel fiziksel veya dört boyutlu biçimini tanımlar. Ancak, bir hücre çekirdeğindeki DNA ipliği, bir kafatasının içindeki beyin veya insan ırkının yaratıcı güneş zihni gibi, genel karmaşıklığı ve etkisi, kökeninin ölçeğini çok aşacaktır. Aslında bir hücrenin, bir beyin korteksinin veya bir güneş sisteminin çekirdeğinin içeriğine baktığımızda gördüğümüz, tüm varlığın basitleştirilmiş bir kesitidir.

Örneğin, bir DNA zincirine bakarız ve yalnızca kimyasal olarak kodlanmış dijital talimatlardan oluşan nispeten basit bir zincir görürüz. Yine de bilimsel araştırmalar bize DNA'nın çok daha güçlü başka bir boyutunu gösterdi: DNA, içinde var olduğu daha büyük "dünyanın" her parçasındaki, yani ev sahibinin tüm vücudundaki tüm yaratıcı işlevlere ulaşır ve gerçekten de onları kontrol eder. organizma. Dolayısıyla, evrimleşen bir organizmanın ilk üreme hücrelerinin kromozomunda yer alan tek bir gen, saç veya göz rengi, kemik yapısının konfigürasyonu ve diğer karmaşık özellikler gibi özellikleri nihai olarak belirleyebilir.

Benzer şekilde, insan beyni, kimyasal reaksiyonlar ve elektriksel dürtülerle etkileşime giren ve tümü rahat bir şekilde sert kemiğin koruyucu bir örtüsü içinde barındırılan bir nöron kütlesi olarak tanımlanarak bilimsel olarak en basit biçimine indirgenebilir. Ama oldukça açık bir şekilde kafatasının kendisi bile değil.

Machine Translated by Google

beynin varlığının gerçek sınırlarını uzaktan tanımlar. Beyin, tıpkı kromozom gibi, çok daha büyük, çok daha karmaşık bir varlığın, kavramsal olarak düşünebilen veya hayali dünyalar hayal edebilen, hafıza yoluyla zamanda geriye doğru yolculuk yapabilen veya alternatif olarak geleceğe giden yolu tahmin edebilen bir varlığın yalnızca fiziksel tezahürüdür. . Bilgiyi diğer beyinlere iletebilir, sezebilir, etkileyebilir, ilham verebilir, hatta birçoğu inanabilir, telepatik olarak iletişim kurabilir, fiziksel nesneleri doğrudan etkileyebilir, yaklaşan olayları tahmin edebilir vb. Aslında, DNA çift sarmalı gibi beyin de potansiyel olarak içinde işlev gördüğü "dünya" kadar büyüktür.

Güneş sarmalı ya da insanlığın kolektif zihni, hayal edebileceğimizden çok daha gelişmiş bir bilinç düzeyine sahip olacaktır.
Bu sarmalın içinde barındığı "organizma", insanlığın birikmiş bilgeliğinin tüm vücudundan, şimdiye kadar tasarlanmış ve tasarlanacak her fikir, teori veya inanç sisteminden oluşacaktır. Ömrü bizim yüzbinlerce yılımızla ölçülebilecek böyle bir varlığın gerçek mahiyetini anlamaya çalışmak, bilinen ve geliştirilecek her türlü fikri ve manevi disiplini en ince ayrıntısına kadar incelemekten geçer. Altındaki iki sarmal sırası gibi -insan beyni ve DNA- güneş sarmalının kendi varoluş ölçeğinin çok ötesine, ev sahibi galaksinin daha büyük gövdesine ulaşan yaratıcı etkiler göstermesini beklerdik.

Aynı şekilde, daha büyük galaktik sarmalın uzayda belirli bir bölgede hareket eden simetrik, yerelleştirilmiş madde ve enerji konsantrasyonlarından oluştuğunu görüyoruz, ancak daha büyük varlığı veya ondan yayılan titreşimlerin toplamı çok uzaklara yayılıyor. Galaksinin olduğu gibi oluştuğunu biliyoruz çünkü onu bir arada tutan dört temel kuvvet (“baz”) var: kısa menzilli güçlü ve kısa menzilli zayıf nükleer kuvvetler, yerçekimi kuvveti ve elektromanyetik kuvvet. Bir galaksideki tüm yıldızların yaydığı elektromanyetik radyasyon, kaynaktan milyarlarca ışıkyılı uzaklıklara uzanarak her yöne ışık hızında yayılır. Bu nedenle, galaktik sarmaldan şimdiye kadar yayılan tüm ışığın dış sınırları, oluştuğu andan itibaren uyguladığı yerçekimi etkisinin dış sınırları ile birlikte, galaksinin kendisinin daha büyük gövdesini temsil eder. Dolayısıyla, DNA çift sarmalı, insan beyni ve güneş sarmalında olduğu gibi, galaktik "zihnin" potansiyel etkisinin de içinde var olduğu "dünya" kadar uçsuz bucaksız ve karmaşık olduğunu söyleyebiliriz.

Machine Translated by Google

Bilim adamları, bir galaksinin herhangi bir bilince sahip olamayacağını, bunun basit bir şekilde, temel fizik yasalarına göre rastgele patlayan ve her yöne uçuşan kimyasal elementlerin kapsayıcı, kontrolden çıkmış bir kütlesi olduğunu tartışacaklar. Ancak, aktif bir insan beyninde meydana gelen genellikle şiddetli elektrokimyasal reaksiyonlar da hemen hemen aynı şekilde tanımlanabilir ve yine de bilincin orada yaşadığını biliyoruz. Benzer şekilde, dinamik, gelişen biyomoleküllerin atomik kimyasındaki elektronegatif elementlerle foton değiş tokuşu yoluyla birleşen elektropozitif elementlerin süperaktif ışık hızı füzyonu da mikrokozmik bir gözlemciye tamamen fiziksel, entropik bir süreçmiş gibi bir görünüm verecektir. Ancak genetik mikro dünyada gözlemlenen bu entropinin temelde bir yanılsama olduğunu biliyoruz, çünkü ondan muazzam, uyumlu oranlara sahip ve uzun ömürlü organik yapılar evriliyor.

Hatırlayın, dünya dışı bedeni insanlığın ortak bilincinin metafizik "gen havuzundan" inşa edilen güneş varlığı durumunda, düzensizlik, en azından şeylerin yüzeyinde, endemik gibi görünüyor. Herhangi bir büyük kasabaya veya şehre normal bir günde gidin ve orada yaşayanların aceleyle, iterek, bağırarak, koşuşturarak, dalgın bir şekilde rastgele yönlerde dolaşarak, her biri kendi özel dünyasında, neredeyse hiç zorlanmadan işlerini yaptıklarını gözlemleyin. üzerinde yaşadığımız gezegeni, içinde döndüğü güneş sistemini veya yüksekteki galaksiyi hiç düşünmedik. Burada homonoya yok. Başka yerlerde, dünyanın yüzlerce farklı bölgesinde insanlar birbirleriyle savaşıyor ve birbirlerini öldürüyor, kıtlıklar acımasız bir düzenlilikle milyonlarca çaresiz ve masum kurbanı kasıp kavuruyor, küresel ekolojik felaketler neredeyse her gün meydana geliyor. Tüm bu bariz kafa karışıklığı, bilincin materyalist, dualist bir uyuşukluğa hapsolduğu en kötü halindeki sosyal hayvanın genel bir tezahürü olan "kakofoni"dir. Burada da homonoya yok.

Yine de tüm bu görünüşte kaotik faaliyetin altında, aslında, kayıtlı tarih boyunca hermetik fikirler biçiminde sürekli olarak akan, altta yatan bir metafiziksel uyum akımı vardır.

Neyse ki bizim için ve muhtemelen yukarıdaki Helix için de, psikolojik olarak sağlam olan bu kavramlar, insanın vaaz etmeye eğilimli olduğu kaba "izmler"den çok daha "yankılıdır". Tam da bu yüzden, tıpkı mikro dünyanın evrim süreçlerindeki başarılı genler gibi, milyonlarca başka insan zihni tarafından bu kadar sadık bir şekilde kopyalanır ve gelecek nesillere aktarılır.

Machine Translated by Google

Biraz önce metafizik "bedeni"ni tanımladığımız bu güneş varlığı, yalnızca bizim galaksimizdeki yaklaşık yüz milyardan sadece biridir. Bu varlıkların bazı makrokozmik düzenin bilincine sahip "akıllara" sahip olduklarını varsayarsak, o zaman muhtemelen onların "düşünceleri" veya "kavramları" da onlar için bir maddeye sahip olacak ve karşılığında daha yüksek bir seviyede sentezlenecektir. sonsuz derecede daha büyük bir galaktik cisim. Bu tür tanrısal düşünce süreçlerinin gerçek doğası, bizim olağan kavrayışımızın ötesindedir, ancak bunların evrimleşme tarzları, prensip olarak, aşağıdaki sarmalların -DNA molekülü ve insan beyninin- evrimiyle aynı olmalıdır. Bu nedenle, güneş ışığının üstümüzde yarattığı "kavramlar" veya evrimsel sinyaller, "kusursuz" bir düzende oldukları varsayılarak, aynı anda galaksideki diğer güneş varlıklarına iletilecek veya iletilecektir. Dolayısıyla, DNA'nın baskın veya aktif genleri veya yaratıcı insanlığın hermetik fikirleri gibi, güneş sarmalında tasarlanan "fikirler"den daha başarılı olanı, "dünyasındaki" diğer bilinçli varlıklar tarafından kopyalanacaktır. Bu, daha da büyük bir organizmanın - galaktik varlığın - bedenini inşa edecektir.

Peki ya bu daha büyük varlığın zihni? Nerede? Nasıl çalışır?

Daha önce söylediğim gibi, galaksinin gövdesi milyarlarca bireysel güneş sisteminden veya güneş "hücrelerinden" oluşur, ancak belirli bir galaksideki tüm güneş varlıklarının kolektif bilincinden aşkın bir şekilde gelişen zihni, içinde tanımlanabilir. galaksinin kendisinin genel dört boyutlu sarmal yapısı - galaktik "kromozom".

Gördüğümüz gibi, güneş varlığının bilinç düzeni kendi içinde yeterince karmaşıktır, ancak yine de oldukça rasyonel terimlerle, yani insanlığın kollektif bilincinin tüm bedeninden oluşan bileşik bir yapı olarak açıklanabilir. birikmiş seküler ve ezoterik bilgeliği. Ama kendi Samanyolu'muzun sahip olabileceği, güneş ölçeğinden hayal bile edilemeyecek kadar büyük bir ölçekte var olacağı ve işleyen bir "bilinç" türünü düşündüğümüzde, o kadar rafine ve ultra rezonanslı olası süreçlere değiniyoruz ki, kalmaları gerekir. şu anki evrim durumumuzda bizim için varsayımsal. Ancak bu, yansıtılan bu "galaktik titreşimlerin" doğası hakkında spekülasyon yapmamızı engellemez.

Muhtemelen bu galaktik titreşimlerin en ayırt edici özellikleri, göreceli perde frekansları ve iletim hızları olacaktır. Bunlar

Machine Translated by Google

daha yüksek yaratıcı süreçler, aşağıdaki sarmallardan yayılanlardan çok daha seyreltilmiş rezonans dereceleriyle işleyecekti.

Güneş sarmalını düşündüğümüzde, onun iki temel özelliği veya bileşenini, güneşin aktif yayılımları (ışık) ve Dünyanın pasif, metafizik titreşimleri (bilinç) olarak belirledik. Bunların, sıradan dünyamızın ışık ve bilincinden farklı bir düzenin "ışık" ve "bilinç" olduğunu öne sürdüm. Güneş sarmalının daha seyreltilmiş ışığının doğası, Hermetik Kod ve Büyük Piramit ile ilişkilendirilen Sihirli Kare ("Işıklar") tarafından karelenmiş bir olgu, sabitin karesi olarak anlamlı bir şekilde tanımlanır. Bu nedenle, güneş sarmalının "ışığının" doğası böyle olacaktır. Bu nedenle, tüm insan ırkının daha seyreltilmiş bilincinin doğası buna göre karşılık gelmelidir ve muhtemelen sıradan bilinçten, ışık hızının ışık hızının karesinden ne kadar uzak olduğu kadar uzak olacaktır.

Bununla birlikte, varlık ölçeği tek bir güneş sarmalınınkinden en az yüz milyar kat daha geniş olan galaktik sarmal, muhtemelen, frekansın karesini aşan frekanslarda hareket eden veya titreşen bir enerji alışverişiyle meşgul olacaktır. Işık hızı. Bildiğimiz gibi, Özel Görelilik, hiçbir şeyin uzayda sabit hızdan daha hızlı hareket edemeyeceğini iddia eder. Ama etkileşim halindeki kuantumlar arasında var olan yerel olmayan bağlantılardan, bilginin birinden diğerine -uzay ve zamanın basitçe varolmadığı kuantum alanı aracılığıyla- anında "yolculuk" yapabildiğini gördük. Büyüklükleri, ışık hızının karesini bile evrensel bir zeka aktarım hızı olarak umutsuzca yetersiz gösteren bu büyük galaktik varlıkların, muhtemelen birbirleriyle bu şekilde "konuşabilmeleri" mümkündür.

Şimdi, Yakub'un evrimsel "merdivenin" zirvesine, "melekler"in (güneşler) ölçeğinin ve "başmelekler"in (galaksiler) ölçeğinin ötesine ve evrenin alemlerine son bir yükseliş yapmaya hazırlanıyoruz. Mutlak ölçek—tüm evren. Bu ölçekte, üç boyutlu formu on milyarlarca ışıkyılı genişliğinde ölçülen kudretli galaksi, ev sahibinin vücudundaki tek bir hücreden başka bir şey değildir. Ve tıpkı tüm hücreler gibi, gezegen organizmalarının hücreleri, güneş bedeninin hücreleri (sen ve ben) ve galaktik bedenin hücreleri (güneş sistemimiz gibi), bu daha büyük galaktik zihnin nihayetinde yaratma yeteneğine sahip olması gerekir, hepsinin en büyük ölçeğinde, nihai, evrensel varlık.

Machine Translated by Google

Evrendeki yolculuğumuza devam etmeden önce, az önce tanımladığımız genel evrim tablosu üzerinde bir an için düşünmeye değer. Bu, hatırlayın, ilk olarak M.Ö. üçüncü binyılda Mısırlı metafizikçiler tarafından ana hatları çizilen ve düzgün bir şekilde "Yukarıdaki gibi, aşağıda da öyle" cümlesiyle özetlenen bir tablodur. Şimdi, bu yükselen, canlı terazi senaryosunu gerçek bir şey olarak kabul edebilir ya da kabul etmeyebilirsiniz, ancak bu görüş kelimenin tam anlamıyla doğru olsun ya da olmasın, yine de tüm felsefi düşünce tarihinde benzersizdir, çünkü iki soruya çok makul bir cevap sağlar. En temel ve kafa karıştırıcı sorulardan biri, bu kitabın girişinde açıkladığım gibi, çocukken benim için büyük bir şaşkınlığa neden olan sorular: neden buradayız? Ölümden sonra yaşam var mı? Aşkın evrim teorisi burada hiçbir yumruk atmaz: bu iki soruyu oldukça açık ve net bir şekilde yanıtlar.

Bu orijinal yaratılış teorisine göre, hepimiz -en azından potansiyel olarak- çok daha büyük bir evrimsel sürecin hayati ve bütünleyici parçaları olarak, doğanın büyük tasarımının doğrudan bir sonucu olarak buradayız. Bu süreç "ilkel sularda" (DNA-RNA kompleksi ile) başlar, daha sonra bizim gibi duyarlı varlıkların bilincine doğru evrilir, daha sonra "melek" (güneş) ve "başmelek" (galaktik) forma dönüşür. nihai olarak evrenin kendisinin süper-bilinçli "zihninde" - nihai "sarmal"da çiçek açacak. Biz zincirin önemli bir halkasıyız.

Ölümden sonraki yaşamla ilgili ikinci soru konusunda hermetik kuram da aynı ölçüde vurguludur. Elbette ölümden sonra yaşam var, çünkü ölümün kendisi, kişinin kendi kişisel evrim ölçeğinin tepesindeki son nota olan Do, aynı zamanda yukarıdaki daha büyük ölçeğin ilk notasıdır. Bu açıklamaya göre, sadece ölümden sonra yaşam değil, aynı zamanda modern insansıların olağan zaman ölçeğiyle karşılaştırıldığında, eskilerin her zaman söylediği gibi, "sonsuz bir yaşam" olacaktır.

Bu yukarı doğru evrimsel hareketin anlamı, evrenin tamamen kendi bilincine varmaya yazgılı görünmesidir. Ama o zaman belki de çoktandır; kesinlikle artık reşit olacak kadar yaşlı. Belki de fotonların daha büyük kuantum alanındaki olayların bu kadar keskin bir şekilde farkında olmalarının veya plazmalardaki ve metallerdeki milyarlarca elektronun, diğer milyarlarca elektronun ne yapmak üzere olduğunu zaten biliyormuş gibi davranmasının nedeni budur. Sanki maddi varlığın en temel seviyesinde bile genel bir “farkındalık” var.

Sri Aurobindo, evrenin tamamen bilinçli olduğunu ve içindeki tek bir nokta bile böyle olmasaydı, tüm dokunun cansız bir boşluğa dönüşeceğini söyledi. Elbette sadece Yunanlıları tekrarlıyordu, ama mesaj

Machine Translated by Google

aynı kalır, yani evren aslında zaten kendisinin bilincindedir ve bizim bunu fark etmemizi ve onun sürdürülmesine katkıda bulunmamızı beklemektedir. Belki de bu nedenle eskilerin Tanrısı'nın bizim iyiliğimizle bu kadar ilgilendiğinin söylenmesidir. Biz onun can damarıyız.

Machine Translated by Google

9

Eski Zamanların Hermetik Evreni

By şimdi okuyucular ne kadar önemli ve önemli olduğunu takdir edebilirler eskilerin evrimsel fikirleri ve özellikle Pisagorcuların müzikal vahiyleri. Bununla birlikte, diğer tüm büyük ruhani liderler gibi Pisagor'un da aslen eski Mısır rahip-astronomlarından gelen bilgileri aktardığını biliyoruz. Muhtemelen Mısırlılar da bu bilgeliğin ana ilkelerini, kendileri de muhtemelen daha da eski bir ırktan talimat almış olabilecek, antik mitin efsanevi selden kurtulanlarından miras aldılar. Bu sürekli evrim çizgisi, "ilkel" in inanç sisteminden kaynaklanmış gibi görünmektedir.

Oktavın temel simgesi olan 7 sayısını kutsal sayan Neandertal. İsviçre'deki Drachenloch'taki Neandertal yerleşim yerindeki taş sunakta bulunan yedi ayı kafatası, bu kutsal sayı sembolizminin en az 75.000 yıl öncesine dayandığını gösteriyor.

Bununla birlikte, Yunanlılarla birlikte, aşkın evrim teorisinin çok daha açık, mantıklı bir tanımı geldi; Pisagorcular bunu daha önce tartışılan iki temel ezoterik sembolle, yani klasik pi, 22/7 formülü ve orijinal "" ile düzgün bir şekilde özetlediler. filozofun taşı" Tetrad, yere 4–3–2–1 üçgeni şeklinde on çakıl yerleştirilerek resmedilmiştir.

Tetrad, Pisagorcular tarafından "tanrıların modeli" ve "doğanın kaynağı" olarak adlandırıldı. Bu nedenle, yukarıda ve aşağıda tüm evrimsel fenomenlerin gelişimi için bir şablon olarak kabul edildi: Sembolün 4-3-2-1 formatı aslında biyomoleküler düzeyde yer alan süreçlerin dikkate değer derecede doğru bir planıdır, çünkü Amino asitlerin sentezinde yer alan genetik süreçlerin dizilerini mükemmel şekilde.

Pi formülü de aynı evrim sürecinin bir ifadesidir. Böylece, klasik sözleşmede yer alan dört tabanlı/üçlü oktav simetrisi,

Machine Translated by Google

22/7, şematik olarak şu şekilde ifade edilebilir:

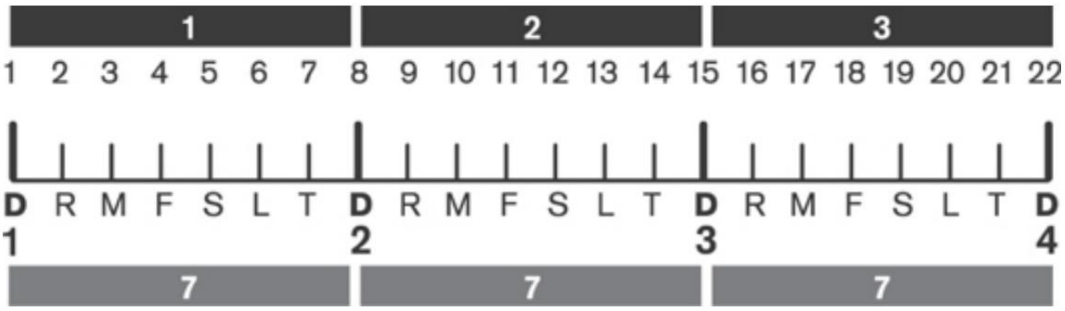

Tetrad'ın ilk iki seviyesini belirtir:

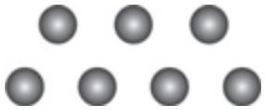

Üçüncü seviyedeki iki çakıl taşı ve tepedeki tek taşla işaretlenen, evrimsel gelişimindeki iki yüksek aşama, yukarıdaki daha büyük "teslis"in birleşik ifadesidir.

Bu model, bireyin daha yüksek evrimine uygulandığında, dört tabanlı/üçlü oktav simetrileriyle birleştirilmiş dört ve üç çakıl aşamaları, tüm insanların temel niteliklerini temsil eder; , ve algılayın. Genel olarak, hepimiz bunları daha büyük veya daha az derecelerde yapabiliriz; tamamen doğal insan işlevleridir. Bununla birlikte, Tetrad'daki sonraki iki aşama -üçüncüsü, iki çakılla gösterilir ve dördüncüsü, tepesindeki tek taşla gösterilir- ne yazık ki evrensel olmayan daha yüksek insani işlevleri temsil eder. İşte burada “orijinal düşünce” diyebileceğimiz duyumlarımızın, duygularımızın ve algılarımızın dengeli bir bileşiminin ahenkli ürünü devreye giriyor. Bu gerçek bilinç kıvılcımı, evrimsel Tetrad'ımızın üçüncü aşamasındaki iki çakıl taşından ilki ile gösterilir. İkinci çakıl taşı, bu metafizik madalyonun diğer yüzünü temsil ediyor: ışığın kendisi. Bu nedenle en üstteki çakıl taşı, tüm bu müzikal sürecin nihai, aşkın notasını sembolize eder. Günümüzde genellikle "kavram" olarak anılan bu sinyal, uyumlu ve bu nedenle aşkındır, daha sonra yukarıdaki daha büyük ölçekte tek bir yeni nota olarak var olmaya devam eder. Genetik koddan, dört kimyasal bazın temel ölçeğinden yukarı doğru ölçeklenen "daha büyük ölçeğin" tam olarak yirmi iki yüksek notadan oluştuğunu görüyoruz - yirmi amino asit sinyali ve iki sinyal

Machine Translated by Google

"başla" ve "dur" için kodlama - üçlü bir oktav. Bu nedenle, bilinçli zihnin girebileceği daha büyük ölçeğin de bir "üçlü oktav", yukarıda bir "üçlü" olarak yapılandırıldığı sonucu çıkar.

Şimdi, Tetrad tarafından açıklanan süreci, son iki bölümde özetlenen daha büyük kozmik ölçeklere uygulamaya çalışabiliriz. Güneş varlıkları ve galaktik varlıklar gerçekse, evrensel olayların genel bir hermetik resmine kolayca uymaları gerekir.

Belirttiğimiz gibi, Yunanlılar gezegenler ve yıldızlar gibi tüm kozmolojik varlıkların bilinçli varlıklar olduğuna ve evrenin kendisinin yaşayan bir hayvan -bir zoon- olduğuna ve bu nedenle doğası gereği tamamen organik olduğuna inanıyorlardı. Böyle bir organizmanın, biyomoleküllerden galaksilere doğru yükselen bir ölçek hiyerarşisi aracılığıyla nasıl gelişebileceğini gördük. Bu temel ölçeklerden tam olarak dört tane olduğunu hatırlayarak, tüm evreni Hermetik Kodun kendisinin geniş, kozmolojik bir temsili, çok boyutlu bir Tetrad olarak tasavvur edebiliriz:

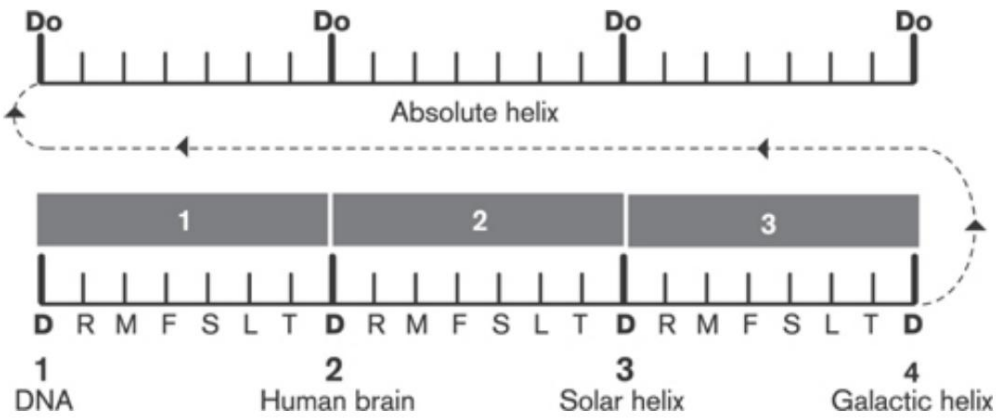

Bu diyagramın en önemli özelliklerinden biri, DNA'dan galaktik sarmala kadar tasvir edilen dört zeka düzeninin her birinin Do notasıyla temsil edilmesidir. Yani hepsi aynı notanın tecellileridir; sadece ölçek farklıdır. Bu, elbette, Thoth'un her şeyi kapsayan "Yukarıdaki gibi, aşağıda da" sözlerinde ima edilen tam da budur; bizde, altımızda ve arada, elbette aklımızda.

Dolayısıyla, zekanın veya yaşamın bu dört temel düzeninin tümü uyumlu frekanslarda yankılanır, müzik teorisine göre birbirini izleyen her nota, Do, bir öncekinin tam iki katı perde ve frekansta titreşir. Unutmayın, bir oktav bir cisimdeki titreşim hızının ikiye katlanmasının bir ölçüsüdür.

Machine Translated by Google

verilen ölçek. Bu, dört "temel nota" arasında benzersiz, somut bağlantılar olduğunu, her birinin titreşimlerinin daha büyük evrim ölçeğinin tam sayı koordinatları olduğunu gösterir.

Teorik olarak, üçüncü ve son evrimsel oktavın nihai notasını, Do'yu temsil eden süper-rezonant galaktik sarmal, nihayetinde hepsinin en büyük ölçeğine, yani evrensel ölçeğe tek bir yeni nota vurma gücüne sahip olacaktır. Bunun ötesinde ne olur, kimse tahmin edemez. Kendimi burada, galaktik sarmal tarafından yaratılan enerjilerin belirli bir oranının, muhtemelen kuantum alanı yoluyla birincil DNA ölçeğine yeniden girdiği dinamik, döngüsel bir senaryo tasavvur etmeye çalışırken buldum. Ne de olsa, bir şey, bir tür güç veya zeka, evrenin kesinlikle Hermetik Kod tarafından tanımlanan yasalara göre tezahür etmesini ve gelişmesini sağlıyor ve bu zekanın olası kaynağına ilişkin en bariz seçim kesinlikle nihai seçim olmalıdır. tüm evrimsel sürecin ürünü. Evrensel üçlü oktavımızın dördüncü ve son temel notası olan galaktik sarmalın, aslında DNA tarafından temsil edilen tüm ölçeğin ilk temel notasını daha yüksek bir perde ve frekansta güçlendirdiğini unutmayın. Ancak DNA basit bir not değildir. Aynı zamanda tam bir ölçektir ve bu birincil DNA ölçeğinin ilk “notasının”, dört inert kimyasal bazdan biri olan genetik kodun temel notalarından biri olması gerekir. Dolayısıyla, bu aşamada, basit inorganik molekül düzeyinde, yukarıdaki galaksinin yaratıcı titreşimlerinin, kuantum alanı aracılığıyla yaşamın sonsuz döngüsüne yeniden girmesi olasıdır. Bu nedenle, kimyasal baz bilimsel bir bakış açısıyla atıl görünebilir, ancak gerçekte, en azından doğru yerde olması için yeterli farkındalığı sağlayan bir tür ilkel, radar benzeri zeka ile yukarıdaki güçler tarafından çoktan aşılanmış olabilir - yaşayan. hücre—tam olarak doğru zamanda.

REENKARNASYON

İlginç bir yanıyla, yukarıda anlatılan evrim sürecinin, aynı zamanda evrimin döngüsel bir tanımı olan reenkarnasyonla ilgili Budist ve Hindu inançlarının ortaya çıkışına olası bir açıklama getirmesini belirtmekte fayda var.

Pisagorcu metempsikoz kavramı veya "ruhların göçü" hemen hemen aynı fikri ifade eder. Pisagor, ruhu bir bedene hapsedilmiş ve bir yeniden doğuş döngüsüne mahkum edilmiş düşmüş bir melek olarak görüyordu.

Machine Translated by Google

kendisini tüm safsızlıklardan arındırmıştır. Tarif edilen döngü, doğumdan ölüme, tekrar doğuma vb., bir anlamda, evrimleşen varlığın hareket noktasına veya gebe kaldığı ana geri dönmeye devam ettiği döngüsel olarak kabul edilebilir. Ama sonra, eğer ruh her dönüşte kaderini geliştiriyorsa, bu, her döngüden sonra hafif bir "yukarı" hareket anlamına gelir, bir yaşam sürekli yükselen dairelerde bir sonrakinin üzerine bindirilir. Bu önemlidir, çünkü bu tekrar eden varlığın kademeli olarak evrimleştiği yolu izleyen hayali bir çizgi çizecek olsaydık, bu şekilde tanımlanan genel şekil, tüm evrimsel süreçlerin en temel konfigürasyonu şeklini, bir sarmalı alırdı.

Ne yazık ki bu tekrar eden yaşamlar sorusu, bu çalışmanın ana itici gücünden bir şekilde ayrılmayı temsil ediyor. Ayrıntılı bir soruşturma şu anda sahip olduğumdan çok daha fazla zaman ve alan gerektirecektir. Muhtemelen gelecekte bir gün bu konuyu daha ayrıntılı olarak inceleyebiliriz, ancak şimdilik eskilerin yaşayan bir kozmos görüşünü destekleyen kanıt arayışımıza devam edeceğiz.

EVREN ANLAYIŞI

Yunanlıların evren tanımı -bir hayvanat bahçesi- tamamen açıktır. Tüm kozmosu, döllenmiş bir yumurtanın biyolojik ürünü, bir tür üreme faaliyeti yoluyla tasarlanan canlı, organik bir yaratık olarak görüyorlardı. Kimin tarafından ya da neyin içinde olduğu, en derin gizemdir.

Bununla birlikte, soyağacı ne olursa olsun, çoğu köken efsanesi, mevcut evrenin yaratıldığı veya daha doğrusu tasavvur edildiği konusunda hemfikirdir. Hristiyanların en aşina olduğu örneği ele alalım: "Başlangıçta Tanrı göğü ve yeri yarattı."1 Tekvin'de, evrenin yaratılışı veya tasavvuru,

eski kutsal metinlerde her zaman bir anlamı olan sulu bir ortamda gerçekleşmiş olarak anlatılır. dişil veya pasif çağrışım: "Ve Tanrı'nın ruhu suların yüzünde hareket etti."2

Ardından gebe kalma anı, (üreme)yaratılışın ilk eylemi gelir: “Ve Tanrı, 'Işık olsun' dedi; ve ışık vardı. . ışığı karanlıktan . . ve Tanrı ayırdı.”3

Yani ilkel kozmik "yumurta" birbirini tamamlayan ancak ikiye bölünmüştür. oldukça farklı proto-hücreler, bir ışık, bir karanlık veya bir aktif, bir pasif.

Machine Translated by Google

Benzer bir şekilde, evrensel kökenlerin Vedik versiyonu, Tanrı'nın "önce bir düşünceyle suları yarattığını ve tohumunu onlara yerleştirdiğini" iddia eder .

Vedik literatürde ilkel suların tanrısına adanmış ilahiler vardır. Bu, suları kozmik okyanusa akmaları için serbest bıraktığı ve tanrı Agni'nin yaratıcı ışığını, yani güneşi ortaya çıkardığı söylenen yağmur tanrısı Indra'dır.

İlk Yunanlılar için de su, yaradılışın birincil unsuru olarak görülüyordu. Örneğin filozof Thales, Dünya'nın tüm yaşamın evrimleştiği ortam olan su üzerinde yüzdüğüne inanıyordu. Hemen hemen aynı görüş, güneş ışığının yaşam oluşturmak için Dünya'nın ilkel balçıklarına nüfuz ettiğini düşünen Pisagorcular tarafından da savunuldu.

Bilinen tüm köken mitleri arasında, Mısır hesabı muhtemelen en eskisidir.
Bu nedenle, yukarıdaki örneklerin her biri, ilk olarak Thoth'un ruhani merkezi Hermopolis'in rahipleri tarafından ortaya konan orijinal temanın bir tekrarından başka bir şey değildir. Hermopolitan efsane, sonsuz sulardan bir tepe gibi yükselen "Alev Adası"nda aynı anda ortaya çıkan sekiz ana tanrıdan bahseder.

Gördüğümüz gibi, bu yaratılış mitlerinin neredeyse tamamı iki temel noktada hemfikirdir: birincisi, evren/dünya/yaşam var olmadan önce, yalnızca sonsuz veya sonsuz sular -pasif, negatif unsur- vardı ve ikincisi, yaratıcı eylemin kendisi, aktif, pozitif öğe olan ışığın veya alevin dahil edilmesini içeriyordu. Çoğu kez bu güç kaynaşması, bir tanrının veya tanrıların -evrensel aracılık ilkesi- araya girmesiyle meydana gelmiş olarak tanımlanır. "İlahi müdahale"ye yapılan bu ikinci göndermeyi bir yana bırakırsak, evrenin yaratılışına ilişkin, aslında şu anda modern bilimin sunduğuna çarpıcı benzerlikler taşıyan bir açıklamayla baş başa kalıyoruz.

BİLİMSEL PERSPEKTİF

İlk olarak 1920'lerde Belçikalı rahip-astronom Georges Henri Lemaitre tarafından ortaya atılan, evrenin kökenine ilişkin "büyük patlama" teorisine muhtemelen pek çok okuyucu aşina olacaktır. Bu, artık maddenin, uzayın ve zamanın nasıl oluştuğuna dair en olası açıklama olarak kabul ediliyor. Kalıcı bir arka plan mikrodalga radyasyonu

Machine Translated by Google

1964'te Bell Laboratuarlarında radyo gökbilimciler Robert Wilson ve Arno Penzias tarafından tüm kozmosa eşit bir şekilde yayılan ve yaklaşık 3,5 Kelvin (mutlak sıfırın üzerinde 3,5 derece üzerinde) bir sıcaklıkla kaydedildi. evrenin yaratılışının, tarihteki en büyük patlamanın artık titreşimi.

Ama başlangıçta patlayan tam olarak neydi? Lemaitre, evrenin tek bir ilksel potansiyel enerji kuantumundan, tüm atomların bir tür süper yoğun anasından doğduğunu öne sürdü. İlk felaket patlamasından sonra, bu ilkel "atom" o kadar hızlı ve enerjik bir şekilde bölünmeye başladı ki sonunda evrendeki tüm maddeyi meydana getirdi. İlk atom çekirdekleri (kuarklardan oluşan protonlar ve nötronlar) çoğalırken, olağanüstü bir hızda gerçekleşen kuantum kopyalanmasıyla, uzay ve zaman aynı anda onları barındıracak şekilde açıldı. Bu, ilkel kuantum parçalanmadan ve bunun sonucunda ortaya çıkan süper yüksek enerjilerin "merkez üssünden" yayılmaya başlamasından önce, orijinal kuantumun kendisinden başka hiçbir uzay, zaman ve hiçbir şeyin olmadığı anlamına gelir.

Lemaitre, kuantum teorisinin büyük patlamadan sonra ortaya çıkan bu uzay ve zaman fikrini desteklediğini fark etti. Daha önce gördüğümüz gibi, kuantum mekaniği hesaplamalarında, uzay ve zaman, atom altı kuantumları içeren bireysel olaylar açısından istatistiksel olarak anlamsızdır. Bu nedenle, eğer evren tek, kendi kendini kopyalayan bir kuantumdan oluşmuş olsaydı, o noktada uzay ve zaman var olmayacaktı; ilkel "atom" önemli sayıda ölçülebilir nicelik üretmek için yeterli miktarlarda çoğalana kadar ortaya çıkmazlardı.

Büyük patlama teorisyenlerine göre, evren ilk gelişimi sırasında termal dengedeydi ve her yöne yayılan en yoğun ışıkla doluydu (“Ve Tanrı, 'Işık olsun' dedi”). Bu aşamada yer alan sıcaklıklar trilyonlarca derece olurdu. Bu ilk nesil fotonların orijinal dalga boyu çok kısaydı, ancak uzay genişledikçe ışığın dalga boyunu uzattı, böylece daha düşük ve daha düşük sıcaklıklara tek yönlü bir kayma üretti - beyaz ışık maviye, maviden kırmızıya kayıyor , ve bunun gibi. Mutlak sıfırın ancak 4 santigrat derece üzerinde olan evrenin şu anki soğuk durumu, on beş milyar yıl süren bu havai fişek gösterisinin nihai sonucudur.

İlkel kavrayıştan yaklaşık yarım milyar yıl sonra yerçekimi kuvveti, yüksek yoğunluklu toz bulutları ve atom çekirdeği ceplerinin

Machine Translated by Google

galaksi oluşumlarına yoğunlaşır. Şu anda kendi sistemimizin bir üyesi olan Büyük Macellan Bulutu sisteminde gözlemlendiği gibi, yoğun kozmik toz bulutlarının içe doğru çökmesiyle oluşan proto-yıldızların (“bebek” yıldızlar) yaratılmasında böyle bir sürecin iş başında olduğunu hâlâ gözlemleyebiliyoruz. yakın yerel galaksiler kümesi.

Bu galaksilerdeki bireysel yıldızların hepsi protostar olarak doğarlar. Yerçekimsel çöküşün neden olduğu yüksek enerjili nükleon çarpışmasıyla gelişirken, bu bebek yıldızlar hızla olgunluğa yaklaşır ve en sonunda hidrojeni olağanüstü bir hızla "tutuşturarak" helyuma dönüştürürler. Bu aşamada olgun, "anakol" yıldızları olarak sınıflandırılırlar - tıpkı bizim güneşimizin şu anki durumu gibi. Ana dizi yıldızları, milyarlarca yıllık nispeten sabit, aktif yaşamdan sonra, sonunda eski zamanlayıcılara, yani kırmızı devlere dönüşür. Kırmızı devler daha sonra ya yavaş yavaş dejenere olarak durağan beyaz ya da kahverengi cücelere dönüşürler ya da kritik bir enerji düzeyine ulaşıp süpernova olarak patlarlar. Bir süpernova, geniş bir nükleer enerji deposuna hamile kalan ve sonunda patlayarak muazzam miktarlarda radyasyon ve daha ağır kimyasal elementleri kozmosa geri gönderen ve daha sonra geri dönüştürüldüğü bir yıldızdır. Seni ve beni oluşturan her bir atomun, uzayın en derinlerinde patlayan süpernovalardan gelmesi ilginç bir yansıma.

Yakın zamana kadar, uzayın herhangi bir bölgesinin bir diğeriyle hemen hemen aynı olduğu, galaksilerin diğer kütle yoğunlukları tarafından nispeten bozulmadan geliştiği düşünülüyordu. Galaksilerin tekdüze dağılımına ilişkin bu görüş, başlangıçta yeniden konuşlandırılmış U2 casus uçakları kullanılarak yapılan yüksek irtifa uçuş deneylerinden elde edilen verilerle destekleniyordu. 1995-96'da Amerikalı astrofizikçi George Smoot tarafından koordine edilen bu deneyler, ilk başta evrenin her yöne doğru düzgün ve sabit bir hızla genişlediğini göstermek için ortaya çıktı. Bununla birlikte, daha doğru deneysel prosedürler daha sonra bunun böyle olmadığını ve aslında galaksi yoğunluklarının kesinlikle homojen olmadığını ve bazı bölgelerde toplanmış devasa galaksi kümeleri ve diğerlerinde geniş boşluklar olduğunu ortaya çıkardı.

Kendi galaksimiz, tümü saniyede yaklaşık altı yüz kilometre hızla uzayda savrulan nispeten küçük bir yerel kümenin üyesidir. Mevcut teori, bu büyük cisimlerin olağanüstü hızlı hareketine, çok uzakta bulunan çok büyük bir kütle yoğunluğunun yerçekimi çekmesinden kaynaklandığını savunuyor. Bu "Büyük Çekici"nin, başka bir inanılmaz derecede geniş küme olduğu düşünülüyor.

Machine Translated by Google

galaksiler, milyonlarca ışıkyılı uzaklıkta bulunan bir tür üstküme.
Büyüklük ve parlaklık bakımından o kadar çarpıcı bir şekilde değişen bu daha büyük galaktik "küme hücreleri", genişleyen evrenin simetrik olmaktan uzak olduğunu, sizinki gibi onun "bedeninin" yumrulu, düzensiz ve önceden düşünülenden çok daha fazla yapılanmış olduğunu gösteriyor.

Astrofizikçiler şimdi bu yapısal özelliklerin "tohumlarını" kozmik arka plan radyasyonundaki hafif dalgalanmalarda keşfettiler, bu da onların evrenin dokusunda büyük patlamadan 300.000 yıl kadar kısa bir süre sonra zaten var olmaları gerektiğini gösteriyor. Bu ilk tohumlar, bugün var olan evrenin tüm özelliklerinin kodlandığı “kozmik genler” olan yaratılışın ilkel izleriydi.

Bilim şu anda evrendeki dört temel kuvveti tanıyor: zayıf ve güçlü nükleer kuvvetler, elektromanyetik kuvvet ve yerçekimi kuvveti. Bununla birlikte, büyük patlamadan hemen sonra, tek bir birleşik güç vardı: madde enerjiden ayırt edilemezdi ve ilk ilkel kuantum - kuarklar - henüz oluşmamıştı. Zamanın en başındaki bu yüksek enerji koşulları, şimdi çok fazla dikkatin odak noktasıdır. Bilim adamları, evrensel kökenlerin doğasının daha eksiksiz bir şekilde anlaşılmasının, yalnızca tek bir birleşik gücün var olduğu ve evrenin yasalarının ve bileşenlerinin çok daha basit olduğu bu benzersiz "gebe kalma" anından sonraki ilk anlarda rasyonel bir yakınsama yoluyla geleceğine inanıyor. bugün olduklarından

George Smoot , Wrinkles in Time adlı kitabında , işinin doğasını anlatmak için ilginç bir benzetme kullanır. Yaradılış anına yakınsayarak evrenin kökenini anlama arayışını, insanın evrimsel gelişimini kökenine kadar takip etmeye benzetiyor. İnsan, belirli ve benzersiz fizyolojik, duygusal ve psikolojik özelliklere sahip son derece karmaşık bir varlıktır. Ancak böyle bir varlığın yaşamı boyunca geriye, ana rahmine düştüğü ana kadar izini sürersek, yapısı giderek daha basit görünür, ta ki sonunda kromozomlar içinde kodlanmış görece basit dijital talimatlardan oluşan tekdüze bir dizi bulana kadar.

Smoot, evren ile birey arasındaki bu karşılaştırmayı yalnızca bir analoji olarak kullandığı açık, ancak bugün pek çok kozmolog ve astrofizikçi gibi, biyolojik metaforlara özellikle düşkün görünüyor.
Örneğin, “evren olduğu gibi görünüyor, çünkü öyle olması gerekiyor; evrimi başlangıcında yazılmıştır - kozmik

Machine Translated by Google

İsterseniz DNA."5 Ayrıca, ilkel olaydan çok kısa bir süre sonra patlayıcı bir hızla meydana gelen "kuantum kendini kopyalama"dan da söz eder; bu, tıpkı tek tek hücrelerin yaşayan bir organizma gibi "patlayıcı" bir hızla kendi kendini kopyalaması gibi. gebe kaldıktan sonra hızla "genişler".

"Biyo-kozmik" metafor kullanımına bir başka örnek Profesör Paul Davies tarafından "yanlış" ve "doğru" fikri üzerinde çalışan bir grup Japon fizikçi tarafından yapılan bir önermeyi tartıştığı The Last Three Minutes adlı kitabında verilmiştir. ” vakumlar. Sahte vakum, içinde büyük miktarda kuantum etkinliğinin (parçacık etkileşimi) hala mevcut olduğu sözde boş uzayın bir bölgesi olan uyarılmış bir vakumdur. Sahte bir boşluğun doğal eğilimi, mümkün olan en düşük enerji durumuna - gerçek bir vakuma - çürümektir. Japonlar, gerçek bir boşlukla çevrili küçük bir sahte boşluk balonunun şişeceği ve ardından büyük bir patlamayla daha büyük bir evrene doğru genişleyeceği basit bir matematiksel modele dayalı alternatif bir süreç öne sürdüler.
Davies, belirli bir yerde kabaran ve orijinal evrene bir "solucan deliği" ile bağlanan bir "bebek evren" oluşturmak için şişen (mevcut bir evrenin gerçek boşluğunu temsil eden) lastik bir levha analojisini kullanır. ana evrendeki bir gözlemciye bir kara delik olarak görünürdü. Kara delik daha sonra buharlaşır ve sonunda ortadan kaybolur, "göbek bağını" - solucan deliğini - sıkıştırarak yüksek enerjili sahte bir boşluk olan bebek evreni bağımsız olarak büyüyüp gelişmeye bırakır.

Burada yine, son zamanlarda kozmolojik süreçleri tarif etmek için kabul görmüş bir deyim haline gelen biyolojik metaforu kullanan bir bilim adamıyla karşı karşıyayız. Kozmoloji ve astrofizik üzerine popüler kitaplar artık bu tür terimlerle dolu ve insan bunun sadece moda bir trend mi yoksa insan bilincinin gelişimini etkileyen daha derin bir etki mi olduğunu merak etmeye başlıyor.

Bu etkinin olası doğasına daha önce, insan fikirlerinin veya icatlarının amino asidin veya belki de bir amino asit zincirinin metafizik eşdeğeri olarak kabul edilebileceğini öne sürdüğümde değinmiştik. Birlikte tam gelişmiş bir kavram diyeceğimiz şeyi (örneğin Hermetik Kod gibi) oluşturan bir dizi ilgili fikir, metafizik bir "gen" veya belki bir genler zinciri olarak adlandırabiliriz. Artık genler "baskın" veya "resesif", aktif veya pasif olabilir. Nesiller boyunca insan genomunda uykuda kalabilirler ve koşullar uygun hale geldiğinde bir kez daha baskın genler olarak yeniden ortaya çıkabilirler.

Machine Translated by Google

Belki de şimdi Hermetik Kod ile ilgili olarak olan budur. Bir kez daha su yüzüne çıkıyor ve bilim, maddi ve biyolojik yaratılışın her seviyesinde hermetik simetrilerin varlığını sistematik olarak kanıtlarken, aynı zamanda uzak atalarımızın dikkate değer başarıları ve inançlarına dair farkındalıkta büyük bir artış oldu. Hatırlayın, Hermetik Kod daha önce pek çok kez insan bilincinin baskın özelliği olmuştur, örneğin Muhammed'in ve İsa'nın, Zerdüşt'ün, Pisagor'un, Buda'nın, Konfüçyüs'ün, Musa'nın zamanında - liste uzayıp gider, Hz. zamanın sisleri. Bu nedenle, şu anda insan bilincinin gelişiminde başka bir rönesansın başlangıcına, Dünya üzerindeki en eski inancın yeni, "modern" bir versiyonunun ortaya çıkışına tanık olmamız, hatta buna katılmamız tamamen mümkündür. doğal olarak bilinçli ya da bilinçsiz olarak hermetik evreni yeniden keşfetmemizi gerektirir.

Muhtemelen şu anda sunulan geri dönüştürülmüş konseptin en iyi örneği, fizikçi Lee Smolin tarafından önerilen evrensel kökenler teorisidir.
Smolin, evrenler arasında bir tür Darwinci doğal seçilim olabileceğini ve organik yaşamın ve bilinçli varlıkların ortaya çıkmasının bu sürecin bir yan ürünü olduğunu ileri sürmüştür. Yani evrenin bir zoon olduğunu öne sürüyor.

Açıktır ki, bu "doğal" sonuç, benim tasavvur etmeye çalıştığım sürece mümkün olduğu kadar yakındır, çünkü yalnızca evrenin kökenine ilişkin bilinen bilimsel gerçeklerle uyuşmakla kalmaz, aynı zamanda her şeye uyar. hermetik yaratılış görüşünün kriterleri.

Daha önce Smoot'un yıldızlar gibi galaksilerin kümeler (küme hücreleri) ve hatta üstkümeler halinde gruplandığını keşfettiğinden bahsetmiştik. Bu, canlı hücrelerin kümeler halinde bir araya gelerek çeşitli organlar, kemik, kas, sinir dokusu, deri vb. Bu yüzden belki de Büyük Çekici, yerel grubumuzun akın ettiği uçsuz bucaksız üstküme, büyük bir varlığın vücudundaki bir tür "organ"dır: "kalbi", "gözü" ve hatta "beyni". Eğer durum buysa, o zaman şu anda birinin arkasında sürmekte olduğumuz görece küçük yerel galaktik yaşam formları kümesi önemsiz ve önemsiz görünebilir, ancak örneğin bir kan hücresinin yaşamın hayati bir organına girmesi gibi. beden, galaksimiz yaşamın kendisine katkıda bulunacaktır.

METAFİZİK PERSPEKTİF

Machine Translated by Google

Pek çok okuyucu muhtemelen, evrimleşen, organik bir kozmosun bu hermetik resminin, evrenin esasen evrimsel bir fenomen olduğunu ve yeterli zaman verildiğinde içindeki tüm fiziksel sistemlerin bozulduğunu savunan olayların ortodoks bilimsel versiyonuyla tamamen çeliştiğinin farkında olacaktır. eninde sonunda kaosa sürüklenmek zorundadır. Bu varsayımın temeli, enerjinin doğal ve geri döndürülemez bir dağılma eğilimi olduğunu söyleyen en temel bilimsel yasa olan termodinamiğin ikinci yasasıdır. Görünüşe göre bu, yüksek yoğunluklu enerji ceplerinin eşit olmayan bir şekilde dağıldığı evrende, özellikle yıldızlarda, ama aynı zamanda gezegenlerde ve yıldızlararası uzayda her zaman olan şeydir. Tüm bu enerji sürekli olarak dağılıyor ve kendi gezegenimizde yaşamı mümkün kılan tüm kimyasal reaksiyonların itici gücünü sağlayan da bu.

Enerjilerini "boşa harcayan" kapalı fiziksel sistemlerin aksine, biyolojik sistemler sürekli olarak artan karmaşıklık durumlarına dönüşen son derece organize varlıklardır. Zekidirler, çevreleriyle uyum içindedirler ve bu nedenle entropiyi (düzensizlik, kaos) “dışarı çıkarabilir” ve kendi yenileyici ve yaratıcı süreçlerini sürdürmek için dışarıdan enerji getirebilirler. Bir hücre büyüdükçe ve nihayetinde kendi kendini kopyaladıkça, sürekli olarak çevresinden enerji alır ve onu temel biyomoleküler bileşenleri üretmek için kullanır. Benzer şekilde biz kendimiz "serbest enerjiyi" gıda, hava, izlenimler, ışık miktarları vb. biçiminde alırız - bunların hepsi termodinamik bir evrenin daha büyük, entropik hareketinin kalıntı ürünleridir. Bu nedenle bilim adamları, organik sistemlerin aslında termodinamik yasasını ihlal etmediğini söylüyor; fiziksel koşullar uygun olduğunda ve olduğunda genel dejeneratif süreçten geçici olarak kaçabilirler. Yani hepimiz bir anlamda ödünç alınmış bir zamanda yaşıyoruz. Enerjimizin birincil kaynağı olan güneş kaosa doğru amansız inişine başladığında, Dünya üzerindeki yaşam tarihe karışacak. Zaman içinde yaşam, yani.

Peki ya daha önce tartışılan önerilen daha yüksek "yaşam" biçimleri? Tüm galaksilerdeki tüm güneş varlıkları ve tüm evrende var olan tüm galaktik yaşam formları ne olacak? Elbette bu tür varlıklar, bir kez yaratıldıklarında, belirli, izole edilmiş bir gezegen sisteminde dizilmiş yayan fiziksel enerjilere bakılmaksızın milyarlarca yıl boyunca var olmaya ve gelişmeye devam edeceklerdir. Bu nedenle, güneş pilinin kalbi - güneşi - ölebilir, ancak "yüksek benliği" veya ömrü boyunca sentezlenen yaratıcı "genleri" daha büyük galaktik ölçekte yaşamalıdır. Daha önce tespit ettik

Machine Translated by Google

güneş ve galaktik sarmallar, eğer bir gerçeklik iseler, bildiğimiz gibi zamanın ve dolayısıyla referans çerçevesinin olmadığı başka, daha büyük boyutlarda - örneğin ışık düzleminde veya kuantum alanında - var olacaklardır. içinde dejeneratif bir enerji dağılımı, entropide bir artış tanımlamak için. Bu, bir fotonun neden tüm evreni boydan boya kat edebildiğini ve yine de mümkün olan en yüksek hızı koruyabildiğini açıklar - çünkü ışık hızında zamanın olağan tahribatından muaftır.

Bu nedenle, açıkça, evrende zamanın yönlü akışından bağımsız olarak gelişmeye devam eden süreçler olabilir. Dahası, eğer bu daha yüksek organik yaşam formları gerçekten varsa ve tüm güneş ve galaktik sistemler giderek daha fazla "bilinçli" hale geliyorsa, o zaman daha büyük evrenin ezici eğiliminin giderek daha az olmak olduğunu söyleyebiliriz. geliştikçe "kaotik".

The Infinite Harmony'de milyarlarca hücreden oluşan insan hayvanının aslında minyatür bir evren olduğunu, son derece organize yapılarının ve işlevlerinin bir dizi kromozomun veya mikro kozmik "koordineli faaliyetinden" yaratıldığını öne sürdüm. galaksiler.” Böyle bir vücut tasavvur edilir ve sonra doğar, ardından olgunluğa ulaşana kadar birbirini izleyen gelişim aşamalarından geçer. Sonunda hayaletten vazgeçer ve daha sonra bileşen parçacıklarını doğal çürüme yoluyla entropik boşluğa geri salar. Bununla birlikte, insanın duygusal, psikolojik ve ruhsal üretiminin, beden en iyi dönemini geçtikten ve kaos okyanusuna amansız inişine başladıktan çok sonra da devam etmesi mümkündür. Dahası, belirli bir birey "ölü" olarak tanımlandığında bile, fiziksel varoluşunun uzay ve zamanda neredeyse hiçbir izi kalmamasına rağmen, gezegensel varoluşu sırasında üretilen genel etkiler - fikirler, izlenimler, kavramlar vb. - tarihin önemli dini figürlerinin iyi belgelenmiş vakalarında olduğu gibi, bin yıl boyunca varlığını sürdürebilir. Bir anlamda bu etkiler, yaşam süresi ancak onlarca yıl ile ölçülen bireyin olağan zamanından bağımsız olarak var olmaktadır.

Açıktır ki, eğer evren canlıysa, muhtemelen astronomların ve astrofizikçilerin gözünden gözlemlenen şey, onun zaman içinde gelişen fiziksel bedeninden başka bir şey değildir. Onun yüksek bilinçli işlevleri, yani "duygusal", "psikolojik" ve "ruhsal" dünyaları, görünüşte, bu tür süreçler fiziksel dünyanın sınırlarının çok ötesine ulaşan alanlarda faaliyet gösterdiği için, bizim için görünmez olacaktır.

Machine Translated by Google

beden, uzay ve zamanın istatistiksel kavramlarının tüm anlamlarını yitirdiği, daha önce tartışılan diğer gerçekliklerin aleminde.

Bu "küreler" ve bunların sınırları bir sonraki bölümün konusudur. Kozmosu zaten dört temel "zeka" ölçeğine veya düzenine ayırdık: DNA, insan beyni, güneş sarmalı ve galaktik sarmal. Ancak bu dört ölçeği, dört merkezli, canlı bir varlık olan hermetik evrenin genel bir çerçeve içinde var olduğu ve işlediği varsayımına dayanarak, onları esasen hermetik olan başka bir kavram açısından ele alarak daha kapsamlı bir kozmik tabloya entegre etmek mümkündür. iç içe geçmiş yedi boyutun çerçevesi.

Machine Translated by Google

10

Boyutların Hiyerarşisi

İçinde "organik" evren ise dört temel düzenden inşa edilmiştir. Hermetik teori bize bu yaratığın bir oktav, yani yedi hatta sekiz boyut çerçevesinde var olması gerektiğini söyler. Çoğu insan, uzayın yalnızca üç boyutunu ve belki de zamanın dördüncü boyutunu, her şeyin adeta sonsuzluk yönünde hareket ettiği daha büyük bir "çizgi"yi tanır. Ama gerçek resim, göreceğimiz gibi, perspektifte çok daha geniş, normalde algıladığımız gerçeklikten çok daha bütüncül olabilir.

Geometride sonlu bir nokta olarak tanımlanan sıfır boyutuyla başlayalım. Bu nokta herhangi bir yönde hareket edecek olsaydı, bir çizgi izlerdi. Çizgi tek boyutlu bir varlıktır ve yalnızca uzunluğu ile tanımlanabilir. Örneğin, tüm çizgi yanlara doğru hareket ederse, hem uzunluğa hem de genişliğe sahip bir düzlemi takip ederse, iki boyut açılır. Benzer şekilde, tüm düzlem herhangi bir yönde yüzeyine belirli bir açıyla hareket ederse, böylece uzunluk, genişlik ve yükseklik ile bir katıyı takip ederse, üç boyut açıklanacaktır. Biz kendimiz, en temel seviyemizde, üç boyutlu varlıklarız ve dünyamızı oluşturan tanıdık duyu nesneleri de öyleyiz.

Gördüğümüz gibi, her yeni yön tanımlandığında daha büyük bir boyut açılıyor. Hareket eden bir nokta bir çizgiyi, hareket eden bir çizgi bir düzlemi, hareket eden bir düzlem üç boyutlu bir cismi tanımlar.

Şimdi tüm üç boyutlu nesneler de bir bakıma oldukça farklı bir yönde hareket ediyor. Hepsi giderek yaşlanıyor, hepsi kendi zaman çizgileri boyunca, dördüncü boyutlarında var oluyorlar. Bu, olağan bilinç durumlarımızda algılanabilecek en yüksek boyuttur. Bununla birlikte, Hermetik teori, bu genişleyen kürelerden en az yedi tanesini gerektirir, bu nedenle bu diğer dünyaları tanımlamak için açıkça

Machine Translated by Google

hayal gücümüzü biraz genişletmemiz ve duyu deneyimi dünyasının ötesine uzanmamız gerekiyor. Fizikçiler, zaman çizgisinden yukarıya doğru bir sonraki boyutu kavramsallaştırma girişimlerinin yolunu şimdiden açtılar. Bu, kuantumun tuhaf alemi, sıradan zamanın ötesinde var olan içsel uzayın yerel olmayan arenasıdır. Bunu basitleştirilmiş terimlerle, zaman çizgisi bir şekilde kendisine dik bir yönde hareket ederse, böylece daha büyük bir "düzlem" izlerse ortaya çıkacak boyut olarak tanımlayabiliriz. Bu beşinci boyut, önceki bölümlerde tartışılan "ışık düzlemi" dir.

İlk üç uzamsal boyutun bir çizgiyi, bir düzlemi ve bir cismi nasıl tanımladığını gördük. Ve eğer, hermetik kuramın dediği gibi, "yukarı" özünde "aşağı" ile aynıysa, yalnızca ölçek farkı varsa, o zaman daha yüksek boyutlar arasında benzer bir ilişkinin var olmasını beklemeliyiz. Bu nedenle, zamanın dördüncü boyutu bir "çizgi" ise ve yerel olmayan küre olan beşinci küre bir "düzlem" ise, o zaman altıncının sınırları nihai gerçekliğin "katı" biçimi diyebileceğimiz şeyi tanımlayacaktır.

Bu kozmik boyutlar hiyerarşisinin altıncı ile bitmesi gerektiği varsayılabilir, ancak kozmos hermetik ise, temel bir oktav olarak yapılandırılması gerektiğini zaten belirledik, dolayısıyla boyutlar hiyerarşisinin bu sırayı yansıtması beklenebilir. . Bu nedenle, tüm evrensel fenomenin var olduğu ortam olarak tanımlanabilecek yedinci bir küre varsayarak son bir kavramsal sıçrama yapabiliriz. Ancak paradoksal olarak, bu yedinci boyut bizi başladığımız (sıfır) noktasına geri götürebilir, çünkü böyle bir gerçeklikte evrenin var olduğu “ortam” bile (sokak, şehir, gezegen veya her neyse) aksi halde onun "uzayını" oluşturabilir), hayal edilemeyecek kadar büyük bir küredeki sonlu bir noktanın eşdeğeri olabilir.

Dolayısıyla, bir noktadan başlayıp bir noktada biten, sürekli artan kürelerde birbiri içine dolanan yedi iç içe geçmiş boyuta sahibiz. Şimdi bir oktavın da aynı notayla başlayıp bittiğini hatırlarsak, boyutlar hiyerarşisinin evrenin hermetik tanımına mükemmel bir şekilde uyduğunu görebiliriz.

Artık bu yedi boyutlu "merdivenin" nispeten düzenli bir resmine sahip olduğumuza göre, onun içindeki konumumuzu belirlemeye çalışabiliriz. Umarım okuyucular bunu en azından ilginç bir entelektüel egzersiz ve en iyi ihtimalle, doğamızın derinliklerinde saklı olan biz insanların aslında daha geniş evrenle derin ve derin bir yakınlığa sahip olduğumuzu anlamanın bir yolu olarak bulur.

Machine Translated by Google

Yukarıdakinin aşağıdakiyle aynı olduğunu söyleyen hermetik teorinin temel öncüllerinden biriyle başlayabiliriz. Kelimenin tam anlamıyla alındığında, bu, hepimizin evrenin kendisinin mikro kozmik kopyaları olduğumuz anlamına gelir - "Tanrı'nın suretleri".

Eğer öyleyse, o zaman "galaktik" veya kromozomal yaşam formlarından oluşan bu minyatür evren, "ışık düzlemine" karşılık gelen, üç uzaysal boyuta, bir zamana ve üç yükselen küreye eşdeğer yedi boyut çerçevesinde var olmalıdır. , "gerçekliğin katısı" ve son olarak, ifade edilemez yedinci boyut, bütünün var olduğu "ortam".

Şimdi eğer kromozomal DNA, zihnin çifte sarmalının mikro kozmik eşdeğeriyse, beyin gibi kendi zaman boyutunda yaşayan üç boyutlu bir yapı içinde barındığını ve yukarıda başka boyutlar olması gerektiğini söyleyebiliriz. altında. Akıllı, organik bir molekül olan DNA'nın üç ve dört boyutlu ölçeğinin altında, çok daha küçük inorganik molekül ölçeğine sahibiz. İnorganik ve organik arasındaki fark çok büyüktür. Kelimenin tam anlamıyla ayrı bir boyutturlar ve bu nedenle inorganik molekülü iki boyutlu bir düzlemin göreli tezahürü olarak düşünebiliriz. Aşağıya doğru ilerlerken, belki de tek boyutlu bir çizginin eşdeğeri olan atomik ölçeğe geliyoruz. Son olarak, elektronun ve diğer atom altı dalgaların ve parçacıkların kromodinamik ölçeğine sahibiz - uzaydaki noktalar.

Artık bu kromozomal canlıların üzerindeki boyutlara geliyoruz.
uzay ve zamanlarının ötesinde var olan boyutlar.

Bunları belirlemek için önce bu minyatür evrenin -yani insanın- genel ömrünü ve DNA çift sarmalından zihnin çift sarmalına doğru büyük gelişimsel sıçramayı göz önünde bulundurmamız gerekir. Tüm bunlar, en azından atomik ölçekten yukarıya doğru zamanda gerçekleşir. (Unutmayın, atomaltı nicelikler zamansız, yerel olmayan, sıfır boyutta var olur.)

Açıkçası, DNA'nın zaman ölçeği, bilinçli insanın zaman ölçeğinden çok daha yoğundur. Hücre doğar, hayatı boyunca çılgınca çalışır ve saatler, günler, haftalar içinde ölür, daha doğrusu bölünür. Ama tabii ki etkileri -genleri- birkaç on yıl boyunca sonsuz bir şekilde bölünerek ve çoğalarak kromozomlar aracılığıyla yaşar. Tek bir hücrenin kendi zamanına dair herhangi bir fikri olsa ve bizim gibi kendi deneyimsel varoluşunun ötesinde spekülasyon yapabilseydi, birkaç on yıl ona sonsuzluk gibi gelirdi. Ve eğer bir tür üstün mikro kozmik zeka

Machine Translated by Google

hücreye "ruhunun" öldükten veya bölündükten sonra aslında sonsuza kadar yaşayacağını söylerse, bu alçakgönüllü küçük aşıcı böyle bir fikri biraz hayali bulabilir. Ve yine de, olan tam olarak budur. Hücrenin etkileri, genleri, daha büyük organizmanın -onun "evrensel ev sahibi"- eninde sonunda yok olana kadar milyonlarca ve milyarlarca başka hücre nesline aktarılmaya devam eder. Dolayısıyla, konakçı organizmanın bedeninin hücre için yalnızca daha yüksek bir boyutu temsil etmekle kalmayıp, aynı zamanda hücrenin aktif olarak evrimsel verileri girebildiği bir boyut olduğunu söyleyebiliriz. Bu boyuta ışık düzleminin kromozom eşdeğeri, zamansız, “ebedi” beşinci boyut diyelim.

Minyatür evrenimizin altıncı boyutu, daha önce açıklanan nihai gerçekliğin "katı" formu gibi, beşinci düzlem benzeri küreden, yani tüm varlıkların yaşadığı daha büyük fiziksel bedenden sonsuz derecede daha büyük ve daha karmaşık bir düzende olmalıdır. organizmanın hücreleri. Tamamen yeni bir yön alınsaydı, yani canlı bir organizmanın vücudundaki tüm hücreler birleşip bir şekilde genişleseydi, tıpkı bir çizginin bir düzleme ve bir düzlemin de içine doğru genişlemesi gibi, ortaya çıkacak bir boyut olurdu. bir katı. Bana göre burası, organizmanın bilincinin devreye girdiği, zihnin ikili sarmalının, DNA'nın nihai yaratılışının nihayet oluştuğu yerdir. Açıkça bu minyatür evrenin bilinçli zihninin yaratılışı, tek hücreninkine kadar sonsuz derecede daha yüksek bir varlık ölçeğinde var olan ve gelişen gerçek aşkın bir olgudur. Bu, hücrenin altıncı boyutu olacaktır. Bu yüksek bilinçli zihne göre, tek bir hücrenin "sonsuzluğu" veya vücudundaki tüm hücrelerin tüm yaşamlarının toplamı, tek bir yaşam olarak algılanır. Dahası, bu daha büyük varlığın, hücrenin "tanrısının" zihni, öz-farkındalığa sahiptir ve yalnızca kendi fiziksel varlığının (ki bu hücre için tüm evrendir) değil, aynı zamanda çevresinin de tamamen bilincindedir. genel olarak dünyasının ve belki de ona benzer diğer varlıkların. Bu nedenle, hücrenin bakış açısından, mikrokozmik evreninin evi olan bu ifade edilemez ortam, altıncı boyut tanrısının var olduğu yedinci boyut ortamı olacaktır.

Gördüğümüz gibi, biyomoleküler dünyada ortaya çıkan yedi boyut, daha önce açıklanan daha büyük evrensel boyutlar çerçevesiyle aynı şekilde ilişkilidir: noktadan çizgiye, çizgiden düzleme, düzlemden katıya ve daha sonra daha büyük bir "çizgiye". daha büyük bir "düzlem", daha büyük bir "katı" ve son olarak içinde bütünün var olduğu bir "ortam".

Machine Translated by Google

Şimdi DNA modelini insan beyninin daha büyük varoluş ölçeğine uygularsak, o zaman zihnin çifte sarmalının -fikirlerin veya kavramların- yarattığı başarılı "genlerin" tıpkı bireysel kromozomun genleri gibi olduğunu söyleyebiliriz. , aslında "sonsuza kadar" sürebilir; yani beşinci boyutta, zamansız ışık düzleminde veya tüm insan ırkının ortak bilincinde var olabilirler. Genler bunu yapabilir; vücuttaki her hücreye nüfuz edebilirler. Aynı şekilde, nesnel kavramlar da tamamen aynı şeyi yapabilir; gezegendeki diğer tüm bilinçli zihinlere nüfuz edebilirler. Daha da önemlisi, eğer aşkın evrim teorisi doğruysa, bu tür kavramlar aynı zamanda süreç içinde sonsuz derecede daha büyük, evrensel bir bilincin yaratılmasına aktif olarak katkıda bulunacaktır.

Yani “Tanrı” altı boyutlu bir varlıktır. Ve böylece, çok gerçek anlamda, sizsiniz; sadece ölçek farklıdır. Ama elbette, bu kudretli makrokozmik varlık sadece bizim için altı boyutlu olacaktır. DNA sarmalının ya da bireysel hücrenin bakış açısından, "Tanrımız" altı boyutun karesini temsil eder, bu da evrenin var olduğu "ortamın" yedi boyutun karesini temsil edeceği anlamına gelir. Buna sekizinci noktayı -sıfır noktası- ekleyin ve nihai yaratıcı unsurun, 1'in karesinin çarpımı olduğunu savunan, artık aşina olduğumuz hermetik kavramımıza ulaşıyoruz.

devamlı.

Şimdiye kadar, bir arada var olan ve iç içe geçmiş iki "evren" belirledik; hücrenin var olduğu evren ve bizim de içinde bulunduğumuz daha büyük evren. DNA, altı boyutlu "evreni"nin -insanın- vücudundaki bir hücrenin çekirdeğini oluşturur ve zihnin ikili sarmalı, tanrısal bir varlık olarak var olan daha büyük altı boyutlu bir evrenin vücudundaki bir hücrenin çekirdeğidir. ifade edilemez biçim ve karakterde olmak.

Şimdi, tıpkı zihnin çifte sarmalının yüz milyarlarca hücre ve kromozomun kümülatif çalışmasından evrilmesi gibi, o zaman benzer bir sürecin bir sonraki evrim ölçeğinde, daha önce varsayılan güneş sarmalı ölçeğinde gelişmesini bekleriz. Güneş bedeni kavramlarımızın dışında gelişirken, daha yüksek bir altı boyutlu "zihin" eninde sonunda ondan gelişmelidir. Bu, bizim algıladığımız "evrenin", yani Tanrımızın "zihni" olacaktır. Ama bu solar zihin, tıpkı DNA ve insan zihni gibi, aynı zamanda bir "kromozom", "evrenin" gövdesindeki bir hücrenin çekirdeğinde var olan yaratıcı, organik bir zeka olmalıdır. galaktik sarmal. Ve

Machine Translated by Google

yine, eğer bütün hermetik bir şekilde gelişiyorsa, o zaman nihayetinde daha da büyük bir "altı boyutlu" galaktik "zihin" gelişecek ve muhtemelen hepsinin en büyük ölçeğinde bir "kromozom" - kendi evreninin "bedeni" olarak işlev görecektir.

Böylece her ölçeğin kendi "evreni" vardır ve hepsi ayrılmaz bir şekilde birbirine bağlıdır, her biri altındakine göre altı boyutludur, her biri yedi boyutlu bir arenada yaşar ve gelişir.

ZAMAN: TEK YÖN BİLET?

Belirttiğimiz gibi, boyutlar arasında göreceli zamanları açısından ayrım yapmak mümkündür. Örneğin, bireysel bir hücrenin zamanı, insanınkinden çok daha yoğundur. Hücrenin "sonsuzluğu" veya sizin ya da benim gibi organizmalardaki tüm hücrelerin tüm yaşamlarının toplamı, normal bir insan ömrüne eşdeğerdir. Benzer şekilde, insanın zamanı, "sonsuzluğumuzun" aynı şekilde tek bir ömür olarak algılanacağı güneş varlığının zaman ölçeğine göre eşit şekilde sıkıştırılmalıdır. Aynı şekilde, tüm güneş varlıklarının yaşamları - "sonsuzlukları" - kendi "sonsuzluğu", her yerdeki tüm galaksilerin yaşam sürelerinin toplamı olan galaktik varlık için tek bir yaşam olacaktır. nihai evrensel varlık olan tanrısının ömrü.

Bu nedenle zaman değişkendir, görelidir. Ama tam olarak nedir? Metafizik bir nehir gibi akan, her şeyi arkasında toplayan bir şey mi? Yoksa mistiklerin ve şamanların her zaman inandıkları gibi, tüm fenomen sadece bir yanılsama mı? Modern fiziğin deneysel olarak doğrulanabilir teorilerine göre, elbette, şaman ve rahipler başından beri haklıydılar; zaman aslında yoktur. Işık hızında seyahat edebilseydiniz, görünüşe göre zamanın "nehri" akmayı bırakacaktı. En azından bilim adamı böyle görüyor. Ancak hermetik teori, başka bir olası senaryoya işaret ediyor. Aslında, fizikçi tarafından tarif edilen bu zamansızlık durumunun aynı zamanda bir tür yanılsama olduğunu öne sürüyor: "nehir" hala akıyor, ancak sıradan bilimsel araştırmalarla algılanamayacak kadar belirgin bir hareketten yoksun bir hızda.

Işık hızı veya sabitin hızı, dördüncü ve beşinci boyutlar arasındaki, zaman boyutu ile ışık düzlemi arasındaki sınırı tanımlar; burada bildiğimiz kadarıyla zaman fiilen durma noktasına yavaşlar.
Bu nedenle hız veya titreşim oranı anahtardır. Ne kadar hızlı hareket ederseniz veya

Machine Translated by Google

ne kadar hızlı "titreşirseniz", zaman o kadar yavaş akar ve nispeten konuşursak, o kadar uzun yaşarsınız.

Şimdi, sabit ışık hızına ulaşmak beşinci boyuta girmemizi sağlayacaksa, daha da yüksek olan altıncı küreye hemen hemen aynı şekilde, ancak çok önemli bir farkla - "hız" engeliyle erişilebileceği varsayılabilir. veya gerekli "titreşim" oranı artık sabitin hızı değil, onun karesi olacaktır. Bu keyfi bir ölçüm seçimi değil elbette. Daha önce belirttiğimiz gibi, Merkür'ün Sihirli Karesine çok ince bir şekilde kodlanmış olan ve eski zamanlarda "Işıklar" veya "Işıklar-ölçüler" olarak bilinen Büyük Piramit ile ilişkilendirilen bir karedir.

Şimdi sondan bir önceki altıncı boyuta ve galaksinin zaman ölçeğine doğru yol aldık. Peki burada ne oluyor? Muhtemelen zaman, ancak sanal bir durma karesi olarak tanımlayabileceğimiz bir hızda da olsa, yine de akacaktır.

Buradan gidecek bir boyutumuz var, nihai yedinci, bütünün var olduğu ortam. Tanrı'nın gözünden onun yedi boyutlu Cennet Bahçesi'ne bakmak için ne kadar hızlı hareket etmemiz veya yankılanmamız gerekir? Bir kez daha, hermetik teori bize makul bir cevap verebilir: kozmos oldukça düzenli bir müzikal varlıktır ve bu nedenle her bir boyutun karakteristik "titreşimleri" birbiriyle uyumlu bir şekilde ilişkili olmalıdır. Bu nedenle, ışık düzlemine ışık hızından erişilirse ve gerçekliğin katısına ışık hızının karesinden erişilirse, o zaman yedinci boyutun, bu "katı"nın var olduğu ortamın, makul bir şekilde ortaya çıkması beklenebilir. bu hızın küpünde. Burada, "zaman" gerçekten duracak ve gerçek yerelsizlik yaşayan bir gerçeklik olacaktır.

KISA BİR RETROSPEKTİF

Kafası karışmış? Tamamen dürüst olmak gerekirse, ben de öyleyim. Ama sonra burada ölçülemez olanla uzlaşmaya çalışıyoruz ve sol beyin mantığı tek başına bizi nihai gerçeklik arayışında ancak bir yere kadar götürebilir. Sonunda, öyle görünüyor ki, bir şekilde bu çok boyutlu gerçekliği kendimiz için deneyimlemeliyiz ve bu tür deneyimler, bilim adamlarının artık farkında olduğu gibi, her zaman belirli bir miktarda sezgisel kavrayış içerir. Ne yazık ki, şamanist görüşün modern eşdeğeri sayılabilecek bu güç, yalnızca seyrek, gelişigüzel patlamalarda ortaya çıkma eğiliminde olan bir yetenektir. Yapamazsın

Machine Translated by Google

oturun ve entelektüel bir labirentten çıkış yolunu isteyerek sezerek çıkarın; sadece olmuş gibi görünüyor. Ancak bu sezgisel anlar, insan zihninin bu "makromutasyonları", evrimsel ilerlememiz için esastır; onlar bilincin yaşam kanıdır. Bu nedenle, onlara sadece dikkat etmekle kalmamalı, her zaman içinde büyüdükleri toprağı işlemenin ve böylece verimlerini artırmanın olası yollarını aramalıyız.
Şaman, bu tür durumları tetiklemek için zihin değiştirici ajanlar kullanır; mistik, yoğun çalışma, nesnel psikoloji ve katı disiplin kullanır; bilim adamı sadece şansa güvenir - dolayısıyla birikmiş bilgimizin parçalı doğası.

Sonuç olarak, tasavvur etmeye çalıştığım evrimsel süreç, ölçek ve boyut bolluğuyla, hermetik teorinin yaratıcıları tarafından algılanan tam sezgisel tablonun çok gerisinde kalıyor. Kişisel olarak bu resmin birçok canlı görüntüsünü gördüm ve çoğu zaman merkezi kavramın içerimlerinin katıksız muazzamlığı karşısında bunalmış hissettim. Diğer zamanlarda aksini düşündüm, belki de hattın bir yerinde entrikayı kaçırmış olabilirim ve pervasızca kendimi hayal gücümün kanatları üzerinde sürüklenmeye bırakmış olabilirim. Ne de olsa, ben kimim ki her şeyin teorisi hakkında konuşayım? Modern evrimcinin, nükleer fizikçinin, ilahiyatçının, hatta Tanrı'nın kendisinin disiplinli zihnini inceleme hakkını bana ne veriyor? Yapacak daha pratik şeyler varken, hayali, anlaşılmaz dünyalar hayal ederek zamanımı boşa harcamıyor muyum?

Bu ve bunun gibi birçok başka düşünce beni yıllardır aralıklı olarak rahatsız etti, ancak derinlerde bir yerde, Hermetik Kod'un benden veya beni eleştirenlerden -hatta hepimizden- çok daha büyük olduğuna ve etkisini sonsuza kadar göstermeye devam edeceğine dair bir inancı sürdürdüm. bireysel önyargılarımızdan ve öznel deneyimlerimizden bağımsız olarak insan bilinci üzerine. Bu nedenle, bu dikkate değer inanç sistemini, gerçek bir bilimi, muhtemelen Dünya'da yaşayanların en gelişmişini yaratanların tarafında yer alma eğilimindeyim. Bu büyük vizyonerler, yalnızca Schwaller de Lubicz'in "evrenin tüm ahenkleri ve enerjileri" dediği şeyle uyum içinde değillerdi, aynı zamanda son derece özgecildiler ve insanlığın ve kendi başına evrimin gelecekteki gelişimiyle derinden ilgileniyorlardı. Bu nedenle, doğanın kutsal yasaları hakkındaki bilgilerini iletmek için bu kadar ileri gittiler, çünkü onsuz, her şeyin birliğini net bir şekilde anlamadan, asla başaramayacağımızı biliyorlardı.

Machine Translated by Google

önünüzde ne olduğunu halledin. Ve böylece Hermetik Kod onların mirası, "genleri" insan bilincinin tüm vücuduna nüfuz etmiş, uzak zamanlarda ekilmiş gerçek bir bilgelik tohumu. Evrimsel sürecin tam olarak nasıl ve neden ortaya çıktığını açıklamakla kalmaz, aynı zamanda insanlar olarak bizlerin onun nasıl bilinçli bir parçası olabileceğimizi bilmemizi sağlar, bu kişinin haleflerine gerçekten dikkate değer bir hediyedir.

Böylece evren, iki buçuk bin yıl önce eski Yunan inisiyelerinin söylediği gibi, hermetiktir, oldukça canlıdır, büyük bir kozmik üreme eyleminin doğrudan organik sonucudur. Bu nedenle, tüm organik yaratıklar gibi, bu büyük kozmik varlığın da sonunda öleceğini varsaymalıyız. Bilimsel teori genel olarak bu görüşü, yani evrenin tasarlandığını, eşi benzeri görülmemiş bir hızla büyüdüğünü, eninde sonunda ilk haline ulaşacağını ve sonra yaşlanmaya başlayacağını ve sonunda tüm enerjisini uzay ve zamanda uzun bir süre boyunca dağıtacağını desteklemektedir. , yavaş tükenme.

Ama hermetik teoriye göre ölüm elbette kişinin kişisel evrim ölçeğinin son "notası" değil, aynı zamanda yukarıdaki daha büyük ölçeğin ilk "notası", adeta yeni, daha yüksek bir evrenin başlangıcıdır. varoluş düzeyi. Örneğin, Hermetik Kodun yaratıcıları, hepimizin ölmesi gerektiği gibi öldüler, ama hepimizin tanık olabileceği gibi, onların bilgileri, ruhları, yüksek benlikleri yaşamaya devam etti.

Öyleyse, evrenin bilim adamlarının uzun, yavaş bir "ısı-ölüm" olarak gördüğü şeyde yok olmaya mahkum olduğunu varsayalım. Kozmologların tahmin ettiği gibi bu gerçekten her şeyin sonu mu olacak? Yoksa evrenin "yüksek benliği" daha büyük şeylerin ötesine geçerken, evrim süreci daha da mı genişleyecek? Açıkçası bu noktada hermetik teori, bilimsel konumdan bir şekilde ayrılmayı temsil ediyor çünkü o, yukarıda ve aşağıda evrimsel süreçlerin esasen

aynı.

Bu iki karşıt görüş şu anda uzlaşmaz görünebilir, ancak sonraki bölümde göreceğimiz gibi, eski ve modern her iki teori de aynı kozmik tasarıma uygundur. Aralarındaki temel fark, Darwinci teori gibi kozmolojik teorinin öncelikle "organizmanın" fiziksel bedeniyle ilgilenmesi gerçeğinde yatarken, aşkınsal evrimin hermetik teorisi çok daha bütüncül bir görüş sunar, doğal olana izin verir. fiziksel bedenin ölümü, ancak buna ek olarak bireyin yaşamda yarattığı daha geniş, dış etkileri de hesaba katar.

Machine Translated by Google

Böylece, evrenin kendisinin de bir "birey" olduğunu ve kesin ve benzersiz özelliklere sahip olduğunu görüyoruz. Daha önce belirttiğimiz gibi, galaksi dağılımı kesinlikle homojen değildir, bu da evrenin "bedeninin" sizinki gibi topaklı ve düzensiz olduğu anlamına gelir; büyük patlama. Bu nedenle, bir birey olarak evrenin, sizin ve benim gibi, bir kaderi olabileceği gibi bir de kaderi olabilir. Kader, tüm organik yaratıkların kaçınılmaz yazgısıdır; onları, bireyin kontrolünün ötesinde, karşı konulamaz bir yaşam-ölüm döngüsüne hapseder. Kader ise bir potansiyel, bir gelecek, bireyin yaşamı boyunca gelişen ve belirlenen, “yüksek benlik” ile ilişkilendirilen bir şeydir. Evren söz konusu olduğunda, kaderinin bilim tarafından kabul edildiğini, ancak kaderinin tamamen resmin dışında bırakıldığını görüyoruz. Bir sonraki bölüm, yerleşik bilimsel bakış açısını özellikle hermetik teori ışığında inceleyerek bu dengesizliği düzeltme girişimidir. Göreceğimiz gibi, bu alıştırma bizi çok ilginç ve oldukça şaşırtıcı sonuçlara götürüyor.

Machine Translated by Google

11

Evrenin Kaderi

İçinde Burada geçerli bilimsel dünya görüşüyle başlayabiliriz.
evrenin temel olarak kaotik, genişleyen bir uzay, zaman, madde ve enerji kütlesi olduğu. Bu varsayımın kökü, ısının her zaman sıcaktan soğuğa aktığını ve asla tersinin olmadığını söyleyen termodinamiğin ikinci yasasıdır. Bu, evrendeki tüm enerjinin her yere eşit olarak dağılana kadar sürekli olarak çok uzaklara dağılacağı anlamına gelir.
Bunun gibi bir evrimsel süreç, eğer kontrol edilmezse, sonunda evren için uzun, yavaş bir ısı ölümüne yol açacaktır; tüm madde buz gibi soğuk ve cansız hale gelecek, enerjisi uzaya ince bir şekilde yayılmış olacak, normalde sessiz bir boşluktaki hafif bir fısıltı gibi yalnızca artık bir titreşim olarak kalacak.

Kozmologlar, bu oldukça iç karartıcı durumun bizi çok fazla endişelendirmemesi gerektiğini söylüyor, çünkü bu tür koşulların ortaya çıkması için milyarlarca yıllık kademeli olarak artan entropi gerekecek ve her halükarda insan ırkı kesinlikle buna tanık olmayacak. nihai kaos hali. Bu ısı-ölüm senaryosu, elbette, evrenin temelde kapalı bir fiziksel sistem olduğunu ima eder.

Yukarıdaki tahmine bir alternatif, "büyük kriz" fikridir.
Bu teorinin savunucuları, toplu yerçekimi kuvvetinin sonunda diğer tüm kuvvetleri yeneceğini öne sürüyorlar. Bu gerçekleştiğinde tüm kozmos önce genişlemeyi durduracaktır; sonra kütleçekimin kümülatif kuvveti altında yeniden büzülmeye başlayacak, galaksiler birleştikçe sıcaklığı artacak, her şey içe doğru çökerek son bir "tekilliğe", yani büyük çıtırtıya doğru çökecek. Bu, her şeyin tamamen yok edilmesi anlamına gelir: uzay, zaman, madde, enerji.

Ortaya çıkan tekilliğin bir şekilde başka bir kudretli patlamayı tetikleyebileceğine dair daha fazla spekülasyon var, bu nedenle yepyeni bir döngü başlıyor

Machine Translated by Google

evrenin, tüm kütlesinin kritik yoğunluğunun izin verdiği sınırlara kadar tekrar tekrar genişlemesi, ancak akıllara durgunluk veren başka bir çatırtıya doğru tekrar büzülmesi - ve bu böyle sonsuza dek.

Yeterince ilginç bir şekilde, bu tanım, evreni "Brahma'nın bir günü ve gecesi" olarak bilinen iyi tanımlanmış bir ritmik döngüde sürekli olarak görünüp kaybolduğunu gören, kozmolojik olayların eski Hindu versiyonuna çok benziyor.

Ancak fizikçiler, böyle bir teoride ciddi fiziksel problemler olduğuna işaret ederek, sonsuz döngülerin değişmeden tekrarlanma olasılığından şüphe duyuyorlar. Onları burada detaylandırmamıza gerek yok, ancak görünüşe göre, sürekli artan sınırlarla genişleyen daha büyük ve daha büyük kozmik döngüler gerektirecek olan çiğnenemez ikinci yasanın kaçınılmaz bir sonucu olarak ortaya çıkıyorlar, ta ki sonunda gelecekteki döngüler o kadar uzun hale gelene kadar içlerindeki koşullar büyük bir donmada galip gelenlerden ayırt edilemez.

Bilim kurgu yazarı Wilbur Wright tarafından Time: Gateway to Immortality adlı kitabında bir başka ilginç teori öne sürülmüştür . Wright, genişleyen evrenin ilginç bir özelliğine, bizden en uzaktaki galaksilerin ışık hızının onda birine yakın hızlarda uzaklaşmalarına işaret ederek başlıyor. Eğer bu galaksiler sonunda ışık hızına ulaşırsa, muazzam madde ve enerji topları halinde birleşebileceklerini ve nihayetinde kendi içlerine büzülerek küçük, süper yoğun nötron yıldızları veya kara delikler haline gelebileceklerini söylüyor. Wright daha sonra bir bütün olarak kozmos için benzer bir kader önermeye devam ederek, tüm evrenin çökmesinden kaynaklanan minik cismin ışık hızında uzay-zaman dokusunu parçalayabileceğini ve bitişik bir sürekliliğe geçebileceğini öne sürüyor. yüksek hız ve sıcaklık. Nihai sonuç, başka bir büyük patlama olacaktır ve böylece, gelişen her ne ise onun sonsuz evriminde başka bir büyük döngünün başlangıcı olacaktır. Wright, hayal edilemeyecek kadar büyükten sonsuz küçüğe uzanan sonsuz bir dizi evreni ve iç içe geçmiş boşlukları görselleştirir. Her süreklilik boşaldıkça, yeni bir döngüyü başlatmak için mikro kozmik bir bölgeden yeni bir tekillik ortaya çıkar. Dediği gibi, doğa kapalı sistemlerden nefret eder, bu nedenle küçükten büyüğe sıralama açık uçlu ve potansiyel olarak sonsuz olacaktır.

Aslında, şu anda kara ve beyaz delikler, yerçekimi karşıtı ve şişme süreçleri, "yanlış" ve "doğru" boşluk ilişkisi gibi belirsiz fenomenleri içeren bir dizi alternatif kozmojenik teori var. Ama açık bir şekilde içlerinde en ilginç olanı

Machine Translated by Google

Bu mevcut araştırmayla ilgili olarak Lee Smolin tarafından öne sürülen, evrenler arasında işleyen ve yaşamın ve bilincin evriminin doğrudan bir sonucu olabileceği bir tür doğal seçilim olabileceği önermesidir. Smolin, elbette, buna klasik bilimin arka planından geliyor. 9. Bölüm'de belirttiğimiz gibi , astrofizikçi George Smoot da, mevcut evrenin yapılandırılmış fiziksel özelliklerinin, "kozmik DNA'sında" daha çok erken bir tarihte zaten kodlanmış olduğunu ileri sürerek, "biyolojik paradigma" haline gelecek gibi görünen şeyi seçmiştir. Büyük patlamadan 300.000 yıl sonra. Bu ilkel "genlerin" yoktan var olmaları pek olası değildir, dolayısıyla zamanın en başında orijinal "kozmik yumurta" içinde gerçekten kodlanmış olduklarını makul bir şekilde varsayabiliriz.

Gördüğümüz gibi, bu fikirler, bize yukarıdaki evrenin yaşayan bir yaratık, bir hayvanat bahçesi olduğunu ve onun altındaki veya içindeki canlıların yaşam ve bilinçlerinin orijinalin sadık tekrarları olduğunu söyleyen olayların hermetik tasviriyle mükemmel bir şekilde bağlantılıdır. bütünün sürekli evrimsel gelişimi için hayati önem taşıyan karşı konulamaz bir sürecin parçası olan hermetik plan. Bu nedenle, bu çok boyutlu yaratığın fiziksel bedeni termodinamik dengenin son durumuna doğru gidiyor olabilir veya olmayabilir, daha büyük evren, eğer canlıysa ve gizemli bir şekilde bilinçliyse, duygusal, psikolojik ve hatta ruhsal yönlere sahip olabilir. onun varlığı. Bunlar, daha yüksek boyutlarla ilişkili olarak tanımlayacağımız veçhelerdir; burada bütün, altı boyutlu bir olgu olarak tezahür eder, tam olarak aşağıdaki gezegensel biyosistemler gibi, entropiyi kendi "çevresine" - yedinci boyuta - ihraç edebilen açık bir sistemdir. - ve devam eden gelişimini sürdürmek için gereken enerjiyi aynı anda ithal etmek.

Böyle olsaydı ve evrensel varoluş zincirinin açık uçlu ve potansiyel olarak sonsuz olduğu kanıtlanırsa, o zaman ikinci yasa hiçbir şekilde ihlal edilmezdi: Sistemin dışından bir tür enerji hala girebilirdi.
Bu dış enerji, elbette, evrenin fiziksel bedeninin nihayetinde ölmesini engellemeyecektir. Sizinki gibi, temelde organikse, o zaman sonunda olmalı. Ancak hangi yolla olursa olsun ölse bile, kalıtsal özelliklerini bir şekilde aktarma kapasitesine sahip olması beklenir. Muhtemelen, bu nedenle, George Smoot tarafından "kozmik DNA" olarak tanımlanan arka plan radyasyon dalgalanmaları,

Machine Translated by Google

daha önceki bazı ana evrenlerin özelliklerini taşıyan kalıtsal genler.

“DİĞER” EVREN

Daha önce ima ettiğim gibi, evrenin aşkın "yüksek benliği" (yani onun psikolojik ve ruhsal doğası), bir şekilde yüksek boyutlarla bağlantılı olmalıdır. Soru şu ki, böyle bir bağlantı nasıl kurulabilir? Tamamen fiziksel fenomenlerin genişleyen, kaotik bir kütlesi dördüncü boyuttan nasıl kurtulabilir?

Evrenin kenarına veya genişleyen galaksilerin dış dalgasına olan mesafe bilinmiyor, ancak bilim adamları bu galaksilerin bizden ışık hızının yaklaşık yüzde 10'u kadar uzaklaştığını hesapladılar. Dış galaksilerin bir gün ışık hızına ulaşıp ulaşamayacaklarını kimse bilmiyor, ama eğer evren sonsuza kadar artan bir hızla genişlemeye devam edecek kadar dışa doğru momentuma sahipse, bunun olabileceğini ve büyük olasılıkla olacağını varsaymak mantıksız değil.

Evrende tekrar büzülmesine neden olacak kadar kütleçekim maddesi olup olmadığını keşfetmeye yönelik girişimlerde bulunuldu, ancak orada bilinmeyen miktarda "karanlık" madde var gibi görünüyor, bu nedenle hesaplamalar zorunlu olarak spekülatif oldu. Bununla birlikte, Paul Davies, The Last Three Minutes'de şunları söylemekten etkilenmiştir: "Görünüşe göre alındığında, galaksiler o kadar hızlı ayrılıyor gibi görünüyor ki, gerçekten de evrenden ya da en azından birbirlerinden 'kaçabilirler'. ve 'asla aşağı inme.'”1 Elbette, eğer galaksiler engellenmeden hızlanmaya devam ederlerse, sonunda ışık hızına ulaşabilirler, oldukça farklı bir gerçekliğin eşiğine gelebilirler - varoluşun zamansız, beşinci boyutu. Wilbur Wright, bu noktada tüm galaksinin muazzam bir madde ve enerji topunda birleşebileceğini ve nihayetinde süper yoğun bir nötron yıldızı veya bir kara delik haline gelmek için kendi üzerine büzülebileceğini öne sürdü. Bununla birlikte, evrenin gövdesindeki canlı bir hücre kadar canlı ve ışıltılı bir şey için bunun beklenmedik bir son olduğu düşünülebilir.

Böylece, bunun gerçekleştiğini varsayarsak, dış galaksiler dördüncü boyuttan etkili bir şekilde "kaçtı" ve ışık düzleminin eşiğine ulaştı, o zaman teorik olarak termodinamiğin ikinci yasasının sonuçlarından kurtulmuş olacaklardı. entropideki herhangi bir artışı veya enerji içeriğindeki herhangi bir artışı veya azalmayı tanımlamak için zamanın oku”. Üzerinde

Machine Translated by Google

ışık düzleminde herhangi bir değişikliği ölçecek bir zaman mekanizması olmazdı. Dışarıda her zaman öğle vaktidir: hiçbir şey büyümez, hiçbir şey azalmaz, her şey olduğu gibi kalır. Işık düzleminde var olan foton kuantumunun potansiyel olarak sonsuz olmasının nedeni muhtemelen budur; madde tarafından engellenmezse, hayati kıvılcımını ve maksimum hızını milyarlarca yıl boyunca koruyabilir. Bilim adamlarının büyük patlamadan arta kalan artık titreşim olduğunu söylediği tüm evrene nüfuz eden arka plan mikrodalga radyasyonu, fotonlardan -ışık kuantumlarından- oluşur ve bu kuantumlar ilk yaratıldıkları andan itibaren aynı maksimum hızda hareket etmektedirler. Bu fotonlar on beş ila yirmi milyar yıl arasında yaşayabiliyorsa, makul olarak bir yirmi milyar yıl daha sürmeleri beklenebilir ve sanal bir ebediyet içinde bu şekilde devam eder. Açıkçası, böyle bir varoluş boyutunda kaosun ilerlediğine dair hiçbir kanıt yok, normalde tanımlayacağımız entropide bir artış yok.

Zaman boyutundan kaçan ve "asla aşağı inmeyen" galaksilerin bu gelecek senaryosunda burada sahip olduğumuz şey, evrensel aşkınsal evrim sürecinin açılımının grafik bir örneğidir. Evrensel bedenin hücreleri olan bu galaktik helisler, etkili bir şekilde daha yüksek bir varoluş ölçeğine, aşağıdakinden daha az müzikal olmayan, ancak sonsuz derecede daha büyük bir realiteyi kapsayan bir skalaya girecekti.

O halde şimdi galaktik hücrenin kökenini tüm müzikal fenomenin ilk kez ortaya çıktığı noktaya kadar takip edelim. Büyük patlamanın, evrensel evrimin daha büyük temel oktavındaki ilk notayı, Do'yu temsil ettiği söylenebilir. Anlamlı bir şekilde, bu ilk nota duyulduğunda varoluş koşulları, boşluk, zaman ve dolayısıyla kesinlikle entropi olmayacak şekildeydi. Bu evrensel oktavın, büyük patlamanın ilk notası olan Do'dan çeşitli ara aşamalara, belki de erken genişleme ve soğumanın "re"sine, parçacığın "mi"sine kadar her yönde geliştiğini tasavvur edebiliriz. oluşumu, ilk yıldız oluşumlarının "fa"sı, galaksi oluşumunun "so"su, eşlik eden biyosistemlerin veya yaşanabilir gezegenlerin oluşumunun "la"sı ve organik yaşamın ve sizin gibi gözlemcilerin ortaya çıkışının "ti"si ve ben. Bunlar yalnızca varsayımsal aşamalardır, ancak hepsinin ortak bir noktası vardır, o da zamanın dördüncü boyutunda ortaya çıkmalarıdır. Ek olarak, hepsi yapılarında üç alt boyutu kapsar: katı, düzlem, çizgi. Şimdi, kozmik olayların hermetik yorumunu kabul edersek, diğer her şey gibi zaman boyutunun da temel bir boyut olduğunu söyleyebiliriz.

Machine Translated by Google

oktav ve bu gelişme ölçeğinin tepesindeki son nota olan Do'nun, ışık bariyerine ulaştıklarında her yerdeki tüm galaksiler tarafından duyulacağını - ses patlamasının bir tür göksel versiyonu.

Büyük müzik gamı söz konusu olduğunda, ilk notanın ve son notanın tek ve aynı (Do) olduğunu, yalnızca ölçek farkı olduğunu biliyoruz. Aynı şekilde, yukarıda açıklanan evrensel zaman oktavının ilk ve son notalarının da özünde aynı olması gerektiğini, yine sadece ölçek farkıyla söyleyebiliriz. Bu nedenle mantıksal olarak, ilk yaratılış anında geçerli olan koşulların (uzay yok, zaman yok, entropi yok) yukarıdaki boyuta giren galaksilerin içinde de geçerli olması beklenebilir. Çünkü ışık hızında uzay küçülür, zaman durur ve böyle bir hızla hareket eden her şey -foton gibi- kalıcı bir termodinamik denge halindedir.

Şimdiye kadar evrenin büyük patlamadan "kaçan" galaksilerin ışık üstü patlamasına kadar olan evrimini izledik ve böylece evrensel rezonansın temel bir oktavının gelişimini izledik. Elbette müzik teorisine göre, bu skalanın tepesindeki son nota olan Do, sadece son değil, aynı zamanda bir sonraki skalanın ilk notası olacaktı. Bu nedenle, bu aşamaya kadar gelişen, kendilerini veya kendilerinin daha yüksek bir parçasını beş boyutlu varlıklara dönüştüren herhangi bir galaksi, daha sonra evrensel rezonansın bir sonraki artan ölçeğinde gelişme potansiyeline sahip olacaktır. Böylece her galaktik hücre, beşinci boyutun eşiğine ulaştıktan sonra, bir şekilde genişlemeye devam edecek, transandantal bedeni ışık hızının karesine yaklaşan hızlara yaklaştıkça daha da gelişerek altı boyutlu bir boyuta dönüşecekti. , katı form. Tıpkı büyüyen bir gezegensel organizmadaki tek bir hücre gibi, galaksinin daha büyük gövdesi sürekli olarak altı boyutlu kozmik "proteinler" ile hamile kalacaktı. Organik dünyada, bu "optimum rezonans" durumuna ulaşan, kendi kendini kopyalayan normal bir hücre eninde sonunda bölünür. "Hamile" bir galaksi bir şekilde aynısını yapabilir mi? Evren kapalı bir sistemse, muhtemelen olamaz, ama açık ve organikse, yedi boyutlu bir arenada yaşıyorsa, her şey mümkündür. Bizim zaman ölçeğimizde son derece nadir bir olay olabilecek böyle bir sürecin kanıtı için, belki de yapısal olarak birbirinin ayna görüntüsü olan yan yana var olan iki galaksi aramalıyız.

Bir galaksi bir şekilde "bölünebiliyorsa", bunun nasıl olabileceği sorusu daha da kafa karıştırıcıdır. Hepsinin merkezinde olduğu öne sürüldü

Machine Translated by Google

dönen galaksiler bir kara delik, ışığın bile pençelerinden kaçamadığı canavarımsı, süper yoğun, süper yerçekimsel bir varlıktır. Bir kara delik, tabi ki yıldızlar ve gezegenleri de dahil olmak üzere, doğrudan etki alanına - "olay ufkuna" giren her şeyi kelimenin tam anlamıyla paramparça ederdi. Bazı astrofizikçiler, bir kara deliğin, içinden geçen herhangi bir şeyin daha sonra "diğer tarafta" tamamen farklı ama bir arada var olan bir uzay-zaman sürekliliğine dönüşebileceği bir tür yerel olmayan kanal görevi görebileceğini öne sürdüler.

Galaksinin daha büyük "bedeni" kendisini altı boyutlu bir varlığa dönüştürürken meydana gelebilecek olağanüstü olaylar dizisini hayal etmek bile zor. İlk kavramsal engele -ışık hızına- ulaştığı ve bir tür rezonansı beşinci boyuta dönüştürdüğü zaman, bu aşkın titreşimler bundan sonra bütün, yeni, daha geniş bir gerçekliğin parçası haline gelecekti. Daha önce, her yeni yön belirlendiğinde daha yüksek bir boyutun ortaya çıktığını belirtmiştik. Galaksinin ışık bariyerine ulaşması durumunda, bu yeni yön, ilk hareket çizgisine 90 derecede yayılan yanal, düzlem benzeri bir gelişmeye benzer bir şey olacaktır. Orijinal hareket çizgisi, sadece - göreceli bir "çizgi" - şeyin daha büyük beş boyutluluğunun bir enine kesiti olarak kalacaktı. Benzer şekilde, galaksinin beş boyutlu formdan altı boyutlu forma geçişi de tamamen yeni bir yönde ilerleyecektir, böylece nihai durumu, bir katının Öklid düzleminden ne kadar uzaksa, beş boyutlu tezahüründen o kadar uzak olacaktır.

Dolayısıyla, son altı boyutlu biçimini başarılı bir şekilde elde etmiş bir galaksi, evrensel rezonansın ikinci temel oktavı boyunca, yine ışık bariyerini geçerek duyulan ilk nota olan Do'dan bir sonraki temel nota olan Do'ya kadar etkili bir şekilde evrimleşmiş olacaktı. , ışık hızının karesi ile işaretlenmiş ikinci engel. Ancak bu aşamada veya bu ölçekte, evrensel gelişimin üçüncü oktavının başlangıcında bile, galaksi hâlâ evrim sürecinde olacaktır. Buna göre, her zamanki şematik formatımızı kullanarak galaksinin meyva vermesine ilişkin bu genel kozmik süreci tasvir edebiliriz:

Machine Translated by Google

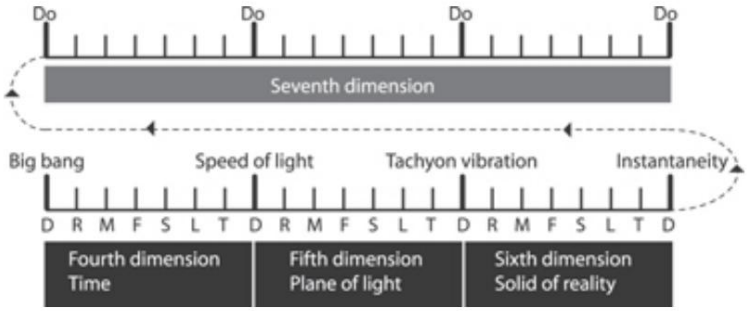

Açıkçası, bir galaksinin kütlesi asla ışık hızının üzerine çıkamaz. Işık düzleminin üzerinde ya da marjinal olarak altında asılı kalması gerekecekti. Bu nedenle, daha fazla ışık ötesi hareket, maddi olmayan rezonansları içermelidir. Bu metafizik titreşimler maddi çekirdekten, galaktik "kromozomdan" yayılacak ve daha sonra tamamen yeni bir yönde gelişmeye devam edecek, enerjilerini henüz anında olmasa da ışığınkinden çok daha yüksek hızlarda yayarak yayacaktı. Bu yüksek enerjilerin veya rezonans biçimlerinin olası doğasına gelince, daha önceki bölümlerde zaten öne sürdüğüm gibi, belirli bir galakside var olan canlıların bilinçli düşüncelerinden oluşan bileşik yapılar olabilirler. Kuşkusuz burada bilim kurgu alemlerinde bulunuyoruz, ancak o zaman bilincin kendisi bir rezonans biçimidir, canlı, enerjik, canlıdır ve onun varlığı, galaksinin büyümeye ve gelişmeye devam edebileceği yeni bir yönü temsil eder.

Öyleyse, galaksinin kendisi bir kromozomsa, o zaman, aynı varoluş ölçeğine göre, bizim gibi duyarlı varlıklar, yaratılan ve ardından yukarıdaki çift sarmal tarafından sitoplazmaya fırlatılan biyokimyasal "üçlü kodonların" metafiziksel eşdeğeri olacaktır (zaman içinde gezegensel dünya), muhtemelen böylece daha fazla evrim için gerekli olan daha yüksek, daha ince maddelerin sentezini nihayetinde dikte edebiliriz.

Canlı hücrede üçlü kodonlar, yaşamın yapı taşları olan amino asitler gibi daha ince, daha rezonant maddelerin üretimi için şablon görevi görür.
Benzer şekilde, insan zihni metafizik "amino asitler"in -fikirlerin, kavramların, teorilerin vb.- üretimini kodlar. Şimdi, hücrenin sitoplazmik zarında, yeni geliştirilen amino asit zincirlerinin daha karmaşık protein makromoleküllerine katlanmasını sağlayan özel enzimler vardır. Benzer şekilde, bu nedenle, daha büyük makro kozmosta, gökyüzünün kozmik "sitoplazmasında" işlevleri, kavramlarımızı ve teorilerimizi muazzam, ışıltılı, "protein" yapılara "katlamak" olan bileşenler olmalıdır. 7. bölümde önerdiğim gibi , bu kozmik

Machine Translated by Google

"Enzimler" bir şekilde, değişen manyetik etkileri tüm güneş sistemini kaplayan ve yörünge döngüleri birbiriyle sıkı bir şekilde ilişkili olan ve zaman içinde göreceli değerleri sonsuza kadar yenen güneş ve gezegenleriyle (ve belki de uydularıyla) bir şekilde bağlantılı olabilir. büyük ölçekli. Ayrıca, Robert Temple'ın Pisagor Virgülünün Sirius B ve güneşimizin kütle oranında ifade edildiğini keşfinden, bu hermetik simetrinin yıldızlara ve hatta belki de Thoth'un hükmü her seviyede doğruysa, uzanabileceğini not ediyoruz. , galaksilerin kendilerine.
Kesinlikle yıldız ışığı, tıpkı tüm ışıklar gibi, hermetik olarak yapılandırılmıştır ve tüm evren boyunca titreşir. Bu yüzden kelimenin tam anlamıyla her yerde, maddenin kromodinamik ve atomik ölçeklerinde, DNA'da ve genetik kodda, insan beyninin çift sarmalında ve Hermetik Kod'da, güneş ve galaktik sarmallarda müzik olduğunu söylemek abartı olmaz. boyutların oktavında - hatta evrenin kendisinin "zihni"nde b

Machine Translated by Google

12

İç Oktavlar

By bu aşamada okuyucular, evrenin birçok şeye sahip olabileceğini takdir edeceklerdir. bilimin şu anda izin verdiğinden daha fazla yön. Artık onu sadece termodinamik ilkelere göre içeren dört boyutlu bir fenomen olarak görmüyoruz; şimdi canlı, esasen altı boyutlu bir varlık haline geldi ve muhtemelen sayısız daha küçük altı boyutlu yaşam formları ile dolu. Bu çeşitli yaşam formları, daha önce de belirttiğimiz gibi, DNA seviyesinde başlayıp galaktik sarmal ölçeğinde doruğa ulaşan evrim merdiveninde çeşitli varoluş ölçeklerini işgal eder ve hepsi yedi boyut çerçevesinde bir arada bulunur.

Şimdi, bu yükselen “merdiven” birbirinin üzerine yerleştirilmiş ayrı basamaklardan oluşan aşamalı bir zincir değildir. Eğer tüm evren canlı bir varlıksa, bu, onun tamamen senkronize bir beden olduğu, tüm ölçeklerin titreşimlerinin kesinlikle büyük tasarımın emirlerine göre birbirinin içine girdiği ve birbirini güçlendirdiği anlamına gelir. Bu evrimsel fenomeni en iyi şekilde, her biri bir üstte yer alan ve hepsi aynı merkezi noktayı paylaşan, titreşen yedi titreşim küresi dizisi olarak görebiliriz.

Örneğin, doğrusal DNA, içinde tüm atomik ölçeği, sonsuz sayıda "nokta" veya her biri birkaç temel atomdan oluşan sonsuz değişken azotlu baz çiftleri dizisini içerir. Ama aynı zamanda içinde daha büyük ölçekli tohumları veya genleri de içerir; tüm organizmanın yaratılmasının planı, tarifidir. Aynı şekilde, insan organizması da içinde tüm DNA ölçeğini, biyomoleküllerin "sonsuzunu" ve ayrıca yukarıdaki daha büyük güneş kütlesinin tohumlarını veya genlerini içerir. Aynı sürecin kendisini galaktik ölçekte, nihai Mutlak ölçeğe kadar tekrar ettiğini hayal edebiliriz.

Machine Translated by Google

Boyutlar hiyerarşisi de aynı şekilde entegre edilmiştir. Tek boyutlu bir varlık - bir çizgi - içinde sonsuz sayıda sıfır boyutlu nokta içerir ve daha büyük bir düzlemin bir enine kesiti, bir ozalitidir; bir düzlem sonsuz sayıda tek boyutlu çizgiden oluşur ve daha büyük bir katının enine kesitidir; ve benzer bir şekilde bir katı, içinde sonsuz sayıda iki boyutlu düzlemler içerir ve zaman çizgisi boyunca var olan daha büyük bir dört boyutlu varlığın enine kesitidir. Dört boyutlu zaman çizgisinin tüm üç boyutlu olasılıkları, beş boyutlu ışık düzleminin tüm dört boyutlu olasılıkları ve altı boyutlu "katı" formunu kapsadığı yukarıdaki metafizik ölçeklerde tam olarak aynı model kendini tekrar edecektir. nihai gerçeklik her şeyi kapsar: noktalar, çizgiler, düzlemler, katılar, zaman, sonsuzluk.

Böyle bir görüş, her şeyden önce, sonraki iki bölümde odaklanacağımız evrenin bütüncül doğasını ifade eder. Mistiklerin ve yogilerin binlerce yıldır sezgisel olarak anladıkları ve yirminci yüzyılın bilim adamlarının son zamanlarda geniş ölçüde ayrılmış parçacıklar arasında var olan sözde yerel olmayan kuantum korelasyonları aracılığıyla keşfettikleri bir ilke olan her şeyin tam olarak birbirine bağlı olduğu fikrine artık aşinayız. Ancak bu biraz belirsiz ve soyut gerçekliğin daha iyi anlaşılmasının bir yolu var mı? Yani, tüm evren iç içe geçmiş ve karşılıklı olarak etkileşen titreşimlerin yerel olmayan bir arenasıysa, böylesine her şeyi kapsayan bir süreç nasıl işleyebilir? Örneğin, evrenin bir kısmındaki titreşimler veya dalga/parçacıklar, ışık yılı ötedeki titreşimlerle aynı anda nasıl "uyumlu" olabilir? Ya da alternatif olarak mistik, şaman ya da LSD tetikçisinin bilinçli zihni yerel olmayan bir gerçeklikle nasıl bağlantı kurabilir?

8. bölümde , müzik teorisinin kendisinin eşzamanlılık için bir açıklamanın en azından bir kısmını sağladığını fark ettik, bu sayede herhangi bir uyumlu ölçeğin nihai notası aynı anda diğer dizilerde, yukarıda ve aşağıda var olabilir. Ancak bu çok farklı ölçeklerin bu kadar yakından bağlantılı olmasına ne tür bir mekanizmanın izin verdiğini belirleyebilir miyiz?

Olduğu gibi, yapabiliriz. Ve, belki de şaşırtıcı olmayan bir şekilde, büyük bir ipucu için aşkın evrim teorisinden, "her şeyin teorisinden" öteye bakmamıza gerek yok. Bu kutsal sayı 64, sonsuz uyumun sayısı, sanki sonsuza giden anahtar. Işığa veya "ışık ölçümlerine" adanmış bir anıt olan Büyük Piramit ile ilişkilendirilir.

Machine Translated by Google

64 sayısı bize ışığın bir oktavının sekiz iç oktava bölünebileceğini söyler.

Bilginiz olsun diye söylüyorum, bu iç oktav kavramı -birazdan ana hatlarıyla anlatacağım- doğrudan Hermetik Kod ile meşgul olmamın bir sonucu olarak aklıma gelmedi. Aslında, Kuralların önemini tam olarak anlamadan birkaç yıl önce onunla ilk kez karşılaştım. O zamanlar kaynağım, Ouspensky'nin George Gurdjieff tarafından yirminci yüzyılın başında Moskova ve St. Petersburg'da verdiği derslerin kaydı olan In Search of the Miraculous'du . Girişte söylediğim gibi, Gurdjieff her zaman bilgi sisteminin en eski antik çağlara kadar uzanan öğretilerden çıkarıldığını iddia etti, ancak onun tarafından veya onun hakkında yazılan her şeyi okuduktan sonra bile bağlantıyı kurmamdan ve ilkenin doğru olduğunu anlamamdan biraz zaman geçti. Aslında iç oktavların sayısı, Dünya üzerinde kaydedilmiş en eski öğreti olan Hermetik Kod'da çok düzgün bir şekilde somutlaştırılmıştır.

Gurdjieff bize tüm maddenin oktavlar şeklinde titreştiğini, içimizde rezonansa girdiğini söyler. Normal olarak, maddeden bahsettiğimizde, bir tür bilimsel yöntemle dokunabildiğimiz, görebildiğimiz veya ölçebildiğimiz şeyler olan madde olgusunu kastediyoruz. Ancak Gurdjieff'e göre, önemlilik özelliği tüm evrensel yelpazeyi kapsar. "Bu evrendeki her şey tartılabilir ve ölçülebilir," dedi, "Mutlak, ay ya da insan kadar maddi, tartılabilir ve ölçülebilirdir."1 Bununla birlikte, maddiliğin daha yüksek düzeyleri, anlaşılamayacak kadar nadirdir. kimya veya fizik açısından madde olarak kabul edilen; Daha yüksek bir düzlemdeki madde, daha düşük planlar için hiç madde değildir, ancak yine de onlara nüfuz eder.

Gurdjieff derslerinde sık sık "yaratılış ışını" olarak bilinen ve eski bilgiye ait olduğunu söylediği kozmolojik bir modelden söz ederdi.
Temel olarak, en yüksek "dünya düzeni" ile başlayan ve en alttaki ile biten, evrenin temel bir planıydı, yani:

1. Mutlak 2.
Tüm dünyalar
3. Tüm güneşler
4. Güneş 5. Tüm
gezegenler 6.
Dünya 7. Ay

Machine Translated by Google

Görüldüğü gibi yaratılış ışını, daha önce tartışılan boyutlar hiyerarşisi gibi, evrendeki yedi katı, yedi alemi temsil etmektedir. (Bu arada Pisagor, aynı görüşü yedi eşmerkezli daireden oluşan Lambda olarak bilinen geometrik sembolü aracılığıyla ifade etmiştir.)

Gurdjieff daha sonra bu azalan oktavı veya dünyaların düzenini, birbirini izleyen her seviyedeki üç kuvvet yasasının kümülatif etkisi açısından tanımladı. Mutlak dünyasında, tam anlamıyla uyumlu bir şekilde ilişkili olan üç güç, bir bütün oluşturur. Mutlak dünya bu nedenle bir numara ile belirtilir.

İkinci dereceden bir dünyada (tüm dünyalar), üç güç zaten bölünmüştür. Böyle bir dünya 3 sayısı ile belirtilecektir. Bu dünyaların her birinde bir araya gelen bu üç bölünmüş güç, üçüncü dereceden yeni dünyalar (tüm güneşler) yaratır ve her biri kendine ait üç yeni güç gösterir. içlerinde faaliyet gösteren kuvvetlerin sayısı altı olacaktır. Bu dünyalarda, ikinci dereceden dünyanın üç kuvvetinin, üçüncü dereceden dünyanın altı kuvvetinin ve kendilerinden üçünün toplam on iki kuvvet oluşturduğu, dördüncü dereceden (güneş) dünyalar yaratılmıştır. Süreç devam ediyor, yirmi dört kuvveti beşinci mertebeden dünyalara (tüm gezegenler), kırk sekizi Dünya'nın bir parçası olduğu altıncı mertebeden dünyalara ve doksan altısını yedinci (aya) vererek devam ediyor. Bu nedenle, dünyaların her düzenindeki kuvvetlerin sayısı, bir, üç, altı, on iki vb., onu kontrol eden kanunların sayısını gösterir. Dolayısıyla, belirli bir dünya düzeninde ne kadar az yasa varsa, Mutlak'ın iradesine o kadar yakındır; belirli bir dünyada ne kadar çok yasa varsa, mekaniklik o kadar büyük, Mutlak'ın iradesinden o kadar uzaktadır. Kırk sekiz kanun düzenine tabi , yani Mutlak'ın iradesinden çok uzak ve evrenin çok uzak ve karanlık bir köşesinde yaşıyoruz. Kuvvetler, Gurdjieff daha sonra her bir dünya düzeninin maddeselliğinin buna göre nasıl farklılaştığını ve Mutlak'tan Ay'a kadar her zamankinden daha yoğun hale geldiğini açıklıyor. Mutlak dünyasınınki de dahil olmak üzere tüm maddenin "ilkel atomlardan" oluştuğunu söylüyor. Açıkçası bu "atomlar" sıradan fizikte tanımlananlarla karıştırılmamalıdır; daha ziyade, yalnızca belirli bir düzlemde bölünemeyen belirli küçük parçacıklardır.

Sadece 1. dünya üzerinde, Mutlak'ın dünyası, bu parçacıklar gerçekten bölünmezdir. 3. dünyanın "atomları" Mutlak'ın üç atomundan oluşur.

Machine Translated by Google

dünya ve böylece üç kat daha büyük ve daha ağır olurdu. Yine, 6. dünyanın "atomları"nın her biri, Mutlak'ın altı atomundan oluşur ve yukarıda açıklanan yasalara ve kuvvetlere göre, 12. dünyanın bir "atomunu" oluşturan on iki ilksel "parçacık" ve buna karşılık gelen bir artışla böyle devam eder. 24, 48 ve 96. dünyalardan daha aşağılara geçerken yoğunluk. Dolayısıyla evrende yedi farklı “maddilik” düzeyine sahibiz. Gurdjieff, olağan tek düzen kavramımızın, 96. ve 48. dünyaların maddeselliğini hemen hemen kucakladığını söyledi. ve 12, 6, 3 ve 1. dünyaların daha da seyrekleşmiş maddeleri, tüm niyet ve amaçlara göre, tanımlanabilir maddi niteliklere sahip değildir.

Gurdjieff'in 1900'lerin başında ders verdiği sırada, geleneksel atomun hala bilim tarafından bilinen en küçük madde "parçacığı" olduğunu burada not etmek ilginçtir. Ancak Gurdjieff maddi dünyaya nüfuz eden bu daha da ince maddelerden bahsederken, Ernest Rutherford atomun çekirdeğini keşfediyordu, Einstein fotonların parçacıklar olduğunu göstermeye çalışıyordu ve Max Planck elektromanyetik radyasyonun bir parçacık olduğu fikrini formüle etme sürecindeydi. kuantum adı verilen ayrık, simetrik paketler halinde enerji kaynakları tarafından yayılır. Atomun içindeki nötronların ve elektronların ve kelimenin tam anlamıyla her yerde kuarkların varlığı gibi daha sonraki keşiflerin tümü, Gurdjieff'in daha ince maddeler ve daha kaba maddelere nüfuz eden titreşimler olduğu fikrini güçlendirmeye hizmet etti. Günümüzde, elbette, bilimin bildiği en küçük "parçacıklar" olan bireysel kuantlar bile geçici, dalga benzeri varlıklar olarak tanımlanıyor ve bu da "maddiliğin" en küçük, nokta benzeri kuantumdan bile daha ince, daha seyrek bir tezahürünün varlığını öne sürüyor.

Açıktır ki, her yerdeki tüm maddenin aslında Mutlak dünyanın temel ve bölünmez parçacıklarından oluştuğu iddiasının savunulabilir bir bilimsel temeli yoktur. Gurdjieff'in bizzat söylediği gibi, yüksek dünyaların maddelerinin tanınabilir veya ölçülebilir hiçbir maddi özelliği yoktur. Bununla birlikte, bu tür bir maddiliğin olası doğası hakkında, en azından dünya düzeni 3'e (hiyerarşide altıncı boyut), "tüm dünyaların" dünyası kadar spekülasyon yapab

Yaradılış ışınındaki en düşük dünya düzeninden, Ay'dan veya dünya 96'dan başlayarak (Dünya gezegeninin içini de kapsayacak bir maddesellik düzeni), bu dünyanın maddesinin muhtemelen büyük bir kısmını oluşturacağını söyleyebiliriz. ağır geçiş metalleri ve tüm süper yoğun radyoaktif elementler.

Machine Translated by Google

Kendi gezegenimiz ve atmosferi (dünya düzeni 48) tarafından yaratılış ışınında temsil edilen yükselen ölçekte bir sonraki dünya düzeni, daha hafif kimyasal elementlerin atomlarını içeren ve hepsinin en az yoğunluğu olan hidrojen ile biten maddeyi içerecektir. Buna göre, "tüm gezegenler" dünyasının maddesi, dünya 24, öncelikle atom altı parçacıklardan oluşabilir. Foton, elektron veya her neyse, "parçacık"ın altında daha da seyreltilmiş dalga modu titreşimi bulunur. Diyelim ki atom altı kuantumun bu dalga yönü, güneşimizin dünyası olan 12. dünya düzeninin maddeselliğinin doğasını temsil ediyor.

Artık bilimsel bilginin dış sınırlarına geldik. Dalganın ötesindeki gerçek hakkında sadece spekülasyon yapabiliriz. Hermetik teori bize bu dalgalarda daha da ince titreşimlerin var olduğunu söyler. Bu nedenle, muhtemelen, maddiliğin bir sonraki düzeni, 6. dünya düzenininki, "tüm güneşler", bilincin kendisidir, daha önceki bir bölümde öne sürdüğüm gibi, tüm güneş sarmallarının kendisinden inşa edildiği "töz"dür. Bir sonraki dünya düzeninin maddiliği - galaktik sarmalın ölçeği - bir süper bilinç biçimi (sıradan bilinç karesi gibi), eğer varsa sonsuza kadar kalması gereken çok seyrek olması gereken bir madde olarak tanımlanabilir. varsayımsal. Son olarak, Mutlak dünya düzeninin ilkel “atomlarının” maddeselliği, tahmin edebileceğimiz gibi, her türlü ifadeye meydan okur.

Şimdi iç oktav kavramına geldik. Gurdjieff'e göre, herhangi bir oktavın her notası, başka bir düzlemde tam bir oktav olarak kabul edilebilir. Benzer şekilde, bu iç oktavların her notası aynı zamanda başka bir dizide tam bir oktavdır ve bu böyle devam eder, ancak sonsuza kadar değil, çünkü iç oktavların gelişiminin belirli bir sınırı vardır (tıpkı seslerin hiyerarşisinde belirli bir sınır olduğu gibi). boyutlar ve yaratılış ışını). Gurdjieff, bu içsel titreşimlerin farklı yoğunluklardaki ortamlarda eşzamanlı olarak ilerlediğini, sürekli olarak birbirinin içine girerek ve birbirleriyle etkileşime girerek ilerlediğini söyledi. Örneğin, her biri 96 ilkel "parçacık"tan oluşan, dünya düzeni 96'nın süper yoğun atomlarından oluşan bir madde veya ortamda, bu ortamdaki aktif titreşimler veya salınımlar oktavlara bölünebilir ve bunlar da bölünebilir. notlara. 96. dünya düzeninin ortamı, suya doymuş katı bir tahta parçası gibi, aynı zamanda 48. dünya düzeninin maddesine de doymuştur. dünya düzeninin özü 96; 96. dünyanın titreşimlerinin her "notası", 48. dünyanın ortamında tam bir titreşim oktavı içerir. Bu iç oktavlar,

Machine Translated by Google

dedi Gurdjieff, içe, tüm maddenin tam kalbine doğru ilerle. 48. dünya düzeninin özü de 24. dünya düzeninin özüyle doyurulur, böylece 48. alemin titreşimlerindeki her "nota" yine 24. alemin titreşimlerinin tam bir oktavını içerir ve bu son aşamaya kadar böyle devam eder. 3. dünya düzeninin maddesine 1. dünya düzeninin maddesi nüfuz eder ve 3. dünyanın titreşimlerindeki her nota Mutlak dünyasının titreşimlerinin tam bir oktavını içerir.

Daha önce de belirttiğim gibi, Gurdjieff her zaman fikirlerinin alındığı orijinal öğretilerin - iç oktavların yukarıdaki tanımı dahil - çok eski zamanlara dayandığını iddia etti. Bu öğretinin gerçekte ne kadar geriye gittiği, şu anda alternatif teorisyenler ve ortodoks tarihçiler arasında çok hararetli tartışmaların konusudur, ancak daha önce tartışılan Hermes'in Sihirli Meydanı'ndan ve ilgili sayısından bildiğimiz gibi, Eski Krallık Mısır'ında çok canlıydı. 2.080, 1'den 64'e kadar olan tüm çarpanların toplamı. Açıkçası 64 anahtardır. Bildiğimiz gibi Yunanlılar Sihirli Kare'yi Büyük Piramit "Işıklar" ile ilişkilendirdiler.
Ve ışık, tabii ki, sekiz temel "notadan" oluşan bir rezonans oktavıdır. Gurdjieff'e göre, sıradan bir ışık oktavındaki bu temel notaların her biri, gamdan veya yukarıdaki dünyadan notaların bütün bir oktavını içerecektir. Gördüğümüz gibi, bu ilke tam olarak Sihirli Kare'de kodlanmıştır.

Gurdjieff, "nesnel müziğin" (Yeşu gibi ve sözde taş dağları yerinden oynatabilecek Mısır ve Orpheus okullarının inşaatçıları tarafından çalınan türden kastediyordu) bu iç oktavlara dayandığını iddia etti. Sıradan müzik, dedi, maddeyi yeniden oluşturmak, yok etmek veya büyük taş duvarlar inşa etmek için kullanılamaz, ancak nesnel müzik bunu yapabilir.

Burada atıfta bulunulan müziğin temelde psikolojik müzik, zihnin müziği, Hermetik Kod ve I Ching tarafından, Yunan ve Mısır gizemleri tarafından ve aslında tüm yerleşik ilkeler tarafından tanımlanan müzik olduğuna inanıyorum. önemli dini disiplinler. Mısır'da, "göksel müzik"in yapımı olan bu "din", Hermes/Thoth tarafından icat edilen kutsal sanat, yıldızlara kadar ahenkli metafizik "notalar" veya düşünce kalıpları vurma sanatı olan "yazı" olarak biliniyordu. varoluş ölçeği, tanrıların yaşadığı "göksel" dünyaya. Burada bunun sıradan anlamda "yazmak" anlamına gelmediğini varsaymalıyız.

O halde bir an için zihnin daha yüksek titreşimler -iç oktavlar- üretebildiği ölçüde bilinçli olduğunu hayal edelim.

Machine Translated by Google

güneş sarmallarıyla uyum içinde, Gurdjieff'in yaratılış ışınında dünya düzeni 12.

Önerdiğim gibi, bu maddesellik düzeyi, adeta parçacığın kendisinin ötesine geçerek elektronun tam kalbine ulaşan atom altı kuantumun hayaletimsi dalga kipi kadar ince ve nüfuz edici olacaktır. Bu tür titreşimlerin, eğer yeterli bir yoğunluk derecesine konsantre edilebilirlerse veya odaklanabilirlerse, gerçekten de dramatik psişik ve fiziksel sonuçlara sahip olabilecekleri bir tür süreci hayal etmek çok zor değil.

Teorik olarak, bu tür seyreltilmiş "maddeler" gerçekten nesnelerin - hatta en sert taş bloklarının - içine girebilir ve onları içeriden etkileyebilir.

Şüphesiz çoğu ortodoks bilim adamı böyle bir kavramı tamamen hayal ürünü olarak kabul edecek, ama umarım hepsi değil. Zaman değişiyor ve bilim adamları bugün çok boyutlu evrenin şaşırtıcı yerel olmayan doğasıyla uzlaşma girişimlerinde mantıksal bilişe olduğu kadar sezgi ve içgüdüye de güvenmek zorundalar. Ampirik dünyanın ötesinde kavramlar, düşünce kalıpları ve titreşimlerin metafizik alemine uzanan bu bilimsel girişimi, aşkın türün evriminin kanıtı, insanlığın bir sonraki önemli yolculuğunun - yıldızlara başlangıcı olarak iyimser bir şekilde görebiliriz. Eğer durum buysa, o zaman rasyonalist, bilerek ya da bilmeyerek, insan bilincinin bu nihai çiçeklenmesine aktif olarak katkıda bulunuyor olabilir.

Örneğin, plazmalar üzerine yaptığı araştırmalar onu elektronun "zihne benzer" bir varlık olduğu sonucuna götüren, 4. bölümde bahsedilen "ortodoks" bilim adamı David Bohm'un fikirlerini ele alalım . İçgüdüsel olarak "plasmon"un -elektron denizinin- canlı olduğunu, milyarlarca bireysel elektronun aynı anda bir kütle halinde, anında koordineli bir eyleme girdiğini hissettiğini hatırlayabiliriz. Bu, elektronların bir şekilde belirli koşullar altında diğer tüm elektronlarla "bağlanabilecekleri" anlamına gelir ve Bohm, etkileşimli kuantanın yerel olmayan doğasının bu tür senkronize etkinliği açıklayabileceğini kabul etti.

Bohm, mekansızlığın kanıtlarından etkilenerek, ilk bakışta devrim niteliğinde görünen yeni bir evren görüşü geliştirmeye devam etti. Tüm gerçekliğin canlı bir hologram, bir "holo hareket" olduğunu ve sıradan araştırma yöntemleriyle gördüğümüz şeyin, arkasında çok daha derin ve daha anlamlı bir gerçeklik düzeyi bulunan donmuş bir holografik görüntü gibi bir şey olduğunu öne sürdü. Şimdi bu fikir bilim için yeni olabilir, ancak yalnızca tam bir dönüş yapması anlamında devrimcidir: daha önce de savunulmuştur. Aslında bu "holografik prensip",

Machine Translated by Google

Göreceğiz, temel olarak iç oktav mekanizmasının ve müzik teorisinin ilkelerinin güncellenmiş bir bilimsel açıklamasıdır.

Machine Translated by Google

13

Holografik İlke

Most okuyucuları, bir hologramın üç boyutlu bir görüntü olduğunu bileceklerdir. konsantre bir ışık huzmesinden yapılmıştır. Bunu mümkün kılan şey, girişim olarak bilinen dalga mekaniği olgusudur.
Buna , bir bölmedeki ikiz yarıklardan geçen ışık dalgalarının üst üste binip birbirini güçlendirerek karanlık bir zemin üzerinde bir girişim deseni oluşturduğu Thomas Young deneyini tartıştığımız 4. bölümde rastladık .

Aynı şekilde, ışığın çok saf bir biçimi olan lazer, son derece iyi tanımlanmış girişim desenleri oluşturmak için kullanılabilir. Hologram, tek bir konsantre ışık demetinin ikiye bölünmesiyle üretilir. Daha sonra bir ışın, fotoğrafı çekilen nesneden yansıtılır ve ikinci ışın, birincinin yansıyan ışığına doğru bir açıyla yönlendirilir. İki ışın tarafından oluşturulan girişim deseni daha sonra filme kaydedilir. Bununla birlikte, filmdeki görüntünün yansıttığı hologramla aslında hiçbir benzerliği yoktur. Ancak başka bir ışık huzmesi içinden geçtiğinde hologram görünür.

Bu görüntüler ne kadar etkileyici olursa olsun, holografinin en ilgi çekici yönü oldukça sıra dışı özelliklere sahip olan filmin kendisiyle ilgilidir. Diyelim ki, üzerine belirli bir görüntünün kaydedildiği bir holografik filmimiz var. İstediğiniz herhangi bir görüntü olabilir. Bu film parçasını ikiye böler ve iki parçadan herhangi birine bir lazer ışığı tutarsanız, her bir ayrı parçanın yine de tüm görüntüyü içerdiğini görürsünüz. Her bir yarımı dörde, sekize vb. parçalara ayırsanız bile, lazerle aydınlatıldığında azalan her bir parça, parçalar küçüldükçe giderek daha az belirgin hale gelse de, odaktaki nesnenin tam bir görüntüsünü yansıtmaya devam eder. Yani bir parçanın her küçük parçası

Machine Translated by Google

holografik film, kesilmemiş bütünün içerdiği tüm bilgileri içerir.
Bu holografik prensiptir.

Bohm'un görüşüne göre, etrafımızda gördüğümüz fiziksel dünya tıpkı holografik bir görüntü, temelde bir yanılsama, dalgalardan ve girişim modellerinden oluşan öznel izlenimlerin bir tür dış duvar halısı gibidir.
Bu somut fiziksel biçimlerin altında, gerçekliğin daha derin, "örtülü" bir düzeninin yattığını ve her şeyin kendi deyimiyle "kıvrılmış" biçimde var olduğunu öne sürdü.
Bu nedenle, fiziksel olgular olarak gördüğümüz şey, bu daha derin, örtülü, sarılmış düzenin yalnızca açıklanmış veya açılmış yansımalarıdır.

Aslında, varoluşun iki temel düzeni -yani, "imge" ve "film" ya da açık ve örtülü- bu görüşün sayısız ezoterik gelenekte kesin paralellikleri vardır. Örneğin, Budistler maddi dünyayı boşluk olmayanın küresi olarak adlandırırlar. Bu, duyu nesnelerinin normal dünyasıdır, açıklanmış, açılmış boyuttur - içinde "holografik" görüntünün tezahür ettiği boyut. Boş olmayanın ötesinde var olan gerçek dünya, boşluktur, "filmin" var olduğu boyuttur, gizli, kuşatılmış alemdir, her şeyin atası, görünür evrendeki her "imge"dir.

Bohm'un fikirlerinin genel bir özetini sunan The Holographic Universe'ün yazarı Michael Talbot, Tibetli bilgin John Blofeld'in iki alanın doğası üzerine konuşmasından alıntı yapıyor. Gördüğümüz gibi, Blofeld'in dünya görüşü, Gurdjieff'inkine çarpıcı biçimde benziyor: “Böylece oluşan bir evrende, her şey diğer her şeyle iç içe geçer ve diğer her şey tarafından iç içe geçer; boşlukta olduğu gibi, boşluk olmayanda da -parça bütündür.”1

Daha önce sözü edilen kozmik olayların benzer bir Hindu versiyonu, evrenin hareketini döngüsel olarak tanımlar - her döngü "Brahma'nın bir günü ve bir gecesi" süren, sonsuzca açılıp kapanan bir süreç. Hindu yaradılış miti, yirmi dört "Brahman saatinin" 4.320.000.000 yılımıza eşit olduğunu söylerken, dört, üç ve iki ve ardından gelen yedi sıfırın, evrenin evrimsel gelişiminin mükemmel bir tanımı olduğunu burada belirtmekte fayda var. Pisagor'un kendisinin de hatırladığı gibi, "tanrıların modeli" olarak bahsettiği Pisagor Tetradı.

Yani görünen evren Brahma tarafından yaratılmıştır. Brahma, kendisi, tüm dini "teslis" gibi, öncelikle doğanın birinci yasasının, Tanrı yasasının bir ifadesi olan Hindu "trimurti"nin üç büyük tanrısından biridir.

Machine Translated by Google

üç kuvvet. Bu nedenle Brahma, gizli alemden kaynaklanan bir güç olan üçlü yaratım sürecindeki ilk, aktif gücü temsil eder.
Brahma'dan, sarılmış olan her şey daha sonra holografik bir görüntü gibi açık boyuta açılır. "Günün" sonunda dünya, pasif veya negatif güç olan tanrı Shiva tarafından "yok edilir" veya emilir; , bundan sonra üçüncü tanrı Vishnu'nun, her yerde hazır bulunan tarafsız güç, büyük kozmik arabulucunun vücudunda tamamen kaybolur. Vişnu daha sonra Hinduların sonsuz zaman boyutu olarak tanımladıkları "yokluk" küresinde bir "gece" uyur ve ardından yeniden Brahma'yı doğurur. Yeni bir "gün" açılır ve süreç sonsuza kadar kendini tekrar eder. Dolayısıyla Vishnu'nun bu kozmik olaydaki rolü, Bohm'un kendisinin bir tür "ultra-iç içe geçmiş" gerçeklik olarak adlandırdığı gizli alemin ötesinde daha da derin bir gerçeklik düzeyi olduğunu ima eder.

Elbette bu oldukça özel yeri zaten ziyaret ettik; boyutlar hiyerarşisinde 6 numara, beşincinin ötesinde var olan boyut, ışık düzlemi - benim nihai gerçekliğin "katı" formu, gerçek "yerel olmama" küresi olarak adlandırdığım şey. Gurdjieff'in "yaratılış ışını"nda bu, azalan ölçekte 3. dünya düzeni olacaktır.

Evrensel sürecin Hindu tanımı gibi, Bohm'unki de şeylerin asla durağan olmadığı gerçeğini hesaba katar. Tüm fenomeni hareket halinde olarak gördü, bu nedenle sadece gelişen evreni değil, aynı zamanda en önemlisi gözlemcinin bilincini de içermesi amaçlanan holohareket terimini kullandı. Dolayısıyla olayları Bohm'un gözünden gördüğümüzde, sadece sürekli değişen holograma bakmıyoruz, onun ayrılmaz bir parçasıyız.
Şimdi holografik ilkenin kendisini, bir holografik filmin her küçük parçasının kesilmemiş bütündeki tüm bilgileri içerdiği gerçeğini ele alalım. Bohm'un hipotezi, her birimiz holografik bir filmin bir parçası gibi, her birimizin holografik hareketin içsel bir parçası olan bireyler olarak, içimizde daha büyük gerçekliğin tam bir "resmini" içermemiz gerektiğini ima eder.

Bu, elbette, tam olarak Gurdjieff'in onlarca yıl önce iç oktavlar üzerine söylemlerinde tanımladığı gerçekliktir. İç oktavların yaratılmasını yöneten yasalar anlaşılırsa, yalnızca bir ölçekte yapılan gözlemlerden başka herhangi bir ölçeğin ölçümlerini elde etmenin mümkün olduğunu, çünkü bunların hepsinin birbiriyle kesin bir ilişki içinde olduğunu söyledi. bu nedenle orada

Machine Translated by Google

Örneğin, güneş dünyasının "maddesinin" doğasını keşfetmek için güneşi incelemeye gerek yoktur, çünkü aynı maddesellik düzeni bizim içimizde de mevcuttur. Aynı şekilde içimizde tüm ölçeklerin "maddesi" vardır, çünkü insan terimin tam anlamıyla bir "minyatür evren"dir; Evreni oluşturan tüm maddeler ondadır; evrenin yaşamını yöneten aynı güçler, aynı yasalar onda da işler; bu nedenle insanı incelerken tüm dünyayı inceleyebiliriz, tıpkı dünyayı incelerken insanı inceleyebildiğimiz gibi.2 Musa aynı fikri daha kısa ve öz bir şekilde ifade etti: "çünkü insanı Tanrı'nın suretinde yarattı."3 Ve yine holografik ilke, -her parçada var olan bütün- sıradan müzik teorisinin temel kuralları açısından da anlaşılabilir. Bir majör gamın her tonu, yarım ton, çeyrek ton ve benzerleri, tüm gamı yeniden oluşturmak için gerekli tüm bilgileri içinde içerir. Yani bir harmonik gamı veya oktavı oluşturan tüm seslerin frekansını belirlemek için sadece birinin frekansını sabitlemek yeterlidir.

Dolayısıyla holografik ilke, bu kitapta tartışılan diğer pek çok bilimsel keşif gibi tamamen yeni bir kavram değildir. Özü Hermetik Kod'da ve 64 sayısında kodlanmış olan çok eski bir temanın bir yönünün sadece bir varyasyonudur. Gurdjieff, altmış dört iç oktavın anahtarıdır; , varoluşun tüm ölçekleri birbirine bağlıdır ve orantılı olarak birbiriyle ilişkilidir.

Evrenin holografik modeli, psikoloji ve parapsikoloji alanlarında ilgi çekici soruları gündeme getiriyor.

İlk olarak, görme ve hafıza gibi işlevlerin yapısı boyunca eşit olarak dağılması anlamında, beynin kendisinin holografik özelliklere sahip olabileceğini öneren nörofizyolojik kanıtlarımız var. Eğer doğruysa, bu, Bohm'un hepimizin hareket halindeki muazzam bir hologramın, bir holohareketin parçası olduğumuz fikrini ve ayrıca Gurdjieff'in daha büyük bütünün tam kopyaları olduğumuz iddiasını güçlendirmeye hizmet etmesi açısından önemli olacaktır.
Açıkçası, eğer daha büyük bütün doğası gereği holografik ise, holografik bir beyin tam da Gurdjieff'in dünya görüşüne göre gerekli olan şey olacaktır.

Holografik modelin olası parapsikolojik sonuçları da vardır.
Örneğin, psikokinezinin nasıl işleyebileceğini açıklamaya çalışırken -ana akım bir bilim insanı için alışılmadık derecede cesur bir hareket- Bohm, bu tür güçlerin en muhtemel kaynağı olarak "ultra-iç içe" boyutu gösterdi. Bu, yükselen hiyerarşide altıncı boyut olacaktır. gizli

Machine Translated by Google

Bohm'un gerçeklik görüşünün boyutu bu nedenle beşinciye, yerel olmayan ışık düzlemine karşılık gelir ve açık küre -dört boyut- zaman çizgisine karşılık gelir ve Hindu mitinde 4.320.000.000 yıllık bir dönem olarak hermetik olarak ifade edilir.

Dolayısıyla, Gurdjieff, Yunanlılar ve Mısırlılar gibi, Bohm da insan zihninin aslında bu daha yüksek boyuta -Vişnu'nun ultra örtülü, altı boyutlu meskenine- erişebileceğine ve bu sayede fiziksel dünyayı doğrudan etkileyebileceğine inanıyordu.

Şimdi , ilk uygarlıkların eski kurucularının dev taş bloklarını bir tür psişik yardım kullanarak hareket ettirmiş olabileceklerini düşündüğümüz 3. Bölüm'de tartışılan fikre geri döndük.

Zihin, maddeden üstündür? Kabul edilmelidir ki, bu önerme kulağa harika geliyor, ancak on yıldan biraz daha uzun bir süre önce Ay'da insan olma olasılığı gerçeğe dönüşmeden önce de aynı fikirdeydi. Göstergeler, bir sonraki durağın Mars veya muhtemelen Jüpiter'in uydularından biri olabileceği yönünde - aya atlamaktan çok daha büyük bir başarı, ancak bugün çok az insan bu tür bir girişimin yeteneklerimiz dahilinde olduğundan şüphe ediyor. Tabii ki, benim veya sizin zihninizden, bilinen fizik yasalarına karşı gelebilecek bir gelişimsel sıçrayış gerçekten çok büyük olacaktır. Yine de mitler, yogi ustaları, Gurdjieff ve son zamanlarda David Bohm, bu tür güçlerin insan için erişilebilir olduğundan bahseder. Gurdjieff ve Schwaller de Lubicz, daha önce de belirttiğimiz gibi, bu tür güçlerin antik dünyada yaygın olarak kullanıldığına ve atalarımızın zamanın bir yerinde bu güçleri nasıl kullanacaklarını anlamadıklarını bir şekilde kaybettiklerine inanıyorlardı. Böyle bir “Altın Çağ”ın gerçekten var olup olmadığı, tartıştığımız arkeolojik kanıtlar ışığında, iki yüz ila bin iki yüz ton ağırlığındaki taş blokların oyulduğu, kilometrelerce taşındığı ve ardından mükemmel bir şekilde yerleştirildiği ve şekillendirildiği bir “Altın Çağ”. Devasa sembolik yapılar, kişisel olarak inanıyorum ki, bu eski insanların yaşamlarında ve eserlerinde şimdiye kadar fark edilmemiş bir tür psişik veya psikolojik faktörü göz ardı etmek akıllıca olmaz.

Gördüğümüz gibi, aklın -ya da "müzik"in- madde üzerindeki fikri, mitolojinin insan-tanrılarından kaynaklanan uygarlığın kendisi kadar eskidir. Graham Hancock'un, bize müziğin -ıslık çalmanın, trompet çalmanın- ağır taş bloklarının esintideki tüyler gibi havada süzülmesine neden olduğunu söyleyen bazı Kızılderili mitlerine ilişkin gözlemini not ettik. Eski Yunanistan'da tam olarak aynı türden hikayeler ortaya çıktı,

Machine Translated by Google

tanrı Apollon'un oğlu Orpheus ve lir çalmasıyla "ağaçları ve kayaları büyüleyen ve vahşi hayvanları evcilleştiren" ilham perisi Calliope gibi .

aynı zamanda büyük şehrinin duvarlarını tek başına inşa eden bir müzisyen. Açıkça, Gurdjieff'in her zaman savunduğu gibi, bir tür müzik, bu insanlar tarafından kullanılan tekniklerin anahtarıdır. Ayrıca, bu tür müziğin, hem insana hem de evrene her şeye nüfuz ettiğini söylediği, her şeyi kaplayan bir kompozisyon simetrisi olan iç oktavların kullanımını içerdiğini belirtti.

Muhtemelen prosedürde gerçek müzik ya da en azından çok sayıda davul ve trompetin kullanıldığı iddia edilen 3. bölümde anlatılan Tibet gösterisinde olduğu gibi ses titreşimleri vardı . Ancak ek olarak bir tür psikolojik eşlik olmuş olabilir ve biri, Gurdjieff'in iç oktavlarının devreye gireceğinden şüpheleniyor. Gurdjieff'in görüşüne göre içsel oktavlara veya "yüksek titreşimlere" yalnızca tamamen bilinçli bir zihin erişebilir; bunlar son derece yüksek derecede "psikolojik yankılanmaya", antik insanın görünüşte erişebildiği, şimdi yalnızca mitle örtülü kalıcı bir anı biçiminde potansiyel bir yeti olarak hayatta kalan benzersiz bir varoluş koşuluna karşılık gelir.

Genel olarak bilim adamlarının, "titreşimler"den söz edildiğini duyduklarında, özellikle de ima edilen şey ölçülemez bir mal olduğunda, olumsuz tepki verme doğal bir eğilimi vardır. Yine de, bilincin kendisi, başka ne olursa olsun, makul bir şekilde bir rezonans biçimi olarak düşünülebilir. Bu görünmez rezonans biçimlerini doğrudan ölçemeyiz, ancak yine de, henüz neredeyse yarısının anlaşılamadığı bir dünyadaki şaşırtıcı varlıklarının kesinlikle farkındayız. Bilincin rasyonel tarafının IQ, entelektüel tartışma, fikirler, teoriler vb. gibi belirli yönleri kabaca değerlendirilebilir, ancak zihnin diğer yönlerinin doğası, örneğin sezgi gücü, hayal kırıklığı yaratacak şekilde bizim görüşümüzün ötesinde kalır. anlayış. Dolayısıyla, rasyonel bilinç diyebileceğimiz şey, değişen "rezonans derecelerinde" tezahür eden bir enerji biçimi olarak tasavvur edilebiliyorsa, o zaman sezgi gibi tüm mantıksal düşünce süreçlerini açıkça aşan bir yeti, daha ince "titreşimlerle" çalışmalıdır. ” bu, daha yüksek derecede psikolojik veya psişik rezonans ile.

Aynı şey, son gördüğümüzden bu yana otuz yıl onu harap etmiş olsa bile, kalabalıkta tanıdık bir yüz seçmemizi sağlayan bir yeti olan hafıza için de söylenebilir. Her zaman çok farklı bir yüzdür ve yine de aynıdır ve beyin bir şekilde bunu tanıyabilir, yüksek oranda şifre çözebilir.

Machine Translated by Google

hiçbir bilgisayarın işleyemeyeceği karmaşık, kişisel bilgiler; çizgileri ve yara izlerini, değişen tonları ve yılların geri kalan tüm kamuflajını "süzebilir" ve aynı anda orijinal yüzü bozulmamış bir netlikle "görebilir". Bu yeti bize o kadar tanıdık geliyor ki, üzerinde ikinci bir kez bile düşünmüyoruz, ama yine de gerçekten oldukça dikkate değer, modern teknolojinin erişiminin çok ötesinde. Ama aynı zamanda, böyle bir kitabın bir sayfasını yazmak için gerekli olan ağır mantıksal biliş biçimi gibi sıradan düşünce süreçlerinden çok daha değişken bir doğaya sahiptir.

Sezgiden farklı olarak, hafıza aslında deneysel olarak gözlemlenebilir ve önemli yeni nörofizyolojik araştırmalar, beyin hücrelerinin veya bu olağanüstü yetiden sorumlu olan diğer her şeyin beynin belirli bir bölgesinde barınmadığını, bunun yerine tüm beyin bölgesine eşit olarak dağıldığını öne sürüyor. yapı. Bu, en azından beynin birincil işlevlerinden biri olan belleğin, bütünün her parçada var olduğu holografik ilkenin, iç oktavlar ilkesinin bir tezahürü olduğunu düşündürür.

Machine Translated by Google

14

Kuantum Psikolojisi

“Yerel Olmayan” Beyin

Beynin bir tür dahili holografik fonksiyon üzerinde çalıştığı fikri ilkesi ilk olarak Karl Pribram adlı bir Stanford Üniversitesi nörofizyologu tarafından önerildi. Pribram başlangıçta hafızayla, nasıl çalıştığıyla ve beynin onu nasıl depolamayı başardığıyla ilgilendi. Elli yılı aşkın bir süre önce araştırmasına başladığında, anıların beynin içinde engramlar olarak bilinen izler, özel beyin hücreleri veya biyomoleküller içinde barındırıldığı düşünülen kimyasal kodlar şeklinde lokalize edildiği düşünülüyordu.

Şimdiye kadar, engramlar yalnızca varsayımsal varlıklar olarak kaldı: hiçbiri tanımlanmadı veya yeri belirlenmedi ve Pribram, Florida'daki Yerkes Biyoloji Laboratuvarı'nda nörofizyolog Karl Lashley ile 1940'larda yaptığı çalışma sırasında bunların varlığından şüphe etmeye başladı. O sırada Lashley, bir labirentte yollarını bulmak gibi çeşitli görevleri yerine getirmek için eğitilmiş fareler üzerinde deneyler yapıyordu. Farelerin beyinlerinde, öğrendikleri becerilerin hafızasının kodlandığı düşünülen bölgesini kesmeye çalıştı, ancak cerrahi olarak beynin hangi bölümünü çıkarırsa çıkarsın, farelerin hafızalarını koruduklarını gördü. Motor işlevleri kronik olarak etkilenmiş olsa bile, yine de labirentleri başarıyla aşmayı ve kilere giden yolu bulmayı başardılar.

Bu bulgulardan Pribram, anıların belirli alanlarda lokalize olmadığı, bir şekilde tüm beyine dağıldığı sonucuna vardı. Beynin tüm yapısı boyunca anıları bozulmadan nasıl saklayabildiğini merak ederek yıllarca buna şaşırdı. Dolayısıyla, ilk hologramın inşasının onun üzerinde büyük bir etkisi oldu, çünkü filmin her parçasında var olan bütünün bir görüntüsüyle sonuçlanan holografi süreci, belleğin yerel olmayan doğasına makul bir açıklama sağlamış gibi görünüyordu.

Machine Translated by Google

Pribram'ın fikirlerini destekleyen daha fazla deneysel kanıt, Indiana Üniversitesi'nde araştırma yapan bir biyolog olan Paul Pietsch'in çalışmasından kaynaklandı. Pietsch'in çalışması, başta semenderler olmak üzere biraz ürkütücü deneyler içeriyordu. Bir semenderin beynini onu öldürmeden çıkarabileceğini ve yaratığı uyuşuk bir durumda bırakabileceğini buldu; beyni değiştirdiğinde, semenderin fiziksel işleyişi hızla normale döndü.
Sonraki birkaç yüz ameliyatlık seride, sistematik olarak bahtsız yaratıkların beyinlerinin farklı kısımlarını doğradı ve çıkardı, sağ ve sol yarıküreleri karıştırdı, ters çevirdi, arka arkaya çevirdi, hatta kıydı. Ancak kalanları yerine koyduğunda, davranışlarının her zaman neredeyse normale döndüğünü görünce şaşırdı.

Pribram'ın anıların belirli beyin bölgelerine odaklanmadığına dair iddiasına ilk başta şüpheyle yaklaşan Pietsch, sonunda bunun böyle olması gerektiği sonucuna vardı, aksi takdirde kıyılmış bir beyin kesinlikle buna uygun olarak koordine olmayan, eşit derecede "kıyılmış" motor işlevler dizisiyle sonuçlanacaktır. Durumun açıkça böyle olmadığı gerçeği, Pietsch'i Pribram'ın her şeye rağmen haklı olduğu fikrine götürdü: holografik model, beynin başka türlü açıklanamayacak bu özelliği için şu anda en iyi açıklamayı sağlıyor.
Pribram, Karl Lashley'nin sıçanlarla yaptığı deneyler sırasında yaptığı ve görmenin holografik de olabileceğini gösteren başka bir keşfinde bu teoriyi destekleyecek daha fazla kanıt buldu. Lashley, büyük cerrahi yağmalardan sonra bile görüşü kontrol eden sinir komplekslerinin normal şekilde çalışabileceğini keşfetti. Görsel korteksin yüzde 90 kadarı çıkarılabildi, ancak fareler ısrarla görsel güçlerini korudular. Daha sonra aynı durumun bir kedinin görme siniri için de geçerli olduğu keşfedildi ve bunların yüzde 98'i görmesini ciddi şekilde etkilemeden kesilebilirdi.

Önceleri, gözün gördüğü görüntüler ile görsel kortekste yer alan elektriksel aktivitenin ortaya çıkan modeli arasında tam bir uygunluk olduğu varsayılmıştı: yani, belirli bir fiziksel şekle bakarsanız, aynı görüntü yansıtılırdı. fotoğrafik bir iz gibi, korteksin yüzeyine. Durumun böyle olup olmadığını öğrenmek için Pribram, görsel merkezli bir dizi faaliyet gerçekleştiren maymunların beyinlerindeki elektrokimyasal reaksiyonları bulmak ve ölçmek için bir dizi deney yaptı. Elektriksel aktivitenin dağılımında tanımlanabilir bir örüntü bulamamıştı, dolayısıyla görsel korteksin kaydettiği görüntüyle birebir çalışmadığı açıktı.

Machine Translated by Google

Bu gerçek, şiddetli cerrahi eksizyondan sonra bile görece normal şekilde çalışmaya devam etme konusundaki garip yeteneğiyle birlikte, Pribram'ı görmenin, hafıza gibi, görsel bilgileri bir tür içsel holografik ilke kullanarak işleyen beyin boyunca eşit olarak dağıldığı sonucuna götürdü. Bu, görsel korteksin küçük bir bölümünün bile gözün gördüğü her şeyi neden hala inşa edebildiğini açıklıyor. Michael Talbot'un The Holographic Universe'de işaret ettiği gibi, bir holografik film parçası üzerindeki girişim desenlerinin, üzerinde kodlanmış görüntülerle fark edilebilir bir ilişkisi yoktur. Görsel korteks benzer şekilde holografik olarak çalışıyorsa, bu durum, görülen görüntü ile beyin yüzeyinde etkinleştirilen elektriksel impulsların örüntüsü arasında bire bir örtüşme olmadığı gerçeğini açıklayabilir.

Pribram, beynin bu dahili "hologramları" yaratmak için dalga modellerini kullanıyor olabileceğine inanıyor. Aktif beyin hücreleri (nöronlar), bir göletteki dalgacıklar gibi dışa doğru genişleyen dal benzeri antenlerinin çok sayıdaki ucundan elektrik impulsları yayarlar. Elektrik özünde dalga benzeri bir olgudur; bu nedenle, dürtüler beyin boyunca yayıldıkça, iç içe geçen dalgalardan ve girişim modellerinden oluşan genel bir ağ oluşturuyor olmalılar. Pribram'ın görüşüne göre, beyne holografik özelliklerini veren bu dalga benzeri birbirine bağlılıktır.

Şimdi, Bohm'a göre, gözlemci ve gözlemlenen -holografik zihin ve holografik evren- hiçbir şekilde ayrı varlıklar olarak görülmemeli, daha çok aynı "holo hareket"in etkileşimli koordinatları olarak düşünülmelidir. Bu da, ikisi arasında bir tür bağlantı ilkesinin var olduğunu ima eder ve şu anda bu olası işlevi açıklamak için en sık kullanılan terimler şunlardır: titreşimler, rezonans, dalgalar ve girişim modelleri - aslında tüm sözcükler, kuantum fizikçisinin yerel olmayan dünyasındaki olayları tanımlamak için kullanılır. Kuantum terimini, moda olduğu için değil, bu nedenle, daha büyük bütünle bağlantı kurmayı içerebilecek psikoloji türünü tanımlamak için kullanıyorum. Ve daha önce belirttiğimiz gibi, bu yerel olmayan gerçeklik, Gurdjieff'in betimlediği dünyaya, her şeyin içsel oktavların "holografik" mekanizması aracılığıyla birbirine bağlı olarak görüldüğü daha büyük bir küre olan dünyaya çarpıcı biçimde benzer. Bu aynı zamanda, daha önceki bölümlerde öne sürdüğüm gibi, yerel olmayan, kuantum dünyasının ana itici gücü olan ışık olgusunu kutsal, bir rezonans oktavı olarak gören eski Mısırlıların "ebedi" dünyası -Duat-. , her nota olan

Machine Translated by Google

iç içe geçen altmış dört "nota" veren bir oktav olarak bestelenmiştir.
Bu nedenle, açıkça, kuantum fizikçisinin dünyasına içkin olan bu iç içe geçmiş titreşim kavramı, Dünya üzerindeki en eski vasiyetlerden biridir.

Bohm'un sıradan bir fizikçi diyebileceğimiz türden olmadığı açıktı. Başlangıçta, akranları arasında neredeyse tek başına, psikokinezinin çetrefilli konusunu, "zihnin maddeye üstünlüğünü", Newton'un uzun süredir dokunulmaz olarak kabul edilen şeyleri keşfettiğinden beri çoğu bilim insanı için tam bir aforoz olan önermeyi ele almaya oldukça hazırdı. yasalar, hareket ve yerçekiminin temel fiziksel yasaları. Temelde Bohm, psikokinezinin doğrudan hem bilincin hem de maddenin temel dalga/parçacıklarının temel ortak özelliğinden kaynaklanabileceğine inanıyordu: genel olarak dünyayla ilgili belirli bilgilerin altında yatan bir "farkındalık". Sizin gibi, elektronlar ve fotonlar da anlama yanıt verme veya dış verileri olumlu bir şekilde kullanma yeteneğine sahiptir. Bohm, mikrodünyadaki süreci, örneğin elektronun radar benzeri dalga fonksiyonunun parçacık yönüne -"gemiye"- çevresi hakkında bilgi sağladığı, otomatik pilotlu bir gemininkine benzetti. Bunun anlamı, "radarın" çalıştığı frekansların zihin tarafından ayarlanabileceğidir; aslında, bir veya daha fazla insanın zihinsel süreçlerinin, maddi sistemleri kontrol eden üretici titreşimlerle uyum içinde olan rezonans frekanslarına odaklanması muhtemeldir. Doğaları gereği, bu tür süreçler şu anda fizik tarafından bilinenlerden farklı güçleri içerecektir. Michael Talbot'un yerel olmayan anlam rezonansı, zihin ve madde arasındaki bir tür boyutlararası simyasal diyalog dediği şeyin bir sonucu olarak ortaya çıkacaklardı - ilişkili fotonlar veya plazmalardaki elektronlar arasında yer alan yerel olmayan simya gibi bir şey, ancak muhtemelen bir çok daha yüksek veya daha ince frekans.
Bu nedenle, psikokinezi ve telepati, önsezi vb. gibi diğer açıklanamayan fenomenleri barındırmak için, "sıradan" yerel olmama durumunun yerini Talbot'un "süper yerel olmama"1 dediği şey -Hindu terimleriyle şöyle tanımlanabilecek olan- almalıdır: Büyük Arabulucu Vishnu'nun "sonsuz zaman" küresi olarak tanımlanan gizli dünyasında işleyen bilinemez süreç. Bu, Bohm'un "ultra-iç içe" alanı, bizim altıncı boyutumuz olacaktır.

Daha önce Gurdjieff'in psikokinezide yer alan süreçleri hemen hemen aynı şekilde, yani zihin ve madde arasındaki karşılıklı etkileşimli rezonansın sonucu olarak gördüğünü belirtmiştik. Ama o çok daha fazlasıydı

Machine Translated by Google

Bohm'dan daha açıktır, çünkü o bize böyle bir etkileşim için bir mekanizma (iç oktav) sağlamakla kalmaz, ayrıca oktavın kendisinin doğası gereği tam müzikal simetriler ve orantılarla ifade edilen tamamen uyumlu bir dünya görüşü sunar. Ve Gurdjieff'e göre, bu aynı simetriler ve orantılar insanda mevcuttur, çünkü birey aslında "minyatür bir evrendir", Bohm'un daha derin, ultra örtük gerçekliğin holografik bir izi diyebileceği şey. Ancak Gurdjieff daha sonra bu karşılaştırmayı, insan ile dünya arasında tam bir paralellik ancak kelimenin tam anlamıyla insanı ele alırsak çizilebileceğini belirterek nitelendirdi : “yani, içsel güçleri tamamen gelişmiş bir adam. Gelişmemiş bir insan, evrim sürecini tamamlamamış bir insan, evrenin tam bir resmi veya planı olarak alınamaz; o, tamamlanmamış bir dünyadır.”2

Kuantum terimleriyle, böyle bir bireyin yerel olmayan bir "optimum psikolojik rezonans" durumunu henüz elde etmediğini ve bu nedenle psikokinezi etkilerini yeterince yüksek veya yeterince derin bir düzeyde boyutlar hiyerarşisine yansıtamayacağını söyleyebiliriz. "Yükseklik" ve "derinlik" bu bağlamda daha büyük, yerel olmayan gerçekliğin özellikleri olarak görülür, yani daha yüksek veya daha ince titreşimler - Gurdjieff tarafından tanımlanan ve Mısır ve Yunan metafiziğinin Sihirli Karesinde somutlaşan iç oktavlar - her şeyin kalbine derinlemesine nüfuz et.

Benim için “Gurdjieff'in sisteminin” en önemli yönü (asla kendisine ait olduğunu iddia etmezdi), bireyin kozmik düzendeki yerinin çok net bir şekilde tanımlanmış olmasıdır. Bu dünya görüşünde hepimizin bir yeri var gibi görünüyor. Bizim durumumuzda, bu "yer" şu anda kökenlerimizin gezegenidir. Bununla birlikte, Gurdjieff'in sistemi, anlamlı bir şekilde, hepimize, uzayın en derinlerine çıkmanın ve üzerinde doğduğumuz gezegenin varlığını güçlendirmenin bir yolunu sunan bir yaşam amacı da sağlıyor. Bizim varlık sebebimiz, dedi, evrim geçirmek, geliştirmek ve bilincimizi Dünya gezegeni ve güneş sistemi ve hatta galaksi ölçeğinin çok ötesinde, bu yüksek boyutları kapsayabilecek rezonans derecelerine kadar genişletmektir. Elbette, birkaç kez öne sürdüğüm gibi, bu sistemin, tıpkı DNA ve genetik kod gibi, müzikal ilkelere ve simetrilere dayandığı gerçeği, bu tür bir "ruhsal" büyümenin -insan bilincinin ölçeğinden gelişmesi anlamına gelir. tüm yaratıcı süreçler gibi, temelde organik bir evrim tarzıdır.

Machine Translated by Google

Gurdjieff, sıradan "sosyalleşmiş" insanların, Dünya'daki yaşamı yöneten kırk sekiz yasa düzeni ("yaratılış ışını"ndaki dünya düzeni 48) altında yaşayan, çoğunlukla istemsiz olarak sürekli tepki veren karmaşık makineler, otomatlardan biraz daha fazlası olduğunu söyledi. dış uyaranlara. Yaratılış ışınındaki dünyaların her birini yöneten yasalar ve güçler, dedi, tamamen mekaniktir, tezahür eder ve kesinlikle üçlü yaratılış yasasına göre etkileşir. Dolayısıyla, insan ruhunun evrimi veya yogilerin ve mistiklerin "kozmik bilinç" olarak adlandırdıkları şeyin gelişimi burada, her aşamada bireyin kendisini bir içinde var oldukları belirli dünya düzeninin belirli ve kesin sayıda hüküm süren kanunları ve güçleri. Örneğin, Gurdjieff'e göre, Dünya'daki bizler kırk sekiz mekanik kanunla "Mutlak"tan veya nihai ölçekten ayrıyız. Kendimizi bu yasaların yarısından kurtarabilseydik, Mutlak varoluş ölçeğine bir aşama daha yakın olurduk ve yalnızca bir sonraki dünya düzenini, yani tüm gezegen küresini yöneten yirmi dört yasaya tabi olurduk. Yine, kendimizi bu yasaların yarısından kurtarmak, yalnızca on iki mekanik yasaya tabi olacağımız bir sonraki dünyaya, güneş küresine veya güneş sistemine erişmemizi sağlardı - ve bu böyle devam ederdi, dünyayı kontrol eden altı yasayla. "tüm güneşler" yani tümü güneş sarmallarıdır ve galaktik sarmalın daha büyük dünyasını kontrol eden üç yasa, üç temel güç.

Aşkınsal evrimin doğal sürecinin bu tanıdık tanımı, Gurdjieff'in öğrencilerine kendilerini bu mekanik yasalardan sistematik olarak kurtarmalarına yardımcı olmak için özel olarak tasarlanmış kişisel gelişim sisteminin özünü somutlaştırır. Bu yasaların çiğnenmesi sonucunda hiçbir "mucize" meydana gelmez (bununla psikokinezi, telepati vb. kastediyordu); bir mucize ancak daha yüksek bir dünyanın yasalarının ve güçlerinin bir tezahürü olabilir.

Açıkçası, genel olarak bilim topluluğu, zihnin paranormal faaliyetlerde bulunabileceği fikrine karşı çıkıyor: bir şekilde ölçülebilir kanıtlar gerektiriyor. Ancak şamanlar, yogiler, mistikler ve ezoterik bilgelik öğretmenleri bunu yapmaz. Şeyleri, fenomenleri, deneyimleri modern bilim insanından çok farklı bir şekilde “ölçüyor” gibi görünüyorlar; yani doğayı sadece mantıksal olarak, akıllarıyla değil, bütüncül yani bütün varlıklarıyla değerlendirip kavrarlar.

Machine Translated by Google

Ouspensky, Gurdjieff ile bir dizi telepatik karşılaşma yaşadığı bir dönemden sonra, paranormal olayları tamamen bilimsel yollarla gözlemlemenin zorluğunu fark etti. Bunlar, Bolşevik ayaklanmasından kısa bir süre önce Gurdjieff ve küçük bir öğrenci grubuyla Finlandiya'ya yaptıkları okul gezisi sırasında ve sonrasında meydana geldi. Bundan hemen önce Ouspensky, onda olağandışı bir şekilde heyecanlı ve gergin bir ruh haline neden olan bir dizi zorlu zihinsel egzersize ve kısa ama yoğun oruçlara katılmıştı.

belirtmek, bildirmek.

Bir akşam Gurdjieff, Ouspensky ve diğer iki kişiyi, kaldıkları kır evinin küçük bir odasına oturmaları için çağırdı. Gurdjieff onlara bazı fiziksel hareketler ve duruşlar gösterdi ve ardından son zamanlarda tartışılan belirli konular hakkında onlara kısa bir konuşma yaptı. İşte bu noktada Ouspensky asla unutamayacağı bir deneyim yaşadı.

Her şey onun Gurdjieff'in düşüncelerini duymaya başlamasıyla başladı. Gurdjieff'in orada bulunanlarla normal bir şekilde konuştuğunu söyledi ve birdenbire Gurdjieff'in söylediği kelimeler arasında yalnızca kendisine yönelik ayrı "düşünceler" olduğunu fark etti: "Bir süre sonra sesini sanki öyleymiş gibi içimde duydum. kalbin yakınındaki göğüsteydi. Bana kesin bir soru sordu. ona baktım; oturmuş gülümsüyordu. Sorusu bende çok güçlü bir duygu uyandırdı. Ama ona olumlu cevap verdim.”3 Orada bulunan diğer ikisinin bariz şaşkınlığına göre, bu aralıklı “sohbet” yaklaşık yarım saat sürdü, Gurdjieff sessizce sorular sordu ve

Ouspensky doğal sesiyle yanıt verdi. Bu diyaloğun özü Ouspensky ayrıntılara girmeyi reddediyor, ancak öyle görünüyor ki Gurdjieff'in sorduğu sorular çok zor ve bazen son derece kişisel nitelikteydi. Sonunda Ouspensky, yaşananlardan o kadar rahatsız oldu ki, aceleyle odadan çıktı ve düşüncelerini toparlamak için çevredeki ormana kaçtı.

Eve döndüğünde hava kararmıştı. Gurdjieff ve diğerlerinin verandada akşam yemeği yediklerinden habersiz ve herkesin akşam için emekli olduğunu düşünerek yatmaya gitti. Ancak bir süre sonra garip bir heyecan duymaya ve nabzı hızla atmaya başladı. Bu noktada bir kez daha göğsünün içinden Gurdjieff'in sesini duydu. Ancak bu kez soruyu zihinsel olarak yanıtlayabildi ve görünüşe göre Gurdjieff "duydu" ve yanıt verdi.

Machine Translated by Google

Ouspensky'nin bariz rahatsızlığına rağmen, bu olağanüstü durum birkaç gün devam etti. Sonunda grup Finlandiya'dan St. Petersburg'a geri döndü ve ardından Gurdjieff'i Moskova'ya giden bir trene bindirmek için ana tren istasyonunda buluştu. Ouspensky daha sonra şöyle bildiriyor: "Ama mucize hâlâ sona ermekten çok uzaktı. O gün akşam geç saatlerde yine yeni ve çok garip olaylar oldu ve Moskova'ya giden trenin kompartımanında onu görünce onunla “sohbet ettim”.”4

Bundan ne istersen yapabilirsin. Ouspensky, kitabında bildirdiği gibi, bu sırada başka olağandışı farkındalık durumları yaşadı ve kendisinin de kabul ettiği gibi bazılarını hayal etmiş olabilir. Ancak Gurdjieff ile olan bu son derece berrak telepatik karşılaşmalardan bahsederken, anlatımı oldukça kesin ve nettir. Ouspensky'ye göre, Gurdjieff ile sıradan ses yollarından tamamen farklı ve çok daha verimli bir iletim yöntemiyle iletişim kuruyordu.

Peki telepati bir gerçeklikse nasıl çalışıyor? Şu anda sunulan cevap, elbette, "dalgalar ve girişim modelleri" dir, ancak bu, atom altı kuantumların, etkileşimli elektronların, ışık paketlerinin ve şu anda yerel olmayan dünyaya musallat olan diğer tüm atom altı gereçlerin dalga benzeri biçiminden çok uzak bir türdür. yerel bilim adamlarının

Ouspensky'nin gördüğü şekliyle sorun, "metafizik" fenomenlerin sıradan yöntemlerle araştırılamamasıdır:

> “Telepati”, “durugörü”, geleceği önceden görme, medyum fenomenleri vb. okudu. Daha yüksek düzeydeki fenomenlerde, gözlemlenmeleri ve çalışılmaları için özel bir duygusal durum gerektiren bir şeyler vardır. Ve bu, "uygun şekilde yürütülen" herhangi bir laboratuvar deneyi ve gözlem olasılığını hariç tutar.5

Göreceğimiz gibi, burada araştırmacının duygusal durumuna yapılan gönderme, Gurdjieff'in aşkın evrim teorisini yorumlamasında önemli bir yere sahiptir. Burada dikkat edilmesi gereken nokta, yukarıda açıklanan insan ruhunun paranormal yönlerinin, bilgin ve oldukça metanetli bir Rus entelektüeli olan Ouspensky tarafından incelenmeye değer fenomenler olarak görüldüğü, yani var olduklarına inandığıdır.

Muhtemelen modern dünyada yaşayan çok azımız gerçek paranormal olayları deneyimleyecek veya tanık olacaktır. Ama elbette, hepimiz bir

Machine Translated by Google

ağırlıklı olarak seküler, "toplumsallaştırılmış" çevre, yasalarla dışarıdan kontrol ediliyor ve maddi talepleri bize "mistik" yolculuklar için çok az zaman bırakan bir ekonomik altyapı ile destekleniyor. Bu, elbette, mistiklerin basitçe insanlığın kolektif hayal gücünün bir ürünü olduğu anlamına gelmez. Aslında, Michael Talbot'un The Holographic Universe adlı kitabında işaret ettiği gibi, tarihte binlerce kişide ortaya çıkan paranormal psişik yeteneklere dair kanıtlar ciddiye alınmayacak kadar ikna edicidir. Holografik modelin neredeyse tüm bu fenomenleri açıklayabileceğine inanan ciddi araştırmacıların sayısı giderek artıyor.

Örneğin, binlerce gönüllü üzerinde LSD'nin etkilerini incelemek için birkaç yılını harcayan psikiyatri araştırmacısı Dr. Stanislav Grof, "kişiötesi deneyimlerin" ("geziler") temel özelliklerinin, örneğin sınırların olmadığı hissi gibi olduğuna inanıyor. , hiçbir ayrı, bağlantısız öğe, parçalar ile bütün arasında hiçbir ayrım, holografik bir evrende gözlemlenebilecek ayrıntılar değildir. Ayrıca, saklı alemde uzay ve zamanın sarmalanmış doğasının, pek çok gönüllünün deneyimlediği zamansızlık hissinden sorumlu olduğunu düşünüyor. Olağandışı bilinç durumlarının, şeylerin gizli, sarmalanmış düzenine nüfuz edebileceğine ve "üretici matrislerini etkileyerek" fiziksel dünyadaki -"imgeler"- olguları değiştirebileceğine inanıyor. zihin, psikokinezi yoluyla nesneleri hareket ettirebilmenin yanı sıra, doğru koşullar altında, bu fenomenal görüntülerin -Talbot'un "kozmik sinema projektörü" dediği şeyi- kaynağını etkileme yeteneğine de sahip olabilir ve böylece maddi dünyayı yeniden şekillendirebilir. istenilen herhangi bir şekil veya form.

LSD (liserjik asit dietilamid) 1950'lerin sonlarında İsviçre'de çavdar tanesi üzerinde oluşan bir mantardan sentezlenerek tamamen tesadüfen keşfedildi. İnsan ruhu üzerindeki etkileri daha sonra fark edildi ve 1960'ların psychedelic kuşağı tarafından kapsamlı bir şekilde araştırıldı.

Bundan birkaç on yıl önce Ouspensky, başka bir tür zihin değiştiren ajanın, muhtemelen nitröz oksit veya "gülme gazı"nın neden olduğu bazı çok ilginç "kişisel ötesi deneyimler" yaşıyordu. Kuantum psikoloğunun yerel olmayan dünyasına yönelik araştırmamız bağlamında, onun bu deneyimlere ilişkin hatıraları son derece önemlidir.

A New Model of the Universe adlı kitabında bu deneyimler hakkında şunları söylemektedir : “Kişinin temas kurduğu yeni dünyanın hiçbir

Machine Translated by Google

Öyle ki, önce bir tarafı sonra diğer tarafı tarif etmek imkansız.
Hepsi her noktada görünür, ama aslında bu koşullarda herhangi bir şeyi nasıl tanımlayacağım sorusuna cevap veremedim.”7 Açıkçası bu tanımlama, Grof'un gönüllüleri tarafından yapılan yerel olmayan bir dünya gözlemlerine çok benziyor. sınırlar yoktur, parçalar ve bütün arasında hiçbir ayrım yoktur ve her şey herhangi bir referans noktasından tamamen görülebilir.

Ouspensky'nin keşfettiği gibi, psychedelic geziler gibi kısa yolların sorunu, çok yoğun ve bazen travmatik olmalarıdır - o kadar ki, hazırlıksız bir zihin, deneyimin özünü bile, yetkin bir şekilde kaydetmeyi bırakın, çoğu zaman bile hatırlayamaz. Ouspensky'nin kendisi, bu değişmiş farkındalık halleri sırasında basit bir cümleyi bitirmeyi imkansız bulduğunu, çünkü kelimeler arasında kendisine o kadar çok ilgili ve birbiriyle bağlantılı izlenim geldiğini ve olayları normal şekilde takip edemediğini söyledi: ". . . ve bu yeni ve beklenmedik deneyimler üzerime geldi ve o kadar hızlı bir şekilde parladı ki, kelimeler bulamadım, konuşmanın, hatta kendim için bile olanları hatırlamamı sağlayacak kavramlar bulamadım, hele unutmak için. başkasına ilet.”8

Açıktır ki, farklı gerçekliklerin kimyasal olarak uyarılmış bu tür algılarının sınırlı bir değeri vardır. Bunlar, tabiri caizse, çoğunlukla zihinsel güçleri yeterince gelişmemiş ve dolayısıyla anlayışları sınırlı olan kişiler tarafından alınan, deyim yerindeyse, çalıntı kısa bakışlardır. Muhtemelen bu yüzden psychedelics'in etkisi altındaki denekler her zaman suskun kalıyor, deneyimlerinin küçük bir bölümünü bile tarif edemiyor. Nitekim hazırlıksız birçok insan gördükleri karşısında şok olmuş hatta korkmuştur. Kuşkusuz, "kişilerarası deneyimlerini" hala hatırlayabilen her hippiye karşılık, hatırlayamayan veya hatırlamak istemeyen birkaç kişi olacaktır.

Paramhansa Yogananda'nın daha önce sözü edilen Autobiography of a Yogi (Bir Yoginin Otobiyografisi, 1946) adlı kitabında, daha geniş gerçekliğin bir başka ilginç tanımı, burada araştırdığımız türde yerel olmayan boyutu da kapsar. Ouspensky'den farklı olarak, Yogananda bu algıları muhtemelen psychedelic ajanların kullanımının bir sonucu olarak değil, daha çok kapsamlı yoga egzersizlerinin -nefes alma, duruş, meditasyon vb. "Mucizeler Yasası" başlıklı bölümde Yogananda, bazı

Machine Translated by Google

ışık fenomeni ve onun şeylerin kozmik şemasındaki yeri ile ilgili gözlemlerini detaylandırır. Burada alıntılanan pasaj, görülebileceği gibi, son derece kehanet niteliğindedir ve aslında, üslupla olmasa da ayrıntılı olarak, Michael Talbot'un kitabından bir sayfa gibi okur:

> Hareketli resimler, gerçeğe yakın görüntüleri ile yaratılışla ilgili pek çok gerçeği gözler önüne sermektedir. Kozmik Yönetmen kendi oyunlarını yazdı ve yüzyılların gösterileri için muazzam kadroları bir araya getirdi. Sonsuzluğun karanlık kabininden ışık huzmelerini birbirini izleyen çağların filmlerine gönderir ve resimler uzayın zeminine fırlatılır.9 Bu özel "holografik" mecazın matbaalarda göründüğünü unutmayın.

hologramın hayal edilmesinden onlarca yıl önce. Diye devam ediyor:

> Tıpkı sinematik görüntülerin gerçek gibi görünmesi, ancak yalnızca ışık ve gölgenin bir kombinasyonu olması gibi, evrensel çeşitlilik de yanıltıcı bir görünümdür. Sayısız yaşam biçimiyle gezegensel küreler, kozmik bir sinema filminin figürlerinden başka bir şey değildir. İnsanın beş duyu algısına geçici olarak sadık olan geçici sahneler, sonsuz yaratıcı ışın tarafından insan bilincinin ekranına yansıtılır. Bir sinema izleyicisi yukarı bakıp tüm ekran görüntülerinin görüntüsüz bir ışık huzmesi aracılığıyla göründüğünü görebilir. Renkli evrensel dram da benzer şekilde bir Kozmik Kaynağın tek beyaz ışığından çıkıyor.
>
> Tanrı, akıl almaz bir ustalıkla çocukları için "süper-devasa" bir eğlence sahneliyor, onları Kendi gezegensel tiyatrosunda hem oyuncular hem de seyirciler yapıyor.10 Bohm gibi, Yogi de gözlemcinin ruhunu tüm "kozmik hareketin
>
> ayrılmaz bir parçası" olarak görür. resim." Yogananda'nın kendisinin de gördüğü gibi, hepimiz bu evrensel yarışmanın oyuncu kadrosunun meşru üyeleriyiz, "uzayın zeminine" atılan imgeleri canlandırıyoruz, bir oyun içinde imgeler kadar gerçek ve gerçekdışı oyunlar oynuyoruz. bir sinema ekranında.

Burada anlamlı bir şekilde, bu büyük kozmik gösteriyi kolaylaştıran mekanizmanın aslında ışığın kendisi - "Kozmik Kaynağın tek beyaz ışığı" olduğu şeklindeki Hindu inancını hatırlatıyoruz. Daha önce belirttiğimiz gibi, bu, Hinduların başlıca yıllık festivali olan Diwali'de, yani ışık bayramında vurgulanır. Yogananda, Hintli kutsal adamların, "kendilerini tanıyan" insanların ışık hızında "seyahat edebildiklerini" ve

Machine Translated by Google

Herhangi bir fiziksel tezahürü görünür kılmak için “yaratıcı ışık ışınları”. "Mucizeler yasası", yaradılışın özünün ışık olduğunu fark eden herkes tarafından uygulanabilir, dedi. Bunun, zihnin titreşimlerini ışık titreşimleriyle ayarlamanın bir sonucu olarak ortaya çıkan psikokinezi, telepati vb. güçlerin sırrı olduğunu iddia etti. Muhtemelen böyle bir güç buluşması, tamamen yeni bir girişim desenleri ağı (iç oktavlar) ve onunla birlikte tamamen yeni bir dizi fenomen yaratacaktır.

Machine Translated by Google

15

QP2: Evrensel Paradigma

Daha önce belirttiğimiz gibi, bütünün holografik ilkesi her kısımda var olan - müzik teorisi açısından oldukça basit bir şekilde ifade edilebilir; burada bir majör gamın her tonu, yarım tonu, çeyrek tonu ve benzerleri, gamı tam olarak yeniden yaratmak için gereken tüm verileri içinde içerir. 8. bölümde yerel olmama ilkesinin müzik teorisi tarafından da barındırıldığını belirtmiştik , yani belirli bir oktavın tepesindeki son nota, aynı zamanda potansiyel olarak bir sonraki ölçeğin ilk notası olabilir ve aynı anda iki yerde/ölçekte bulunabilir. ve aynı anda. Aynı şekilde, belirli bir üçlü oktavın üst notası aynı anda dört ölçekte var olacaktır. Ve yakında.

Şimdi, pi'de somutlaşan iki temel müzik yasası - üç yasası ve oktav yasası - bize tüm insanların rezonansın "üçlü oktavları" olduğunu, duyularımızdan, duygularımızdan ve algılarımızdan oluşan yürüyen "üçlü" olduğunu söylüyor. . Var olan en ayrıntılı ve açıklayıcı hermetik metinlerden biri olan Vahiy Kitabı'nda, bu iç üçlü, hamile (tamamen idrak edilmiş) gök tanrıçası olan ve "çocuğu" olan Cennetteki Kadın imgesiyle sembolize edilir. doğumdan sonra Tanrı ile birleşir. Anlamlı bir şekilde, yukarıdan yayılan üç farklı kozmik radyasyon kaynağıyla, yani yıldızlar, gezegenler (ay tarafından sembolize edilir) ve güneş ile ilişkilidir.1

İnsan psişesinin bu üç "oktav"ının uyumlu bir şekilde düzenlendiğini varsayarsak, aşkın, yirmi saniyelik bir "nota" (Aziz John'un yukarıdaki kozmolojik betimlemesinde atıfta bulunulan "çocuk") yaratılır. Bu, daha büyük bir ölçekte, daha yüksek bir boyutta var olabilecek tamamen yeni bir olgudur. Bu olağanüstü yaratılışa daha önceki bölümlerde rastlamıştık: Bu, Hıristiyan geleneğinin kavramı, "kusursuz gebeliği"dir.

Machine Translated by Google

Hatırlayın, Hermetik Kod, iç oktavların holografik ilkesini ve yerel olmama ilkesini içinde somutlaştırmanın yanı sıra, aynı zamanda özünde organik bir evrim sürecinin bir tanımıdır. Bu, bireyin daha büyük kozmosla ilişkisinin "biyometafiziksel" olduğunu, DNA'nın ev sahibi organizma ile olan ilişkisinin daha yüksek bir ölçekte tekrarı olduğunu söylemektir. Bu nedenle kavramı amino asidin metafiziksel eşdeğeri olarak kabul edebiliriz. Daha önce açıkladığım gibi, amino asit, dört temel azotlu bazın üçünden oluşan RNA üçlü kodon şablonunun transandantal ürünüdür. Tam olarak aynı şekilde, üç temel "metafizik temelin" -duyum, duygu, algı- uyumlu birleşiminden türetilen kavram da aşkın bir fenomen, daha yüksek, daha karmaşık bir gelişim sürecinde aktif, organik bir bileşen olmalıdır.

Vahiy Kitabı'nın insan dürtüsünün bu üç temel biçimini yukarıdaki üçlüde faaliyet gösteren güçlerle -yani yıldızlar, gezegenler ve güneş- ilişkilendirdiğine dikkat edersek, insan ruhunun yapısını ve onun insanla olan ilişkisini betimleyebiliriz. daha büyük kozmos şöyle:

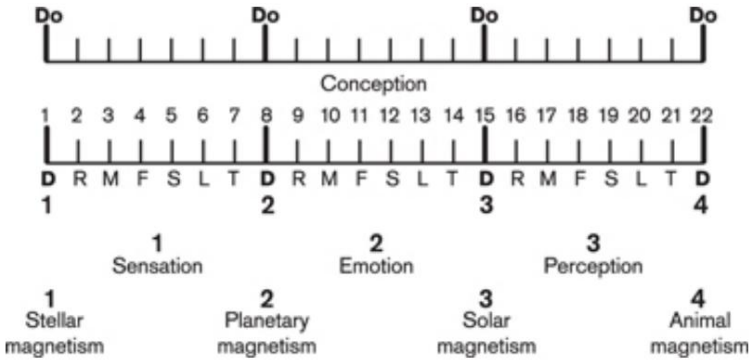

Gördüğümüz gibi, insanlık durumunun tüm "bileşimi" ve bunun daha yüksek boyutlarla olan ilişkisi Hermetik Kod tarafından mükemmel bir şekilde ayrıntılı olarak anlatılmıştır. Yukarıdaki şemada yıldızların, gezegenlerin ve güneşin etkisine, daha iyi bir kelime bulamadığım için manyetik adını verdim, ancak ortodoks bilim adamlarının genellikle nefret ettikleri - kozmik - terimi de aynı şekilde işe yarayabilir. Dördüncü metafizik temel, hayvan manyetizması, içsel bir güç kaynağıdır ve ondan, ölçeğin son notası olarak diyagramda temsil edilen ilk üç "temelin" uyumlu birleşiminin ürünü olan kavram türetilir.

Yukarıdaki kürelerden yayılan "kozmik titreşimlerin" gizemli bir şekilde insan ruhunu etkileyebileceği fikri her zaman olmuştur.

Machine Translated by Google

modern bilime lanet olsun. Bugün pek çok bilim adamı eminim ki böyle bir olasılık karşısında kıvranır. Yine de, bu kitabın pratik olarak her bölümünde atıfta bulunulan evrensel hermetik süreçlerin ışığında, ortodoks bilimsel görüş tamamen savunulamaz görünmektedir. Bunun hakkında düşün. Kendimizle daha büyük kozmos arasında hiçbir bağlantı olmadığına, bizi oluşturan atomlar ile bunların kaynaklandığı patlayan süpernovalar arasındaki tamamen kimyasal bağlantıdan başka bir süreklilik olmadığına ciddi ciddi mi inanacağız? Gördüğümüz gibi, gerçekten evrensel bir teori olan hermetik teori, bu tür bir izolasyonizmi kesinlikle dışlar ve hatta bize böyle bir dışlama için tutarlı bir teorik temel sağlar. Bu evrensel/ hermetik bağlantıyı, evrenin yedi boyutunun bir arada var olma ve iç içe geçme biçiminde ve tüm gelişen kozmosun dört "temel notasının" -DNA, insan beyni, güneş sarmalı ve galaktik sarmalın- nasıl olduğunu zaten gördük. - her biri kendi ölçeğinde, kelimenin tam anlamıyla, daha büyük varlıkların vücutlarının hücrelerinde aktif, organik çekirdekler olarak işlev görür.

Vahiy'de, hep birlikte daha büyük evrensel varlığın mikro kozmik bir kopyasını temsil eden hepimizin içindeki üçlünün (duyum, duygu, algı, kavram) dört "temel notası", ayakucunda oturan dört "canavar" tarafından sembolize edilir. Tanrı'nın tahtı - aslan, buzağı, insan ve büyülü dördüncü, "uçan" (aşkın) kartal. Kartal, bu bağlamda, hayvan manyetizmasının ürünü olan bir kavramdır. Bu ateş, simyacıların dördüncü "nadir toprağı", Gurdjieff'in gerçek ve bağımsız bir iradenin yasalara uygun ürünü olarak tanımlayacağı bir insanlık durumu.

Böylece, insan ruhunun üç temel "oktav"ının ahenkli birleşiminden, tüm gamın son temel "notası", aşkın dördüncü "taban" doğar; buradan dördüncü yetimiz, "kusursuz bir şekilde kalıcı kavramlar formüle etmek ve hiç şüphesiz dünyayı çok daha büyük bir anlayışla algılamak. İnsan evriminin son notasını temsil eden hayvan manyetizması, yalnızca kendisine özgü niteliklere sahiptir. Altındaki yirmi bir notanın içerdiği tüm titreşimleri aynı anda içerir. Dahası, evrimsel olaylar zincirindeki bu son halka bir kez yerine oturduğunda, tüm olgu -bu durumda bireyin psişesi- birleşik bir bütün olarak içinde yankılanır, böylece verili olanın yirmi iki ayrı bileşeninin her biri üçlü oktav,

Machine Translated by Google

tam anlamıyla uyumlu bir şekilde ilişkili olan, yerel olmayan/holografik özelliklere sahiptir ve üç ölçeği de yeniden yaratmak için gereken tüm bilgileri içinde içerir.

İlkeyi bir adım daha ileri götürerek, tamamen gelişmiş bireyin tüm psişesinin, üç iç oktavının da beynin sınırlarının çok ötesinde var olan daha büyük bir makrokozmik ölçekte tek bir yeni notayı temsil ettiğini söyleyebiliriz. Ve eğer bu daha büyük kozmik rezonans ölçeği de uyumlu bir şekilde birleştirilirse, o zaman onu oluşturan daha yüksek "notalar" da birleşik bir bütünün ayrılmaz parçaları olacaktır. Bu nedenle, bu daha büyük ölçeğin her bir notası (bunlardan birinin insan ruhunun kendisi olduğunu unutmayın) yerel olmayan veya holografik niteliklere sahip olacak ve bu nedenle bütünün içerdiği tüm bilgileri içinde içerecektir.

Gördüğümüz gibi, hermetik teori, psişenin yalnızca içeride holografik olduğu fikrini desteklemekle kalmaz, aynı zamanda Bohm'un, onun "dışarıda" işleyen daha büyük bir holografik sürecin etkileşimli bir parçası olduğu görüşüyle de uyumludur. Gurdjieff'in dediği gibi, biz minyatür evrenleriz ve içimizde daha büyük evrende işleyen aynı kanunlar ve güçler var. Esrarengiz Mısırlı "tanrıların katibi"nin "Yukarıdaki gibi, aşağıda da öyle" evrensel paradigmasını ilk kez ifade ettiğinde insanlığa aktarmayı amaçladığı bu çok temel gerçektir.

İnsan evriminin son birkaç bin yılı boyunca, bu evrensel uyumluluk kavramı - bu gerçek "kusursuz gebelik" - tüm dünyadaki medeniyet kurucularının geleneklerinde varlığını sürdürdü.
Cennet yukarıdadır, Dünya aşağıdadır ve önceki boyut, din vaizlerinin "doğru" bir yaşam dediği, yani dünyanın yürürlükteki yasalarını ve güçlerini yansıtan ve bunlarla uyumlu bir varoluş biçimini yaşayan herkes tarafından erişilebilir. yüksek dünya, cennet.

Peki, bir bireyin bu tür bir kozmik bilince ulaşması ne anlama gelir? Böyle bir insanın kafasının içinde neler dönüyor olabilir?

Daha önceki bir bölümde, sıradan gönüllülerin psikokinetik yeteneklerini test etmek için kapsamlı bir dizi laboratuvar kontrollü deney yürüten Robert Jahn ve Brenda Dunne'ın çalışmalarını tartışmıştım.
Bulgularından, küçük de olsa bu tür güçlerin gerçekten var olduğu sonucuna vararak, onlar için bir açıklama önerdiler. Temel olarak, bilincin kendisinin, tüm fiziksel süreçler gibi, bir tür parçacık/dalga ikiliğine sahip olduğuna ve dalga benzeri bir modda olduğunda bunu yapabileceğine inanırlar.

Machine Translated by Google

uzaktan efektler üretir, örneğin psikokinezi veya telepati. Ouspensky'nin Gurdjieff ile daha önce bahsedilen telepatik karşılaşmaları böyle bir şekilde, yani iç oktavların iç içe geçen dalgaları veya girişim kalıpları aracılığıyla işliyorsa, bu, bu tür etkilerin onlarca ve yüzlerce mil yayılabileceği ve hatta hareket halindeki bir trene kilitlenebileceği anlamına gelir.

Jahn ve Dunne tarafından ortaya atılan önermenin bariz sonuçları, tüm beynin, bu daha yüksek farkındalık seviyelerinde çalışırken, tek bir kuantum veya dalga/parçacık gibi davranmaya başlamasıdır; korteks aynı anda uyum içinde hareket eder ve diğerleri için ortak bir frekansta yankılanır - Colin Wilson'ın "grup zihni" fenomeni dediği, kolektif gücü parçalarının toplamından çok daha fazla olan şeyin bir tür mikro kozmik versiyonu. Bölüm 4'te bahsettiğim gibi , Cambridge'li matematikçi Roger Penrose, temel parçacıklar arasındaki "yerel olmayan kuantum bağıntılarının" beyinde etkinleşen bilinçli düşünce süreçlerine dahil olabileceğini öne sürerek bu fikre şaşırtıcı bir şekilde yaklaştı. farkındalık muhtemelen bu tür "son derece tutarlı kuantum halinin" doğrudan bir sonucudur. Yani belki de nöronların kendileri parçacıklar gibi davranmaya, diğer nöronlarla yerel olmayan kuantum yazışmalarına girmeye ve basit sünger durumunda yaptıkları gibi tek bir varlık olarak çalışmaya teşvik edilebilir.

Şimdi, kuantum dünyasında, örneğin plazmalardaki elektronlar arasında ve Benard hücresinin termal oluşum sürecinde milyonlarca molekülün olağanüstü, anlık hizalanmasında bu "grup-zihin" etkinliğine dair pek çok kanıta sahibiz. Göz önünde bulundurulması gereken bir başka ilginç örnek de süperiletkenlik olgusudur.

Bir süper iletken, ölçülen bir elektrik akımını kesinlikle sıfır dirençle taşıyabilen herhangi bir malzemeye verilen addır. Evinizin ana devresindeki elektrikli cihazların bakır telleri gibi normal iletkenler, akımın akışına her zaman belirli bir miktar direnç gösterir. Bu genellikle telin uzunluğu boyunca ısı enerjisi şeklinde kaybolur. Normal sıcaklıklarda, bilinen süper iletken malzemeler tamamen aynı şekilde davranır, akımın akışına kısmen direnir ve ısı dağılımı yoluyla enerji kaybeder. Bununla birlikte, mutlak sıfıra yaklaşan sıcaklıklara soğutulduklarında, belirli bir aşamada sihirli bir geçiş meydana gelir ve tüm iletken aniden, mutlak sıfır ile genel bir "tutarlı kuantum durumuna" geçer gibi görünür.

Machine Translated by Google

direnç. Sanki her bir elektron birdenbire daha yüksek bir uyumlu "farkındalık" düzeyine geçmiş gibidir, böylece tüm iletken yüzey tek bir dev elektron gibi davranmaya başlar.

Burada, bu tür bir "süper birleşme"ye çok benzer bir şeyin, beynin seçilmiş bölgelerinde de meydana gelebileceğini öne sürüyorum; burada bireysel nöronlar, doğru türde itici güç verildiğinde, olağan fiziksel neden-sonuç dünyasını da aşabilir ve bir bütün olarak birleşebilirler. ekstra kortikal veya aşkın özelliklere sahip tek bir dev nöron.

Fakat beyinde son derece tutarlı bir kuantum durumunu indüklemek için ne tür bir itici güç gereklidir? İlginç bir şekilde, süperiletkenlik bize burada bir ipucu verebilir. Nasıl olduğunu birazdan göreceğiz.

Şimdi, elbette, daha yüksek farkındalık durumlarının gerçekten bir gerçeklik olduğunu varsayıyoruz. Bu tür durumlardan yalnızca Gurdjieff ve Ouspensky gibi saygın illuminati ve Yogananda ve Sri Aurobindo gibi önde gelen Hintli yogi ustaları tarafından değil, aynı zamanda, görmüş olduğumuz gibi, fiziksel ve metafizik disiplinlerden ileri görüşlü bilim adamları tarafından da bahsedilmiştir. kuantum mekaniğinden klinik psikolojiye kadar geniş bir entelektüel çaba yelpazesinde.

Bildiğimiz gibi, yogiler ve diğer ruhsal ustalar uzay ve zamanın perdesini delmek için gerekli olan daha yüksek psikolojik frekanslara kişinin kendi üzerinde çalışarak erişildiğini söylüyor; duruş, meditasyon ve tefekkürde disiplinli egzersizler yoluyla; ve diğer özel faaliyetler. Bu nedenle, zihni sakinleştirme süreci olan meditasyonun kilit bir faktör olduğu açıktır.

The Infinite Harmony'de uzun uzadıya açıkladığım gibi, zihni sakinleştirmek, aktif bir düşünce tarzından pasif bir moda geçmektir. Şimdi bu süreç, ilke olarak, süperiletkenin atomik yapısı içindeki parçacık aktivitesinde ciddi bir azalmaya neden olan soğumasına benzemez. Gerçekte, süperiletken pasif hale gelir ve bunu yaptığında iletkenliğinde mucizevi bir dönüşüm gerçekleşir ve akımın akışına karşı birdenbire kesinlikle sıfır direnç olur.

Bence buna çok benzeyen bir şey, beyin yeterli derecede hareketsiz kaldığında beynin içinde olup bitenlerdir; bir tür metafiziksel süperiletkene dönüşür ve bu modda "kozmik akım"ın akışına kesinlikle sıfır direnç gösterir.

Kutsal yazılarda, aktif durumdan pasif moda geçiş süreci genellikle bir tür "Tanrı'ya kurban" sunma fikriyle, yani bu dünyanın daha yüksek titreşimleriyle ifade edilir. çok olabilir

Machine Translated by Google

kişisel fedakarlık, örneğin kişinin kendisi için değerli bir şeyden, belki bir alışkanlıktan veya eğilimden (Oruç veya Ramazan'da olduğu gibi) veya belki bir süre (dua veya tefekkür yoluyla) veya hatta son tek keçiniz kadar sıradan görünen bir şeyden vazgeçmek gibi. Müslüman bayramlarının başlangıcında geleneksel olarak öldürülür ve ihtiyaç sahiplerine dağıtılır.

Kalbinde, bu fedakarlık unsuru, benim görüşüme göre, tüm aşkın evrim sürecinin anahtarıdır. Pek çok kadim ezoterik gelenekte bundan bahsedilir ve bence bunun temelde, bireyler olarak dünyevi ıvır zıvır şeylerle uğraşmaktan vazgeçtiğimiz ve genel olarak edilgen bir duruma geçtiğimiz psikolojik bir zihin yapısına işaret ettiğine inanıyorum. Ve bu, elbette, dinde meditasyona veya tefekküre bu kadar çok önem verilmesinin nedenidir. Bir süper iletkenin bir elektrik akımını alması ve ardından bu enerjiyi veya her neyse, mümkün olan en verimli şekilde iletmesi gibi, yalnızca pasif, alıcı bir zihin aktif verileri alabilir.

Anlamlı bir şekilde, bu temel gereklilik -yani, zihnin kavramak veya yaratmak için pasif olması gerektiği- Vahiy'de, gerektiği gibi hamile kalan dişil, pasif, alıcı bir varlık olan Cennetteki Kadın sembolizmi aracılığıyla grafiksel olarak vurgulanır. ve ardından aşkın bir fenomeni doğurur - "kusursuz gebeliğin" kişileştirilmesi olan Kutsal Çocuk.

Gurdjieff, Moskova ve St. Petersburg'daki gruplarıyla yaptığı tartışmalarda bu kavramı oldukça açık bir şekilde dile getirdi. Örneğin bir konuşmasında, aforizmalardan oluşan bir kitaptan, isimsiz bilgelerden derlenmiş ev gerçeklerinden oluşan bir koleksiyondan bahsediyor. Ondan şu alıntılar, zihnin evrim süreçlerinde pasif unsurun önemini açıkça vurgulamaktadır: "Bir insan doğabilir, ama doğması için önce ölmesi, ölmesi için önce uyanması gerekir." 2

Bu pasajı şu şekilde yorumlayabiliriz. Bir insan "doğabilir": yani, Gurdjieff'in ifadesiyle, evriminin seyrine başlayabilir. Bunu yapabilmek için önce "ölmesi" gerekir: İşin iyiliği için her şeyi feda etmesi gerekir. İyilik için her şeyi feda edebilmek için önce "uyanması" gerekir: önce kendi içindeki değişim ihtiyacını fark etmesi gerekir.

Tercih edilen başka bir aforizma da doğrudan konuya giriyor: “Bir adam uyandığında ölebilir; öldüğünde doğabilir.”3 Kadim piramit ritüelinde anlatılan simyasal sürecin ifade etmeye çalıştığı şey tam da buydu. Bir tanrı olarak yeniden doğmak, bir

Machine Translated by Google

"Osiris", inisiyenin alıcı hale gelmesi, "ağzını", zihnini açması için önce "ölmesi" gerekir. Bu yapıldığında, bilinç, tıpkı doğanın organik süreçlerinin tüm ürünleri gibi, daha fazla gelişmeye devam edebilir ve sonunda semeresini verebilir.

The Infinite Harmony'de uzun uzadıya açıkladığım gibi , düzgün gelişen zihnin düzenli olarak "mola vermesi" ihtiyacı aslında tüm büyük dini disiplinlerin temelidir. Bu nedenle, bir çalışma gününün veya haftanın sonunda bir dinlenme dönemi, kutsal bir ara, bir Şabat günü ayırmaya bu kadar çok önem verilir. Bu amaçla, meditasyon, tefekkür, adanmışlık duası ve bizimkinden daha büyük güçlerin veya güçlerin kabulü, zihni sakinleştirmede, onu evrene nüfuz eden görünmeyen, evrimsel güçlere açık hale getirmede geçerli egzersizlerdir. Tüm bu "dinsel" etkinliğin kökeninde elbette müzik vardır, bu nedenle Şabat sürekli olarak aşkınsalın "doğduğu" majör gamın yedinci notası olan 7 sayısı olan ti ile ilişkilendirilmiştir. sekizinci not.

Daha önce de söylediğim gibi, zihin ve beden oluşturma kavramı teoride nispeten basittir, ancak pratikte, yoganın inceliklerine aşina olan herkesin bileceği gibi, doğru nefes, duruş ve düşünceleri içeren uygun meditasyon - her şeyi düzeltin - uzun süre dayanması çok zor bir şeydir. Yogiler, bu şekilde kendileri üzerinde ustalık kazanmak için yıllarca disiplinli bir eğitimden geçerler.

Gurdjieff'in fikirlerinden bazılarını Hindu felsefesinden aldığı açıktır, ancak onun özel kişisel gelişim sistemi belki daha pragmatikti ve sistematik Batı zihnine daha iyi uyarlanmıştı. Bununla birlikte, ilke olarak amaç aynı kalır: manevi ve psikolojik uyumun kazanılması.

Gurdjieff, insanın temelde üç "beyin" veya "merkez"e (hareket merkezi, duygusal merkez ve düşünme merkezi) sahip olan, temelde bir üçlü, üçlü bir oktav olduğu gerçeğini her zaman vurguladı.
Bu “beyinlerin” üçünün de egzersize ihtiyacı olduğunu, birlikte, uyum içinde geliştirilmesi gerektiğini söyledi. Sadece düşünme merkezi diğer ikisinin pahasına geliştirilirse, sonuç dengesiz bir birey olur - anahtarlarını veya şemsiyesini asla bulamayan dalgın profesör gibi bir şey. Alternatif olarak, gelişmemiş duygusal ve düşünce merkezleriyle birleşen oldukça gelişmiş bir fiziksel "beyin", eşit derecede dengesiz veya uyumsuz bir bireyle sonuçlanabilir - "beefcake" arketipi; ve bunun gibi.

Machine Translated by Google

Gurdjieff'in "bir numaralı adam", "iki numaralı adam" ve "üç numaralı adam" olarak bahsettiği bu üç temel arketip. Hepsinin bütünün gelişimine katkıda bulunacak bir şeyleri olduğunu söyledi, ancak karışımı doğru yapmak için kullanılan simyasal formüller yalnızca "dört numaralı adam"ın -"kurnaz" adamın - hayvan manyetizmasının sahibi, bir kişinin, Vahiy'deki canavar kartal gibi, ilk üçünün uçamadığı yerlere "uçabiliyordu".

Söz konusu "yerler", elbette, önceki bölümlerde tartışılan yerel olmayan kürelerdir, uzay ve zamanın ötesinde var olan daha yüksek boyutlardır: beşincisi, ışık düzlemi; altıncısı, nihai gerçekliğin "katı" dünyası; ve yedincisi, içinde tüm "katıların", tüm altı boyutlu varlıkların var olduğu ve faaliyet gösterdiği ortam.

Gördüğümüz gibi, bu yüksek kürelerden ilki -ışık düzlemi ya da kuantum alanı- bilim adamları tarafından oldukça iyi çizilmiştir. Yani bu alternatif gerçeklik kesinlikle var. Aksi takdirde, foton kuantumu diye bir şey, doğanın izin verdiği maksimum hızı - "sabit" ya da ışık hızı - ve Özel Görelilik kuramı ve onun yansımaları ile ölçmenin hiçbir yolu olmayacaktı. Uzay ve zamanın “esnekliği” anlamsız olurdu. Bu kavramı, yalnızca sıradan mantıksal düşünce süreçlerimizle tam olarak anlamamız bizim için zor olabilir, ancak gerçek şu ki bilim, kuantum resminin birincil gerçeklik olduğunu ve hem uzay hem de zamana ilişkin olağan algımızın, tüm makul şüphelerin ötesinde olduğunu kanıtladı. basitçe, Einstein'ın ifadesiyle, "inatla ısrarcı bir yanılsama".

O halde burada yeni bir şey yok: Ne de olsa mistikler ve yogiler bize yüzyıllardır uzayın, zamanın, ayrı, yalıtılmış "şeylerin" olmadığını, cennetin ebedi ve uç noktalarının sonsuz olduğunu söylüyorlar. Ve tüm bu gözlemler, görmüş olduğumuz gibi, gerçekliğin kuantum resmiyle uyum içindedir.

Bu günlerde, elbette, başlangıçta açık bir şekilde adanmışlarda tasvir ettiğimiz türden değiştirilmiş bilinç durumlarını uyandırmak amacıyla tasarlanmış yerleşik dini disiplinler, birçok insan için kesinlikle modası geçmiş durumda. Diğerleri dini arkaik mumbo jumbo'dan, "halkın afyonu"ndan biraz daha fazlası olarak görürken, daha şiddetli eleştirmenler onun nihai olarak diğer tüm insan icatlarından daha fazla cinayetin, savaşın ve kan dökülmesinin temel nedeni olduğunu iddia edecekler - sanki insanın doğasında var olan bencilliği ve doyumsuz zenginlik ve güç iştahının bununla hiçbir ilgisi yoktu.

Machine Translated by Google

Gördüğümüz gibi şimdi, nitröz oksit ve LSD gibi kimyasal tetikleyicilerin kullanımı gibi, bilincin bu yüksek seviyelerine giden kestirme yollar var. Stanislav Grof'un araştırması, onu psikedelik gezilerin -kişilerarası deneyimlerin- aslında kuantum veya alt-kuantum alanına yapılan yolculuklar olduğu sonucuna götürdü. Muhtemelen, zamansızlık ve birlik hislerini deneyimlediğini hatırlayabilen birkaç milyon eski hippi de olacaktır. Ve liserjik asitleri yeterince saf ve yapıları yeterince güçlüyse, Yogananda'nın yaptığı gibi, tüm maddi şeylerin aslında "farklılaşmamış ışık kütleleri" olduğu şeklindeki belirgin izlenime sahip olduklarını da hatırlayabilirler.

Bununla birlikte, daha geniş gerçekliğin şu ya da bu yönünü algılamanın meşru yolu, oldukça basit bir şekilde, kişinin kendi üzerinde çalışması, kişinin biliş güçlerini geliştirmesi ve böylece evrim geçirmesidir. Gurdjieff, bu tür işlerin en iyi şekilde, her bir üyenin "bilinçli emek" olarak adlandırdığı, yani doğru şekilde yapılan emeklerin yerine getirilmesine yardım edebildiği ve yardım edilebileceği bir okul ortamında gerçekleştirildiğini söyledi. akıl ve ruh çerçevesi. Bu nedenle, sıradan çalışma ile Çalışma uğruna çalışma arasında ince ama önemli bir fark vardır. Gurdjieff'in dediği gibi, doğru niyetle bir yeri süpürmek, yanlış bir kitapla bir düzine kitap yazmaktan daha çok şey kazandırır.

Bir konuşmasında öğrencinin durumunu, tek kaçış umudu başkalarının yardımını almak olan hücreye kapatılmış bir mahkumun durumuna benzetmişti. Biri ona bir ip yapar, bir başkası ondan bir anahtar çalar, üçüncüsü belki bir tuzak görevi görür, dördüncüsü ise kaçış arabasında çevre duvarının dışında ihtiyatlı bir şekilde oturur. Bu nedenle, bir okul içindeki bireysel gelişim aslında ortak bir çaba, herkesin bütünün iyiliği için katkıda bulunması gereken bir “grup-akıl” durumudur. Elbette, kaçağımız "hapishanesinden" kurtulduktan sonra geride bıraktığı yoldaşları için yepyeni bir olasılık yelpazesi açılıyor, çünkü artık ek "dış" yardımları var.

Peki ya bireysel bilinç düzeyini yükseltme olasılığı? Biraz tartışmalı saykodelik alma yöntemini veya otantik bir kendini geliştirme okulu bulacak kadar şanslı olmayı (taklitlerden sakının) mantıklı bir şekilde dışlarsak, o zaman, görünüşe göre, bunu başarmak için çok az olasılık varmış gibi görünür. fizikçiler tarafından tanımlanan yerel olmayan gerçekliği doğrudan algılamamızı sağlar. Ama aslında bu mutlaka böyle değildir. Robert Bauval ve Adrian Gilbert tarafından gerçekleştirilen sözde piramit ritüeli tanımını tartışırken söylediğim gibi.

Machine Translated by Google

Eski Mısır rahiplerine göre, bu esasen “simyasal” veya hermetik süreç herkes tarafından yeniden canlandırılabilir ve bunun etkili bir şekilde gerçekleştirilmesi için kişinin Büyük Piramit'in içinde olması gerekmez. Gerçekten de, yaşamda, neredeyse her zaman beraberinde daha geniş gerçekliğin belirgin şekilde daha büyük bir algısını, çevremizdeki dünyanın daha büyük bir takdirini getiren, bu alıcı zihin durumlarını tetikleyebilen durumlar vardır.

Örneğin, birinin hayatını kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya kaldığında, beyin veya bilinci, anında kuantum alanına uyum sağlama yeteneğine sahipmiş gibi görünür. Bu nedenle, araba, tren veya uçak kazası gibi şiddetli olaylardan sağ kurtulanlar, genellikle tüm hayatlarının bir anda parıldadığını "gördüklerinden" söz ederler. Bütün bir ömrün bir şekilde tek bir kısa ana sıkıştırıldığı bu tür bir panoramik algı, ancak olağan zamanın dışında bir boyutta gerçekleşebilir.

İlk yıllarında manik-depresif olan yazar Graham Greene, psychedelics içmeyi büyükannenizle çay içmek kadar zararsız gösterecek bir pervasızlık anında eline bir tabanca alıp Rusça oynamaya başladığında çok benzer bir şey yaşadı. rulet. Silahın üzerindeki çekiç tıkırdadı, hâlâ hayatta olduğunun farkına vardı ve sanki birdenbire gözlerinden bir perde kalkmış gibi, dünya anında sonsuz derecede daha zengin ve anlamlı göründü.

Bilinç aniden bu şekilde "genişlediğinde", süreç, mikro kozmik bir atomun içindeki gizli enerjinin nükleer bir patlamayla salınması ve bunun sonucunda ortaya çıkan şok dalgalarının makro kozmosa veya atmosfere yankılanmasıyla olana çok benziyor. geniş bir mantar bulutu şeklinde. Kafatasında yer alan fiziksel beyin "atom"dur, bir mikrokozmostur, yerel bir enerji merkezidir; Bilincin kendisi, örneğin yakın bir tehlike tarafından tetiklenen türde frekanslarda çalışırken, aynı enerjinin makrokozmik bir tezahürüdür.

Şimdi, bilinci genişletmenin, sıradan zaman ve mekanın perdesini aşmanın daha nazik ve kabul edilebilir yolları olduğuna inanıyorum. Örneğin, zor kazanılmış bir tatil kadar basit bir şey bile moralinizi yükseltebilir ve etrafımızdaki dünyanın engin zenginliği ve çeşitliliğini fark edilir şekilde daha takdir edebilir hale getirebilir. Bu gibi durumlarda zaman uçup gidiyormuş gibi görünebilir, oysa daha sıkıcı anlarda akıp gittiğini söyleriz.

Ama gerçekte, elbette, dünyanın kendisi temel bir şekilde değişmez; her zaman merakla doludur ve çoğu kez bunun böyle olduğunu hissetmemiz için gereken tek şey farklı bir bakış açısı, manzara değişikliğidir.

Machine Translated by Google

Hepimiz hayatımızın bir döneminde olumsuz düşünce ve duygular yaşamışız, kendimizi sönük, zamana bağlı, “sefil” bir günün içinde, bir saat içinde, küçücük bir anın içinde hapsolmuş hissetmişizdir. Böyle zamanlarda, neredeyse kendimizle ilgili dünyadan hiçbir şey görmüyoruz. Öte yandan, yaz tatili için "ayrıldığınızda" veya gençken ve ilk kez aşık olduğunuzda veya belki de tropikal bir gökyüzünün altında yıldızlarla birlikte kamp yaptığınızda dünyanın ne kadar pembe göründüğünü de hatırlayabilirsiniz. o kadar yakındı ki uzanıp onları kavrayabileceğini hissettin. Bu tür deneyimler, aslında, gerçekten büyülüdür ve eğer kişi, dünyevi hayatın tekdüze eziyetinden kendi hayatı üzerine düşünmek için zaman ayırırsa, genellikle oldukça kolay bir şekilde hatırlanabilir.

Ne yazık ki, bu aydınlatıcı olaylara rağmen, genellikle hayatımızın büyük bir bölümünü zamanın dördüncü boyutunda, daha yüksek boyutlara göre dar, esasen doğrusal ve son derece sınırlı bir dünya olan bir varoluş alanında yaşıyoruz. Görünmez bir tel boyunca hareket eden zayıf bir sıcaklık noktası gibi izole edilmiş sıradan bilincin var olduğu yer burasıdır. Ve eğer bu tel, yani zaman çizgisi, daha önceki bölümlerde açıklamaya çalıştığım gibi, daha büyük bir düzlemin bir tür "kesiti" ise, o zaman benötesi deneyimler gibi olaylar sırasında, bilinç, tıpkı beynin enerjisi gibi. Bir nükleer patlamada patlayan bir atom veya belki de ışık hızının eşiğine doğru çekilen bir galaksinin kütlesi, teorik olarak, "dik açılarda" yanal olarak uzayarak, ışık hattının yönlü akışına doğru genişleyecektir. zaman.

Anlamlı bir şekilde, Yogananda doğaüstü yetenekler sergileyebilen ustalardan bahsederken hemen hemen aynı şeyi söylüyor, onlar “yasal koşulu yerine getirdiler; kütleleri sonsuzdur.”4 Ayrıca şöyle der: Mükemmel bir yoginin bilinci, zahmetsizce dar bir bedenle değil, evrensel bir yapıyla özdeşleştirilir. İster Newton'un "kuvveti", ister Einstein'ın "eylemsizliğin tezahürü" olsun yerçekimi, bir ustayı tüm maddi nesnelerin ayırt edici yerçekimi koşulu olan ağırlık özelliğini sergilemeye zorlama konusunda güçsüzdür. Kendini her yerde hazır ve nazır Ruh olarak bilen kişi, artık bir bedenin zaman ve mekandaki katılıklarına tabi değildir.5

Özetle kuantum psikolojisi.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Yogananda'nın Hindu geleneği hermetik irfanla doludur. Böylece birey, tüm dinsel sistemlerde olduğu gibi yaşayan bir varlık olarak kabul edilir.

Machine Translated by Google

Gurdjieff'in üç “merkezine” eşdeğer olan fiziksel, astral ve zihinsel bedenden oluşan üçlü, hareket, duygusal ve düşünme.

Ouspensky'nin ortağı Rodney Collin, kısa ama son derece anlaşılır bir kitap olan The Theory of Eternal Life'da Gurdjieff'in orijinal fikirlerinden yola çıkarak bu üç cismin olası doğasını belirlemeye çalışıyor.

Fiziksel bedenin hepimizin aşina olduğunu ve doğası gereği temelde hücresel olduğunu söylüyor. İkinci, astral beden ya da ona göre, duygusal merkezin gelişmesinin bir sonucu olarak gelişen "ruh", temel olarak örneğin ses ya da koku gibi moleküler bir dışavurumdur. Maddeselliğin daha ince, daha akıcı bir formu olan astral beden, fiziksel beden tarafından elde edilemeyen güçlere sahiptir. Örneğin, ses veya koku gibi, hücresel vücudun hareket ettiğinden kat kat daha hızlı yayılabilir.
Ayrıca, hücresel bir vücut sadece bir çizgi üzerinde hareket ederken, moleküler bir vücut, bir aroma gibi aynı anda geniş bir alana yayılabilir.
Anlamlı bir şekilde, böyle bir mevcudiyet aynı zamanda yerçekimi kuvvetinden bağımsız olacaktır, bu da bize Yogananda'nın böyle bir kuvvetin "kendini bilenleri" etkileyemeyeceği iddiasını hatırlatır.

Collin daha sonra moleküler haldeki maddenin özelliklerine sahip insan bilincini hayal etmeye devam ediyor. Örneğin, aynı anda birçok yerde mevcut olabilir. Duvarlardan geçebilir, bir sürü farklı şekle bürünebilir, hatta diğer insanların içine bile girebilir. Misk gibi, bir yerde birkaç yıl “musallat olabilir”; ve insan büyüklüğündeki moleküler bir vücut, kendi hava hacminin elli trilyon katı kadar seyreltildiğinde bile doğasını koruyan merkaptanın "keskinliğine" metafizik eşdeğerine sahip olsaydı, aynı anda her hektar toprağın bilincinde olabilirdi. Çin büyüklüğünde bir alanda.

Collin'in belirttiği gibi, Tibet Ölüler Kitabı bu astral veya moleküler bedene "arzu bedeni" olarak atıfta bulunur; bu beden, kaba fiziksel bedenden farklı olarak "herhangi bir kaya kütlesinin, tepenin, kayanın içinden geçme" gücüne sahiptir. yeryüzü, evler ve Meru Dağı'nın kendisi.”6 Alıntılanan pasaj ölü kişiye hitap ediyor

ve moleküler ya da astral bedenin fiziksel beden öldükten sonra da var olmaya devam edebileceğini ima ediyor. Şöyle devam ediyor: “Size aslında mucizevi eylem gücü bahşedilmiş. . . .

Dilediğin yere anında ulaşabilirsin; Bir adamın elini bükmek ya da uzatmak için harcadığı süre içinde oraya ulaşma gücüne sahipsin.”7

Machine Translated by Google

Bu güçler ne kadar dikkate değer görünse de, yine de gerçek olanın gerisinde kalırlar, çünkü astral beden tam üçlünün yalnızca üçte birini oluşturur, fiziksel bedenden çok daha karmaşık ve enerjiktir, ancak doğuştan gelen zihinsel bedenle karşılaştırıldığında Gurdjieff'in düşünme merkezi dediği şey, yine de nispeten küçük ve sınırlı olacaktır. Alıntılanan pasajın şu uyarıyla bitmesinin nedeni budur: "Bu çeşitli illüzyon ve şekil değiştirme güçleri arzu etmez, arzu etmez."8 Collin'in dediği gibi, hem The Tibetan Book of the Dead hem de aynı isimli Mısır kitabı diğer birçok eski metinle birlikte, hepsi fiziksel bedenin ölümünde bu yeni moleküler enerji bedeninin - astral bedenin - doğduğunu ileri sürer. Budistler, bunun enkarnasyonlar arasındaki aralıkta bilinç aracı olarak hareket ettiğine inanırlar. Aslında, Tibet, Mısır ve Peru ayinlerinde, taze yiyecek ve içeceklerin kokusu veya özünün ölü kişinin ruhunu besleyeceği inancıyla bir kenara bırakılırdı - Collin'e göre bu uygulama, "ruhun" fiziksel bileşimi kokuya benzer, yani moleküler haldeki maddeden oluşur. Her şey gibi bu moleküler bedenin de yaratılması gerektiğini ve bunun, yaşamdaki fiziksel organizma tarafından üretilen en iyi enerjilerin sürekli birikimi yoluyla başarıldığını öne sürüyor. Ve bunu yapmak için, Gurdjieff'in dediği gibi, bireyler önce kendi içlerinde bir irade yaratmalıdırlar; bu, onları olağan olumsuz duygular veya dürtüler (öfke, korku) yoluyla bu enerjilerin boşa harcanmasını dizginlemek için içsel bir güçle güçlendirecek bir irade yaratmalıdır. , özlem, kıskançlık vb. Gurdjieff'e göre bu, gerçek simyadır, daha kaba enerjilerin (insan duygularının) daha ince enerjilere "dönüşümü" veya sıradan bir "birey"den gerçekten bölünmemiş ve sonuç olarak içsel irade gücü tamamen gelişmiş birine dönüşmesidir.

4. bölümde Collin, insan üçlüsünün üçüncü ve son bileşeninin, düşünme merkezinin uyumlu ürünü olan zihinsel ya da kendi deyimiyle "elektronik" bedenin olası biçimi ve işlevi hakkında spekülasyon yapmaya devam ediyor. . Buradaki fikirleri özellikle ilginç çünkü bizi doğrudan fizikçinin kuantum alanına, ışık düzlemine geri getiriyorlar.

Söylediği gibi, ses gibi moleküler titreşimler, fiziksel bedenlerin hareket ettiğinden yaklaşık yüz kat daha hızlı yayılır, ancak "elektronik" enerji (bununla ışığı, foton kuantumunu kastediyordu), yaklaşık bir milyon kat daha hızlı yayılır. Böylece, Collin'in "elektronik" madde olarak adlandırdığı "elektronik" maddeden oluşan bir cisim

Machine Translated by Google

"ruh" anında üç boyutta seyahat edebilir: bu, hücresel bir beden gibi bir çizgi boyunca, koku veya ses patlaması gibi bir alan üzerinde ve atasözü Kutsal Ruh gibi sonsuz bir uzay hacmi boyunca seyahat edebilir.

Collin daha sonra, insan bilinci bir elektronik cihaza, örneğin bir odadaki parlak bir lambaya bağlansaydı ne olacağını hayal etmeye çalışır.

İlk olarak, vücudun merkezi veya kalbi, lambanın akkor filamanı olacaktır, ancak aynı zamanda ondan yayılan tüm ışığı da içerecektir. Bu tür bir bedene bağlı bir bilinç, odadaki tüm nesneleri içerir: mobilyalar, çiçekler ve bitkiler, hatta içinde oturanlar.

Sonuç olarak, her nesneyi aynı anda her yönden aydınlatır veya bilincinde olur. Odadaki her şey bir bakıma bu elektronik varlığın iç organları haline gelecek ve olup biten her şey onun içinde olup bitecek ve onun kendi hayatı gibi hissedilecektir. Böylece, bir ışık bedenine bağlı insan bilinci, tüm komşu varlıkları kendi içine alarak, tüm yaratıkların var olduğu ve varlıklarını sürdürdükleri söylenen "Tanrı"nın doğasını paylaşacaktır. Collin, hem "birlik" anlamına gelen yoganın hem de "birleşme" anlamına gelen dinin kökünde yatan şeyin tam da bu bir araya gelme ilkesi olduğunu söylüyor Collin.

Tibet Ölüler Kitabı, bu bilinç biçimini "Saf Gerçekliğin Berrak Işığının Parıltısı" olarak tanımlar. Ölü kişiye, bir "ruha" sahip olduğu varsayılarak şöyle hitap edilir: "Senin parlak, boş ve Büyük Işıltı Bedeninden ayrılamaz olan kendi bilincinin ne doğumu ne de ölümü vardır ve değişmez ışıktır."9

Collin'in Gurdjieff'in sistemine ilişkin yorumuna göre, bir ruh, elektronik bir beden elde etmek için, bir bireyin önce bir ruh, moleküler bir beden geliştirmesi gerekir. Bu, kişinin tüm moleküler enerjisini -kişinin duygusal çıktısını- bu tek amaca yoğunlaştırmasıyla yapılır. Bu bir kez başarıldığında, bir sonraki adım "ruhu ruhla aşılamak" olacaktır, bu da aslında bireylerin moleküler maddeyi "elektronik" maddeye nasıl dönüştüreceklerini, yani "atomu parçalamayı ve serbest bırakmayı" öğrenmeleri gerektiği anlamına gelir. içsel olarak, ancak kendi çağımızın ölçmeye başlayabileceği bir enerji derecesi.”10

Gördüğümüz gibi, kendimizi bir kez daha atomun içindeki kuantum dünyasına, elektromanyetik radyasyonun yerel olmayan alemine, foton kuantumuna, Kutsal Ruh'a, Tibet Budizminin Değişmez Işığına çekilirken buluyoruz.

Atomun içinde nükleer kuvvetler, bileşen parçacıkların belirli enerji seviyeleri içinde tutulmasını sağlar. Böylece atom, kendisiyle birlikte

Machine Translated by Google

çekirdek, kırılması zor bir cevizdir. Yerçekimi de çok küçük olmasına rağmen bunda bir rol oynar, çünkü her madde ne kadar hafif olursa olsun bir yerçekimi kuvveti uygular.

Atomların kendileri, tüm maddeyi bağlayan elektromanyetik kuvvet tarafından bir arada tutulur. Etkisi ortadan kaldırılırsa, tüm maddi istikrar sona erer. Elektromanyetik kuvvet olmadan, oturduğunuz sandalye veya üzerinde durduğunuz zemin, şu anda işgal ettiğiniz bedenle birlikte dağılır, serbestçe yüzen kuantumların görünmez bulutlarına dönüşür. İnorganik veya organik moleküller olmayacak, yalnızca sonsuz bir rastgelelik ve etkileşimsizlik gösterisi içinde birbirinden sıçrayan homojen bir temel bileşenler çorbası - kuarklar - olacaktı.

Elektromanyetik radyasyonun kuvvet taşıyıcısı veya "gluon"u, elbette, tüm dalga/parçacıkların en özeli olan sürekli sabit fotondur. Eşsizdir, çünkü var olan, bizde görsel duyum uyandırabilen tek fenomendir. Başka bir deyişle, izlenimlerimizin veya algılarımızın çoğunu aldığımız ortam, tabiri caizse zihin ile ampirik dünya arasındaki köprüdür. Ancak köprüler aşılmak içindir ve bu bölümde tartışılan kanıtların ışığında, bu özel köprüyle pek çok özgür ruh tarafından başarıyla karşılaşıldığı ve gördüğümüz gibi, bazıları bize son derece berrak bilgiler bırakmış gibi görünmektedir. "diğer tarafta" tanık oldukları olağanüstü şeyleri anlatıyor. Tek bir sesle, bilinç ve ışıkla dolup taşan, saf enerji dalgaları üzerinde titreşen mucizevi, zamansız, mekansız bir dünyadan söz ederler.

Bilim adamları, kütle ve enerjinin aslında aynı şeyin farklı tezahürleri olduğunu söylüyorlar. Bu önemlidir, çünkü bilinç, fenomeni açıkça tanımlayamasak da, makul bir şekilde ince bir enerji formunun tezahürü olarak kabul edilebilir. Ve sonra, metafizik madalyonumuzun diğer yüzü olan foton var, neredeyse hiçbir ölçülebilir kütlesi olmayan, maddiliğin tam sınırında var olan "sanal" bir parçacık.

Dahası, var olduğu bilinen tüm parçacıklar arasında yalnızca fotonun karşısında antimadde yoktur; foton kendi karşıtıdır. Bir kağıdın ortasından aşağı doğru bir çizgi çizecek ve tüm parçacıkları bir tarafa ve tüm antiparçacıkları diğer tarafa listeleyecek olsaydınız, fotonun çizginin üzerine yerleştirilmesi gerekirdi.
Her anlamda ikiyüzlü bir varlık, şekil değiştiren bir Jekyll ve Hyde, bir parçacık ve bir dalgadır. Eğer yapabilirsen, yakala onu.

Böylece, zihin ile madde arasındaki ayrım çizgisinin gerçekte son derece ince olduğunu görebiliriz, öyle ki insan böyle olmayacağını hisseder.

Machine Translated by Google

güvenilirliği, foton kuantasıyla "uyumlu" olarak rezonansa giren yüksek bir bilincin bir şekilde elektromanyetik kuvveti geçici olarak etkisiz hale getirebileceğini ve böylece nötrleştirme küresi içinde mevcut olan herhangi bir maddeyi "sıvı" hale getirebileceğini önermek için çok ileri götürmek. Sadece çıplak gözle algılanamayan kısacık bir akışkanlık anı olması yeterlidir, ancak tekrar tekrar kısa, keskin patlamalarla gerçekleşirse, büyük taş parçalarını nispeten kolaylıkla yeniden şekillendirmek veya hareket ettirmek için pekala yeterli olabilir.

Benim görüşüme göre bu tür güçler elde edilebilir, ancak bunların yalnızca kuantum psikolojisinin, zihnin aşkın evriminin bir yan ürünü olduğuna inanıyorum. Mısırlılar ve eski Amerika'nın "yapıcı tanrıları" ve muhtemelen onların gizemli ataları, orijinal inisiyeler, açıkça sanatın geçmiş ustalarıydı. Bu nedenle son sözü onlara bırakmak uygun olabilir.

Machine Translated by Google

16
Şekil Değiştirenler

Ben Bu bilimsel rasyonalizm çağında, psikokinezinin konusu, şaşırtıcı bir şekilde, sanal bir başlamayan. Doğaüstü güçlere sahip olan veya sahip olmuş kişiler hakkında sık sık duymamıza veya okumamıza rağmen, çok az insan bu tür şeylerin kanıtını fiilen görmüş, hatta gördüğünü iddia etmiştir. Dolayısıyla, parti numaralarını, masa çevirmeyi, kaşık bükmeyi, tırnak yataklarındaki fakirleri ve bu tür diğer hafif eğlence biçimlerini hariç tutarsak, günlük hayatta gerçek paranormal diyebileceğimiz şeyin yolunda gerçekten çok az şey vardır. -modern insanın günlük hayatı. Ama muhtemelen bu sadece zamanın bir işaretidir: Son birkaç yüzyılda bilimin açık rasyonalizmi, duyular dışı yeteneklerimizi neredeyse körelme noktasına kadar köreltmiş olabilir. Ouspensky'nin dediği gibi, daha yüksek düzeydeki fenomenler, gözlemleri ve çalışmaları için belirli bir derecede duygusal enerji gerektiriyor gibi görünüyor ve bu, sıradan deneysel yöntemleri otomatik olarak engelliyor. Elbette bu, bilim insanlarının bir bütün olarak duygusuz olduğu anlamına gelmez, sadece deneysel gözlemcilerin duygusal durumları da dahil olmak üzere kişisel içsel gelişim düzeylerinin henüz nesnel bilimsel araştırmalarda temel bir faktör olarak görülmediği anlamına gelir.

Bununla birlikte, paradoksal olarak, rasyonalistlerin özlü bilimi olan kuantum fiziği, yerel olmayışı, süperiletkenliği ve her yerde ortaya çıkan hayaletimsi sanal parçacıkları içeren "kuantum tünelleme" olarak bilinen tuhaf fenomeni ile gerçek bir paranormal yatağıdır. hiçbir yerde, sadece nanosaniyeler sonra tekrar ortadan kaybolmak ve ölçülebilir bir iz bırakmamak.

Kuantum dünyasında, pratik olarak her şey mümkündür, hatta oldukça olasılık dışı olsa bile, öyleyse neden her şeyin kuantum sistemlerinden oluştuğu ve tamamen aynı fizik yasalarının geçerli olduğu mezo ve makro kozmik dünyalarda olmasın?

Machine Translated by Google

Açıkçası bireysel kuantum etkileri, sıradan duyu-nesneleri üzerinde gözlemlenebilir izler bırakamayacak kadar küçüktür. Bir sandalye, ne kadar "yerel olmayan" foton soğursa da yansıtsa da hemen hemen aynı sandalye olarak kalır. Sandalye tek bir mikro kozmik varlık gibi -bir tür atom gibi- davransaydı, her şey çok farklı olabilirdi. Bir an bir sandalye, bir sonraki an parıldayan bir dalga kütlesi ve girişim desenleri veya belki de aynı anda her ikisi olabilir. Alternatif olarak, atom sandalyemiz tek bir fotonla etkileşirse, aniden başka bir tür sandalyeye, belki farklı bir renge veya farklı bir maddeye dönüşebilir.

Süperiletkenliğin deneysel mantığı nasıl yalanladığını daha önce belirtmiştik: iletken aniden ve açıklanamaz bir şekilde durumunu tamamen değiştirebilir.
Normal koşullar altında bir süperiletken, basitçe tipik bir kuantum kütlesidir: protonlar, nötronlar ve elektronlar; oysa aşırı soğutulmuş durumda, tüm varlık daha sonra oldukça olağanüstü özelliklere sahip tek bir birleşik sistem gibi davranmaya başlar. Yani süperiletkenlik aslında paranormal bir olgudur. İletkenin kendisi, sizinle veya benimle tamamen aynı malzemeden yapılmış olmasına rağmen, kelimenin tam anlamıyla daha yüksek bir boyuta götüren bir kanaldır; burada belirli bir elektrik akımı, kesinlikle sıfır direnci - nihai pasif durumu - karşıladığında potansiyel olarak sonsuza doğru akmak.

Kuşkusuz, bu tür bir gözlem, psişik güçlere dair kanıt arayışımızda bize hala çok az şey bırakıyor. Ancak bugün paranormal, esas olarak yokluğuyla göze çarpıyorsa, bu, geçmiş çağlarda durum böyle olmamış gibi görünüyor. Örneğin, dini ve ezoterik bilgeliğin başlıca yapılarını kastettiğim kutsal yazıların hepsi, sanki bir zamanlar neredeyse sıradanmış gibi mucizevi şeylerden bahseder. Benzer şekilde, tarihin şafağının büyük uygarlaştırıcı kahramanlarını çevreleyen efsaneler ve mitler -Mısır'da Osiris ve Thoth; Amerika'da Viracocha, Quetzalcoatl ve Kukulkan; Aryan Manu, Çin geleneğinin Fu-hsi'si; veya Yunan efsanesindeki Orpheus ve Amphion - hepsi bu figürlerin doğaüstü güçlerine sahiptir.

Yarı insan, yarı tanrı, bu uygarlıklar görünüşe göre dağları yerinden oynatabilirdi.
Homo sapiens sapiens tarihinin en yersel felaket döneminden, yalnızca son buzul çağının acı ikliminden değil, aynı zamanda onun nihai, hızlı erimesinden ve onu takip eden yıkıcı selinden de sağ çıkabilmek için kesinlikle çetin kurabiyeler olmalılar .

Bu tek başına dikkate değer bir başarıdır, ancak bu dev ırk yalnızca yeryüzünde sonsuz gibi görünen bir cehennemden daha uzun yaşamakla kalmadı, daha sonra devler gibi inşa etmeye devam etti ve hala hayatta olduklarının kanıtı olarak çok sayıda arkeolojik kanıt bıraktı.

Machine Translated by Google

açıklanamayan taş işçiliği ustalığı. Bu tür bireyler, şimdiye kadar var olmuş en organize, dirençli ve becerikli kişiler olmalıdır. O zaman ağız dalaşına, mal mülk kavgasına, önemsiz nevrozlara ya da geçmişte yaşamaya zaman yok. Hayat ciddiydi ve bir kişinin tufandan sağ çıkması için, doğal olarak, çelik gibi sinirler, sarsılmaz bir irade ve kristal kadar berrak bir zihin gerekirdi. Kuantum bir zihin, belki de dünyayı ve onun tuzaklarını yerel olmayan bir şekilde, yani aynı anda her yönden, tabiri caizse "yukarıdan", ışık düzleminden, hatta perspektiften gören türden bir zihin. altıncı boyutun, nihai bakış açısının.

Böyle bir zihin hangi tehlikelerle karşılaşabilir? Muhtemelen sadece bir tane: İbranice Kutsal Yazılarda ve diğer eski metinlerde anlatılan Düşüş, gözden düşme, kapsayıcı, "yerel olmayan" bilinçten günümüzün sıradan zaman yüklü psikolojik geçerliliğine düşüş.

Büyük uygarlıkların olayları kesinlikle bizimkinden çok farklı bir şekilde gördüklerini belirten eski bir Kızılderili metninin olması anlamlıdır. Bu pasaj, Maya'nın kutsal kitabı Popul Vuh'tan gelmektedir.
İtalikler bana ait:

> Gördüler ve anında uzağı görebildiler ; görmeyi başardılar; dünyada olan her şeyi bilmeyi başardılar. Önce hareket etmek zorunda kalmadan gördükleri mesafeye gizlenmiş şeyler . Bilgelikleri harikaydı; görüşleri ormanlara, kayalara, göllere, denizlere, dağlara ve vadilere ulaşıyordu.1 Bu , oldukça açık bir şekilde, yerel olmayan türden bir algıyı, sanki çok uzaklardan "gören" bir zihni tanımlar.
>
> araya alan yok. Görüşleri, sanki her taraftan aynı anda her şeye “ulaştı”.

Bu metni ilk okuduğumda, Maya tanrılarının güçlendirdiği "görme" türü ile Ouspensky'nin, hatırlanabileceği gibi, sadece iletişim kuramadığı telepatik deneyimleri arasındaki benzerlik beni hemen şaşırttı. Gurdjieff ile, ama aynı zamanda onu tren kompartımanında Moskova'ya giderken otururken "görmek" için.

Popul Vuh'un metni, tanrıları besbelli hoşnutsuz etmiş olan bu süper insan ırkının gizemli gözden düşüşünü anlatarak devam ediyor. İlahi bir emir usulüne uygun olarak ilan edildi: “Gözleri ancak yakın olanı görsün; yer yüzünün ancak birazını görsünler.”2 Ve sonra: “Onların

Machine Translated by Google

gözler kapalıydı ve sadece yakını görebiliyorlardı; sadece bu onlar için açıktı.”3
Ama Düşüş'ten önce, efsaneye göre bu insanlar yerel olmayan şeyleri görebildikleri

gibi, hareket edebildikleri özel müzik biçimleriyle teşvik edilen müthiş psikokinetik güçleri de vardı. sanki polistirenden yapılmış gibi devasa taş bloklar.
O zamanlar, hatta tekerlek ve kasnak icat edilmeden önce, mit yaratıcılarının kullandığı yöntemleri destekleyecek doğrudan bir kanıt yoktur. Bununla birlikte, yaygın arkeolojik kanıtlara göre, eski inşaatçılar, yerleşik mimarlık tarihiyle ürkütücü bir şekilde uyumsuz görünen bir uzmanlık düzeyine sahipti.

Unutmayın, Mısır'da muhtemelen bilinen en eski binalar olan Sfenks ve Vadi Tapınakları ve Abydos yakınlarındaki Oseirion tapınağında, kireçtaşı blokların ortalama boyutu şaşırtıcı bir şekilde iki yüz tondur.
Bu muazzam bloklar son derece hassas bir şekilde üst üste yerleştirildi, ancak heykelin kendisinin oyulduğu doğal ana kayayla çevrili bir alanla sınırlı olan Sfenks muhafazası, inşaat sırasında çok sayıda işçiyi kabul etmek için çok küçük olurdu. bitişik tapınaklardan. Arkeoloji camiasının daha ilerici üyeleri tarafından -en azından özel olarak- artık Oseirion'un ve Sfenks çevresindeki tapınakların Dördüncü Hanedan'dan hatırı sayılır bir süre öncesine ait olabileceği kabul ediliyor. Sanki geriye gidildikçe binalar daha etkileyici ve şaşırtıcı oluyor.

Bununla birlikte, bu gizemli inşaat ustalarının halefleri olan Üçüncü ve Dördüncü Hanedanların Mısırlıları da muhteşem taş işleme becerileri sergilediler.

Büyük Piramit, muazzam büyüklüğü ve kesinliğiyle elbette çok şey anlatır. Kral Odası'na kadar yükseğe çekilen, özenle işlenmiş ve tam olarak konumlandırılmış granit blokların her biri otuz ton ağırlığındaydı.
Odanın matematiksel kesinliği de, özellikle aşkın evrimin müzikal teorisi ışığında ilginçtir. Genişliğinin tam iki katı uzunlukta olduğu için oktavın ilk ve son notalarını tanımlayan oran olan 2:1 oranını verir. Bir başka ilginç gerçek de, GP'nin kendisinin, boyutlarına ve oranlarına dahil edilmiş tanıdık klasik pi ilişkisine sahip olmasının yanı sıra , Büyük Piramit'in tabanı ile yer arasındaki ilişkide doğal olarak ortaya çıkan "Yunan" phi değerini de bünyesinde barındırıyor gibi görünmesidir. apothem veya eğiminin uzunluğu; yani taban uzunluğunun yarısı apothem uzunluğu ile 1:1.618 oranındadır. Phi gibi

Machine Translated by Google

pi, irrasyonel bir sayıdır (1.61083); Yunanlılar tarafından Altın Kesit olarak bilinen ondan türetilen geometrik oran, Pisagorcular tarafından özellikle ayırt edici bir estetik kaliteye, mimaride ifade edildiğinde çok değerli bir görsel uyuma sahip olarak kabul edildi. Daha sonra, kalıntıları bugün bile hepimizde derin bir güzellik ve uyumlu oran duygusu uyandıran Parthenon'un yapısına dahil edildi. Yunanlılar, elbette, bir zamanlar eski Mısırlıların mülkü olan ve o zaman bile, eğer Mısırlıların kendilerine inanılacaksa, çok daha uzak bir çağdan kalma bir miras olan uzun süredir var olan bir plana göre çalışıyor olabilirdi. , Piramit Metinlerinde Zep Tepi, "İlk Kez" olarak adlandırılır.

Biraz sonra bu Altın Bölüm'e daha yakından bakabiliriz ve pi gibi phi'nin de geometri ve mimari parametrelerin çok ötesinde uygulamaları olduğunu göreceğiz. Ayrıca Hermetik Kod tarafından açıklanan yaratılış sürecinin ışığında, iki oran arasında nasıl ince ama önemli bir bağlantı olduğunu göreceğiz.

Kral Odası'ndaki sözde lahitin boyutlarının da kesin matematiksel değerleri ve oranları içerdiği artık genel olarak kabul edilmektedir: 1.166,4 litrelik bir iç hacim ve tam olarak iki katı olan 2.332,8 litrelik bir dış hacim. Yine, her yerde bulunan oktavın yapısında bulunan 2:1 oranının başka bir örneğini burada görebiliriz.

Bu dikkate değer eser, görünüşe göre son derece sert tek bir granit bloğundan ölçülebilir bir hassasiyetle kesilmiş ve oyulmuştu. Taş ustaları bunu nasıl yaptı?

3. Bölümde belirttiğimiz gibi , arkeolog William Flinders Petrie, sorumlu zanaatkarların beceri ve uzmanlığından etkilenmiş, ancak işin nasıl yapıldığını açıklayamamıştır. Lahitin kendisinin ana bloktan uzun düz testerelerle, belki de granitten daha sert mücevherlerle donatılmış bronz bıçaklarla kesilmiş olması gerektiğini tahmin etti. Bununla birlikte, Petrie'nin de kabul ettiği gibi, graniti bu kadar verimli bir şekilde kesecek kadar sert olan tek mücevher, bildiğimiz kadarıyla Eski Mısır Krallığı'nda bilinmeyen elmas olabilirdi.

Petrie, lahiti oymak için kullanılan yöntem konusunda daha da şaşırdı ve kanıtlara göre, granitte dairesel oluklar açmak için çapı 12,5 cm'ye kadar olan içi boş, boru şeklinde "matkapların" kullanıldığını öne sürdü. nispeten kolaylıkla yontulmuş.
Yine, tanrı bilir neyle desteklenen bu garip tatbikatların, mücevher uçlu olduğu tasavvur ediliyor. Bir dizi başka sondaj karotunu inceledikten sonra

Machine Translated by Google

Giza'da toplanan Petrie, matkapların graniti açıkça kesme hızıyla gösterilen uygulanan basınç miktarının en az bir veya belki iki tonluk bir yük gerektireceğini tahmin etti.

Bu nedenle, Petrie'ye göre, antik duvar ustaları boru biçimli matkaplar kullanıyorlardı, dişlerinin ucu elmas kadar sert bir şeyle kaplıydı ve iki tona kadar basınç uygulanıyordu, graniti sanki sabuntaşı kadar yumuşakmış gibi kesmeye yetecek kadar büyük hızlarda dönüyordu. Bu tür cihazların nasıl ayarlandığı ve hareket halinde tutulduğu konusunda Petrie herhangi bir açıklama getiremedi, ancak pedal gücünü kesin olarak reddettiğini varsaymak güvenli görünüyor. Her halükarda, eski Mısır'da tekerlekler ve kasnaklar sözde bilinmiyordu (yüksek güçlü, dairesel matkapların kullanımıyla bağdaştırılması zor görünebilecek yerleşik bir arkeolojik "gerçek"). Biraz şaşırtıcı bir şekilde, bu testerelerin veya matkapların hiçbirinin izine rastlanmadı.

Petrie, Giza'dan Dördüncü Hanedan'a ait diyorit kaseler karşısında da aynı derecede şaşırmıştı; üzerlerine oyulmuş hiyerogliflerin son derece akıcı, serbestçe akan bir elle çizildiğini ve zorla öğütüldüğüne veya kazındığına dair hiçbir belirti göstermediğini gözlemledi. Yazıtların çizgileri son derece ince - bir inçin ellide biri genişliğinde - kesici aletin iğne kadar keskin bir ucu olması gerektiğini gösteriyor. Diyoritin dünyadaki en sert taşlardan biri olduğu ve dolayısıyla kullanılan aletin ucunun çok daha sert olması gerektiği -ve yine güya çok büyük bir basınçla uygulandığı- akılda tutularak, nasıl bu kadar ince olduğunu açıklamak zordur. motifler çok kolay ve düzgün bir şekilde yazılmıştır. Modern bir aletin diyorit üzerine desenleri nispeten kolaylıkla kazıyabileceği doğrudur, ancak böyle bir işlem çizgilerde pürüzlü kenarlar bırakmaz. Bununla birlikte, Petrie'nin tanımladığı çanaklarda öyle pürüzlü kenarlar vardı ki, diyorit sanki bakir toprak kadar yumuşakmış gibi "sürülmüş"tü.

Mısırlı taş ustalarının sanatının belki de en şaşırtıcı örnekleri, Saqqara'daki Zoser'in Basamaklı Piramidi'nin altındaki ve çevresindeki odalarda bulunan ve çoğu Dördüncü Hanedan'dan yüzyıllar öncesine ait taş vazolardır. 3. Bölümde bahsettiğim gibi , Graham Hancock bu anormal eserlerin çoğunu inceledi: bazılarının uzun, ince, zarif boyunları ve genellikle tamamen oyulmuş omuzları içeren geniş iç kısımları vardı. Hancock'un dediği gibi, bu tür bir işçilik, "henüz hayal edilmemiş (ve aslında neredeyse hayal bile edilemeyecek)" bir alet kullanılarak başarılmış olmalıdır. taşı kovmak

Machine Translated by Google

aynı zamanda iç kıvrımları ve omuzları şekillendirmek için yukarı ve dışa doğru hassas baskı uygulama yeteneğine sahiptir.
Hancock, bu vazoların nasıl oyulmuş olabileceğini açıklamak için oyulmuş kelimesini kullanıyor , ancak diyorit kaseler üzerindeki ince yivli hiyeroglifler gibi, kapların iç kısmının aslında "sürülmüş" olup olmadığını görmek ilginç olurdu. Taş, sürecin bir aşamasında geçici olarak yumuşak, esnek, akışkan hale gelmişse. Ancak, böyle bir süreç için bir araç mevcut olsa bile, bu, zanaatkarların, adeta "karanlıkta", taşın içinde devam eden işlerinin ilerleyişini ve doğruluğunu nasıl ölçebildiklerini yine de açıklayamazdı. .

Tüm bunların sonuçları şaşırtıcı, çünkü burada sadece çağının çok ilerisinde olan bir taş oyma teknolojisinden değil, bizimkinden daha üstün olan bir teknolojiden bahsediyoruz. Hancock'un dediği gibi, bugün yaşayan hiçbir taş oymacısı, en gelişmiş tungsten karbür aletleri kullanıyor olsa bile, bu taş vazoların işçiliğiyle boy ölçüşemezdi.

Sözü açılmışken, bu seçkin zanaatkarlar tarafından kullanılmış olması gereken tüm aletlere ne oldu? Belirttiğimiz gibi, Mısır'da uzun "tunç testerelerin" hiçbir izine rastlanmamıştır. Aynı şey, sözde büyük granit bloklarını oymak için kullanılan sertleştirilmiş, boru biçimli "matkaplar" için de geçerlidir. Dahası, hiçbir mezar kabartmasında bu tür cihazlara yaklaşan hiçbir şey tasvir edilmemiştir; herhangi bir metinde ne tarif edilmiş ne de bahsedilmiştir.

Yine de, bu tür aletlerin kullanıldığına dair kanıtlar inandırıcı görünüyor. Belirli bir matkap çekirdeğini inceleyen Petrie, kesiğin spiralinin altı inçlik bir çevrede bir inç battığını fark etti ve bu, şaşırtıcı olarak tanımladığı bir taş "sürme" oranını akla getirdi.

Büyük Piramidin birçok özelliği de aynı derecede olağanüstü. Sadece halatlar, kaldıraçlar, rampalar ve el aletleri kullanan modern taş ustalarından oluşan bir ordunun bile böyle bir mimari ustalık ve hassasiyetle boy ölçüşebileceği son derece şüphelidir. İç oranları ve açıları, dış hizaları ve boyutları için alınan ölçümler, mükemmele yakın bir simetri sergiliyor olarak tanımlandı. Bununla birlikte, Giza platosunun on üçüncü yüzyılda şiddetli bir depreme maruz kaldığı unutulmamalıdır. Bu nedenle, bundan önce piramidin genel simetrisinin aslında daha da kesin olabileceği tamamen düşünülebilir.

BBC yayını Secrets of the Lost Empires'da Giza Piramitleri konusunda önde gelen uzmanlardan biri olarak tanımlanan Mark Lehner,

Machine Translated by Google

Eski Krallık duvar ustaları, daha sert granit ve bazalt blokları işlemek için bile yalnızca bakır keskiler ve zımbalar kullandılar. Yumuşak bakır aletlerin (Petrie, MÖ 2185'ten önce Mısır'da bronzun kullanılmadığından habersizdi) bu kadar inanılmaz derecede sert taşı kesmek ve oymak için nasıl kullanılabileceğine dair açıklaması, işçilerin muhtemelen kuvars kumunu ıslak bir bulamaçta kullanmış olmalarıdır: aslında kesimi yapan kuvarstı. Kanıt olarak, Khufu/Cheops Mortuary Tapınağı'nın bazaltlarında, bakır testerelerden yeşil olduğu anlaşılan kurumuş kuvars kumu ve alçıtaşı karışımını hala tutan bazı kesiklerin keşfinden bahsediyor. Bu önerme neredeyse, ama bana göre tam olarak uygulanabilir değil, çünkü kuvarsın her iki yolu da kesmesi, yiyip bitirmesi gerekeceğinden, tek bir megalitik bloğun bile kesilmesinde kullanılan çok sayıda bakır testereyi tasavvur etmemiz gerekirdi. çok daha yumuşak bakır aletler, granitin kesilmesinden çok daha hızlıydı. Ayrıca, elle çalıştırılan bir kesme işleminde çok fazla ıslak bulamacın bulunması, kesinlikle işin hassasiyeti üzerinde zararlı bir etkiye sahip olacaktır. Kral Odası'ndaki granit lahitin mükemmele yakın simetrisi, gerçekten bu şekilde elde edilip edilemeyeceğini merak ediyor. Dahası, Petrie'nin, temas noktasına uygulanmış olması gereken aşırı basınç bir yana, bazı granit karotların kesildiği hıza ilişkin tahmin sorunu da var. Daha önce tartışılan oyulmuş diyorit kaselerin ve Hancock'un tarif ettiği olağanüstü taş vazoların nasıl üretildiğine gelince, henüz makul bir açıklama duymadık.

Bu sinir bozucu küçük anormalliklerden hiç bahsetmeyen Lehner, piramitlerin nasıl inşa edildiğini düşündüğünü göstermek için saha deneylerini nasıl yürüttüğünü anlatıyor. Usta bir taş ustası da dahil olmak üzere kırk dört kişilik bir ekiple, altı haftalık bir zaman ölçeğinde 186 kireçtaşı bloğunu dokuz metre tabanda ve altı metre yükseklikte küçük bir piramit halinde birleştirmek ve birleştirmek amaçlandı. Tabii ki operasyonda modern iş makineleri kullanıldı. Düz yataklı dizel kamyonlar, her biri bir tonun dörtte üçü ila üç ton ağırlığındaki blokları taşıdı ve çelik halatlardan sarkıtılan, bunları kaldırmak ve manevra yapmak için vinç olarak devasa bir hafriyat makinesi kullanıldı. Ayrıca işçiler demir çekiç, keski ve kaldıraç kullanırken, Lehner'e göre Mısırlılarda yalnızca bakır aletler ve tahta kaldıraçlar vardı.

Olayda, Lehner ve meslektaşları, altı haftalık süre içinde, belirtilen sayıda bloktan oluşan kabaca işlenmiş bir piramit inşa etmeyi başardılar. Bu, Lehner'ı kendinden emin bir şekilde şu sonuca varmaya yöneltti:

Machine Translated by Google

Giza piramitleri, her ne kadar muhteşem olsalar da, "uzun deneyim ve muazzam beceriyle, ancak herhangi bir gizli karmaşıklık olmaksızın yaratılmış, son derece insani anıtlardı."6 Proje hiçbir zaman granit blokları bu şekilde kesmeye ve işlemeye çalışmadı. Lehner tarafından, büyük olasılıkla Mısırlılar tarafından kullanılmış olduğu öne sürüldü. Bunun demir ve hatta bronz aletlerle değil, Khufu'nun duvar ustaları tarafından kullanıldığı varsayılan bakır aletlerle nasıl başarıldığına dair pratik bir gösteri görmek faydalı olabilir. Nispeten yumuşak bakır aletlerin, bulamaçtaki kuvars kumu ile birlikte kullanılsa bile, Dünya'daki hemen hemen en sert maddeleri verimli bir şekilde kesebileceğini kabul etmekte zorlanıyorum. Tabii başka bir gizli faktör yoksa.

Lehner'e göre, kendisinin deyimiyle "çok insani" bir anıt olan Büyük Piramit, Khufu'nun kırk yıllık hükümdarlığı sırasında inşa edildi. Bir an için şunu düşünelim: Kırk yıl, tek bir binanın inşası için çok uzun bir süre gibi görünüyor. Ancak, granit blokların dışında, bu yapıda her biri ortalama iki buçuk ton ağırlığında yaklaşık 2.300.000 ayrı kireçtaşı bloğu bulunmaktadır.

Dolayısıyla, bu blokların 2.300.000'inin tümü ayrılan sürede (40 yıl veya 14.600 gün) taş ocağından çıkarılır, taşınır ve yerine yerleştirilirse, o zaman döşeme oranı - 2.300.000 bölü 14.600 - günde 157 bloktur.
157'yi örneğin 12 saatlik bir iş gününe bölmek, saatte bir 13 bloktan oluşan bir inşaat programı verir, bir tanesi her dört buçuk dakikada bir yerine yerleştirilir, kesintisiz, yani aralıksız, her gün, genellikle aşırı sürekli kırk yıl boyunca dört mevsim boyunca ısı.
İnanılmaz olan şimdiden gerçeğe dönüşmüş gibi görünüyor, ancak istatistikleri toplamayı henüz bitirmedik. Örneğin, inşaat işinin yılın on iki ayı boyunca sabit bir oranda sürdürülmesi olası değildir. Nil'in yıllık taşkınları sadece Giza platosundaki çalışmaları engellemekle kalmayacak, aynı zamanda mevcut iş gücünün önemli bir bölümünün kendilerini sürdürmek için gerekli olan mevsimlik tarım projelerinde istihdam edilmesini gerektirecekti.

Öyleyse, inşaatçıların yılın on iki ayı değil, sekiz ayı veya alternatif olarak günde sekiz saat sürekli çalıştıklarını makul bir şekilde varsayalım.
Şimdi onların saatte on dokuzdan fazla blok -yaklaşık her üç dakikada bir blok - döşediğini tasavvur etmemiz gerekiyor. Ancak o zaman bile, eğer Lehner ve meslektaşları, ilgili süreye ilişkin değerlendirmelerinde haklıysa ve

Machine Translated by Google

yapılan iş hacmini dikkate alarak, ayrılan bu süreyi yine oldukça makul bir şekilde yarıya indirebiliriz. Nedeni? Kireçtaşı blokların (çekirdek duvarın yukarısına yerleştirilmiş otuz ila elli tonluk granit blokları bir yana) alçı ve kireçtaşı yongalarından inşa edilmiş sarmal bir rampadan yukarı çekildiği varsayılmaktadır -kütlesi hemen hemen binanınkine eşdeğerdir. piramit kendisi.
Bu nedenle, inşaatçılar blokları yukarı çekip döşemekle meşgulken, diğerleri muhtemelen yüksekliğini artırmak için aynı rampaya milyonlarca ton fazladan malzeme ekliyorlardı.

Vinçler, hafriyat makineleri veya dizel kamyonlar, kablolar, demir aletler olmadığını unutmayın; yalnızca halatlar ve tahta kaldıraçlar vardı. Öğle yemeği molaları, tatiller, grevler ve büyük bir işgücünün diğer tüm insani ihtiyaçlarına gelince, Dördüncü Hanedan piramit inşaatçısının hayatında bu tür zaman kaybına çok az yer kalmış gibi görünüyor.

Tüm bu dikkate değer istatistiksel veriler göz önüne alındığında, burada ne tür bir "insan" girişimini düşündüğümüzü merak etmek kaçınılmazdır. Benim görüşüme göre, bugün kas için kas, taş için taşla eşleştirilebilecek bir şey değil. Önerilen inşaat süresini iki katına çıkararak beklenmedik bir şekilde seksen yıla çıkarsak bile, yine de Büyük Piramit'in bloklarının her bir çalışma saatinde en az dokuz veya on gibi inanılmaz bir hızla yerine yerleştirildiğini tasavvur etmemiz gerekir. Lehner'ın ekibi, kabul edilen dinlenme sürelerini de dahil edersek, 186 bloğu altı hafta veya 1.008 saatte çok kaba bir piramit şeklinde yerleştirmeyi başardı. Bu, her beş saatte bir yaklaşık bir blok veya her üç yüz dakikada bir blok döşemeye eşdeğerdir. Yalnızca istatistiksel kanıtlara dayanarak, Mısırlıların bloklarını yerleştirme oranları ile Lehner'in ekibininki arasındaki farkın, ikincisinin çabalarını acınası bir şey gibi gösterdiğini görebiliriz. Ayrıca, Lehner'ın ekibinden farklı olarak, Mısırlıların yalnızca bakır aletleri ve tahta kaldıraçları olduğunu ve sözde blokların yukarı çekileceği devasa sarmal rampayı inşa etmeleri ve bakımını yapmaları gerektiğini unutmayın. Aynı zamanda, bu sözde rampayla tamamen çevrelenmiş olan piramidin kendisinin, yalnızca ana noktalarla değil, aynı zamanda Nil Deltası'nın üzerindeki kilit yıldızlarla da mükemmel bir hizada tutulmasını sağlamaları gerekiyordu. Ayrıca işçiler, her bir eğimin açısının 51 derece 51 dakikada kalmasını sağlamak zorundaydı; bu, piramidin yüksekliğinin tabanının çevresiyle olan ilişkisi, doğal olarak ortaya çıkacak olan açıdır. bir dairenin yarıçapı ile çevresi arasındaki oran.

Machine Translated by Google

Neredeyse inanılmaz düzeydeki hassasiyetine ve işçiliğine rağmen, Lehner ile bir temel noktada hâlâ hemfikir olabiliriz: Büyük Piramit son derece insani bir anıttır. Bununla birlikte, vurgulamadığı şey, "insanlığın" pek çok olası derecesi olduğu ve Dördüncü Hanedan Mısırlıları tarafından elde edilen evrimsel gelişme derecesinin, arkalarında bıraktıkları kanıtlar temelinde, belirli açılardan bizimkinden çok daha gelişmiş bir düzen. Burada sadece organizasyonel becerilerden ve teknolojik yeteneklerden bahsetmiyoruz, daha çok binlerce, muhtemelen onbinlerce, çok gelişmiş, üst düzeyde koordine olmuş bireylerin, uzun süredir sahip olmaları gereken erkeklerin temel fiziksel, duygusal ve zihinsel kapasitelerinden bahsediyoruz. - insan iradesinin kayıp güçleri.

Şüpheciler, belki de Lehner ile birlikte, bunun böyle olmadığını, zaman, insan gücü ve finans -ve tabii ki irade- verildiğinde modern insanın Mısırlıların başardığı her şeyi, modern ekipman olmadan bile kopyalayabileceğini iddia edebilirler. Ancak bir kez daha düşünün: Bu, sözde tamamen elle taş ocaklarından çıkarılan, mavnalarla taşınan ve ardından dar bir rampadan fiziksel olarak yukarı çekilen ve blokların dikkatli bir şekilde kırk yıl boyunca her çalışma saatinde birkaç, günde sekiz saat, aydan yıla, yıldan yıla. Modern insanın, eğer böyle bir başarıya kalkışacaksa, önce Mısırlıların sahip olduğu ve bizim kesinlikle sahip olmadığımız bazı beceri ve nitelikleri yeniden keşfetmesi gerektiğini düşünüyorum. Bireyler olarak, projeye doğrudan dahil olan insanlar fiziksel olarak zinde olmaktan daha fazlası olmalı: inanılmaz fiziksel çıktılarını çok uzun süreler boyunca, sürekli ve aralıksız olarak sürdürebilmiş olmalılar.

Peki, bu duvar ustalarının uygulayabildikleri tam olarak ne tür bir fiziksel güçtü? Ne de olsa dev değillerdi: mezar kabartmalarında tasvir edilen işçi takımları arasında geniş omuzlu titanlar yok.

Colin Wilson'ın "grup zihni" tekniğinin içgüdüsel olarak uygulanmış olabileceği yönündeki önerisinden daha önce bahsetmiştik - katıksız irade ve çaba kararlılığının, tanrıların blokları daha hafif yapabileceği inancının (belki ilahiler söyleyen rahipler tarafından teşvik edilen) bir birleşimi. ve eldeki manevra üzerinde uyumlu bir konsantrasyon. Buna herkesin kabul ettiği başka bir olası etkeni de ekleyebiliriz - ikinci rüzgar olarak bilinen bilinen olgu. Uzun süreli fiziksel etkinliklere (maratonlar, yoğun fiziksel testler) katılan sporcuların

Machine Translated by Google

dayanıklılık vb. - bazen enerji çıkışlarında ve hareket ritminde ani bir dönüşüm yaşayabilirler, bu sayede aynı momentumu koruyarak, ancak görünüşe göre çok az fiziksel çaba harcayarak hızla ilerleyebilirler. Süper iletkenler gibi, birdenbire "vites değiştirebilecekleri" bir aşamaya gelirler ve ardından çok daha verimli bir hızda çalışmaya devam ederler. Süperiletkenlerde, elbette, bir durumdan diğerine geçiş, yanıp sönme süresi içinde ışık hızına kadar hızlanmaya eşdeğer nihai bir geçiştir. İkinci rüzgar da benzer bir fenomen gibi görünüyor, sıradan durumdan süperiletken duruma dönüşümden çok daha az kuantum sıçraması ama kesinlikle doğru yönde aşkın bir adım. Bu nedenle, Büyük Piramidin fiili inşasında yer alanların kendi iradeleriyle buna çok benzer bir şeyi kendi içlerinde yaratabildiklerini varsayarsak, o zaman muhtemelen bu iş için çalışan bütün, birbirine sıkı sıkıya bağlı bir adam ekibinin kümülatif etkisi olabilir. çok daha verimli oran, ilahi müdahale olmaksızın bile kendi başına "yüklerini önemli ölçüde hafifletmek" için yeterli olabilir. Öte yandan, ikinci rüzgarın kendisi, bireysel iradenin gelişmesiyle elde edilebilecek pek çok "insanlık" durumundan yalnızca biri olabilir. Üçüncü bir derece, bir dördüncü ve benzeri olabilir.

Çoğu modern araştırmacı tarafından ciddiye alınamayacak kadar uzak olan son olasılık, işin içinde gerçek bir psişik faktörün olabileceğidir - en azından bazı daha zor ve zahmetli görevlerde.
Şimdi gerçek, doğrudan, psikokinetik etkilerden bahsediyoruz; bu etkilerde zihnin bir şekilde fiziksel kuantum sistemlerini topluca etkilemek, örneğin sert taşı geçici olarak akışkan hale getirmek için yeterince güçlü frekanslarda rezonansa girdiği.

Belirttiğimiz gibi, yogiler sürekli olarak bu tür şeylerin gerçekten mümkün olduğunu iddia etmişlerdir. Yogananda çok daha ileri giderek, fiziksel nesnelerin istenildiği zaman -elbette kişinin iradesi olması koşuluyla- somutlaştırılabileceğini iddia etti. örneğin, zihnin şeylerin "üretici matrisini" etkilediği bir süreci görselleştirmeye çalışan kişi veya psikokinetik etkilerin, dalganın altında yatan rezonanslarla uyumlu "anlamlara" odaklanan bireyler tarafından harekete geçirilebileceğini öne süren David Bohm -tüm malzeme sistemlerini kontrol eden fonksiyonlar.

Machine Translated by Google

Ancak, elbette, maddi sistemler bir şekilde psikokinetik enerjiden etkilenebilse bile, dar kuğu benzeri boyunları olan taş vazoların genişçe genişleyen iç kısımlarını oymak, yine de bizim için anlaşılmaz bir zanaatkarlık derecesine işaret eder. Örneğin, modern bir zanaatkara grafit, hatta tahta gibi görece yumuşak bir malzeme verdiğimizi ve ondan Hancock'un incelediği taş vazolardan birini akla gelebilecek herhangi bir teknolojik araçla kopyalamasını istediğimizi varsayalım. Yapılabilir mi? Muhtemelen, eninde sonunda, ama böyle bir görev kaçınılmaz olarak elektrikle çalışan makinelerin, belki mikrocerrahide damarın içini görmek için kullanılan türden fiber optiklerin, devam eden çalışmanın doğruluğunu ölçmek için uzak sensörlerle birlikte - ve muhtemelen diğerlerinin - kullanımını içerecektir. henüz icat edilmemiş türden özel yapım aletler. Varsayımsal zanaatkarımızı gerçekten teste tabi tutarsak ve ondan gerçek diyoritten veya başka bir aşırı sert taştan yapılmış bir vazo yaparak eski Mısırlıların beceri ve el becerisine eşit olmasını istersek, ek uygulamayı bile hayal edebiliriz. modern araç üreticisi Christopher Dunn tarafından tartışılanlara benzer bir tür ultrasonik kesme mekanizması. Ve tüm bunların, MÖ üçüncü binyılda, hatta daha önce binlerce kişi tarafından yapılmış o "ilkel" insanı yaratmak için olduğunu unutmayın.

Dolayısıyla, ortodoks arkeoloğun tatmin edici bir şekilde açıklayamadığı, tamamı taşa “yazılı” olan bir dizi gizemli kanıta sahibiz.
Bununla birlikte, tarihçiler tarafından titizlikle "kazılıp çıkarılan" ve hemen göz ardı edilen diğer kanıtlarda -yani eski kültürlerin inşaatçı tanrılarının efsanelerinde- bize defalarca taşın işlenmesinde "büyü"nün söz konusu olduğu ve bu büyünün bir şekilde müzik kullanımını içeriyordu. Açıkçası, bu mitlerde herhangi bir gerçek varsa, burada bildiğimiz veya makul bir şekilde hayal edebileceğimiz hiçbir şeye benzemeyen "aletlerin" - büyülü veya doğaüstü güçlere sahip gizemli müzik aletlerinin - kullanımını düşünüyoruz.
Daha önce belirttiğimiz gibi, şu anda sunulan tek açıklama, bu tekniklerin güçlü bir psikolojik öğeye, belki de Grof ve Bohm tarafından ima edilen türden bir şeye, Gurdjieff'in titreşimler ("iç oktavlar") olarak tanımladığı zihinsel araçlara ve Hindu'nun sahip olduğudur. çağdaş Yogananda "yaratıcı ışık ışınları" olarak adlandırılır. Ve müzik ve ışık, elbette, Hermetik Kodun en temel tezahürlerinden ikisi, ilk olarak inşaatçıların kendileri tarafından ortaya çıkarılan evrensel simetri.

Bir önceki bölümde gördüğümüz gibi, Tibet Ölüler Kitabı'na göre , bireyin "arzu bedeni" - Rodney Collin'in dediği şey

Machine Translated by Google

ruh veya moleküler beden - kaya kütlelerinin, kayaların ve dağların arasından zahmetsizce geçebilir. Muhtemelen buna taş vazolar, lahitler ve hatta büyük, anıtsal piramitler de dahildir. Elbette, ruhun var olduğuna dair hiçbir kanıtımız yok, onun "mucizevi eylem" yeteneğine sahip olabileceği bir yana. Ama o zaman, Ouspensky'nin dediği gibi, daha yüksek düzeydeki fenomenler sıradan bilinç hallerinde algılanamaz, dolayısıyla dünya, bu şimdiki çağda "maddi" dediğimiz herhangi bir şeyin içinde zahmetsizce yüzen bu moleküler şekil değiştiricilerle olumlu bir şekilde kaynıyor olsa bile. bilimsel rasyonalizmin hiç haberi olur muydu?

Bununla birlikte, Tibet Ölüler Kitabı, muhtemelen modern bilimsel arayıştan iki bin yıl önce, Kopernik veya Kepler, Galileo ve Newton gibilerin geçici ve ihtiyatlı fikirleri eski, çökmekte olan yapıların çatlaklarından sızmaya başlamadan önce derlendi. resmi papalık dogmasının Tibet Ölüler Kitabı geleneksel olarak, Buda'nın kendisi gibi reenkarnasyonlar arasında bu tür "mucizeleri" kişisel olarak deneyimlemiş olan "ruhlar" tarafından gözlemlenen ruhun özelliklerinin bir açıklaması olarak kabul edilir. Her halükarda, geçerliliğine nasıl bakarsak bakalım, bireyin “arzu bedeni”nin bir gerçeklik olduğu iddiası oldukça açık ve nettir.

Daha ileri, daha derin spekülasyonlar yapabiliriz. Ruhun bildirilen bu gözlemleri gerçekten geçerliyse ve "arzu bedeni" "mucizevi eylem" olarak tanımlanan şeye sahipse, o zaman Tibet Ölüler Kitabı'nda tanımlanan evrim aşamasındaki varlık "açık- nihai gerçekliğin ışığı”—Collin'in “elektronik” bedeni—yapabilir mi? Tibetlilere göre döngünün bu aşamasında her şey mümkündür.

O halde Saqqara'da bulunan harikulade Mısır eserleri doğaüstü yollarla, yani Collin'in dediği gibi zihinleri "atomu parçalayabilen" ve atomu bir şekilde geçici olarak etkisiz hale getirebilecek psikokinetik enerjileri içsel olarak üreten insanlar tarafından yaratılmış olabilir mi? Elektromanyetik kuvvet, böylece granit veya diyorit, herhangi bir orta derecede sert aletle "sürülecek" kadar yumuşak mı? Ne yazık ki, asla bilemeyeceğiz.
Çoğu açıklanamayan kanıtlara sahibiz, o zamanlar havada tuhaf bir şey vardı: tam olarak ne, sadece spekülasyon yapabiliriz.
Bununla birlikte, Mısır seçkinlerinin olağanüstü zihinsel ve fiziksel güçlerinin, Gurdjieff'in onların varlık düzeyi olarak adlandırdığı şeyle bir şekilde bağlantılı olduğunu varsaymak mantıklı görünüyor. boyunca gördüğümüz gibi

Machine Translated by Google

Bu kitabın tamamında, tüm yollar eninde sonunda Giza nekropolüne çıkıyor, bu yüzden nihai bir cevabı kaçınılmaz olarak onu yaratanlarda aramalıyız.

Machine Translated by Google

17

“Al-Chem”—Mısır Yolu

VE Eski Krallığın Mısırlıları tam olarak nasıl bu kadar yükseğe ulaştılar? Fiziksel ve zihinsel gelişim derecesi elbette bir tahmin meselesidir. The Infinite Harmony'de biraz ayrıntılı olarak tartışılan kendi görüşüm, bunu, Thoth'un orijinal ilkelerini harfi harfine takip ederek yaptıklarıdır; çok özel bir insan tipi. Bu ne kadar pratik yollarla yapılmış olsa da, eski Mısırlıların uyguladığı sistemin gerçekten işe yaradığı açıktır, çünkü bu insanlar tarihte başka hiçbir milletin yapamadığı kadar uyum içinde birleşmeyi başarmışlardır. Yunanlıların adlandıracağı gibi, tam anlamıyla homonoiktiler, tamamen tek bir zihne sahip, son derece gelişmiş bilgilerini tüm insanlığın ortak bilincine aktarma görevine kendilerini adamış insanlardı. Ve tarihin de tanıklık ettiği gibi, bunda takdire şayan bir şekilde başarılı oldular, çünkü Mısır'ın yaratılış görüşünün sembolik anahtarı olan Hermetik Kod'un kendisi daha sonra dünyadaki tüm büyük dini doktrinlerin çizildiği plan haline geldi.

Tarihçiler bize, eski Mısırlılar için dinin bütün bir yaşam tarzı olduğunu, bugün uygulanan hiçbir davranış kuralına benzemeyen bir var olma tarzı olduğunu söylüyorlar. Ölümden sonraki yaşam, tanrıların göksel evinde varoluş kavramı, körü körüne inanç ve ilkel hurafelerle desteklenen hayali bir inanç sisteminden çok daha fazlasıydı. Bu insanlar için öbür dünya, Osiris ve Thoth'un ve Mısır kültürü ve dininin kurucu babaları olarak tanımlanan diğer birçok tanrının birincil örneğini izleyerek gerçekleştirilebilecek, ulaşılabilir bir gerçeklikti.

Thoth/Hermes'in önemli bir figür olduğu Ölülerin Yargı Salonu mitinde çağrılan sembolizm, Mısır'ın

Machine Translated by Google

öbür dünyaya pasaport olarak bireysel uyum çok açık bir şekilde.

Mısır Ölüler Kitabı olarak bilinen papirüs koleksiyonunda, ka'nın veya merhumun ruhani ikizinin, Yargı Salonunu aramak için yeraltı dünyasının karanlığında dolaşıp adını aldığı söylenir. Osiris, Osiris'in kendisi gibi hayata döndürülme umuduyla. Denek daha sonra, ölü adamın ruhani ikizinin on katı boyuna sahip olarak tanımlanan Osiris'in duruşmaları denetlemek için oturduğu geniş Yargı Salonuna girer. Aralarında dev bir terazi çifti var. Daha sonra, çakal başlı tanrı Anubis (genellikle "Köpek Yıldızı" Sirius ile ilişkilendirilir) ve Osiris'in oğlu (güneşle ilişkilendirilen) şahin başlı Horus, ritüeli denetlemek için bekler. Ibis'in başlı katibi (sembolü ay olan) Thoth, sonucu kaydetmek için hazır bekliyor.

Gördüğümüz gibi, şimdiye kadar tarif edilen sembolizm şüphe götürmez bir şekilde hermetiktir, evrensel üçlü yaratılış yasasının bir ifadesidir; bu yasa daha sonra Cennetteki Kadın'ı, kraliçeyi tasvir eden Aziz John'un daha sonraki Vahiyinde topyekun kodlanmış olan aynı yasadır. yaradılışın, yıldızlardan bir taç (Anubis), güneşin kumaşından (Horus) yapılmış bir giysi ve ayakları tam olarak ayın (Thoth) üzerinde duruyor.

Yeraltı ritüeline devam etmek için, terazinin bir kefesine adı “gerçek” anlamına gelen tanrıça Ma'at'ın simgesi olan tek bir tüy, diğer kefeye de ölünün “kalbi” konulur. Ka, ancak iki tava mükemmel bir şekilde dengede kalırsa, yani bireyin "kalbi" Hakikat/Ma'at ile mükemmel bir uyum içindeyse, Osiris'in beğenisini kazanabilir ve nihayetinde ölümsüzlüğe ulaşabilir.

Dolayısıyla, bu evrensel uyum kavramı, uzay ve zamanda ahenkli davranış ve gelişim dizilerini harekete geçirme ilkesini tanımlar. Bu, "Mısır yolu"nun ana temasıydı: müzik bilimi, simya bilimi, tanrıların yolu. Daha önce belirttiğimiz gibi, bu "yol", tümü sekiz ana tanrıdan oluşan aydınlanmış bir grubun mucizevi görünümünü anlatan Eski Krallık'ın üç ana yaratılış mitinde, Memphite, Hermopolitan ve Heliopolitan'da oldukça açık bir şekilde yansıtılmıştır.

Tam olarak aynı temel format, yani oktav, geleneksel olarak sekiz perdelik bir drama biçiminde yeniden canlandırılan ilk "tutku oyunu" olan kutsal Osiris gizemlerinin yıllık performansının da temeliydi. Gerçekten de Mısırlıların yaptığı her şey, piramit inşa etmek,

Machine Translated by Google

kutsal ritüelleri canlandırmak ya da sadece bir geçitte yürümek, her zaman bu evrensel müzik eşliğinde icra edilirdi.

Bugüne kadar bile birçok ortodoks Mısırbilimci, pi simetrisinin eski Mısırlılar tarafından bilindiğini ve kullanıldığını açıkça kabul etmeyi reddediyor. Aslında, ısrarla onların böyle bir matematiği olmadığı söylendi - Büyük Piramidin mutlak geometrik simetrisi ve kesinliğiyle ve Kral Odası ile granit lahitte görülen tam matematiksel ilişkilerle bağdaştırılması zor görünebilecek bir iddia. . Merakla, Büyük Piramidin boyutları, "klasik" yaklaşımdan (3.142857 tavsiye) çok "matematiksel" pi'ye (3.14159) daha yakın bir değere sahip oranlar verir . Bununla birlikte, orijinal kaplama blokları artık eksik olduğundan ve tüm yapı birkaç yüz yıl önce büyük bir depremle sarsıldığından, orijinal eğim açısının pi'nin daha doğru matematiksel değerini mi yoksa sembolik eşdeğerini mi ifade etmeyi amaçladığını belirlemek imkansızdır. .

Her halükarda, Mısır metafiziğinde anahtar rolü oynayan klasik uylaşımdı. Gördüğümüz gibi, Mısır "tanrı modeli", modern bilimin o zamandan beri pi'nin elektromanyetik bir tezahürü olduğunu gösterdiği ışık fenomeninin kendisine dayanıyordu (hatırlayın, Büyük Piramit orijinal olarak bundan sonra adlandırılmıştır). Genel yapısında sekiz temel bölümü olan bir rezonans oktavıdır: kırmızı, turuncu, sarı, yeşil, mavi, çivit mavisi, mor ve tabii ki aşkın beyaz. Ama aynı zamanda üç "birincil" dalga boyuna sahiptir: kırmızı, sarı ve mavi, bu temel oktavı üç yardımcı skalaya, yani üçlü oktav formatına bölmeyi mümkün kılan frekanslar. Bu nedenle pi, ışığın kendisi gibi her yerdedir.

Ve böylece bu evrensel simetri -Hermetik Kod- hem bir mükemmellik modeli hem de kesin bir varlık tarzının, bilincin fiilen kendi akışını tamamlayabildiği temelde müzikal bir davranış sisteminin tanımı olarak görüldü. gelişme ve böylece daha yüksek boyutlara, psikolojik "rezonansın" daha büyük "ölçeklerine" aşın. Bu "hareket halindeki müzik"in pratik bir uygulamasını, firavunun vezirine, başrahibe ve sırların koruyucusuna yirmi iki "aday" üzerinde doğrudan denetimin verildiği Eski Krallık idari prosedür kayıtlarında zaten kaydetmiştik. Yukarı veya Güney Mısır'ın (bölgeleri) iken, belki de hala çeşitli ara inisiyasyon aşamalarından geçen vekiline sadece yedi aday üzerinde ikincil kontrol verildi.

Machine Translated by Google

İki rahip arasındaki bu benzersiz "müzikal" ilişki özellikle ilginçtir, çünkü bu bizi daha önceki bölümlerde tartıştığım bir fikre geri getiriyor; burada tüm yaratıcı süreçlerin, aşağıda kendi kendini kopyalayan hücrenin mikro kozmik dünyasında gerçekleşip gerçekleşmediğini öne sürdüm. şaman veya usta masonun zihninin ikili sarmalındaki veya daha yukarısındakiler, aslında organik niteliktedirler. Unutma, hermetik genetiktir. Bu nedenle, bilgiyi bir bireyden diğerine, öğretmenden öğrenciye, duvarcı ustasından çırağa aktarma süreci, çok gerçek anlamda, disiplinli, uyumlu davranış ve elbette, onlara rehberlik eden "kusursuz" kavramların daha sonra sistematik olarak yayılması. Adeta "psikolojik olarak sağlam" olan bu orijinal kavramlar, sonraki her nesilde oldukça doğal bir şekilde "dinsel olarak" sadık bir şekilde kopyalandı. Böylece, iki ara yıkıcı sosyal anarşi dönemine rağmen, Mısır yaşam tarzı üç uzun bin yıl boyunca fiilen kesintisiz olarak devam etti. İnanıyorum ki bu uzun ömür, gerçekte organik bir sürecin sonucudur; bu süreçte, İlk Zaman'ın tanrılarının orijinal, son derece güçlü fikirleri, tam da baskın, evrimleşen türlerin biyolojik mirasındaki başarılı genler gibi, kolektif Mısır ruhunun gelişen metafizik "gen havuzunda" tekrar tekrar ve sadakatle "kopyalandı".

Darwinci evrimin doğal akışı içinde başarılı genlerin her tür felakette hayatta kalabileceğini biliyoruz: buz çağları, hızlı erimeler, tufanlar, depremler, kuyruklu yıldız çarpmaları. Aynı şekilde, burada ele aldığımız hermetik fikirler -başarılı genlerin metafizik eşdeğerleri- her türlü toplumsal altüst oluştan sağ çıktı: savaşlar, karanlık çağlar, topyekun cehalet ve barbarlık dönemleri, engizisyonlar, devrimler vb.
Bu nedenle metafor olarak konuşmuyoruz: Yaratılışın ve evrimin hem mikrokozmik hem de makrokozmik süreçlerinden bahsediyoruz. Bu, elbette, daha önce birçok kez alıntılanan hermetik özdeyişte atıfta bulunulan şeydir: "Yukarıdaki gibi, aşağıda da öyle." Bunu tam anlamıyla alabiliriz: mikro kozmosun genetik kodu, daha büyük organizmaların evrimleştiği ortamdır ve tam olarak aynı model, bilincin büyüdüğü ve geliştiği süreci Hermetik Kodun tanımladığı yukarıdaki "kozmosta" tekrarlanır. Corpus Hermeticum olarak bilinen Hristiyanlık sonrası metinler koleksiyonunda aynı fikri ifade etmeye yaklaşan bir pasaj var. Tanrı Thoth burada oğlu Tat ile konuşuyor:

Machine Translated by Google

"Oğlum, Bilgelik rahimdir, gizli gebe kalmaktır ve tohum gerçek iyidir."1 Dediğim gibi, Eski Krallık Mısırlılarının yaptığı hemen hemen her şeyin, deyim yerindeyse, Tanrı'nın eşliğinde yapıldığına inanıyorum. İlk Zamanın sözde tanrıları olan Mısır kültürünün kurucu babaları tarafından bestelenen ezoterik müzik. Bu, elbette, tüm Büyük Piramit inşaat projesinin kendisinin de aynı ilkelere göre yürütüldüğü anlamına gelir. Başka bir deyişle, tüm proje organik olarak gelişmiş olmalı, yani Büyük Piramit aslında bu çok özel insanların kolektif çabalarından "büyüdü". Mikroskobik embriyolardan gelişen canlı organizmaların hacimlerini ve karmaşıklıklarını katlanarak artırdıklarını, iki hücrenin dörde, dörtten sekize bölündüğünü ve bunun böyle devam ettiğini biliyoruz. Muhtemelen, bu nedenle, Büyük Piramidin inşası ilk başta nispeten yavaş başladı, ancak inşaat işçileri zanaatlarında giderek daha fazla ustalaştıkça, ellerindeki görevlerle ve birbirleriyle daha "uyumlu" hale geldikçe, döşenen bloklar buna göre artabilirdi, belki de bugün neredeyse hayal bile edemeyeceğimiz türden bir faaliyetin son kreşendosuna ulaşacaktı. Gerçekten de, Giza'da yüzümüze bakan sert taş kanıtlar -yaklaşık iki buçuk milyon parçası- olmasaydı, mantıklı bir zihniyete sahip çoğu insan, en azından izin verilen süre içinde böyle bir başarının imkansız olduğunu düşünürdü. ortodoks Mısırbilimciler tarafından.

Bu son derece uyumlu performansın sahnelenmesi için geçen yılların tam sayısının, kullanılan yöntemlerin gerçekten bilinmediğini zaten belirledik, bu nedenle, tesadüfi bir evcil teorimi keşfetmek mümkün değil; Bir yanda yapının inşası ve gelişiminin birbirini izleyen aşamaları ile diğer yanda müzik teorisinin armonik oranları arasındaki korelasyon.

Yine de, baştan sona tüm proje -Mısırlıların hemen hemen her şeyi gördüğü gibi- hermetik bir fenomen olarak görülürse, o zaman antik dünyanın yedi harikasından ilki ve en önemlisi olan Büyük Piramit'in kendisinin, aynı zamanda tamamlanan kanunlaştırma ölçeğinin son "notunu" temsil eder. Ve müzik teorisinden bildiğimiz gibi, herhangi bir büyük ölçeğin son notası aşkın özelliklere sahiptir, çünkü aynı zamanda yukarıdaki daha büyük ölçeğin ilk notasıdır. Tam olarak bu şekilde, Khufu/Cheops Piramidi aslında evrensel olarak uyumlu orantıları ve hizalanmaları olan gerçek aşkın bir fenomen olarak kabul edilebilir.

Machine Translated by Google

bugün bile, yaratılışlarından beş bin yıl sonra, zaman ayırıp dinlemeye hazırlanan herkesin zihninde garip bir şekilde tanıdık akorlar çalıyorlar.

Böylece Büyük Piramidin gerçekte sadece bir binadan çok daha fazlası olduğunu görüyoruz. Bu, yaşam taşıyan, organik bir olgudur, içinde yaşamın sırrının kodlandığı, "kusursuzca tasarlanmış", olağanüstü dirençli ve güçlü metafiziksel bir "gen dizisidir".

“Mısır usulü”nün müzikal/organik yorumuyla ilgili olarak ortodoks Mısırbilim kuruluşundan kesinlikle olumlu bir yanıt beklemiyorum. Ama bu beni gereksiz yere ilgilendirmiyor. Önemli olan kişinin fikirlerini yayması, "tohumları ekmesi" ve sonra doğanın kendi haline bırakmasıdır - bu benim çok inandığım bir süreçtir. Eğer biri Aden'de bir ottan başka bir şey değilse, yine de bir tür çiçek açma olasılığı vardır. Elbette bu, hiçbir şey ekmemekten daha iyidir.

Bu nedenle, ortodokslukla -hatta bu nedenle, Büyük Tartışma'nın en uç noktasındaki kötü tanımlanmış "Yeni Çağ" düşünürleri grubuyla "uyumlu" olmasam da, herkes bir temel üzerinde hemfikir görünüyor ve çok önemli nokta, Mısır uygarlığının eşsiz ve çok özel olduğudur. Ortodoks tarihçiler bile bu dikkate değer kültürün ilk duvar ustalarının eserlerini tarif etmek için üstünlük sıfatları ve şiirsel mecazlar kullanmaya alışkındır.

Örneğin, eski Mısır konusunda en saygın otoritelerden biri olan John Romer, piramitleri bu kitapta tartışılan fikirler açısından özellikle uygun bulduğum bir şekilde anlatıyor: "eski Mısır'ın nükleer reaktörleri, güneşin tahtı. ”2

Bir bakıma, elbette, bu ifadede Romer'in kendisinin kabul etmek isteyebileceğinden daha fazla gerçek vardır, çünkü Büyük Piramit - "Işıklar" - gerçekten de yaratıcı, akıllı verilerin bir çekirdeğidir, ışık huzmelerini aydınlatan sönmeyen bir fenerdir. metafizik "ışık", bugüne kadar bile, sürekli olarak sıradan insan ruhunun daha karanlık dünyasına yayılıyor.

Önceki bir bölümde önerildiği gibi, Giza nekropolü, Nil Deltası'nın üzerindeki gökyüzünün ayna görüntüsü olarak tasarlandı ve Büyük Piramit, Thoth'un bilgeliğinin deposu olmanın yanı sıra, aynı zamanda bir tür törensel fırlatma rampası işlevi gördü. inisiyenin yükselen, yıldızlara bağlı ruhu için. Yıldızsal varoluş ölçeği olan göksel küre ile bu hayati bağlantı genellikle herkes tarafından kabul edilir. Romer'in kendisi bunu ifade ediyor:

Machine Translated by Google

"Mısırlılar, şekli forma yığarak öyle dramatik bir şekil yaratmışlardı ki, ufuktaki hakim konumuyla uyum içinde, cenneti yeryüzüne, yeri cennete birleştirdi."3

Bazı metinlerde, piramitlerden bazen "Horus'un Höyükleri" olarak bahsedilir - Horus'un kendisinin esasen bir güneş tanrısı olduğu düşünülürse, bu anlaşılabilir bir addır. Piramit Metinlerinde Horus, Osiris ve diğer efsanevi tanrıların tüm bu aşkın evrim sürecini ilk kez nasıl başlattığını anlatan bir ayet vardır. "İşte sana geliyorum. . . gökteki tanrılar ve yerdeki tanrılar. Seni kollarına alıyorlar; 'Merdiven' göğe çıkıp üzerine binebilirsin."4

Söz konusu "Merdiven", elbette, daha sonra İbranice Kutsal Yazılar ata Yakup tarafından algılanan merdiven, İsrailoğullarının "gökkuşağı antlaşması", ışık olgusudur.

Görünüşe göre Mısırlılar, ışığın bilincin aracı, zihnin varoluşun yıldızlar ölçeğine geçebildiği ortam olduğunu uzun zaman önce anlamışlardı. Daha önce de söylediğim gibi, bunun böyle olduğuna öylece inanmadılar; bunu biliyorlardı, çünkü cenneti ilk elden deneyimlemişlerdi. Eski Krallık şiirinden 2. bölümde alıntılanan pasajda olduğu gibi, en erken dönemlerde bile Mısır metafiziğinin ayrılmaz bir parçası olan zamansızlık ve sonsuzluk gibi akıllara durgunluk veren kavramlarla başka nasıl anlaşabilirlerdi? tanrı kral açıkça şunu gösteriyor: "Ömrü sonsuzluktur, güçlerinin sınırları sonsuzdur."

Bu ayeti yazanın görece yakın atalarının sözde ilkel çiftçiler olduğu ve o zamanki Mısır uygarlığının iddiaya göre ancak birkaç asırlık -aslında bizimkinden daha genç olduğu- kaydedilmelidir. Yine de burada, o kadar yüce ve incelikli fikirler üzerine kafa yoran bir yazıcımız var ki, bugün bunları komşunuzla tartışmaya kalksanız, tahmin edilebileceği gibi, en iyi ihtimalle donuk bir ifadeyle karşılaşabilirsiniz. Bununla birlikte, ilginç bir şekilde, bilim çevrelerinde -kuantum fizikçileri, astrofizikçiler ve benzerleri arasında- sonsuzluk -zamansız bir boyut- gibi kavramlar ve yerel olmayan, kuantum alanının sonsuz, uzaysız alanı yaygın olarak kullanılıyor. Benzer şekilde, eğer biri bir şekilde ışık hızında seyahat edebilseydi ve böylece dünyayı Kutsal Ruh'un -foton kuantumu- "gözlerinden" görebilseydi, Mısır tanrı-kralının "göksel" alemi sihirli bir şekilde görünür hale gelirdi. Zaman algılanacak

Machine Translated by Google

sonsuzluğa dağılır ve uzay, Ouspensky'nin gözlemlediği türden, sınırları, "kenarları" olmayan, yerel olmayan bir dünyaya sarılır.

Mısır metafiziğinin belirgin biçimde modern bir havası olan bir diğer önemli özelliği de sabit karenin tüm yaratıcı süreçlerin anahtarı olduğu fikridir. 5. bölümde , Einstein'ın bir zamanlar hocası olan Herman Minkowski tarafından icat edilen ve sabitin (ışık hızının) karesinin değerini, vücutta depolanan saf enerji miktarını belirleme aracı olarak kullandığı matematiksel hileyi kısaca tartıştım. herhangi bir kütle Gördüğümüz gibi, bu fikir, "Işıklar"ı -Büyük Piramit- Ptolemaios Mısır'ında Merkür'ün Sihirli Meydanı ve 2.080 sayısı olarak bilinen şeyle ilişkilendiren Mısırlı metafizikçiler tarafından esrarengiz bir şekilde önceden bilinmiş gibi görünüyor. 1'den 64'e kadar olan tüm sayıların toplamı.

Altmış dört, sabit sayı olan 8'in karesidir, büyük müzik gamındaki tam notaların sayısı ve yaratılışla ilgili ilk mitlerde yer alan tanrıların sayısıdır. Ve bugün, elbette, altmış dördün, DNA'nın bilinen tüm yaşam biçimlerinin yaratılmasında kullandığı simetri olan genetik kodu oluşturan RNA üçlü kodon kombinasyonlarının maksimum sayısı olduğunu da görüyoruz. Dahası, Hermetik Kodun kendisinin, klasik uzlaşım 22/7'nin ayrıca üç iç formüle bölünebilmesi, böylece orijinal "üçlü oktav"dan dokuz oktav, altmış dört notadan oluşan bileşik bir figür üretilmesi kesinlikle tesadüf değildir. 4. Bölümde de belirttiğimiz gibi , bu aynı sayı, titreşen enerjinin tek boyutlu "sicimleri" olarak oldukça şaşırtıcı bir şekilde tanımlanan ve ilişkili 64 derecelik harekete sahip olduğu teorize edilen süper sicim atomaltı kuantum teorisinde bile ortaya çıktı. onlarla.

64 sayısı diğer eski sayı sistemlerinde de görülür. Örneğin tarotta elli altı Küçük Arkana kartı (sayı kartları) ve Büyük Arkana'da (resimli kartlar) yirmi iki vardır. Major Arcana, pi formülünün bir ifadesi olan üçlü oktavın sembolik bir temsilidir . Ve oktavlar yasasına göre bu üçlü oktav, başka bir dizide sekiz temel notadan oluşan tek bir oktavdır. Daha sonra bu sekiz temel notayı Minor Arcana figürüne eklersek, büyülü altmış dört kalır. Sonra, elbette, bu kitabın girişinde tartıştığım I Ching'e sahibiz - altmış dört heksagramı ve sekiz temel trigramı ile genetik kodun kendisinin tam bir planı. Bir başka ilginç örnek, 640'ı bir mil kareyi oluşturan eski İngiliz toprak alanı ölçüsüdür - dönüm.

Machine Translated by Google

Son bölümde, Büyük Piramidin tabanı ile apothem veya eğiminin uzunluğu arasındaki ilişkide doğal olarak ortaya çıkan ve Yunanca phi harfiyle gösterilen “altın ortalama” oranından bahsetmiştim; yani taban uzunluğunun yarısı apothem uzunluğu ile 1:1.618 oranındadır. Pi gibi , phi de doğal olarak oluşan bir orandır. Bugün Fibonacci dizisi olarak bilinen ve onları ilk kez not eden on üçüncü yüzyıl matematikçisinin adını taşıyan, iyi bilinen bir sayı dizisiyle ifade edilir. Dizideki her sayı kendinden önceki iki sayının toplamıdır, şöyle: 1 + 1 = 2, 2 + 1 = 3, 3 + 2 = 5, 5 + 3 = 8, 8 + 5 = 13, ardından 21 , 34, 55, 89, 144, 233 vb. sonsuza kadar devam eder. Herhangi bir sayıyı kendisinden önceki sayıya bölersek, genellikle 1,618'e yuvarlanan yaklaşık bir phi değeri elde edilir. Örneğin, 233 bölü 144, 1,618055555556 verir. Kullanılan sayılar ne kadar yüksek olursa, phi değeri için elde edilen doğruluk o kadar yüksek olur.

Parthenon ve Büyük Piramit'in kendisinin en iyi bilinen örnekleri olduğu mimariye dahil edildiğinde bu oranın nasıl ayırt edici bir estetik kaliteye sahip olduğunu daha önce belirtmiştik. Ancak altın ortalama oranın, bu kitabın ana teorisi üzerinde doğrudan etkisi olan başka bir önemli yönü daha vardır. Görünüşe göre phi, tıpkı pi gibi , genetik/Hermetik Kod tarafından yaratılan doğal, organik dünyada da kendini gösteriyor. Buna örnek olarak çam kozalaklarının ve ayçiçeğinin sarmal tohum örüntülerinin gelişim evrelerini görüyoruz. Bu aşamaların herhangi ikisi birlikte alındığında her zaman Fibonacci dizisinin iki ardışık sayısına karşılık gelir. Aynısı, nautilus kabuğunun sarmal büyüme modeli için de geçerlidir. Mesele şu ki, organik dünyada tezahür ettiği şekliyle bu phi ilişkisi, tabiatın tamamında en göze çarpanı elbette DNA olan sarmalların, sarmalların büyümesi ve gelişmesiyle özünde bağlantılıdır. Ve unutmayın, DNA tam olarak altmış dört bileşenden oluşur. Ayrıca, önceki bölümlerde tartışılan diğer tüm "yaşam formlarının" - özellikle insan beyninin ve "güneş" ve "galaktik" sarmalın dört boyutlu yapısının - hepsinin spiral olduğunu da not etmeliyiz. Muhtemelen tüm bu sarmal yapıların gelişiminde ve büyümesinde harmonik geometrik ve matematiksel modeller vardır, ancak bu, araştırmak için şu anda karşılayabileceğimden daha fazla alan gerektiren bir soru.

Bana göre, yukarıdaki tanrıların yaşadığı sonsuz bir diyar olan bu Mısır dünya görüşünün en etkileyici özelliği, bu insanların

Machine Translated by Google

bireylerin bu alternatif gerçekliği kendileri için deneyimlemeleri, kendi başlarına "tanrılar" haline gelmeleri için bir yol tasarlamış görünüyorlar. Burada, elbette, kişinin iç yetilerini müzik teorisinin ilkelerine göre uyumlu hale getirme ve metafizik "notaları" daha büyük notalara vurma kavramına dayanan aşkın evrim teorisi tarafından tanımlanan simyacının yolundan bahsediyoruz. varlığın “terazisi”.

Elbette en şüpheci gözlemciler bile, bu kadar geniş kapsamlı, teorik olduğu kadar pratik uygulamaları da olan bir fikri formüle etmenin her anlamda dikkate değer bir başarı olduğunu kabul etmek zorunda kalacaklardır.
Aslında, son kitabımda söylediğim gibi, Hermetik Şifre'nin kendisi muhtemelen insanoğlunun şimdiye kadar tasarladığı en parlak fikir, orijinal "kusursuz gebelik"tir. Bu haliyle, bu kavram, neo-Darwinistler tarafından tasavvur edilen doğal seçici evrim türü açısından, doğru bir şekilde insansı zihnin gerçek bir makromutasyonu olarak tanımlanabilecek, son derece şaşırtıcı oranlarda bir entelektüel ilerlemeyi temsil eder.

Özetlemek gerekirse: Benim görüşüme göre, ilk hanedanların Mısırlıları dev bir ırktı; ayakları yere sağlam basarak yürüyen, ancak zihinleri ve ruhları hiçbir fiziksel sınır tanımayan insanlardı. Sonsuz kozmik okyanusta var oldular; onlar "kuantum tünelcileri", "süper iletkenler", yukarıdaki ışık düzleminin ve aşağıdaki kuantum alanının - "yeraltı" - sakinleriydi.

Ve sırları? Yerel olmayan boyuta nasıl bu kadar etkili bir şekilde erişebildiler? Nasıl olup da kâinatı her yönden, yukarıdan ve aşağıdan, içeriden ve dışarıdan görebilecek kadar şuurlu hale geldiler?

Efsaneler bize bunu, müziğin armonik ilkelerini bir davranış kuralı, sistematik, "dini" uyumlu psikolojik gelişim yöntemi olarak benimseyerek yaptıklarını açıkça söylüyor; orijinal ilkeleri "kusursuz" pi geleneğinde ustaca kodlanmış. . Bu, şüphesiz, tüm disiplinlerin anası ve babasıdır. İnsan bilincinin nihai çiçeklenmesi de dahil olmak üzere tüm yaratıcı, yaşamı doğuran süreçlerin ürünler olduğunu öğreten, "İlk Zaman"ın uygarlıkları olan muammalı Osiris ve Thoth'un takipçilerinin bilimi, "Mısır yolu" simyadır. Doğanın iki temel kanunu -üç kuvvet kanunu ve oktav kanunu- tarafından tanımlanan kuvvetlerin hareketi.

Gördüğümüz gibi, üç yasası der ki, yaratılan her şey

Machine Translated by Google

üç kuvvetin etkisinin sonucu: aktif, pasif ve nötr. Bence, Mısır panteonunun üç büyük tanrısının sembolizminin arkasında yatan şey tam olarak budur; Osiris (eril, aktif), İsis (dişi, pasif) ve Horus ile her şeyi kapsayan üçlünün kökeni. İlk ikisinin birleşiminin hukuka uygun (nötr) ürünü. İkinci temel yasa olan oktavlar yasası, yaratılan her şeyin sekiz katlı simetriden oluştuğunu belirtir - efsanevi "Alev Adası"nda aynı anda (yerel olarak değil mi?) ortaya çıktığı söylenen sekiz ana tanrıdan oluşan daha geniş Mısır panteonu buradan gelir. ”

SON CEVAP

Mısırlıların, Latince'de memento mori olarak çevrilen, " ölmen gerektiğini hatırla" şeklinde tercüme edilen ulusal bir sloganları olduğuna inanılıyor . Ölmek sözcüğü genellikle tam anlamıyla alınır, ancak bundan daha fazlası olduğundan şüpheleniyorum. Ne de olsa bu insanlar, insanın tamamen yok olacağına inanmıyorlardı. Osiris, İsis, Horus, Thoth ve diğerleriyle birlikte ölümden sonra bir yaşama, yıldızlar arasında bir yaşama hararetle inanıyorlardı. Peki ulusal sloganları neden bu inancı yansıtmadı? Neden "sonsuza kadar yaşayabileceğinizi hatırlamıyorsunuz?" Ancak bu kişilerin, ahiret hayatının apaçık gerçeği olduğunu kendilerine hatırlatmaya ihtiyaç duymadıkları varsayılabilir. Eski Krallık Mısırlıları, mitlerin ve mimarilerinin kesin, yıldızlara bağlı hizalamalarının açıkça gösterdiği gibi, neredeyse tamamen bununla meşguldü. Bu nedenle, "ölmek" ifadesinin başka, daha ezoterik bir anlamı olabilir ve bunun, Gurdjieff'in son bölümde bahsedilen aforizmalar kitabından pasajlarda ima edilen anlamla tamamen aynı olduğundan şüpheleniyorum. , “Bir insan uyandığında ölebilir; öldüğünde doğabilir.” Bu nedenle Memento mori, muhtemelen inisiyelere ölümlü olduklarını değil, ölümsüzlüğe nasıl ulaşılabileceğini hatırlatmayı amaçlıyordu; yani, hayali, maddi dünyaya ölerek, şeylerin kozmik şemasında düzenli olarak pasif bir rol üstlenerek. İncil'den aynı prensibi ifade eden iyi bilinen bir alıntı vardır: “Bir buğday tanesi toprağa düşüp ölmedikçe, yalnız kalır; ama ölürse çok meyve verir.” Buradaki organik çıkarım özellikle uygundur, çünkü gördüğümüz gibi genetik süreçler hermetiktir; bu nedenle, yukarıda zihinde veya aşağıda canlı hücrede olsun, her tür "meyve" tamamen aynı simyasal yolla yaratılır.